ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Drenajská sága 2 - Král za branou.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Tiché svítání proťal lidský výkřik a ze stromů se s panickým vřískotem vzneslo hejno ptáků. Tenaka se vymrštil na nohy.

"Přišlo to odtamtud," křikla Renja a ukázala k severovýchodu. Tenakův meč se zaleskl ve slunci a jeho majitel se rozběhl.

Uprostřed úzké mýtiny se u paty stromu krčil jakýsi člověk, halenu pokrytou krví a s ošklivou sečnou ránou na noze. Před ním stál mohutný zkříženec.

Když se stvoření vrhlo k zraněnému, Tenaka vykřikl, bestie se otočila a krví podlité oči upřela na válečníka. Tenaka pochopil, že se dívá do očí samotné Smrti, protože takové obludě se nemohl žádný člověk postavit a přežít.

"Utečte!" zvolal raněný. "Prosím, nechtě mě být!"

Tenaka na to neřekl nic a bestie zaútočila. Při jejím řevu, který se odrážel mezi stromy, stydla v žilách krev. Tenaka se přikrčil a fialové oči upíral na strašlivé stvoření, které na něj útočilo.

Jak na něj padl jeho stín, s nadirským válečným pokřikem se vrhl dopředu.

A bestie zmizela.

DAVID GEMMELL

KRÁL ZA BRANOU

NAKLADATELSTVÍ NÁVRAT • BRNO 1997

Poděkování

Bez pomoci přátel by v psaní nebylo žádné radosti. Vřelé díky Tomu Taylorovi za jeho pomoc s příběhem, Stelle Graham za korekturu a Jean Maund za redigování. Dále děkuji Garymu, Russovi, Barbaře, Philipovi, Georgovi, Johnu D., Jimmymu, Angele, Jo, Lee a Ioně a všem pracovníkům Hastings Observeru za všechna ta krásná léta. A Rossu Lemprierovi za dobytí vršku.

Prolog

STROMY SE OHÝBALY POD TÍŽÍ SNĚHU A LES pod sněhem čekal jako váhavá nevěsta. Muž stál nějakou dobu mezi skalami a balvany a prohlížel si úbočí. Kožešinou lemovaný plášť měl zasněžený, stejně jako střechu klobouku se širokou krempou, ale on si toho nevšímal, stejně jako si nevšímal toho, jak mu do morku kostí proniká chlad. Mohl být posledním člověkem na umírající planetě.

Skoro si přál, aby tomu tak bylo.

Nakonec, když se ujistil, že nikde nejsou žádné hlídky, se vydal dolů z horského svahu a na zrádné stráni si dával pozor, kam šlape. Pohyboval se pomalu a věděl, že zima bude stále nebezpečnější. Potřeboval si najít tábořiště a zapálit oheň.

Za ním se pod těžkými mraky zvedalo Delnoské pohoří. Před ním ležel Skultický les, kraj opředený temnými pověstmi a plný nesplněných snů a vzpomínek z dětství.

Les byl tichý, pouze občas se ozvalo zapraštění suchého dřeva, jak stále silnější vrstva ledu pronikala mezi větvoví, nebo hedvábné zašustění sněhu padajícího z přetížených větví.

Tenaka se otočil, aby se podíval na stopy, jež po sobě zanechal. Ostré hrany otisků už byly rozmazané a v několika minutách budou stopy pryč.

Pokračoval dál, obtěžkán smutkem a rozerván svými vzpomínkami.

Utábořil se za větrem v malé jeskyni a zapálil malý ohýnek. Vyskočily první plamínky, rozrostly se a na stěnách jeskyně se roztančili rudí stínoví tanečníci. Tanaka si stáhl vlněné rukavice a nad ohýnkem si mnul ruce, pak si promnul obličej a štípl se do tváří, aby se mu rozproudila krev. Chtělo se mu spát, ale jeskyně ještě nebyla dostatečně vyhřátá.

Draci byli mrtví. Tenaka potřásl hlavou a zavřel oči. Ananais, Decado, Eliáš, Beltzer. Všichni mrtví. Zrazení, protože věřili, že čest a povinnost jsou nade vše. Mrtví, protože věřili, že Draky nelze porazit a že dobro musí nakonec zvítězit.

Tenaka se probral a přiložil silnější větve.

"Draci jsou mrtví," pronesl nahlas a jeho hlas se rozlehl jeskyní. Jak zvláštní, napadlo ho - slova byla pravdivá a přesto jim nedokázal uvěřit.

Zíral na stíny míhající se po stěnách a znovu spatřil mramorové síně svého paláce ve Ventrii. Tam nebyl žádný oheň, jen chládek vnitřních komnat, kdy chladný kámen zadržoval sílu vysávající žár pouštního slunce. Měkká křesla a ručně tkané koberečky, sluhové přinášející džbány ledově studeného vína, sloužící nosící vědra drahocenné vody, aby zalili jeho růžovou zahradu a zajistili jeho kvetoucím stromům krásu.

Poslem byl věrný Beltzer, nejlepší bar v křídle.

"Volají nás domů," oznámil celý nesvůj v rozlehlé knihovně, šaty pokryté pískem a špinavé po cestě. "Na severu povstalci porazili jeden z Ceskových oddílů a Baris nás osobně povolal."

"Jak víš, že to byl Baris?"

"Jeho pečeť, pane. Jeho osobní pečeť. A ta zpráva: ‚Drak volá'."

"Barise nikdo neviděl celých patnáct let."

"Já vím, pane. Ale jeho pečeť..."

"Hrouda vosku nic neznamená."

"Pro mě ano, pane."

"Takže se vrátíš do Drenaje?"

"Ano, pane. A vy?"

"A k čemu se vrátíš, Beltzere? Zem je v troskách. Zkříženci jsou neporazitelní. A kdo ví, jaké špinavé, čarodějné síly se proti povstalcům postavily? Podívej se na to, člověče! Draky vyhnali před patnácti lety a z nás všech jsou skoro starci. Byl jsem jedním z mladších důstojníků a teď je mi čtyřicet. Tobě musí být skoro padesát - a pokud jsou Draci pořád ještě naživu, budeš tak akorát v penzi."

"Já vím," přitakal Beltzer a škrobené se postavil do pozoru. "Ale čest volá. Strávil jsem celý život ve službě Drenaji a teď jejího volání nemůžu neuposlechnout."

"Já můžu," řekl Tenaka. "Ta věc je ztracená. Dej Ceskovi trochu času a on se zničí sám. Je to šílenec. Celý systém se rozpadá."

"Já neumím moc mluvit, pane. Jel jsem dvě stě mil, abych tu zprávu doručil. Přišel jsem sem hledat muže, pod nímž jsem sloužil, ale on tu není. Mrzí mě, že jsem vás obtěžoval."

"Poslouchej, Beltzere!" vyzval ho Tenaka, když se válečník začal obracet ke dveřím. "Kdyby tu byla nejmenší naděje na úspěch, šel bych s tebou rád. Ale celá ta věc smrdí porážkou."

"Myslíte si, že to nevím? Že to nevíme všichni?" namítl Beltzer. A byl pryč.

Vítr se obrátil a začal vát do jeskyně, přičemž do ohně vháněl sníh. Tenaka tiše zaklel. Vytáhl meč a vyšel ven, odsekl dvě silnější větve, vtáhl je zpátky a zakryl jimi vchod.

Jak míjely měsíce, na Draka zapomněl. Musel se starat o své statky, o důležité věci ve skutečném světě.

Pak onemocněla Illae. Tenaka byl právě na severu a organizoval hlídkové oddíly, aby chránily stezku, po níž se

přepravovalo koření, když k němu ta zpráva dorazila, a on okamžitě spěchal domů. Lékaři řekli, že dostala horečku, která brzy přejde, a že není třeba si dělat starosti. Ale Illaein stav se zhoršoval. Plicní mor, řekli mu. Hubla, až nakonec jen ležela v širokém lůžku, lapala po dechu a v jejích kdysi nádherných očích zářil obraz smrti. Den za dnem sedával Tenaka vedle ní, vykládal jí, modlil se a prosil, aby nezemřela.

A ona se pak probrala a jeho srdce poskočilo radostí. Hovořila s ním o svých plánech uspořádat hostinu a odmlčela se, aby zvážila, koho pozvat.

"Pokračuj," vybídl ji Tenaka. Ale ona už odešla. Prostě jen tak. Deset let společných vzpomínek, nadějí a radosti zmizelo jako voda v pouštním písku.

Tenaka ji zvedl z lůžka a zavinul ji do bílé vlněné štoly. Pak ji nesl do růžové zahrady a pevně ji objímal.

"Miluju tě," opakoval pořád znova a znova, líbal její vlasy a kolébal ji jako dítě. Sloužící se sešli a mlčeli a po hodině dva z nich vystoupili, rozdělili je a odvedli vzlykajícího Tenaku do jeho komnaty. Tam našel zapečetěný svitek, v němž byl zaznamenán současný stav jeho obchodních investic, a kromě toho dopis od Esta, svého účetního. Oba dopisy obsahovaly rady o tom, kam investovat, a bystrý politický přehled o oblastech, kterým se vyhnout, které využít a o kterých popřemýšlet.

Tenaka dopis bezmyšlenkovitě otevřel a prohlížel si seznam vyúčtování z Ventrie, příležitostí v Lentrii a hloupostí z Drenaje, dokud nedorazil k posledním větám.

***

Ceska zahnal povstalce na jih od Sentranské planiny. Zdá se, že se zase chvástá svou vychytralostí. Poslal zprávu, v níž povolává staré vojáky domů. Zdá se, že se Draků bál od chvíle, kdy je před patnácti lety rozehnal.

Teď se bát přestal - zničil je do posledního muže. Zkříženci jsou strašní. V jakém to jen žijeme světě?

***

"Žijeme?" podivil se Tenaka. "Nikdo nežije - všichni jsou mrtví."

Vstal a přistoupil k západní stěně, zastavil se před oválným zrcadlem a díval se na trosky svého života.

Ze zrcadla se na něj díval jeho odraz, šikmé fialové oči vyčítavé, pevně sevřené rty horké a rozhněvané.

"Vrať se domů," vyzval ho jeho odraz, "a zabij Cesku."

Kapitola 1

KASÁRNA SE KRČILA VE SNĚHU, ROZBITÁ okna otevřená jako staré, nevyléčené rány. Nádvoří, kdysi ušlapané jako mlat nohama deseti tisíc mužů, bylo nyní nerovné, jak se tráva tlačila vzhůru proti sněhové pokrývce.

Saň samotná byla velice poškozená. Kamenná křídla jí urazili, tesáky rozbili na padrť a hlavu jí polili nějakou červenou barvou. Tenakovi, jak tak před ní stál a mlčky jí vzdával čest, to připadalo, jako by ronila krvavé slzy.

Prohlédl si nádvoří a hlavou mu probíhaly jasné obrazy. Ananais křičí rozkazy na své muže, protiřečící si příkazy, díky nimž muži naráželi jeden do druhého a padali na zem.

"Vy prašivý krysy!" hulákal plavovlasý obr. "To si říkáte vojáci?"

Obraz vybledl do strašidelně bílé prázdnoty přítomnosti a Tenaka se otřásl. Přešel ke studni, kde ležel starý okov s držadlem stále ještě přivázaným ke tlejícímu provazu. Tenaka vhodil okov do studny a zaslechl, jak se láme led, pak okov vytáhl a odnesl k sani.

Barva pouštěla těžko, ale Tenaka na ní pracoval skoro hodinu a poslední zbytky červeně z kamene oškrábal dýkou.

Pak seskočil na zem a prohlédl si svou práci. Dokonce i bez barvy vypadala saň velmi uboze, její pýcha byla zlomena. Tenaka si znovu vzpomněl na Ananaida.

"Možná je pro tebe lepší, že jsi mrtvý, než aby ses dožil tohoto pohledu," poznamenal.

Začalo pršet, ledové jehličky, které ho bodaly do tváře. Tenaka si na rameno hodil vak a rozběhl se k opuštěným kasárnám. Dveře byly otevřené a on vešel do starých důstojnických ubikací. Do tmy se před ním rozběhla krysa, ale Tenaka si jí nevšímal, mířil do větší místnosti vzadu. Vak složil ve svém starém pokoji a pak se uchechtl, když se podíval na ohniště: bylo nacpané dřevem a přichystané k zapálení.

Posledního dne kdosi, věda, že odcházejí, přišel do jeho pokoje a přichystal dřevo na oheň.

Decado, jeho pobočník?

Ne. Neměl v sobě ani špetku romantiky. Decado byl nebezpečný zabiják, kterého na uzdě držela pouze železná disciplína Draků a jeho vlastní neporušitelný smysl pro věrnost pluku.

Kdo jiný?

Po chvíli si Tenaka přestal prohlížet tváře, které před něj stavěla jeho paměť. Nikdy se to nedozví.

Po patnácti letech by mělo být dřevo dost suché, aby při hoření nekouřilo, řekl si Tenaka, a pod polena strčil čerstvý troud. Polena začaly brzy olizovat plamenné jazyky a dřevo chytilo.

Z náhlého popudu Tenaka přistoupil k deštění na stěně a vyhledal skrytý výklenek. Kde dřevěná deska kdysi při stisknutí knoflíku rázem odskočila, nyní zaskřípěla na zrezivělém peru. Tenaka na desku jemně zatlačil. Za ní byl malý výklenek, vzniklý tak, že před mnoha lety, ještě před demobilizací, někdo ze zdi vyňal kamenný kvádr. Na zadní stěně bylo nadirsky napsáno:

Nadirové jsme,
Zrození mladí,
Krvavá písmena,

Sekery nosiči,
Vítězi stále.

Tenaka se poprvé po mnoha měsících usmál a část břemene, které nosil na duši, z něj spadla. Roky zmizely a on se viděl znovu jako mladík, právě dorazivší ze stepí, přišedší, aby převzal místo důstojníka u Draků. Cítil na sobě pohledy svých nových důstojnických bratří a jejich špatně skrývané nepřátelství.

Nadirský kníže u Draků? To bylo nepředstavitelné - někteří to dokonce pokládali za ohavnost. Ale on byl zvláštní případ.

Draky vytvořil Magnus Bijec po první z nadirských válek o století dříve, když neporazitelný vojevůdce Ulrik vedl své hordy proti hradbám Dros Delnochu, nejmocnější pevnosti na světě, jen aby ho zahnal hrabě z Bronzů a jeho válečníci.

Draci se měli stát drenajskou zbraní proti budoucím nadirským vpádům.

A pak, jako když se noční můra stane skutečností - a se vzpomínkami na druhou nadirskou válku stále čerstvými - byli příslušníci stepních kmenů připuštěni k pluku. A co bylo ještě horší, Tenaka byl přímým potomkem samotného Ulrika. A přesto neměli na vybranou a museli ho nechat nosit jeho šavli.

Protože Nadirem byl pouze po matce.

Po svém otci byl prapravnukem Regnaka Poutníka, hraběte z Bronzů.

Pro ty, kteří toužili po tom, aby ho mohli nenávidět, to znamenalo problém.

Jak mohli nenávidět potomka největšího z drenajských hrdinů? Nebylo to pro ně snadné, ale zvládli to.

Polštář mu polili kozí krví, do bot mu strčili štíry. Nařízli mu sedlový řemen a nakonec mu dali do postele zmiji.

Skoro ho zabila, když se na ni převalil, zaťala mu zuby do stehna. Tenaka ji zabil dýkou, kterou sebral z nočního stolku, pak si křížem rozřízl kousnutí a doufal, že proud krve vyčistí ránu od jedu. Potom ležel bez hnutí, protože věděl, že každý pohyb jen zrychlí šíření jedu v jeho krevním oběhu. Na chodbě zaslechl kroky a poznal Ananaida, důstojníka stráže, vracejícího se po službě do svého pokoje.

Nechtěl volat věda, že ho Ananais nemá rád. Ale nechtěl ani umřít! Zavolal jeho jméno, dveře se otevřely a v nich se tyčil plavovlasý obr.

"Kousla mě zmije," oznámil Tenaka.

Ananais se sklonil, aby mohl projít dveřmi, a přistoupil ke kavalci, přičemž hada odstrčil botou. Pak se Tenakovi podíval na poraněnou nohu.

"Jak je to dlouho?" zeptal se.

"Dvě, tři minuty."

Ananais kývl. "Ty rány nejsou dost hluboké."

Tenaka mu podal dýku.

"Ne. Kdyby byly dost hluboké, poškodil by sis hlavní svaly."

Ananais se sklonil, přitiskl ústa na ránu a jed vysál. Pak přiložil škrtidlo a vydal se pro ranhojiče.

I když byla většina jedu pryč, mladý nadirský kníže málem zemřel. Upadl do komatu, trvajícího čtyři dny, a když se probral, byl vedle něj Ananais.

"Jak se cítíš?"

"Dobře."

"Nevypadáš na to. Ale přesto, jsem rád, žes zůstal naživu."

"Díky, žes mě zachránil," opáčil Tenaka, když se obr zvedal k odchodu.

"Bylo mi potěšením. Ale přesto bych nechtěl, aby sis vzal mou sestru za ženu," poznamenal Ananais a cestou ke dveřím se uculoval. "Mimochodem, včera byli propuštěni ze služby tři mladí důstojníci. Myslím, že teď už budeš moct spát klidně."

"To nebudu moct nikdy," řekl Tenaka. "Pro Nadira to je jako umřít."

"Žádný div, že mají šikmé oči," prohodil Ananais.

***

Renja pomohla starci na nohy a pak na ohýnek navršila sníh, aby uhasila plameny. Nad nimi se kupila bouřková mračna, chmurná a hrozivá, a teplota poklesla. Dívka měla strach, protože stařec se přestal třást, a teď stál vedle padlého stromu a slepě zíral do země před sebou.

"Pojďte, Auline," vybídla ho a položila mu ruku kolem pasu. "Nedaleko jsou stará kasárna."

"Ne!" zakvílel stařík a ucouvl. "Najdou mě tam. Vím, že mě tam najdou."

"Zima by tě zabila," sykla Renja. "Tak už pojď."

Stařec se jí poddal a nechal se vést sněhem. Renja byla vysoká dívka a silná, ale chůze byla namáhavá, a když se propracovávali poslední houštinou před Dračím nádvořím, těžce dýchala.

"Ještě pár minut," řekla. "Pak si budeš moct odpočinout."

Zdálo se, že staříka vyhlídka na střechu nad hlavou posílila, a poslední kousek cesty se paťhal kupředu rychleji. Dvakrát málem upadl, ale Renja ho zachytila.

Rozkopla dveře nejbližšího stavení a pomohla Aulinovi dovnitř, pak si sňala svoji bílou vlněnou loktuši a prohrábla si zpocené, krátce zastřižené černé vlasy.

Mimo dosah kousavého větru cítila, jak jí hoří tváře, když se její tělo přizpůsobuje novým podmínkám. Rozepjala bílý plášť z ovčiny a stáhla si ho přes široká ramena. Pod ním měla světle modrou vlněnou halenu a černé nohavice, částečně schované ve vysokých, ovčinou lemovaných botách, které jí sahaly do půli stehen. Po boku měla úzkou dýku. Stařec se opřel o stěnu a nekontrolovatelně se třásl.

"Oni mě najdou. Oni mě najdou!" kňoural. Renja si ho nevšímala a vydala se do chodby.

Na druhém konci chodby se objevil muž a Renja se lekla, přičemž jí do ruky vklouzla dýka. Muž byl vysoký a tmavý, oblečený v černém. Po boku měl dlouhý meč. Šel pomalu, ale se sebedůvěrou, která Renju trochu lekala. Jak se muž blížil, Renja se přichystala k útoku a sledovala jeho oči.

Všimla si, že mají tu nejkrásnější fialovou barvu a jsou šikmé, jako oči nadirských domorodců ze severu. Tvář měl ale hranatou a téměř krásnou, nebýt zachmuřené linky rtů.

Chtěla ho zastavit slovy, povědět mu, že pokud se přiblíží, zabije ho. Ale nemohla. Vznášela se kolem něj aura moci, autorita, které se mohla jenom podřídit.

A pak kolem ní prošel a sklonil se nad Aulinem.

"Nechte ho být!" vykřikla Renja. Tenaka se k ní otočil.

"V mém pokoji je oheň. Tam napravo," oznámil klidně. "Já ho tam vezmu." Lehce stařík zvedl a odnesl ho do svého pokoje, kde ho položil na úzký kavalec. Sundal mu plášť a boty a začal mu jemně masírovat lýtka, kde byla kůže promodralá a skvrnitá. Obrátil se a hodil dívce přikrývku. "Nahřej ji u ohně," nařídil a vrátil se k práci. Po chvíli starci zkontroloval dech - dýchal zhluboka a pravidelně.

"Spí?" zeptala se Renja.

"Ano."

"Bude žít?"

"Kdo ví?" pokrčil Tenaka rameny, vstal a protáhl si záda.

"Děkuju, že jste nám pomohl."

"Děkuju, žes mě nezabila," odpověděl.

"Co tady děláte?"

"Sedím u ohně a čekám, až se ta bouřka přežene. Chceš něco k jídlu?"

Usedli k ohni, podělili se o sušené maso a suchary a většinou mlčeli. Tenaka nebyl zvědavý a Renja vycítila, že mu není do řeči. Přesto nebylo ticho nepříjemné. Renja poprvé po týdnech pocítila klid a mír a dokonce i vrahové, jdoucí jim po stopě, byli méně skuteční, jako by kasárna byla přístavem chráněným kouzlem - neviditelným, ale nesmírně mocným.

Tenaka se opřel v křesle a prohlížel si dívku, která zase hleděla do plamenů. Měla okouzlující tvář, oválnou s vysokými lícními kostmi a velikýma očima tak tmavýma, že zorničky splývaly s duhovkou. Působila dojmem síly, podkopané zranitelností, jakoby trpěla nějakým tajným strachem, nebo ji trápila skrytá slabost. Jindy by ho přitahovala, ale když se zadíval do sebe, nenašel žádné city, žádnou touhu... Žádný život, uvědomil si překvapeně.

"Jdou po nás," poznamenala Renja nakonec.

"Já vím."

"Jak to víte?"

Tenaka pokrčil rameny a přiložil na oheň. "Jste na cestě, která nikam nevede, nemáte koně ani zásoby, ale máte drahé šaty a chováte se vznešeně. Proto před někým nebo něčím utíkáte, a je jasné, že vás pronásledují."

"Vadí vám to?" chtěla vědět Renja.

"Proč by mělo?"

"Jestli vás s námi chytí, zahynete taky."

"Tak to by mě s vámi neměli chytit," utrousil Tenaka.

"Mám vám povědět, proč nás honí?" zeptala se Renja.

"Ne. Je to váš život. Naše cesty se tu zkřížily, ale rozejdeme se každý za svým osudem. Není třeba, abychom jeden o druhém něco věděli."

"Proč? Bojíte se, že by vás to začalo zajímat?"

Tenaka otázku pečlivě zvážil a všiml si hněvu v Renjiných očích. "Možná. Ale hlavně se bojím slabosti, která následuje za zájmem. Mám před sebou úkol, který musím splnit, a nepotřebuju si dělat další starosti. Ne, tak to není - nechci si dělat další starosti."

"Není to sobecké?"

"Ovšem, že je. Ale pomáhá to přežít."

"A je přežití tak důležité?" vyjela na něj Renja.

"Musí být, jinak byste neutíkali."

"Je to důležité pro něho," prohlásila Renja a ukázala na muže na kavalci. "Ne pro mě."

"Nemůže utéct před smrtí," podotkl Tenaka tiše. "Přesto existují učenci, kteří trvají na tom, že po smrti přijde ráj."

"On tomu věří," usmála se Renja. "Toho se taky bojí."

Tenaka pomalu zavrtěl hlavou a protřel si oči. "To je na mě trochu moc," řekl a přinutil se usmát. "Myslím, že si půjdu lehnout." Vzal pokrývku, rozprostřel ji na podlahu, natáhl se na ni a hlavu položil na svůj vak.

"Vy jste Drak, že?" ozvala se Renja.

"Jaks to poznala?" zeptal se Tenaka a opřel se o loket.

"To, jak jste řekl ‚můj pokoj'."

"Velice vnímavá." Lehl si a zavřel oči.

"Jmenuju se Renja."

"Dobrou noc, Renjo."

„Povíte mi svoje jméno?"

Napadlo ho odmítnout, zvážil všechny důvody, proč by jí to říkat neměl.

"Tenaka Chán," řekl pak. A usnul.

***

Život je fraška, pomyslel si Zdirad visící na špičkách prstů čtyřicet stop nad kamenným nádvořím. Pod ním čmuchali mohutní zkříženci, těžkopádně kývali chundelatými hlavami ze strany na stranu a prsty opatřené drápy svírali na jílcích mečů se zubatým ostřím. Sníh padal v mrazivých poryvech a bodal Zdirada do očí.

"Děkuju mockrát," zašeptal a zadíval se na tmavé, těžké bouřkové mraky nad sebou. Zdirad byl zbožný člověk, který bohy viděl jako skupinu Věčných stařiků, kteří lidstvu s nesmírně špatným vkusem donekonečna provádějí žertíky.

Pod ním vrátili zkříženci meče do pochev a odloudali se do tmy. Zdirad si zhluboka oddechl, vytáhl se přes parapet a roztáhl sametové závěsy za oknem. Ocitl se v malé studovně vybavené stolem, třemi dubovými křesly, několika truhlicemi a řadou polic s knihami a svitky. Studovna byla uklizená - skoro vtíravě, pomyslel si Zdirad, když si všiml tří brků položených rovnoběžně vedle sebe uprostřed stolu. Od Silia Účetního by nic jiného ani nečekal.

Na stěně proti stolu viselo dlouhé postříbřené zrcadlo zasazené v mahagonovém rámu. Zdirad k němu přistoupil, narovnal se do celé své výšky a ramena stáhl dozadu. Černá škraboška, tmavá halena a nohavice mu dodávaly hrozivý vzhled. Zdirad vytáhl dýku a přikrčil se do bojového postavení. Výsledek naháněl hrůzu.

Dokonalé, řekl svému odrazu. Nechtěl bych se s tebou potkat v temné uličce! Vrátil dýku do pochvy a přešel ke dveřím. Opatrně nadzvedl železnou závoru a dveře otevřel.

Za nimi byla úzká kamenná chodba a čtvery dveře - dvoje nalevo a dvoje napravo. Zdirad došel až ke vzdálenějším dveřím nalevo a pomalu zdvihl závoru. Dveře se nehlučně otevřely a Zdirad vstoupil dovnitř, přičemž se tisknul ke zdi. V pokoji bylo teplo, i když polena v krbu hořela nízkým plamenem, a závěsy kolem velkého lůžka ozařovalo matné narudlé světlo. Zdirad došel k lůžku a zastavil se, aby si prohlédl tlustého Silia a jeho stejně tlustou milenku. Silius ležel na břiše, ona na zádech. Oba chrápali.

Proč se tu kolem plížím? zeptal se sám sebe. Mohl jsem sem vejít a tlouct přitom na buben. Potlačil uchechtnutí, ve skrytém výklenku pod oknem našel skříňku na šperky, otevřel ji a její obsah přendal do černého plátěného pytlíku, který měl uvázán u pasu. Plná cena šperků by mu umožnila žít pět let v přepychu. Ale musel je prodat pochybnému překupníkovi v jižní čtvrti, takže mu vystačí zhruba na tři měsíce, nebo šest, pokud se vzdá hazardu. Napadlo ho, že se hazardu vzdá, ale bylo to nepředstavitelné. Takže tři měsíce, rozhodl se.

Znovu zavázal pytlík, vycouval do chodby a obrátil se...

Jen aby se ocitl tváří v tvář sloužícímu, vysoké, vyzáblé postavě ve vlněné noční košili.

Muž zaječel a utekl.

Zdirad zaječel a utekl, řítil se dolů po točitém schodišti a vrazil do dvou strážných. Oba muži upadli a při pádu vykřikli. Zdirad dopadl na podlahu, obratně se překulil, vyskočil na nohy a rozběhl se doleva se strážnými těsně za zády. Po pravici se mu objevilo další schodiště a on se po něm vydal, bera tři schody najednou, dlouhé nohy ho nesly děsivou rychlostí.

Než se dostal na další poschodí, dvakrát málem upadl. Před sebou měl železná vrata - zamčená, ale klíč visel na dřevěném kolíku. Zápach zpoza dveří ho vzpamatoval a jeho myslí pronikl strach.

Díra zkřížených!

Za sebou slyšel strážné dupat dolů po schodech. Zvedl klíč, otevřel vrata, vešel dovnitř a zamkl za sebou. Pak tápal dál temnotou a modlil se ke Stařikům, aby ho nechali prožít ještě několik svých vtípků.

Když se mu zrak přizpůsobil temnotě v chodbě, spatřil na každé straně několik otvorů. V nich na slámě pospávali Siliovi zkříženci.

Zdirad kráčel k vratům na opačném konci chodby a cestou si stáhl masku. Už byl skoro u cíle, když se za ním ozvalo bušení a ticho porušil tlumený křik strážných. Z nory vylezl zkřížence a krvavě rudé oči upíral na Zdirada. Byl skoro sedm stop vysoký, měl široká ramena a silně osvalené paže pokryté černou srstí. Hlavu měl zašpičatělou a z tlamy mu trčely tesáky. Bušení zesílilo a Zdirad se zhluboka nadechl.

"Jdi a podívej se, co znamená ten kravál," přikázal bestii.

"Kdo ty?" zasyčelo stvoření a slova byla díky vyplazenému jazyku zkomolená.

"Nestůj tam jen tak - jdi a podívej se, co chtějí," nařídil mu Zdirad ostře.

Bestie se kolem něj protáhla a do chodby vešli další zkříženci, kteří se vydali za ní, aniž by si Zdirada všímali. Ten se rozběhl k vratům a do zámku strčil klíč. Když jím otočil, vrata se rozletěla dokořán a z klecí v chodbě se ozvalo mocné zavytí. Zdirad se obrátil a viděl, že k němu běží zuřivě vyjící zkříženci. Třesoucími se prsty vyrval klíč, proskočil otvorem, vrata za sebou přirazil a rychle je zamkl.

Noční vzduch byl svěží a Zdirad vyběhl po několika schodech na západní nádvoří ke zdobené zdi, rychle ji zlezl a seskočil do dlážděné ulice za ní.

Bylo dost dlouho po klekání, takže se celou cestu do krčmy tiskl ve stínu, pak se vyšplhal k vnějšímu mřížoví vedoucímu k jeho pokoji a zaklepal na okenici.

Belder otevřel okno a pomohl mu dovnitř.

"No?" zeptal se starý voják.

"Mám ty šperky," oznámil Zdirad.

"Lámu nad tebou hůl," prohlásil Belder. "Po všech těch letech, kdy jsem na tobě pracoval, co se z tebe stalo? Zloděj!"

"Mám to v krvi," uculil se Zdirad. "Vzpomínáš na hraběte z Bronzů?"

"To jsou jenom pověsti," zavrčel Belder. "A i kdyby to byla pravda, ani jeden z jeho potomků nikdy nežil nečestně. Dokonce ani ten nadirský zplozenec Tenaka!"

"Nemluv o něm špatně, Beldere," řekl tiše Zdirad. "Tenaka byl mým přítelem."

Kapitola 2

TENAKA SPAL A ZNÁMÉ SNY SE VRÁTILY, aby ho pronásledovaly. Step se před ním vlnila jako zamrzlý zelený oceán, táhnoucí se až na konec světa. Když zatahal za otěže ze surové kůže, jeho koník se vzepjal, pak zamířil k jihu a jeho kopyta bušila do udusané hlíny.

Do tváří mu vál suchý vítr a Tenaka se usmál.

Napůl Nadir, napůl Drenajec, dohromady nikdo - výsledek války, živý symbol nejistého míru. Kmeny ho přijímaly s chladnou zdvořilostí, jak se patřilo někomu, v jehož žilách koluje Ulrikova krev. Ale bylo v tom pramálo přátelství. Drenajské voje kmeny dvakrát zahnaly na útěk. Poprvé, kdysi dávno, bránil hrabě z Bronzů Dros Delnoch proti Ulrikovým hordám. Před dvaceti lety zničili Jongirovo vojsko Draci.

A tady byl Tenaka, živoucí připomínka této porážky.

A tak jel sám a zvládal všechny úkoly, které mu uložili. Meč, luk, oštěp, sekera - s každou zbraní uměl zacházet lépe než jeho druhové, protože když oni přestali cvičit, aby se bavili dětskými hrami, on pracoval dál. Naslouchal mudrcům - ti viděli války a bitvy z jiného pohledu - a jeho bystrá mysl tyto lekce vstřebávala.

Jednoho dne ho přijmou. Bude-li dost trpělivý.

Ale odjel domů, do stanového města, a uviděl svou matku stát vedle Jongira.

A pochopil.

Seskočil ze sedla a poklonil se chánovi, jak se patřilo, přičemž matky si nevšímal.

"Nastal čas, abys šel domů," řekl Jongir.

Tenaka neřekl nic, jen přikývl.

"Mají pro tebe místo u Draků. Jako syn hraběte na to máš právo." Chán vypadal nejistě a nepodíval se Tenakovi do očí. "No, tak něco řekni," vyštěkl.

"Jak si přejete, pane, tak se i stane."

"Nebudeš žadonit, abys tu mohl zůstat?"

"Pokud si tak přejete."

"Od tebe nechci nic."

"Takže kdy mám odjet?"

"Zítra. Dostaneš doprovod - dvacet jezdců, jak se sluší na mého synovce."

"Jsem poctěn, pane."

Chán kývl, ohlédl se na Šilát a odešel. Šilát odhrnula stanovou chlopeň a Tenaka vešel do svého domova. Šilát vstoupila za ním a jakmile byli uvnitř, Tenaka se k ní obrátil a objal ji.

"Ó, Tani," šeptala skrze slzy Šilát. "Co ještě budeš muset udělat?"

"Možná je Dros Delnoch mým skutečným domovem," prohodil Tenaka. Ale naděje umřela hned, jak to vyslovil, protože nebyl žádný hlupák...

***

Tenaka se vzbudil a uslyšel bouři, která hvízdala a tloukla do okna. Protáhl se a podíval se na ohniště - zbývaly v něm pouze žhavé uhlíky. Dívka spala v křesle a zhluboka oddychovala. Tenaka si sedl a pak přešel k ohništi, přiložil čerstvé dřevo a jemně rozfoukal plameny k životu. Zkontroloval stařík, neměl právě nejlepší barvu. Tenaka pokrčil rameny a vyšel z pokoje. Chodba byla ledová, dřevěná prkna mu skřípěla pod nohama.

Došel do staré kuchyně k vnitřní studni. Pumpa šla ztěžka, ale Tenakovi se cvičení líbilo a odměnou mu bylo, když do dřevěného vědra vystříkla voda. Stáhl si těsný tmavý kabátec a šedou vlněnou košili, opláchl si horní část těla a téměř bolestivý dotyk ledové vody na jeho spánkem vyhřáté pleti mu přinášel potěšení.

Svlékl si i zbývající kousky oděvu a přešel do tělocvičny za kuchyní. Tam se stočil, vyskočil a zlehka přistál - nejdřív proťal vzduch pravou rukou, pak levou. Překulil se na podlahu, prohnul záda a vyskočil na nohy.

Ode dveří ho sledovala Renja, ukrytá ve stínu chodby. Pohyboval se jako tanečník, a přesto v celé scéně bylo cosi barbarského: jakýsi primitivní prvek, který byl smrtonosný a zároveň krásný. Jeho nohy a ruce byly zbraněmi, míhaly se a zabíjely neviditelné protivníky, a přesto měl tvář vážnou, prostou jakékoliv vášně.

Renja se třásla, chtěla se vrátit do bezpečí Tenakova pokoje, ale nemohla se pohnout. Tenakova pleť měla barvu zlata na slunci, měkkou a teplou, ale svaly, které se pod ní napínaly a stahovaly, byly jako stříbřitá ocel. Renja zavřela oči a klopýtala zpátky. Přála si, aby Tenaku nikdy nepotkala.

Tenaka si smyl z těla pot a pak se rychle oblékl. Umíral hlady. V pokoji vycítil změnu nálady. Renja seděla u starce a hladila ho po bílých vlasech, před jeho pohledem uhýbala očima.

"Bouřka přestává," poznamenal Tenaka.

"Ano."

"Co se děje?"

"Nic... jen, že Aulinovi se špatně dýchá. Myslíte, že bude v pořádku?"

Tenaka se k ní připojil u lůžka. Uchopil starce za křehké zápěstí a nahmatal tep. Byl slabý a nepravidelný.

"Jak je to dlouho, co naposledy jedl?" zeptal se.

"Dva dny."

Tenaka zalovil ve svém vaku a vytáhl pytlík sušeného masa a balíček ovsa. "Škoda, že nemám cukr," řekl, "ale tohle bude muset stačit. Jdi a přines trochu vody a kotlík."

Renja beze slova odešla z pokoje. Tenaka se usmál. Tak takhle je to - viděla ho cvičit a z nějakého důvodu ji to zneklidnilo. Zavrtěl hlavou.

Renja se vrátila s železným kotlíkem naplněným vodou až po okraj.
"Půlku toho odlej," nařídil jí. Renja chrstla vodu do chodby a Tenaka si vzal kotlík k ohništi a dýkou nařezal maso. Pak kotlík pečlivě umístil nad plameny.
"Proč jsi dnes ráno nic neřekla?" zeptal se otočen k Renji zády.
"Nevím, co tím myslíte."
"Když jsi mě viděla cvičit?"
"Neviděla jsem vás."
"Tak jak jsi věděla, kde vzít kotlík a nabrat vodu? V noci jsi kolem mě neprošla."
"Kdo jste, abyste se mě takhle vyptával?" vyštěkla Renja.
Tenaka se k ní otočil. "Jsem cizinec. Nemusíš mi lhát, ani něco předstírat. Masku potřebujeme jen mezi přáteli."
Renja se posadila a dlouhé nohy natáhla k ohni.
"To je smutné," poznamenala tiše. "Člověk přece může mít klid jedině mezi přáteli, ne?"
"Je to snazší mezi cizinci, protože ti se tvého života dotknou pouze na chvíli. Nezklameš je, protože jim nic nedlužíš, ani od nich nic nečekáš. Přátele můžeš ranit, protože ti čekají všechno."
"Zvláštní přátele jste to míval," podotkla Renja.
Tenaka dýkou zamíchal vývar. Náhle znejistěl, cítil, že nad rozhovorem jaksi ztratil kontrolu.
"Odkud jsi?" zeptal se.
"Myslela jsem, že vás to nezajímá."
"Proč jsi nic neřekla?" Renja přimhouřila oči a odvrátila hlavu.
"Nechtěla jsem rušit vaše soustředění."
Byla to lež a oba to věděli, ale napětí se uvolnilo a mlčení je přitahovalo k sobě. Bouře venku slábla, až docela ustala, a tam, kde kdysi burácela, znělo jenom kvílení.
Jak vývar zhoustl, Tenaka přidal oves, aby směs nastavil, a nakonec přisypal z posledních zbytků trochu soli.
"Voní to dobře," utrousila Renja a naklonila se nad oheň. "Co je to za maso?"
"Většinou z muly," odvětil Tenaka.
Odešel do kuchyně pro nějaké staré dřevěné talíře a než se vrátil, Renja probudila starce a teď mu pomáhala se posadit.
"Jak se cítíte?" vyzvídal Tenaka.
"Vy jste válečník?" chtěl vědět Aulin s obavami v očích.
"Ano, ale nemusíte se mě bát."
"Nadir?"
"Žoldnéř. Udělal jsem trochu vývaru."
"Nemám hlad."
"Stejně to snězte," přikázal Tenaka. Stařec při jeho autoritativním tónu ztuhl, ale pak odvrátil zrak a přikývl. Renja ho pomalu krmila a Tenaka seděl u ohniště. Bylo to plýtvání jídlem, protože stařec umíral. Přesto nelitoval, i když nevěděl proč.
Když dojedli, Renja posbírala talíře a kotlík. "Dědeček si s vámi chce promluvit," oznámila a odešla z pokoje.
Tenaka přistoupil ke kavalci a zahleděl se na umírajícího. Aulinovy šedé oči se leskly začínající horečkou.
"Nejsem silný," začal Aulin. "Nikdy jsem nebyl. Každého, kdo mi důvěřoval, jsem zklamal. Kromě Renji... ji jsem nikdy nezklamal. Věříte mi?"
"Ano," odpověděl Tenaka. Proč se slaboši vždycky potřebují vyzpovídat?
"Ochráníte ji?"
"Ne."
"Zaplatím vám." Aulin Tenaku popadl za ruku. "Jenom ji odveďte do Sús. Město je jen pět, šest dní cesty na jih."
"Nic pro mě neznamenáte. Nic vám nedlužím. A nemáte dost, abyste mi mohl zaplatit."
"Renja říká, že jste býval Drak. Kde je váš smysl pro čest?"
"Pohřbený pod pouštními písky. Ztracený ve vířící mlze času. Nechci s vámi mluvit, starče. Nemáte mi co říct."
"Prosím, poslouchejte!" žebronil Aulin. "Když jsem byl mladík, sloužil jsem radě. Podporoval jsem Cesku, pracoval pro jeho vítězství. Věřil jsem v něj. Proto jsem, aspoň částečně, odpovědný za tu strašlivou hrůzovládu, která tuto zemi kruší. Žil jsem v klidu. Teď umírám a už ničemu nerozumím. Ale nemůžu umřít a nechat Renju napospas zkřížencům. Nemůžu. Nechápete? Celý můj život byl jedno zklamání - ale smrtí musím něčeho dosáhnout."
Tenaka se starci vytrhl a vstal.
"Teď poslouchejte vy," řekl. "Jsem tu, abych zabil Cesku. Nečekám, že to přežiju, ale nemám ani čas ani chuť přebírat za vás vaše povinnosti. Jestli chcete dohlédnout na to, aby se ta dívka dostala do Sús, tak se uzdravte. Použijte svou vůli."
Stařík se náhle usmál, napětí a strach z něj opadly. "Vy chcete zabít Cesku?" zašeptal. "Tak to vám můžu nabídnout něco lepšího."
"Lepšího? Co by mohlo být lepší?"
"Sesadit ho. Ukončit jeho vládu?"
"Zabít ho bude mít stejný výsledek."
"Ano, to jistě, ale pak to za něj prostě převezme jeden z jeho generálů. Můžu vám vyjevit tajemství, které zničí jeho říši a osvobodí Drenaj."
"Jestli je to příběh o očarovaných mečích nebo tajuplných kouzlech, tak nemarněte čas. Už jsem je všechny slyšel."
"Ne. Slibte mi, že Renju bezpečně doprovodíte do Sús."

"Promyslím si to," odpověděl Tenaka. Oheň začal zase uhasínat a tak, než odešel z pokoje a vydal se hledat dívku, přiložil do plamenů poslední dřevo. Našel ji sedět ve studené kuchyni.

"Nestojím o vaši pomoc," řekla, aniž by vzhlédla.

"Ještě jsem ti nic nenabídl."

"Je mi jedno, jestli mě dostanou."

"Jsi příliš mladá, aby ti to bylo jedno." podotkl Tenaka, klekl si před ní a zvedl jí bradu. "Dohlédnu na to, aby ses dostala bezpečně do Sús."

"Jste si jistý, že vám může dost zaplatit?"

"Říká, že může."

"Nemám vás ráda, Tenaka Cháne."

"Vítejte mezi většinou!" ušklíbl se Tenaka.

Nechal ji v kuchyni a vrátil se do svého pokoje ke starci. Pak se rozesmál, přešel k oknu a otevřel ho dokořán zimnímu povětří.

Před ním se táhl les jako bílé nekonečno.

Za ním byl stařec. Mrtvý.

***

Renja zaslechla jeho smích a vstoupila do pokoje. Aulinovi sklouzla ruka z kavalce a kostnaté prsty ukazovaly na dřevěnou podlahu. Oči měl zavřené a ve tváři klid a mír.

Renja k němu přistoupila a jemně ho pohladila po tváři. "Už žádné utíkání, Auline. Žádné strachy. Kéž tě tvůj Pramen doprovodí domů!"

Pokrývkou mu zakryla tvář.

"Tvoje závazky skončily," řekla mlčícímu Tenakovi.

"Ještě ne," prohlásil a zavřel okno. "Pověděl mi, že zná způsob, jak ukončit Ceskovu vládu. Nevíš, co tím myslel?"

"Ne." Odvrátila se od něj, sebrala svůj plášť a v duši měla náhle prázdno. Pak se zarazila, plášť jí vypadl z rukou a Renja zírala do hasnoucího ohně a zavrtěla hlavou. Realita se od ní vzdalovala. Proč vlastně žít?

Pro nic.

Proč se vůbec starat?

Pro nic.

Klečela vedle ohniště, nehnutě zírala do plamenů a její vnitřní prázdnotu pomalu vyplňovala strašlivá bolest. Aulinův život byl plynulým příběhem o laskavosti, něze a starostlivé péči. Nikdy nebyl schválně krutý nebo zlý, nikdy nebyl chamtivý. Ale jeho život se skončil v opuštěných kasárnách - byl pronásledován jako zločinec, zrazen svými přáteli a ztracen pro svého boha.

Tenaka ji sledoval a v jeho fialových očích se neobjevil ani náznak nějakého dojetí. Byl mužem uvyklým smrti. Tiše nacpal své věci do plátěného vaku, pak zvedl Renju na nohy, připjal jí plášť a jemně ji vystrčil ze dveří.

"Počkej tady," nařídil jí. Vrátil se ke kavalci a stáhl z mrtvoly svou přikrývku. Starci se otevřely oči a zdálo se, že je upírá na válečníka.

"Spěte klidně," zašeptal Tenaka. "Já se o ni postarám." Zatlačil mrtvému oči a složil přikrývku.

Venku mrzlo. Vítr se utišil a na bezmračné obloze slabě svítilo slunce. Tenaka se zhluboka nadechl.

"Je po všem," šeptla Renja. Tenaka se rozhlédl kolem sebe.

Stěnu stromů opustili čtyři válečníci a kráčeli k nim s obnaženými meči v rukou.

"Nechte mě," řekla Renja.

"Mlč."

Shodil vak a položil ho do sněhu, pak si stáhl plášť z ramenou, čímž odhalil pochvu s mečem a lovecký tesák. Popošel o deset kroků dopředu a čekal na válečníky, přičemž si každého z nich pečlivě změřil. Měli červené a bronzové náprsní krunýře posádky z Delnochu.

"Co tu pohledáváte?" zeptal se Tenaka, když došli blíž.

Žádný z vojáků nepromluvil, což znamenalo, že se jedná o veterány. Místo toho se trochu rozestoupili - připraveni na každý válečníkův útočný pohyb.

"Mluvte nebo císař dostane vaše hlavy!" vybídl je znovu Tenaka. To je zastavilo a mrkli na šermíře s ostrými rysy nalevo. Ten pokročil kupředu, modré oči chladné a nenávistné.

"Odkdy mluví severní divoši jménem císaře?" sykl.

Tenaka se usmál. Všichni stáli a čekali na odpověď. Přišli o vhodný okamžik k útoku.

"Asi bych to měl vysvětlit," poznamenal, nepřestávaje se usmívat, a blížil se k mužům. "Je to tak..." Ruka se mu mihla dopředu a nahoru, prsty napjaté, a muže před sebou zasáhl do nosu. Tomu se tenká chrupavka zařízla do mozku a muž se bez hlesu zřítil na zem. Pak se. Tenaka obrátil a vyskočil do vzduchu, na hrdlo druhého muže dopadla noha v těžké botě. Ještě ve vzduchu Tenaka tasil svůj lovecky tesák. Přistál na špičkách a otočil se, vykryl úder mečem a vnořil svou čepel protivníkovi do krku.

Čtvrtý muž se se zdviženým mečem rozběhl k Renji. Ta stála bez hnutí a bez zájmu ho sledovala.

Tenaka po něm hodil tesákem a jeho jílec muže zasáhl do spodku přilbice. Válečníka to vyvedlo z rovnováhy a on upadl do sněhu a pustil meč. Tenaka se k němu rozběhl a jak se voják snažil vstát, vrhl se mu na záda a znovu ho srazil k zemi, přičemž muži spadla přilbice z hlavy. Tenaka ho popadl za vlasy, zvrátil mu hlavu dozadu, uchopil ho za bradu a trhl s ní doleva. Mužův vaz křupl jako suchá větev.

Tenaka sebral tesák, dočista jej otřel a vrátil jej do pochvy. Prohlédl si mýtinu. Všude bylo ticho. "Nadirové jsme," zašeptal a zavřel oči.

"Půjdeme?" zeptala se Renja.

Tenaka ji zmateně uchopil za paži a zadíval se jí přímo do očí.

"Co se to s tebou děje? Copak chceš umřít?"

"Ne," odvětila nepřítomně dívka.

"Tak proč jsi tu jen tak stála?"

"Nevím. Půjdeme?"

Oči jako noc černé se jí zalily slzami, které jí začaly stékat po lících, ale její bledá tvář zůstala bez výrazu. Tenaka zvedl ruku a setřel jí slzu z líce.

"Prosím, nedotýkejte se mě," zašeptala.

"Teď mě poslouchej. Ten stařík chtěl, abys zůstala naživu, měl o tebe starost."

"Na tom nezáleží."

"Jemu na tom záleželo!"

"A vám na tom záleží?" Ta otázka ho zasáhla jako úder. Zamyslel se nad ní a rychle v sobě zapátral po správné odpovědi.

"Ano, záleží." Lež byla snadná, a teprve když ji vyslovil, uvědomil si, že to vlastně žádná lež nebyla.

Renja se mu zahleděla do očí a pak kývla.

"Půjdu s vámi," řekla. "Ale chci vám říct tohle: pro všechny, kteří mě milují, jsem prokletím. Pronásleduje mě smrt, protože jsem nikdy neokusila život."

"Smrt pronásleduje každého a nikdy neselže," prohodil Tenaka.

Společně se vydali k jihu a zastavili se před kamennou saní. Boky jí pokryl ledový déšť a dodal jim démantový třpyt. Tenakovi se zadrhl dech v hrdle, když jí pohlédl do tváře - voda stékající po rozbitých tesácích v horní čelisti jí vytvořila nové zuby z jiskřivého ledu, obnovila její majestátnost a vrátila jí její sílu.

Tenaka kývl, jako by naslouchal jakési tiché zprávě. "Je nádherná," ozvala se Renja. "Víc než to," řekl tiše Tenaka, "ona žije."

"Žije?"

"Tady," odpověděl a dotkl se své hrudi. "Vítá mě domů."

***

Celý dlouhý den se plahočili k jihu. Tenaka mluvil málo, soustředil se na sněhem překryté stopy a ostražitě se rozhlížel po hlídkových oddílech. Nevěděl, zda čtyři vojáci byli celým loveckým oddílem, nebo zda dívku nepronásledují další skupinky.

Zvláštním způsobem mu na tom nezáleželo. Udržoval krok a jen se občas ohlédl, aby se podíval, jestli se Renja drží za ním. Když se zastavil, aby zkontroloval oblohu nebo přehlédl do dáli se táhnoucí otevřenou pláň, byla vždy těsně za ním.

Co se týkalo Renji, ta šla mlčky s očima upřenýma na vysokého válečníka, vnímala jistotu jeho pohybů a pozornost, s níž vybíral cestu. Znovu a znovu se jí před očima objevovaly dvě scény: nahý tanec v opuštěné tělocvičně a tanec smrti s vojáky ve sněhu. Jedna scéna překrývala druhou... mísily se a splývaly. Ten stejný tanec. Pohyboval se tak plavně, tak plynule, když vyskočil a obrátil se. Vojáci proti tomu vypadali nešikovně, neohrabaně, jako lentrijské loutky se zasukovanými provázky.

A teď byli mrtví. Měli rodiny? Asi ano. Milovali své děti? Možná. Nakráčeli na mýtinu s takovou sebedůvěrou. A přesto odešli v několika ledových okamžicích.

Proč?

Protože se rozhodli zatančit si s Tenaka Chánem.

Renja se otřásla. Světla ubývalo a stíny stromů se prodlužovaly.

Tenaka si pro ohniště vybral místo vedle skalního výběžku, ukryté před větrem. Bylo to na holině obklopené pokroucenými duby a oheň byl dobře zastíněn. Renja se k němu připojila, sbírala suché klestí a pečlivě ho skládala. Přepadl ji pocit neskutečna.

Celý svět by měl vypadat takhle, napadlo ji, pokrytý ledem a očištěný: všechny rostliny spí, čekají na zlatavou dokonalost jara, veškeré zlo zahynulo pod očistným ledem.

Ceska a jeho démony zplozené legie by zmizeli jako dětské noční můry a do Drenaje by se, jako dar úsvitu, vrátila radost.

Tenaka ze svého vaku vyndal kotlík, umístil ho nad oheň a plnými hrstmi do něj hrnul sníh, dokud nebyla nádoba do poloviny plná ohřívající se vody. Pak do vody z plátěného pytlíku nasypal velkorysou dávku ovsa a přidal sůl. Renja ho mlčky pozorovala a upírala pohled do jeho šikmých, fialových očí. Zase s ním seděla u ohně a cítila klid a mír.

"Proč jste tady?" zeptala se.

"Chci zabít Cesku," odpověděl Tenaka a dřevěnou lžící míchal kaši.

"Proč jste tady?" zopakovala Renja otázku. Čas běžel, ale Renja věděla, že ji vzal na vědomí, a tak čekala a užívala si tepla a jeho blízkosti.

"Nemám, kam bych šel. Moji přátelé jsou mrtví. Moje žena... Už mi nic nezbylo. Vlastně jsem nikdy... nic neměl."

"Měl jste přátele... ženu."

"Ano. Není lehké to vysvětlit. Kdysi, ve Ventrii, žil mudřec, nedaleko od místa, kde jsem bydlel. Často jsme spolu mluvívali o životě, o lásce a o přátelství. Přel se se mnou, zlobil mě. Mluvil o démantech z hlíny." Tenaka zavrtěl hlavou a odmlčel se.

"Démantech z hlíny?" podivila se Renja.

"Na tom nezáleží. Vyprávěj mi o Aulinovi."

"Nevím, co vám chtěl říct."

"To vím," ujistil ji Tenaka. "Prostě mi o něm vyprávěj." Dvěma hůlkami zvedl kotlík z ohniště a položil ho na zem, aby vychladl. Renja se předklonila a přiložila na oheň.

"Byl to mírumilovný muž, mnich Pramene. Byl ale také znalcem tajemna a z ničeho se neradoval víc, než když mohl v zemi hledat zbytky po Starších. Byl tím dost proslavený. Vyprávěl mi, že když se Ceska poprvé dostal k moci, podporoval ho, věřil všem jeho slibům o lepší budoucnosti. Ale pak začala hrůzovláda. A zkříženci..."

"Ceska černou magii vždycky miloval," poznamenal Tenaka.

"Vy jste ho znal?"

"Ano. Pokračuj."

"Aulin byl jedním z prvních, kdo prozkoumal Hroben. Našel dveře ukryté pod lesem a stroje, které tam byly. Vykládal mi, že jeho výzkum potvrdil, že stroje byly vytvořeny k léčení určitých chorob, jimiž trpěli Starší. Ale místo, aby je Ceskovi odborníci použili k léčení, vytvořili zkřížence. Nejdřív je používali jenom v aréně, kde jeden druhého rvali na kusy, aby potěšili davy. Ale brzy se začali objevovat v ulicích Drenanu, v brnění a s odznaky Ceskovy gardy. Aulin si to dával za vinu a odcestoval do Delnochu, prý aby prozkoumal komnatu světla pod citadelou. Tam uplatil hlídku a pokusil se uniknout přes sathulskou zemi. Ale hon už začal a my jsme se místo toho museli vydat na jih."

"Kam v tom příběhu patříš ty?" chtěl vědět Tenaka.

"Neptal jste se na mě, ale na Aulina."

"Ptám se teď."

"Můžu dostat trochu kaše?"

Tenaka přikývl, zkusil kotlík a podal jí ho. Renja jedla mlčky a pak mu podala zbytek. Válečník dojedl a opřel se o chladnou skálu.

"Jsi pěkně záhadná dáma. Ale nechám to být. Bez záhad by byl svět dost smutné místo."

"Svět je smutné místo," prohlásila Renja, "plné smrti a hrůzy. Proč je zlo o tolik silnější než láska?"

"Kdo říká, že je silnější?" opáčil Tenaka.

"Nežil jste mezi Drenajci. Muže jako Aulin pronásledují zločinci, statkáře vraždí, když nedokážou vypěstovat nesmyslně velkou úrodu, arény jsou plné štěkajících davů, které se smějí, když zvěř trhá na kusy ženy a děti. Je to odporné! Všechno!"

"To přejde," prohodil jemně Tenaka. "A teď je čas jít spát." Natáhl k ní ruku, ale Renja ucukla a v temných očích jí probleskl strach. "Neublížím ti, ale musíme přece uhasit oheň. Podělíme se o teplo a to bude všechno. Věř mi."

"Můžu spát sama," trvala na svém Renja.

"Tak dobrá." Tenaka rozvázal pokrývku a podal jí ji, pak se zavinul do pláště, opřel se o skálu a zavřel oči.

Renja se natáhla na chladnou zem a hlavu si položila na paži.

Jak oheň dohasínal, noc byla stále chladnější a zima jí pronikala až do morku kostí. Renja se probudila a strašně se třásla. Sedla si a začala si třít prokřehlé nohy. Tenaka otevřel oči a natáhl ruku. "Pojď," vybídl ji. Renja k němu přistoupila a on rozevřel plášť, zavinul ji do něj a přitáhl si ji na hruď, než je oba přikryl pokrývkou. Renja se o něj opřela a stále ještě se třásla.

"P - p - povězte mi o démantech z h - h - hlíny," požádala.

Tenaka se usmál. "Ten mudřec se jmenoval Kias. Říkal, že příliš mnoho lidí prožije život, aniž by se zastavili a radovali se z toho, co mají, a vykládal příběh o muži, který od přítele dostal hliněný džbán. Přítel řekl: ‚Až budeš mít čas, prohlédni si ho.' Ale byl to obyčejný hliněný džbán a ten muž ho odložil a žil dál, přičemž většinu času trávil hromaděním bohatství. Jednoho dne, když už byl starý, vzal džbán a otevřel ho. Uvnitř byl skryt veliký démant."

"Tomu nerozumím."

"Kias tvrdil, že život je jako hliněný džbán. Dokud si ho pořádně neprohlédneme a neporozumíme mu, nemůžeme se z něj radovat."

"Občas vás porozumění o radost obere."

Tenaka mlčel a díval se na noční oblohu a vzdálené hvězdy. Renja upadla do bezesného spánku, hlava jí klesla a vlněná loktuše, která jí zakrývala nakrátko ostříhané vlasy, se jí svezla stranou. Tenaka natáhl ruku, aby ji spravil, ale když se jí dotkl, zarazil se. Ty vlasy neměla ostříhané - narostly do své plné délky. Protože to nebyly vlasy, ale tmavá srst, hebká jako sobolina. Jemně přetáhl loktuši zpátky a zavřel oči. Dívka byla zkříženec, napůl člověk, napůl zvíře.

Není divu, že jí nezáleží na životě.

Jsou démanty v hlíně i pro takové, jako je ona? napadlo ho.

Kapitola 3

V KASÁRNÁCH DRAKŮ SE HOUŠTÍM KOLEM cvičiště prodíral jakýsi člověk. Byl to vysoký muž se širokými rameny, úzkými boky a dlouhýma nohama, celý oděný v černém, nesoucí železem obitou ebenovou hůl. Pod kápí měl tvář zakrytou škraboškou z černé kůže. Pohyboval se lehce - kolébavým, plynulým krokem atleta. a přesto byl ostražitý, jeho jasně modré oči se zastavily na každém keři a stromě ve stínu.

Když zahlédl těla, pomalu je obešel a ze stop si přečetl o krátkém boji.

Jeden muž proti čtyřem.

První tři zemřeli téměř ihned a to mluvilo o rychlosti. Čtvrtý osamělého bojovníka oběhl. Vysoký muž sledoval stopu a přikývl.

Tak. Tady byla záhada. Osamělý válečník nebyl sám - měl s sebou společníka, který se rvačky nijak neúčastnil. Otisky nohou byly malé, ale kroky dlouhé. Že by žena?

Ano. žena. Vysoká žena.

Podíval se na těla.

"Dobrá práce," pronesl nahlas a jeho hlas tlumila maska. "Zatraceně dobrá práce." Jeden proti čtyřem. Jen málo mužů by dokázalo za takových podmínek přežít, a přesto onen muž nejenže přežil, ale hladce zvítězil.

Ringar? Zabíjel rychle jako blesk a měl úžasné reflexy. Jenže by těžko riskoval sek na krk, spíš by si vybral trup: párací sek.

Argonin? Ne, ten byl mrtev. Zvláštní, jak může člověk na něco takového zapomenout.

Kdo tedy? Někdo neznámý? Ne. Ve světě, kde je zběhlost v používám zbraní tím nejdůležitějším, bylo jen málo neznámých s tak ohromujícím nadáním.

Muž si stopy prohlédl ještě jednou, představil si zápas a nakonec spatřil rozmazaný otisk uprostřed. Než zasadil smrtící úder, válečník vyskočil a obrátil se ve vzduchu jako tanečník.

Tenaka Chán!

Poznání velkého muže zasáhlo jako rána do srdce. V očích mu divně zajiskřilo a začal zhluboka dýchat.

Ze všech lidí na světě, které nenáviděl, měl Tenaka čestné přední místo.

Ale byla to ještě pravda? Muž se uvolnil a začal vzpomínat, vrátil se do minulosti a bylo to, jako sypat si sůl do rány.

"Měl jsem tě tehdy zabít," zamručel. "Nic z toho by se mi pak nestalo."

Představil si umírajícího Tenaku, jak se jeho krev vsakuje do sněhu. Nezpůsobilo mu to žádnou radost, ale stejně po tom z celého srdce toužil.

"Přinutím tě zaplatit," řekl.

A vydal se k jihu.

***

Druhého dne Tenaka s Renjou postupovali rychle - nezahlédli nikoho, ani stopy po lidech. Vítr se utišil a v jasném vzduchu visel příslib jara. Tenaka většinu dne mlčel a Renja na něj nenaléhala.

Za soumraku, když pracně šplhali z příkrého srázu, Renje uklouzla noha a ona se zřítila dolů, skutálela se k úpatí kopce, kde narazila hlavou na pokroucený kořen.Tenaka k ní doběhl, stáhl jí loktuši a prohlížel krvácející ránu na spánku. Renja prudce otevřela oči.

"Nesahej na mě," zaječela a kousla ho do ruky.

Tenaka ucouvl s bavlněnou loktuši v ruce.

"Nemám ráda, když na mě někdo sahá," omlouvala se Renja.

"Tak na tebe nebudu sahat," opáčil Tenaka. "Ale tu ránu by sis měla zavázat."

Renja se pokusila vstát, ale svět se s ní zatočil a ona upadla do sněhu. Tenaka se jí nesnažil pomoci. Rozhlížel se po místě, kde by se mohli utábořit, a o třicet kroků dál nalevo zahlédl vhodné místo: přirozená stěna stromů chránila místo před větrem a přesahující větve nepropouštěly sníh. Tenaka tam došel a cestou nasbíral klestí. Renja ho pozorovala, jak odchází, a pokoušela se vstát, ale udělalo se jí nevolno a začala se divoce třást. Hlava jí třeštila bolestí a co chvíli se jí chtělo zvracet. Pokusila se plazit.

"Já... vás nepotřebuju," šeptala.

Tenaka přichystal oheň a foukal do troudu, dokud nad sněhem nevyskočily maličké plamínky. Pak přidal silnější chrastí a nakonec větvičky. Když se oheň rozhořel, vrátil se k dívce, sklonil se a zvedl její bezvládné tělo. Položil ji u ohně, vyšplhal na nejbližší jedli a krátkým mečem nasekal zelené větve. Naskládal je na sebe a tak pro Renju vyrobil lůžko, položil ji na ně a přikryl ji pokrývkou. Prohlédl její zranění - pokud viděl, neměla nic zlomeného, ale udělala se jí ošklivá boule o velikosti slepičího vejce.

Pohladil ji po tváři a obdivoval přitom její jemnou pleť a útlou šíji.

"Já ti, Renjo, neublížím," řekl. "I když jsem se stal tím, kým jsem, ať už jsem v životě udělal cokoliv, za co se teď stydím, nikdy jsem neublížil ženě. Nebo dítěti. Se mnou jsi v bezpečí... Tvoje tajemství je u mě v bezpečí. Vím, jaké to je, víš. Já jsem taky mezi dvěma světy - napůl Nadir, napůl Drenajec, dohromady nikdo. Ty jsi na tom hůř. Ale jsem tu já. Důvěřuj mi."

Vrátil se k ohni a přál si, aby ta slova dokázal vyslovit, když měla otevřené oči, ale věděl, že to nedokáže. Za celý život otevřel své srdce jen jediné ženě: Illae.

Své krásné Illae, nevěstě, kterou si koupil na trhu ve Ventrii. Při té vzpomínce se pousmál. Dva tisíce stříbrňáků a odvedl si ji domů, jen aby s ním odmítla sdílet lože.

"Dost těch hloupostí," hulákal. "Jsi moje. Tělem i duší! Já si tě koupil!"

"Co sis koupil je mrtvola," odsekla. "Dotkni se mě a já se zabiju. A tebe taky."

"Byla bys zklamaná, kdybys to zkusila v tomhle poradí," poznamenal Tenaka.

"Neutahuj si ze mě, barbare!"

"No dobrá. Co chceš, abych s tebou udělal? Prodal tě nějakému Ventriánci?"

"Ožeň se se mnou."

"Mám to chápat tak, že mě pak budeš milovat a obdivovat?"

"Ne. Ale budu s tebou spát a budu se snažit být ti dobrou společnicí."

"To je tedy nabídka, kterou lze jen těžko odmítnout. Otrokyně, která svému pánovi nabízí méně, než za co zaplatil, za mnohem větší cenu. Proč bych to měl dělat?"

"Proč ne?"

O dva týdny později se vzali a deset let jejich společného života mu přineslo spoustu radostí. Věděl, že ho Illae

nemiluje, ale na tom nezáleželo. Nepotřeboval být milován, on potřeboval milovat. Illae to v něm rozpoznala hned na začátku a nemilosrdně to na něj hrála. Nikdy jí neprozradil, že její hru prohlédl, prostě se uvolnil a bavil se. Mudřec Kias se ho snažil varovat.

"Dáváš jí příliš velký kus sebe sama, příteli. Naplníš ji svými sny a nadějemi a duší. Jestli tě opustí nebo zradí, co ti zůstane?"

"Nic," odpověděl po pravdě Tenaka.

"Jsi hlupák, Tenako. Doufám, že s tebou zůstane."

"Zůstane."

Byl si tak jistý. Ale nepočítal se smrtí.

Tenaka se otřásl a přitáhl si plášť, protože se znovu zvedl vítr.

Odvede tu dívku do Sús a pak bude pokračovat do Drenanu. Cesku nebude těžké najít, ani zabít. Žádný člověk nemá tak dobrou ochranu, aby byl v bezpečí. Ne, pokud je vrah připraven zemřít. A Tenaka připraven byl.

Přál si zemřít, toužil po pusté prázdnotě a nepřítomnosti bolesti.

Touto dobou už Ceska ví, že Tenaka je na cestě. Dopis by mu měl dojít do měsíce, protože putoval přes moře do Mašrápúru a pak na severovýchod do Drenanu.

"Doufám, že se ti o mně zdá, Cesko. Doufám, že jsem součástí tvých nočních můr."

"Nevím, jak jeho," ozval se tlumený hlas, "ale mých určitě."

Tenaka se vymrštil na nohy a do vzduchu vyletěl meč.

Před ním stál obr v černé škrabošce.

"Přišel jsem tě zabít," oznámil Tenakovi a tasil svůj dlouhý meč.

***

Tenaka zacouval od ohně, aniž z muže spustil zrak, mysl se mu pročistila a tělo uvolnilo, byl připraven k plavnému a sebejistému tanci při souboji.

Obr zakroužil mečem a rozpřáhl paže, aby získal lepší rovnováhu. Tenaka zamrkal, když ho poznal.

"Ananaide?" ozval se.

Obr mu mávl mečem po krku, ale Tenaka sek vykryl a uskočil.

"Ananaide, jsi to ty?" zopakoval.

Obr chvíli stál mlčky. "Ano," prohlásil nakonec. "Jsem to já. A teď se braň!"

Tenaka vrátil meč do pochvy a pokročil kupředu. "Nemůžu s tebou bojovat," řekl. "A nevím, proč by sis měl přát moji smrt."

Ananais se vrhl vpřed, praštil Tenaku pěstí do hlavy a srazil ho do sněhu.

"Proč?" zařval. "Tak ty nevíš proč? Podívej se na mě!"

Strhl si z tváře koženou masku a Tenaka v mihotavém světle ohně spatřil oživlou noční můru. Pod maskou nebyl žádný obličej, jen pokroucené, zjizvené trosky tváře. Nos byl pryč, i horní ret, a zbylou kůži křižovaly bílé a červené jizvy. Jen modré oči a kudrnaté plavé vlasy patřily člověku.

"Laskaví bohové světla!" zašeptal Tenaka. "Já jsem to neudělal... Nevěděl jsem."

Ananais pomalu vykročil a sklonil špičku meče, takže se dotýkala Tenakova hrdla.

"Ten kamínek, který způsobil lavinu," vysvětlil obr krátce. "Víš, co tím myslím."

Tenaka zvedl ruku a pomalu odstrčil čepel stranou.

"Budeš mi to muset povědět, příteli," řekl a posadil se.

"Podívej, Zatraceně!" zařval obr, pustil meč, zvedl Tenaku na nohy a přitáhl si ho k sobě, až měli tváře těsně u sebe. "Podívej se na mě!"

Tenaka se mu upřeně zadíval do ledově modrých očí a vycítil, že v nich číhá náznak šílenství. Jeho život visel na vlásku.

"Pověz mi, co se stalo," vybídl Ananaida tiše. "Já nikam neutíkám. Jestli mě chceš zabít, budiž. Ale pověz mi o tom."

Ananais ho pustil a odvrátil se, aby našel svou škrabošku, přičemž se k Tenakovi otočil zády. A v té chvíli Tenaka pochopil, co se od něj žádá. Zachvátil ho smutek.

"Nedokážu tě zabít," řekl.

Obr se k němu otočil a z očí mu kanuly slzy. "Ó, Tani," řekl a hlas se mu zlomil, "podívej, co mi udělali!" Klesl na kolena a rukama si zakryl poničenou tvář. Tenaka si klekl vedle něj do sněhu a objal ho. Obr se rozplakal, hruď se mu dmula a jeho vzlyky byly hlasité a plné bolesti. Tenaka ho poplácal po zádech, jako by to bylo dítě, a cítil jeho bolest, jako by byla jeho vlastní.

Ananais nepřišel, aby ho zabil, ale aby zemřel jeho rukou. A Tenaka věděl, proč obr viní jeho. Onoho dne, kdy dostali rozkaz rozpustit Draky, Ananais shromáždil muže a byl připraven pochodovat na Drenan a odstranit Cesku. Tenaka s ganem Draků Baridem tomu zabránili, připomněli mužům, že žili a bojovali za demokracii. Tak byla revoluce potlačena dřív, než začala.

A teď byli Draci zničeni, zem v troskách a Drenají kráčela hrůzovláda. Ananais měl tenkrát pravdu.

Renja je mlčky pozorovala, dokud Ananais nepřestal vzlykat, pak vstala a přistoupila k oběma mužům, přičemž se zastavila a přiložila na oheň. Ananais vzhlédl, a když ji uviděl, začal hledat svou škrabošku.

Renja k němu přistoupila, poklekla vedle něj a jemně se dotkla jeho rukou, kterýma si masku přidržoval na obličeji. Sevřela prsty kolem jeho rukou a masku odtáhla, tmavé oči upřené do jeho.

Když se jeho poničená tvář znovu objevila na světle, Ananais zavřel oči a sklonil hlavu. Renja se naklonila a políbila ho na čelo a pak na zjizvenou líc. Ananais otevřel oči.

"Proč?" šeptl.

"Všichni máme jizvy," odpověděla Renja. "Je mnohem lepší, když jsou jen na povrchu." Pak vstala a vrátila se ke svému lůžku.

"Kdo je to?" chtěl vědět Ananais.

"Pronásleduje ji Ceska," vysvětlil Tenaka.

"To nás všechny, ne?" prohodil obr a nasadil si masku.

"Ano, ale my ho překvapíme," prohlásil Tenaka.

"To by byla nádhera."

"Věř mi, příteli. Chci ho svrhnout."

"Sám?"

Tenaka se uculil. "A jsem ještě sám?"

"Ne! Máš nějaký plán?"

"Ještě ne."

"Dobrá. Napadlo mě, že bychom my dva třeba mohli obklíčit Drenan!" "K tomu může klidně dojít! Kolik Draků ještě žije?"

"Strašně málo. Většina poslechla volání. Já bych byl taky šel, kdybych ho dostal včas. Decado ještě žije."

"To je dobrá zpráva," prohodil Tenaka.

"Ani ne. Stal se z něj mnich."

"Mnich? Z Decada? Žil jenom pro zabíjení."

"Už ne. Hodláš shromáždit vojsko?"

"Ne, proti zkřížencům by nám nebylo k ničemu. Jsou příliš silní a příliš rychlí - na všechno."

"Jsou porazitelní," upozornil ho Ananais.

"Ne lidmi."

"Já jsem jednoho porazil."

"Ty?"

"Ano. Když nás tehdy rozpustili, snažil jsem se stát sedlákem. Nešlo to. Měl jsem velké dluhy a Ceska otevřel arény pro bojové hry, takže jsem se stal gladiátorem. Myslel jsem, že vybojuju tak tři zápasy a budu mít dost, abych dluhy vyrovnal. Ale zalíbil se mi ten život, víš? Bojoval jsem pod jiným jménem, ale Ceska zjistil, kdo jsem doopravdy. Aspoň si to myslím. Měl jsem bojovat s mužem jménem Treus, ale když se brána otevřela, stál tam zkříženec. Bohové - musel být vysoký aspoň osm stop.

Ale já jsem ho porazil. U všech démonů pekla, porazil jsem ho!"

"Jak?"

"Nechal jsem ho přijít k sobě a myslet si, že vyhrál. Pak jsem ho rozpáral nožem."

"To bylo dost velké riziko," poznamenal Tenaka.

"To jo."

"A dostal ses z toho?"

"Ne tak docela," odpověděl Ananais. "Utrhl mi tvář."

***

"Opravdu jsem si myslel, že bych tě mohl zabít, víš," prohodil Ananais, když se spolu usadili u ohně. "Skutečně jsem tomu věřil. Nenáviděl jsem tě. Když jsem viděl, jak národ trpí čím dál víc, tím častěji jsem si na tebe vzpomněl. Cítil jsem se podvedený - jako by všechno, pro co jsem kdy žil, bylo v troskách. A když ten zkříženec... když mě zranil... Ztratil jsem hlavu. Odvahu. Všechno..."

Tenaka seděl mlčky s těžkým srdcem. Ananais byl marnivý muž, ale obdařený smyslem pro humor a dokázal si utahovat i sám ze sebe, jeho marnivost to pak mírnilo. A býval hezký, dámy ho zbožňovaly. Tenaka ho nepřerušoval. Měl pocit, že uplynula dlouhá, velmi dlouhá doba, kdy spolu naposled s Ananaidem seděli. Slova se z něj řinula proudem, ale obr se pořád vracel ke své nenávisti k nadirskému knížeti.

"Věděl jsem, že je to nesmysl, ale nemohl jsem si pomoct. A když jsem u kasáren našel ta těla a poznal, žes to byl ty, zaslepil mě vztek. Dokud jsem tě tu neuviděl sedět. A pak... pak..."

"Pak tě napadlo, že mě necháš, abych zabil já tebe," dokončil tiše Tenaka.

"Ano. Připadalo mi to... správný."

"Jsem rád, že jsme se našli, příteli. Jen bych rád, aby tu s námi byli i ostatní."

Ráno bylo jasné a svěží a les políbil teplý příslib jara a pozvedl poutníkům náladu. Renja se na Tenaku dívala novýma očima, vzpomínala nejen na lásku a porozumění, které projevil svému zjizvenému příteli, ale i na slova, která řekl jí, než obr přišel: "Důvěřuj mi."

A Renja mu důvěřovala.

A nejen to. Něco z jeho slov se dotklo jejího srdce a utišilo bolest v její duši.

On věděl.

A přesto se staral. Renja nevěděla, co je to láska, protože v celém jejím životě se o ni staral jen jediný člověk a to byl Aulin, stařičký hledač tajemna. A teď tu byl někdo jiný. A nebyl stařičký.

Ó, ne. Vůbec nebyl starý!

Ten ji v Súsách nenechá. Ani nikde jinde. Kam půjde Tenaka Chán, tam půjde Renja. On si to ještě neuvědomoval. Ale zjistí to.

Onoho odpoledne dostal Tenaka mladého jelena - srazil ho dýkou na dvacet kroků - a společníci dobře pojedli. Spát šli brzy, vynahradili si tak předešlou probdělou noc, a následující ráno na jihovýchodě spatřili súské věže.

"Raději bys měl zůstat tady," radil Ananais. "Hádám, že teď už tvůj popis koluje po celé Drenaji. Proč jsi vůbec ten

zatracený dopis psal? To není nejmoudřejší oznámit oběti, že vrah je na cestě!"

"Naopak, příteli. Zničí ho paranoia. Udrží ho vzhůru - napruženého - nedokáže ani jasně myslet. A s každým dnem, kdy o mně nedostane žádnou zprávu, jeho strach poroste. Znejistí."

"Když myslíš," opáčil Ananais. "Stejně, Renju do města vezmu já."

"No dobrá. Počkám tady."

"Copak k tomuhle ujednání nemá Renja co říct?" zeptala se dívka sladce.

"Nenapadlo mě, že by ti to vadilo," odpověděl Tenaka rozpačitě.

"No, vadí mi to!" odsekla Renja. "Nepatřím vám. Půjdu si, kam budu chtít." Posadila se na padlý strom, zkřížila ruce na prsou a zírala do stromoví.

"Myslel jsem, že chceš jít do Sús," ozval se Tenaka.

"Ne. Aulin chtěl, abych tam šla."

"No, a kam teda chceš jít?"

"Ještě nevím. Dám vám vědět."

Tenaka zavrtěl hlavou, obrátil se k obrovi a rozhodil rukama.

Ananais pokrčil rameny. "No, já tam stejně půjdu. Potřebujem nějaký jídlo - a trocha zpráv nám taky neuškodí."

"Dávej na sebe pozor," varoval ho Tenaka.

"Nedělej si se mnou starosti, já tam hladce zapadnu. Prostě jenom najdu dav vysokých chlápků v černých maskách a přilepím se na ně."

"Víš, jak to myslím."

"Ano. Neboj se! Nebudu přece riskovat padesát procent našeho nového vojska kvůli jedněm výzvědám."

Tenaka se díval, jak odchází, a pak se vrátil k dívce, otřel z kmene sníh a sedl si vedle ní.

"Proč jsi s ním nešla?"

"A chtěl jste, abych šla?" namítla a upřela pohled do jeho fialových očí.

"Chtěl jsem? Co tím myslíš?"

Renja se k němu naklonila. Tenaka zachytil pižmovou vůni její pleti a znovu si všiml útlého krku a tmavé krásy jejích očí.

"Chci zůstat s tebou," špitla.

Tenaka zavřel oči, uzavřel se před její kouzelnou krásou. Ale vůně zůstávala.

"Tohle je šílené," řekl a zvedl se.

"Proč?"

"Protože už nebudu žít dlouho. Nechápeš to? Zabít Cesku není žádná hra. Šance, že přežiju, je jedna k tisíci."

"Je to hra," pravila Renja. "Hra mužů. Nemusíš přece Cesku zabíjet - nemusíš na sebe brát břemeno celé Drenaje."

"Já vím," řekl. "Je to osobní. Ale nevzdám to, a Ananais taky ne."

"Já taky ne. Mám stejně tolik důvodů Cesku nenávidět, jako ty a tvůj přítel. Uštval Aulina k smrti."

"Ale ty jsi žena," namítl zoufale.

Renja se mu vysmála, její hlas byl hluboký, zvonivý a plný veselí. "Ó, Tenako, jak jsem toužila po tom, abys řekl něco tak hloupého. Vždycky máš pravdu. Jsi tak chytrý. Žena, no tohle! Ano, jsem žena a víc než to. Kdybych chtěla, mohla jsem ty čtyři vojáky pobít sama. Jsem stejně silná jako ty, možná silnější, a pohybovat se umím stejně rychle. Víš, co jsem zač: zkříženec! Aulin mě poznal v Drenanu, když jsem byla mrzák s křivou páteří a chromou nohou. Slitoval se nade mnou a vzal mě do Hrobenu, kde použil ty stroje k tomu, k čemu byly původně určeny. Uzdravil mě tak, že mě spojil s jedním z Ceskových miláčků. Víš, co použil?"

"Ne," zašeptal Tenaka.

Plavným pohybem sjela z padlého kmene. Tenaka zvedl ruce, když ho uhodila, a padl do sněhu, přičemž si vyrazil dech. V několika vteřinách ho přitiskla k zemi. Rval se, ale nemohl se ani pohnout. Přidržela mu paže na zemi a svinula se, až ležela přímo na něm s tváří pár palců od jeho.

"Spojil mě s panterem," sdělila mu.

"Věřil bych ti stejně, i kdybys mi to jenom řekla," ujistil ji Tenaka. "Ta ukázka nebyla nutná."

"Pro mě ano," prohlásila Renja. "Protože teď jsi mi vydán na milost."

Tenaka se zazubil... prohnul záda a stočil se. Renja překvapeně vykřikla a přepadla nalevo. Tenaka se otočil jako na obrtlíku a vrhl se na ni, přičemž jí přitiskl ruce pod záda.

"Jen zřídka jsem někomu vydán na milost, mladá dámo," podotkl.

"Takže?" zeptala se Renja a pozvedla obočí. "Co uděláš teď?" Tenaka zrudl a neodpověděl. Ani se nepohnul. Cítil teplo jejího těla, cítil vůni její pleti.

"Miluju tě," oznámila mu. "Doopravdy!"

"Nemám čas, nemůžu. Nemám žádnou budoucnost."

"Já taky ne. Co může čekat zkříženec? Polib mě."

"Ne."

"Prosím?"

Neodpověděl. Nemohl. Protože jejich rty se setkaly.

Kapitola 4

ZDIRAD STÁL V DAVU A PŘIHLÍŽEL, JAK dívku přivazují ke kůlu. Neprala se, ani nekřičela, pouze v očích se jí objevilo opovržení. Byla vysoká, plavovlasá ne zrovna krásná, ale zvláštní. Když jí strážní začali kolem nohou vršit otýpky chrastí, nedívali se na ni a Zdirad poznal, že se stydí.

On se styděl také.

Na dřevěnou plošinu vedle dívky se vyšplhal důstojník a přehlédl shromážděný lid. Cítil, jak se přes něj přelévá jejich vzdorovitý hněv, a radoval se z toho. Byli bezmocní.

Malif si srovnal karmínový plášť, sňal přilbici a úhledně si ji položil do ohbí lokte. Slunce hezky svítilo a slibovalo pěkný den. To je dobře.

Odkašlal si.

"Tato žena byla obviněna z pobuřování, čarodějnictví, obchodování s jedy a krádeže. Ve všech bodech byla spravedlivě shledána vinnou. Ale pokud se za ni chce někdo přimluvit, nechť tak učiní nyní!"

Očima sjel nalevo, kde se mezi přihlížejícími cosi pohnulo. Nějakého starce tam přidržoval jakýsi mladík. Žádná zábava!

Malif mávl paží napravo a ukázal na zkříženec v rudé a bronzové livreji Silia Účetního.

"Tento služebník práva byl vybrán, aby bránil rozhodnutí soudu. Pokud si někdo přeje bojovat za tuto dívku, Valtaju. nechť si nejdříve prohlédne svého protivníka."

Zdirad držel Beldera za ruku. "Nebuď hlupák!" sykl. "Zabije tě, to nedovolím."

"Lepší umřít, než se na tohle dívat," tvrdil starý voják. Ale přestal se vzpírat, s unaveným povzdechem se odvrátil a protlačil se davem ven.

Zdirad se zadíval na dívku. Šedé oči upírala na něj a usmívala se. V jejím úsměvu nebyla ani stopa po posměchu.

"Je mi to líto," utvořil bezhlesně slova, ale ona se už dívala jinam.

"Mohu promluvit?" požádala jasným, silným hlasem.

Malif se k ní otočil. "Zákon říká, že můžeš, ale ať to není nic buřičského, jinak ti nechám dát roubík."

"Přátelé," začala Valtaja, "je mi líto, že vás tu dnes vidím. Smrt nic neznamená, ale nepřítomnost radosti je horší než smrt. Většinu z vás znám. A všechny vás miluju. Prosím, odejděte odsud a vzpomínejte na mě na takovou, jakou jste mě znali. Vzpomínejte na smích a na tuto ošklivou chvíli zapomeňte."

"To není třeba, paní!" křikl kdosi. Dav se rozestoupil a na otevřené prostranství před hranicí nakráčel vysoký muž v černém odění.

Valtaja se podívala do jeho jasných modrých očí. Tvář mu zakrývala škraboška z leštěné černé kůže a ji napadlo, zda by muž s tak nádhernýma očima mohl být popravčím.

"Kdo jsi?" chtěl vědět Malif. Muž si svlékl plášť a bezstarostně ho odhodil do davu.

"Ptal ses po bojovníkovi, ne?"

Malif se usmál. Ten muž byl sice mohutný, ale i on vedle zkříženec vypadal jako trpaslík. Jaký hezký den, to tedy ano!

"Sundej si masku, abychom si tě mohli prohlédnout," nařídil.

"To není nutné, ani se o tom nemluví v zákonech," odtušil muž.

"Jistě že ne. Nuže dobrá. Souboj se rozhodne v boji muže proti muži, beze zbraní."

"Ne!" vykřikla Valtaja. "Prosím vás, pane, zvažte to znovu - je to šílenství! Jestli mám zemřít, ať zemřu sama. Se smrtí jsem se smířila, ale vy mi to jenom ztěžujete."

Muž si jí nevšímal a zpoza širokého černého opasku vytáhl pár kožených rukavic.

"Je povoleno tohle?" zeptal se.

Malif kývl a zkříženec pomalu vykročil. Byl skoro sedm stop vysoký s mohutnou liščí hlavou. Na rukou měl ošklivě zakřivené drápy. Bestie dlouze zavrčela a pak ohrnula pysky, aby předvedla své ostré lesklé tesáky.

"Platí pro tento souboj nějaká pravidla?" zeptal se bojovník.

"Žádná," odpověděl Malif.

"Nádhera," ucedil muž a udeřil bestii pěstí do tlamy. Pod nárazem se jí jeden tesák zlomil a do vzduchu vyletěla sprška krve. Pak se muž vrhl vpřed a na hlavu bestie pršela jedna rána za druhou.

Ale zkříženec byl silný a po počátečním ochromení vyzývavě zařval a přešel do útoku. Nejdřív zaklonil hlavu a pak mávl drápatou pazourou. Muž uskočil, halenu měl rozervanou a z mělkých škrábanců na prsou mu crčela krev. Oba bojovníci se obcházeli v kruhu.

Teď skočil zkříženec a muž se vrhl do vzduchu nohama napřed, přičemž těžkými botami kopl bestii do tváře. Zkřížence srazil úder na zem a muž se překulil na nohy a naběhl si dopředu, aby mohl zkříženec znovu nakopnout, ale ten zvedl paži a shodil muže na zem. Bestie se narovnala do celé své výšky a zakolísala, koulela očima a jazyk jí visel z tlamy. Muž skočil vpřed a na zkřižencovu hlavu se snášela rána za ranou. Zkříženec přepadl tváří do prachu na tržišti. Muž se postavil nad něj a namáhavě dýchal. Pak se obrátil k ohromenému Malifovi.

"Odřízněte to děvče!" přikázal. "Je po všem."

"Čáry a kouzla!" zaječel Malif. "Jsi čaroděj. Shoříš s tou holkou. Chyťte ho!"

Ze shromáždění se ozval rozhněvaný řev a dav se pohnul vpřed.

Ananais se zazubil a vyskočil na plošinu. Malif klopýtl dozadu a sáhl po meči. Ananais ho uhodil a Malif sletěl z plošiny. Strážní se obrátili a utekli a Zdirad se vyšplhal ke kůlu a dýkou přeřízl provazy.

"Pojď!" křikl a popadl Valtaju za ruku. "Musíme se odsud dostat. Oni se vrátí."

"Kdo má můj plášť?" zahřměl Ananais.

"Já ho mám, generále," křikl vousatý veterán. Ananais si ovinul plášť kolem ramen, upevnil sponu a zvedl paže, aby požádal o ticho.

"Až se vás zeptají, kdo tu dívku osvobodil, povězte jim, že to bylo vojsko Tenaka Chána. Povězte jim, že Drak se

vrátil."

"Tudy, rychle!" křičel Zdirad a vedl Valtaju do úzké uličky. Ananais lehce seskočil z plošiny a následoval je, zastavil se, jen aby se podíval na neživé Malifovo tělo s groteskně zkrouceným krkem. Musel dopadnout ošklivě, napadlo ho. Ale i kdyby ho nezabil pád, určitě by to udělal jed. Opatrně si stáhl rukavice, stiskl skrytý knoflík a kryt jehly vklouzl zpátky na místo nad kotníky prstů. Zastrčil rukavice za pás a rozběhl se za mladíkem a dívkou.

Proskočil bočními dveřmi vedoucími z dlážděné ulice a zjistil, že se ocitl v zatemněné krčmě, okenice byly zavřené a židle naskládané na stolech. Muž s dívkou stáli u dlouhého barového pultu.

Krčmář - malý, plešatějící tlouštík - naléval víno do hliněných džbánků. Vzhlédl, když ze stínu vykročil Ananais, a karafa mu vypadla z roztřesených prstů.

Zdirad se prudce otočil, v očích strach.

"Ó, to jsi ty!" vydechl si. "Na tak velkýho chlapa chodíš dost potichu. To je v pořádku, Larku. Tohle je ten, co zachránil Valtaju."

"Těší mě," řekl krčmář. "Napijete se?"

"Díky."

"Svět se zbláznil," prohlásil krčmář. "Víte, prvních pět let, co sem to tu ved, nedošlo ani k jediný vraždě. Každej měl aspoň nějaký peníze. Tenkrát to bylo prima. Svět se zbláznil!" Nalil Ananaidovi víno a dolil do své sklenice, kterou jediným douškem vyprázdnil. "Bláznovství! Nenávidím násilí. Přišel jsem sem, abych tu ved klidnej život. Město v pohraničí, těsně u Sentranský planiny - žádný potíže. A koukněte se na nás teď. Zvířata choděj jako lidi. Zákony, kterejm nikdo nerozumí, natož aby je poslouchal. Udavači, zloději, vrazi. Uprdnete si při hymně a prohlásej vás na zrádce."

Ananais si ze stolu sundal židli a sedl si zády k trojici. Opatrně si sňal škrabošku a usrkával víno. Připojila se k němu Valtaja. Odvrátil hlavu, dopil víno a znovu si škrabošku nasadil. Valtaja natáhla ruku a položila ji na jeho.

"Děkuju, že jste mi daroval život," řekla.

"Bylo mi potěšením, madam."

"Ty jizvy jsou ošklivé?"

"Nikdy jsem neviděl horší."

"Zahojily se?"

"Většinou. Ta, co mám pod pravým okem, se čas od času otevře. Přežiju to."

"Uzdravím vás."

"To není nutný."

"Je to maličkost. Ráda bych to pro vás udělala. Nebojte se. Už jsem jizvy viděla."

"Ne jako tyhle, madam. Pod maskou nemám žádnou tvář. Ale kdysi jsem býval krasavec."

"Pořád jste krasavec," prohlásila Valtaja. V modrých očích mu zaplál oheň a Ananais se předklonil, ruku zaťatou v pěst.

"Nedělejte ze mě hlupáka, ženská!"

"Jenom jsem chtěla..."

"Vím, co jste chtěla - chtěla jste být milá. No, já laskavosti nepotřebuju. Ani pochopení. Býval jsem krasavec a užíval jsem si. Teď je ze mě příšera a naučil jsem se s tím žít."

"Teď poslouchejte vy," nařídila Valtaja a naklonila se, opřená o lokty. "Co jsem chtěla říct, bylo, že vzhled pro mě nic neznamená. Činy jsou lepším obrázkem muže než kůže visící na šlachách a kostech. Co jste udělal dneska bylo velice krásné."

Ananais se na židli zaklonil a zkřížil ruce na širokých prsou.

"Omlouvám se," řekl. "Odpusťte."

Valtaja se zachichotala, natáhla se a vzala ho za ruku.

"Není, co odpouštět. Jen jsme se trochu lépe poznali."

"Proč vás chtěli upálit?" zeptal se Ananais, položil dlaň na její ruku a těšil se z tepla její pokožky.

Valtaja pokrčila rameny: "Zabývám se rostlinami a léky. A vždycky mluvím pravdu."

"To vysvětluje to čarodějnictví a pobuřování. Co ta krádež?"

"Půjčila jsem si koně. Povězte mi o sobě."

"Není toho moc. Jsem válečník a hledám válku."

"Proto jste se vrátil zpátky do Drenaje?"

"Kdo ví?"

"Opravdu máte vojsko?"

"Dva muže. Ale to je jen začátek."

"Rozhodně je to optimistické. Bojuje váš přítel stejně dobře jako vy?"

"Líp. Je to Tenaka Chán."

"Nadirský kníže. Chán stínů."

"Znáte vaše dějiny."

"Vychovali mě v Dros Delnochu," podotkla a usrkla vína. "Myslela jsem, že je mrtvý, jako zbytek Draků."

"Muži jako Tenaka neumírají tak snadno."

"Takže vy musíte být Ananais. Zlatý mládenec?"

"Kdysi jsem měl tu čest."

"Vás oba opěvuje mnoho balad. Jen vy dva jste zahnali dvacítku vagrijských nájezdníků sto mil západně od Sús. A později jste nedaleko Purdolu na východě obklíčili a zničili velkou skupinu otrokářů."

"Těch nájezdníků nebylo dvacet, jen sedm - a jeden měl horečku. A na otrokáře jsme měli přesilu dva na jednoho."
"A nezachránili jste lentrijskou princeznu z nadirského zajetí, když jste se vydali stovky leguí na sever?"
"Ne, ale už mě kolikrát napadlo, odkud se ta pověst vzala. Všechno tohle se stalo dřív, než jste se narodila - odkud toho tolik víte?"
"Poslouchám Zdirada, vykládá úžasné příběhy. Proč jste mě dnes zachraňoval?"
"Co je to za otázku? Copak nejsem muž, který putoval stovky leguí na sever, aby zachránil lentrijskou princeznu?"
"Já nejsem princezna."
"A já nejsem žádný hrdina."
"Postavil jste se zkříženci."
"Ano. Ale už po mé první ráně umíral. Mám na rukavicích otrávené hroty."
"I tak, jen málokterý muž by se mu postavil."
"Tenaka by ho zabil i bez rukavic. Je to druhý nejrychlejší muž, jakého jsem kdy poznal."
"Druhý?"
"Chcete říct, že jste nikdy neslyšela o Decadovi?"
***

Tenaka zapálil oheň a pak poklekl vedle spící Renji. Dýchala pravidelně. Tenaka se prstem něžně dotkl její tváře a pohladil ji po líci. Pak ji nechal a vydal se na vršek nedalekého pahorku, aby se ve světle slunce vycházejícího nad skelnským pohořím rozhlédl po zvlněných kopcích a planinách na jihu.
Ve vzdáleném modrém oparu se táhly lesy, řeky a louky, jako by se rozpustila obloha a spojila se se zemí. Na jihozápadě, jako hroty dýk, prorážely mraky vzdorné skodské hory, rudé jako krev a hrdě zářící.
Tenaka se zachvěl a přitáhl si k tělu plášť. Bez známek lidského života byla krajina nádherná.
Myšlenky se mu bezcílně toulaly, ale v popředí se vždy objevovala Renjina tvář.
Miluje ji? Může láska vzniknout tak rychle, nebo to byla jen náklonnost osamělého muže k zarmoucenému dítěti?
Renja ho potřebovala.
Ale potřeboval on ji?
Zvláště teď, když toho má před sebou tolik?
Ty hlupáku, říkal si, když si představoval život s Renjou ve svém ventrijském paláci - na to už je příliš pozdě. Ty jsi ten, kdo sestoupil z hory.
Posadil se na plochý kámen a protřel si oči.
Jaký má tahle beznadějná mise vůbec smysl, zeptal se sám sebe a zalila ho vlna hořkosti. Mohl zabít Cesku - o tom nebylo pochyb. Ale čeho tím dosáhne? Změní se smrtí jednoho despoty svět?
Nejspíš ne. Ale už nemohl couvnout.
"O čem přemýšlíš?" zeptala se Renja, došla k němu, posadila se a ovinula mu paži kolem pasu. Tenaka rozevřel plášť a zvedl jí ho kolem ramen.
"Jen jsem snil s otevřenýma očima," utrousil. "A obdivoval výhled."
"Je tu krásně."
"To je. A teď je to dokonalé."
"Kdy se tvůj přítel vrátí?"
"Brzy."
"Děláš si o něj starosti?"
"Jak jsi to poznala?"
"Podle toho, jak jsi mu říkal, aby se do ničeho nenamočil."
"O Ananaida jsem si vždycky dělal starosti. Má smysl pro dramatično a neochvějnou důvěru ve vlastní fyzické schopnosti. Pustil by se sám do celého vojska s přesvědčením, že zvítězí. A nejspíš by zvítězil - nad menším vojskem určitě."
"Ty ho máš hodně rád, viď?"
"Miluju ho."
"To by řeklo jen málo mužů," poznamenala Renja. "Cítili by potřebu dodat jako bratra. Je to hezké. Znáš ho dlouho?"
"Od svých sedmnácti. Připojil jsem se k Drakům jako kadet a brzy potom jsme se spřátelili."
"Proč s tebou chtěl bojovat?"
"No, on ani nechtěl. Ale život se k němu zachoval tvrdě a on za to dával vinu mně - aspoň částečně. Kdysi dávno chtěl Cesku svrhnout. Býval by to mohl udělat. Já jsem ho ale zastavil."
"To se dá nesnadno odpustit," prohodila Renja.
"Při pohledu zpátky souhlasím."
"Pořád chceš Cesku zabít?"
"Ano."
"I když to pro tebe znamená jistou smrt?"
"I tak!"
"Tak kam odsud vyrazíme? Do Drenanu?"
Tenaka se k ní otočil a zvedl ji za bradu. "Pořád chceš jít se mnou?"
"Ovšem."
"Je to sobecké, ale jsem tomu rád," oznámil jí.
Tiché svítání proťal lidský výkřik a ze stromů se s panickým vřískotem vzneslo hejno ptáků. Tenaka se vymrštil na

nohy.
"Přišlo to odtamtud," křikla Renja a ukázala k severovýchodu. Tenakův meč se zaleskl ve slunci a jeho majitel se rozběhl, s Renjou těsně za sebou.
K výkřikům se nyní připojilo příšerné vytí a Tenaka zpomalil běh.
"To je zkříženec," řekl, když ho Renja doběhla.
"Co budeme dělat?"
"Zatraceně!" ucedil Tenaka. "Počkej tu."
Rozběhl se vpřed, přes menší pahorek a úzkou mýtinu obklopenou sněhem pokrytými duby. Uprostřed se u paty stromu krčil jakýsi člověk, halenu pokrytou krví a s ošklivou sečnou ránou na noze. Před ním stál mohutný zkříženec.
Když se stvoření vrhlo k raněnému, Tenaka vykřikl, bestie se otočila a krví podlité oči upřela na válečníka. Tenaka pochopil, že se dívá do očí samotné Smrti, protože takové obludě se nemohl žádný člověk postavit a přežít. Doběhla k němu Renja, dýku napřaženou.
"Vrať se!" nařídil Tenaka.
Renja si ho nevšímala. "Co teď?" zeptala se chladně.
Bestie se vztyčila do celé své výše devíti stop a rozpřáhla drápy opatřené pracky. Očividně to byl z části medvěd.
"Utečte!" zvolal raněný. "Prosím, nechtě mě být!"
"Dobrá rada," podotkla Renja.
Tenaka na to neřekl nic a bestie zaútočila, při jejím řevu, který se odrážel mezi stromy, stydla v žilách krev. Tenaka se přikrčil a fialové oči upíral na strašlivé stvoření, které na něj útočilo.
Jak na něj padl jeho stín, s nadirským válečným pokřikem se vrhl dopředu.
A bestie zmizela.
Tenaka upadl do sněhu a upustil meč. Okamžitě se překulil na nohy, aby se postavil raněnému, který nyní stál a usmíval se. Na jeho modré tunice ani těle nebylo po zranění ani stopy.
"Co se to tu k čertu děje?" dožadoval se Tenaka vysvětlení.
Muž se zatetelil a zmizel. Tenaka se otočil k Renji, která s očima široce rozevřenýma zírala na strom.
"Někdo si tu z nás tropí šašky," zavrčel Tenaka a otřepával si z haleny sníh.
"Ale proč?" divila se dívka.
"Nemám tušení. Jdeme odsud - ten les už ztratil své kouzlo."
"Byli tak skuteční," prohodila Renja. "Myslela jsem, že je s námi konec. Byli to duchové, co myslíš?"
"Kdo ví? Ať už to byl, kdo chtěl, nezůstalo po nich ani stopy a na podobné záhady nemáme čas."
"Ale musí pro to být nějaký důvod," trvala na svém Renja. "Udělali to jen kvůli nám?"
Tenaka pokrčil rameny a pak jí pomohl nahoru do příkrého srázu, zpátky do tábora.
***
O čtyřicet mil dál seděli v malém pokojíku čtyři muži, oči zavřené, mysl otevřenou. Pak jeden po druhém otevřeli oči, opřeli se v křeslech a protáhli se, jako by se probouzeli z dlouhého spánku.
Jejich vůdce, muž, který se objevil na mýtině, vstal, přešel k úzkému kamennému okénku a upřel pohled na luka dole pod sebou.
"Co myslíte?" zeptal se, aniž by se na někoho podíval. Ostatní tři si vyměnili pohledy a pak jeden z nich, menší, podsaditý muž s hustou plavou bradkou, poznamenal: "Stojí to aspoň za pokus. Neváhal ti jít na pomoc."
"Záleží na tom?" zeptal se vůdce s pohledem stále upřeným na louku.
"Věřím, že ano."
"Pověz mi proč, Acue."
"Je to muž s posláním a přesto je to lidumil. Byl ochoten spíš riskovat život - ne, zahodit ho - než aby nechal člověka trpět o samotě. Světlo se ho dotklo."
"Co říkáš, Balane?"
"Na závěry je příliš brzy. Ten muž může být prostě zbrklý," odpověděl vyšší, štíhlý muž s kšticí tmavých, kudrnatých vlasů.
"Katane?"
Poslední muž byl hubený, s protáhlou, asketickou tváří a velkýma, smutnýma očima. Teď se usmál.
"Kdyby to bylo na mně, řekl bych ano. Stojí za to. Je to muž patřící Prameni, i když to ještě neví."
"Takže jsme se - více méně - dohodli," prohlásil vůdce. "Myslím, že nastal čas promluvit s Decadem."
"Ale neměli bychom si přece jen být trochu jistější, kněze opate?" otázal se Balan.
"Nic na světě není jisté, synu. Kromě příslibu smrti."

Kapitola 5

BYLO HODINU PO KLEKÁNÍ, ULICE DRENANU byly opuštěné, rozlehlé bílé město ztichlo. Na jasné obloze visel dorůstající měsíc a odrážel se od tisíce deštěm omytých dlaždic ve Sloupové ulici.
Ze stínu vysoké budovy vyšlo šest mužů v černé zbroji, tváře zakryté tmavými přilbicemi. Kráčeli rychle a cílevědomě směrem k paláci, nedívajíce se napravo ani nalevo.
Cestu jim zahradili dva zkříženci, ozbrojení masivními sekerami a muži se zastavili. Na dvě bestie se upřelo šest párů očí a zkříženci zavyli bolestí a utekli.

Muži pokračovali v cestě. Zpoza oken zakrytých okenicemi a těžkými závěsy je sledovaly oči a kráčející muži pohledy cítili, uvědomovali si zvědavost měnící se ve strach, když byli poznáni.

Šli mlčky, dokud nedorazili k bráně, kde vyčkali. Po několika vteřinách zaslechli vrzání závory a brána se otevřela. Když muži v černé zbroji kráčeli přes nádvoří k hlavní chodbě galerie osvětlené pochodněmi a lemované strážemi, oba strážní u brány stáli se sklopenou hlavou. Všichni před nimi uhýbali očima. Na protějším konci se otevřely dveře z dubu a bronzu, vůdce pozvedl ruku a jeho společníci se zastavili, obrátili se na podpatku a postavili se před dveře s rukama v černých rukavicích položenýma na jílcích svých mečů. Vůdce si sňal přilbici a vstoupil do místnosti za dveřmi.

Podle očekávání čekal Ceskův první ministr Értik sám u stolu. Když se válečník objevil, Értik vzhlédl a upřel na rytíře tmavé oči s těžkými víčky.

"Vítej, Padaxi," pronesl suchým, jakoby kovovým hlasem.

"Zdravím tě, rádce," opáčil Padaxes s úsměvem. Byl to vysoký muž s hranatou tváří a očima šedýma jako zimní obloha. Měl plné, smyslné rty a přesto nebyl žádný krasavec. V jeho črtách bylo cosi zvláštního - jakýsi těžko definovatelný rys.

"Císař potřebuje tvoje služby," oznámil Értik. Když vstal a přešel kolem dubového stolu, jeho tmavý sametový oděv zašustil. Padaxes zvuk zachytil a napadlo ho, že se docela podobá šustění hada plazícího se suchou trávou. Znovu se usmál.

"Císaři jsem vždy k službám."

"On to ví, Padaxi, právě jako ví, nakolik si vážíš jeho velkomyslnosti. Existuje muž, který chce císaři ublížit. Dostaly se k nám zprávy, že je na severu, a císař si přeje, abys ho zajal nebo zabil."

"Tenaka Chán," řekl Padaxes.

Értik překvapeně rozevřel oči. "Ty o něm víš?"

"Očividně."

"Můžu se zeptat odkud?"

"Nemůžeš."

"Znamená pro císaře hrozbu," prohlásil Értik a zakryl své podráždění.

"Od okamžiku, kdy odejdu z tohoto pokoje, je z něj chodící mrtvola. Víš, že je s ním Ananais?"

"To jsem nevěděl," řekl Értik, "ale teď, když to vím, tak jsem pochopil jednu záhadu. Předpokládalo se, že Ananais podlehl svým zraněním. Znamená tato zpráva pro tvůj řád potíže?"

"Ne. Jeden, dva, deset nebo sto. Mým templářům se nemůže postavit nic. Vyjedeme za úsvitu."

"Můžu vám být nějak nápomocný?"

"Ano. Za dvě hodiny pošli do chrámu dítě. Holčičku pod deset let. Jsou tu jisté náboženské obřady, které je třeba vykonat. Musím si promluvit se silami, které drží vesmír."

"Stane se."

"Budovy našeho chrámu potřebují opravit. Uvažoval jsem o přesunu na venkov a o založení nového chrámu -nějakého většího," pokračoval Padaxes.

"Císaře napadlo totéž," ujišťoval ho Értik. "Než se vrátíte, nechám namalovat nějaké plány."

"Vyřiď lordu Ceskovi mé díky."

"Určitě. Nechť je vaše cesta rychlá a váš návrat radostný."

"Bude-li si tak Duch přát," odpověděl Padaxes a znovu si nasadil přilbici.

***

Ze svého okna vysoko ve věži shlížel opat na horní zahradu, kde před svými stromky klečelo třicet akolytů. I přes pokročilou roční dobu tu kvetly růže a vzduch byl naplněn vůní jejich květů.

Opat zavřel oči a vzlétl, jeho duch se vznesl a volně plul. Opatrně sestoupil do zahrady a spočinul vedle útlého Katana.

Katanova mysl se otevřela, aby ho přijala, a opat se připojil k akolytovi a vplul do křehkého kmínku a cévního systému rostliny.

Růže je přivítala. Byla to rudá růže.

Opat se stáhl a postupně se připojil ke každému z akolytů. Pouze Balanova růže nevykvetla, ale poupata byla nalitá a Balan byl jen kousek za ostatními.

Opat se vrátil zpět do svého těla vysoko ve věži, otevřel oči a zhluboka se nadechl. Protřel si oči a přešel k oknu vedoucímu na jih, odkud shlížel na nižší úroveň se zeleninovou zahradou.

Tam, v ušpiněné hnědé sutaně, klečel v hlíně osamocený mnich. Opat vyšel z pokoje, sešel po točitém schodišti a otevřel dveře na nižší poschodí. Prošel jimi na chodník z vydrhnutých kamenných dlaždic a po kamenných schůdcích sešel do zahrady.

"Zdravím tě, bratře," pravil.

Mnich vzhlédl a pak se uklonil. "Zdravím tě, kněze opate."

Opat se usadil na kamenný obrubník opodál. "Prosím, pokračuj," vybídl mnicha. "Nechci tě rušit."

Muž se vrátil ke své práci, pletí, ruce měl černé od hlíny, nehty popraskané a polámané.

Opat se rozhlížel kolem sebe. Zahrada byla pečlivě udržovaná, nástroje naostřené a dobře spravované, cestičky čisté a vypleté.

Spokojeně spočinul zrakem na mnichovi. Muž se od chvíle, kdy před pěti lety nakráčel do kláštera a prohlásil, že se chce stát mnichem, hodně změnil. Tehdy měl na sobě zářivé brnění, dva krátké meče přivázané ke stehnům a přes prsa zavěšený bandalír se třemi dýkami.

"Proč chceš sloužit Prameni?" zeptal se tehdy opat.
"Jsem unavený k smrti," odvětil muž.
"Žil jsi zabíjením," poznamenal opat s pohledem upřeným do válečníkových uštvaných očí.
"Chci se změnit."
"Chceš se ukrýt?"
"Ne."
"Proč sis vybral tento klášter?"
"Já... modlil jsem se."
"Dostal jsi odpověď?"
"Ne. Ale mířil jsem na západ, a když jsem se pomodlil, změnil jsem rozhodnutí a vydal se na sever. A tam jste byli vy."
"Myslíš, že to je odpověď?"
"Nevím," odpověděl válečník. "Je?"
"Ne."
"Zdejší akolyté jsou nadáni víc než ostatní lidé a mají moc, kterou nedokážeš pochopit. Celý život obětovali Prameni. Co můžeš nabídnout ty?"
"Jen sebe. Svůj život."
"Nuže dobrá. Přijmu tě. Ale slyš a dobře si zapamatuj. Nebudeš se plést mezi ostatní akolyty. Nebudeš chodit nahoru. Budeš žít dole v chýši pachtýře. Odložíš své zbraně a už se jich nikdy nedotkneš. Staneš se služebníkem a budeš na slovo poslouchat. Nikdy nebudeš s nikým mluvit -jen pokud tě někdo osloví, můžeš odpovědět."
"Souhlasím," odvětil válečník bez váhání.
"Každé odpoledne tě budu učit a změřím tvůj pokrok. Pokud jakýmkoliv způsobem selžeš, vykážu tě z kláštera."
"Souhlasím."
Celých pět let válečník bezvýhradně poslouchal, a jak míjely roční doby, opat sledoval, jak mu z tmavých očí mizí výraz štvance. Učil se dobře, i když nikdy nezvládne umění vypustit svého ducha. Ale se vším ostatním byl opat spokojen.
"Jsi tu šťastný, Decado?" zeptal se opat nyní. Mnich se zaklonil a otočil se.
"Ano, kněze opate."
"Žádné stížnosti?"
"Žádné."
"Mám novinky o Drakovi," prohodil opat a pozorně Decada sledoval. "Chtěl bys je slyšet?"
Mnich vypadal zamyšleně. "Ano, chtěl. Je to špatné?"
"Ne, Decado, není to špatné. Byli to tvoji přátelé."
Mnich mlčel a čekal, až opat promluví.
"Ceskovi zkříženci je zničili ve strašlivé bitvě. I když bojovali statečně a dobře, proti síle těch bestií neměli naději." Decado kývl a vrátil se ke své práci.
"Jak se cítíš?"
"Velice smutně, kněze opate."
"Ne všichni tví přátelé zahynuli. Tenaka Chán a Ananais se vrátili do Drenaje a hodlají Cesku zabít - skončit jeho hrůzovládu."
"Pramen je provázej," řekl Decado.
"Chtěl bys jít s nimi?"
"Ne, kněze opate."
Opat přikývl. "Ukaž mi svou zahradu," vybídl ho. Mnich vstal a společně se procházeli mezi rostlinami, až nakonec dorazili k maličké chýšce, v níž Decado bydlel. Opat ji zvenku obešel. "Máš tu pohodlí?"
"Ano, kněze opate."
Za chýší se opat zastavil a hleděl na malý keřík s jediným květem, který tam rostl.
"A co je tohle?"
"To je moje, kněze opate. Udělal jsem něco špatně?"
"Jak jsi ho získal?"
"Našel jsem semeno, které někdo shora zahodil, a před třemi lety jsem ho zasadil. Je to krásná květina, obvykle kvete mnohem později."
"Trávíš s ní hodně času?"
"Kdykoliv můžu, kněze opate. Pomáhá mi se uvolnit."
"Nahoře máme mnoho růží, Decado. Ale žádná nemá takovouhle barvu."
Byla to bílá růže.
***
Dvě hodiny po východu slunce se do tábora vrátil Ananais a přivedl s sebou Valtaju, Zdirada a Beldera. Tenaka je pozoroval, když přicházeli. Starší muž, jak viděl, byl veterán, který se pohyboval opatrně, s rukou na jílci meče. Žena byla vysoká a dobře stavěná a zůstávala poblíž černě oděného Ananaida. Tenaka se uculil a zavrtěl hlavou. Pořád Zlatý mládenec, pomyslel si. Ale mladší muž byl zajímavý. Bylo v něm cosi známého, a přesto si byl Tenaka jist, že se nikdy nesetkali. Pružný a vysoký, s jasnýma očima a krasavec, dlouhé tmavé vlasy mu přidržoval černý kovový kroužek vprostřed ozdobený opálem. Měl na sobě zelený plášť a vysoké hnědé boty. Kazajku měl z měkké kůže a v ruce nesl krátký meč. Tenaka vycítil jeho strach.
Vykročil zpod stromů, aby je přivítal.

Když se Tenaka objevil, Zdirad vzhlédl. Chtěl se rozběhnout a obejmout ho, ale odolal. Tenaka ho nemůže poznat. Nadirský kníže se jen málo změnil, pomyslel si, až na šedivé vlasy lesknoucí se ve slunečním světle. Fialové oči měl stále pronikavé, postoj stále bezděčně arogantní.

"Nemůžeš odolat překvapením, příteli," podotkl Tenaka.

"To je pravda," opáčil Ananais. "Ale mám ve vaku snídani a vysvětlování může počkat, dokud se nenajím."

"Představování ne," řekl tiše Tenaka.

"Zdirad, Valtaja, Belder," oznámil Ananais a mávl rukou směrem k trojici. S tím prošel kolem Tenaky k ohni.

"Vítejte!" řekl Tenaka chabě a rozhodil rukama.

Zdirad popošel dopředu. "Naše přítomnost ve vašem táboře je dočasná," vysvětlil. "Váš přítel pomohl Valtaji a bylo nutné, abychom opustili město. Teď, když je v bezpečí, se můžeme vrátit."

"Chápu. Nejdřív se u nás najezte," nabídl Tenaka.

Ticho kolem ohně bylo tísnivé. ale Ananais si toho nevšímal, odnesl si jídlo na okraj mýtiny, usadil se zády ke skupince, aby si mohl sundat masku, a jedl.

"Hodně jsem o vás slyšela, Tenako," promluvila první Valtaja.

Tenaka se k ní obrátil. "Většina toho, co lidé navykládají, není pravda."

"V každém takovém vyprávění je aspoň zrnko pravdy."

"Možná. Kdes ty povídačky slyšela?"

"Od Zdirada," odpověděla. Tenaka kývl a otočil se k mladíkovi, který se prudce začervenal.

"A kdes je slyšel ty, příteli?"

"Tu a tam."

"Byl jsem voják. Nic víc. Mám slavné předky. Můžu jmenovat mnoho lepších šermířů, lepších jezdců, lepších mužů. Ale žádný z nich nemá jméno, které by před sebou nesl jako zástavu."

"Jste příliš skromný," řekl Zdirad.

"To není otázka skromnosti. Jsem napůl Nadir z Ulrikova rodu a napůl Drenajec. Mým pradědem byl Regnak, hrabě z Bronzů. A přesto nejsem ani hrabě, ani chán."

"Chán stínů," podotkl Zdirad.

"Jak k tomu došlo?" vyzvídala Valtaja.

Tenaka se zazubil. "Bylo to za druhé nadirské války. Regnakův syn Orrin uzavřel s Nadiry smlouvu. Částí ceny bylo, že jeho syn Hogun se ožení s chánovou dcerou Šilát. Nebylo to manželství z lásky. Byl to velkolepý obřad, jak mi vykládali, a spojení bylo završeno u Drussova oltáře na severní pláni u Delnochu. Hogun si nevěstu odvedl do pevnosti, kde žila nešťastná tři roky. Tam jsem se narodil. Hogun zemřel při nájezdu, když mi byly dva roky, a jeho otec poslal Šilát domů. Ve svatební smlouvě stálo, že žádné dítě z tohoto spojení nezdědí Dros Delnoch. A co se týče Nadirů, ti nijak netoužili po tom, aby je vedl míšenec."

"To jste musel být velice nešťastný," ozvala se Valtaja.

"Poznal jsem v životě mnoho radosti. Nemusíš mě litovat, dámo."

"Jak jste se stal generálem u Draků?"

"Bylo mi šestnáct, když mě chán, můj děd, poslal do Delnochu. Zase to bylo ve svatební smlouvě. Byl tam můj druhý děd, aby mě přivítal. Řekl mi, že zařídil moje přidělení k Drakům. Tak je to prosté!"

Zdirad zíral do ohně a v duchu se přenesl zpátky.

Prosté? Jak může někdo tak strašný okamžik popsat jako prostý?

Vzpomínal si, že pršelo, když strážný na věži Eldibarky zatroubil. Jeho děd Orrin byl v pevnosti a se svým hostem si hrál na válku. Zdirad hřadoval na vysokém křesle a pozoroval je, jak házejí kostkami a přesunují maličké pluky, když se bouřlivým větrem strašidelně rozezněla trubka.

"Dorazil ten nadirský zplozenec," prohlásil Orrin. "Vybral si opravdu příhodný den."

Oblékli Zdirada do pláště z naolejované kůže a koženého klobouku s širokou krempou a vydali se na dlouhou cestu k první hradbě.

Jakmile tam dorazili, Orrin se zadíval dolů na dvacítku jezdců a tmavovlasého mládence na bílém střapatém koníkovi.

"Kdo si žádá vstupu do Dros Delnochu?" zavolal Orrin.

"Syn Šilát," zahulákal nadirský kapitán. "Jen on sám může vstoupit," křikl Orrin. Velká brána se se skřípěním otevřela a nadirský oddíl otočil koně a rychle se rozjel zpátky k severu.

Tenaka se ani neotočil, aby se podíval, jak odjíždějí, a nepadlo jediné slovo. Mladík pobídl patami svého koníka, vklusal do tunelu v bráně a pak vzhůru na zelený trávník mezi první a druhou hradbou. Tam se svezl ze sedla a čekal, až k němu Orrin dojde.

"Nejsi tu vítán," řekl Orrin, "ale já svoji část dohody dodržím. Zařídil jsem ti jmenování k Drakům a za tři měsíce odjedeš. Do té doby se budeš učit drenajským způsobům. Nechci, aby moji příbuzní v důstojnické jídelně jedli rukama."

"Děkuji, děde," opáčil Tenaka.

"Neříkej mi tak," štěkl Orrin. "Nikdy! Budeš mě oslovovat ‚můj pane' nebo ve společnosti ‚sire'. Je to jasné?"

"Myslím, že ano, děde. A já tě poslechnu." Tenakův pohled sklouzl na chlapce.

"To je můj pravý vnuk," řekl Orrin. "Všechny moje děti zemřely. Jen tenhle chlapec přežil, aby v něm můj rod žil dál. Jmenuje se Arvan."

Tenaka kývl a obrátil se k muži s tmavým plnovousem po Orrinově levici.

"A toto je přítel Regnakova rodu - v celé zemi jediný rádce, který za něco stojí. Jmenuje se Ceska."

"Těší mě, že vás poznávám," řekl Ceska a napřáhl ruku. Tenaka ji pevně stiskl s pohledem upřeným do jeho tmavých

očí.

"A teď půjdeme dovnitř, pryč z toho zatraceného deště," zamumlal šedobradý hrabě. Zvedl chlapce na svá široká ramena a odkráčel k vzdálené pevnosti. Tenaka vzal svého koníka za otěže a s Ceskou po boku se vydal za ním "Nenechte se jeho chováním rozčílit, mladý pane," poznamenal Ceska. "Je už starý a zkostnatělý. Ale je to dobrý člověk, vážně. Doufám, že mezi Drenajci budete šťastný. Pokud se objeví něco, co bych pro vás mohl udělat, neváhejte a řekněte mi."

"Proč?" chtěl vědět Tenaka.

"Líbíte se mi," usoudil Ceska a poplácal ho po rameni. "A kdo ví - jednoho dne z vás možná bude hrabě."

"To je dost nepravděpodobné."

"Vskutku, příteli. Ale rod Bronzů neměl v poslední době štěstí. Jak řekl Orrin, všechny jeho děti jsou pryč. Přežil jedině Arvan."

"Vypadá jako silný hoch."

"To ano. Ale vzhled může velice klamat, ne?"

Tenaka si nebyl jist, zda správně pochopil význam Ceskových slov, ale chápal dost, aby poznal, že se v nich skrýval nějaký spodní proud temných příslibů. Neříkal nic.

***

Později Tenaka mlčky poslouchal, když Valtaja vykládala o své záchraně na tržišti a o tom, jak uplatili noční hlídku, aby je nechala projít postranní brankou v severní hradbě. Ananais přinesl velký balík jídla a dva luky a osm střel v toulcích z jelenice. Valtaja měla pokrývky navíc a stočenou plachtu místo malého stanu.

Když se najedli, Tenaka odvedl Ananaida mezi stromy. Našli si odlehlé místečko a než se usadili, aby si promluvili, očistili z několika kamenů sníh.

"Ve Skodě je povstání," ozval se Ananais. "Ceskova Legie vyplenila dvě vesnice. Místní chlapík jménem Rajvan posbíral malé vojsko a nájezdníky zničil. Říká se, že se k němu muži jen hrnou, ale já si myslím, že nemůže vydržet dlouho. Je to prostý muž."

"Chceš říct, že nemá modrou krev," podotkl Tenaka suše.

"Nemám nic proti obyčejným lidem. Ale on nemá výcvik, aby dokázal naplánovat tažení."

"Co dál?"

"Dvě povstání na západě - obě nemilosrdně potlačená. Všichni muži ukřižovaní, pole posypaná solí. Znáš to!"

"Co na jihu?"

"Těžko říct. Novinky jsou vzácné. Ale Ceska je tam. Po ruce. Nemyslím, že by povstali. Povídá se, že je tam tajná společnost zaměřená proti Ceskovi, ale nejspíš jsou to jen řeči."

"Co navrhuješ?" zeptal se Tenaka.

"Půjdeme do Drenanu, zabijeme Cesku a pak se stáhneme."

"Prostě jen tak?"

"Nejlepší plány jsou vždycky jednoduché, Tani."

"A co ženy?"

Ananais pokrčil rameny. "Co můžeme dělat? Říkáš, že Renja chce zůstat s tebou? Nech ji jít. Můžeme ji nechat u přátel v Drenanu. Pořád znám jednoho dva lidi, na které se, myslím, můžu spolehnout."

"A Valtaja?"

"Ta s námi nezůstane - není to nic pro ni. Necháme ji v příštím městě."

Tenaka nazvedl obočí. "Nic pro ni?"

Ananais odvrátil zrak. "Už ne, Tani. Kdysi možná."

"V pořádku. Vydáme se do Drenanu, ale odbočíme k západu. Ve Skodě by touhle roční dobou mělo být nádherně."

Společně se vrátili do tábora, kde na ně čekali tři cizinci. Tenaka tiše promluvil: "Prohlídni to kolem, Ani. Podívej se, jaká další překvapení na nás tady kolem čekají." Pak popošel dopředu. Dva muži byli válečníci, oba asi tak v Tenakově věku. Třetí byl stařec, slepý, oděný v rozedraném modrém rouchu hledačů tajemna.

Válečníci k němu přistoupili. Byli si zvláštním způsobem podobní, černobradí, přímého pohledu, i když jeden byl o maličko vyšší. Byl to ten menší, kdo promluvil.

"Jmenuju se Galand a tohle je můj bratr, Parsal. Přišli jsme, abychom se k vám připojili, generále."

"A to proč?"

"Svrhnout Cesku, samozřejmě."

"S tím pomoct nepotřebuju, Galande."

"Nevím, co je to za hru, generále. Zlatý mládenec byl v Súsách a oznámil lidem, že Drak se vrátil. No, je-li tomu tak, pak hádám, že já se vrátil taky. Vy jste mě nepoznal, že?"

"Popravdě řečeno, ne," řekl Tenaka.

"Tehdy jsem neměl vousy. Bar Galand z třetího křídla pod Eliášem. Byl jsem mistrem meče a jednou jsem vás porazil při turnaji."

"Vzpomínám si. Ta půlměsíční riposta! Byl bys mi snad rozerval hrdlo. Takhle jsem měl jenom příšernou modřinu."

"Můj bratr je stejně dobrý, jako já. Chceme do služby."

"Není žádná služba, příteli. Hodlám zabít Cesku. To je práce pro vraha - ne pro vojsko."

"Pak se k vám připojíme, dokud to nebude hotovo! Měl jsem horečku, když přišlo volání a Drak znovu povstal. Od té doby jsem chorý žalem. Mnoho dobrých mužů se nechalo vlákat do té pasti. Není to správné."

"Jak jste nás našli?"

"Šli jsme za tím slepcem. Zvláštní, nemyslíte?"

Tenaka přešel k ohni a usadil se naproti hledačovi.
Mystik pozvedl hlavu. "Hledám Světlonoše," oznámil drsným šeptem.
"Kdo je to?" zeptal se Tenaka.
"Nad zemí se vznáší Temný duch, jako velký stín," šeptal stařec. "A já hledám Světlonoše, který všechny stíny zažene."
"Kdo je ten muž, kterého hledáš?" ptal se naléhavě Tenaka.
"Nevím. Jsi to ty?"
"Pochybuju," odtušil Tenaka. "Pojíš s námi?"
"Moje sny mi prozradily, že mi pokrm přinese Světlonoš. Jsi to ty?"
"Ne."
"Jsou tři," prohlásil muž. "Zlatý, Ledový a Stínů. Jeden z nich je Světlonoš. Ale který? Mám poselství."
Zdirad popošel dopředu a přikrčil se vedle starce.
"Já hledám pravdu," pronesl.
"Já mám pravdu," odvětil mystik a natáhl ruku. Zdirad mu do dlaně upustil malý stříbrňák.
"Z Bronzů jsi vzešel, štván a pronásledován, tažen cestou svého otce. Spřízněn se stínem, nikdy neodpočíváš, nikdy nemlčíš. Tmavá kopí ti visí nad hlavou, černá křídla tě ničí. Zůstaneš stát, až ostatní prchnou. Je to v červeni, kterou nosíš."
"Co to znamená?" chtěl vědět Tenaka. Zdirad pokrčil rameny a odešel.
"Smrt mě volá. Musím odpovědět," zašeptal mystik. "A přesto tu Světlonoš není."
"Předej mi to poselství, starče. Já ho předám dál, slibuju."
"Tmaví templáři vyjeli proti Knížeti stínů. Nemůže se ukrýt, protože světlo je i za noci jasné. Ale myšlenka je rychlejší než šíp a pravda je ostřejší než meč. Bestie mohou padnout, ale jen Král za branou je může porazit."
"To je všechno?" ujišťoval se Tenaka.
"To ty jsi Světlonoš," prohlásil slepec. "Teď tě vidím jasně. To tebe vybral Pramen."
"Já jsem Kníže stínů," souhlasil Tenaka. "Ale nejdu za Pramenem ani za žádným jiným z bohů. V žádného boha nevěřím."
"Pramen věří v tebe," prohlásil stařec. "Teď musím odejít. Můj odpočinek se blíží."
Tenaka ho sledoval, jak kulhá pryč z tábora, bosé nohy ve sněhu promodralé. Připojil se k němu Zdirad.
"Co vám vykládal?"
"Nerozuměl jsem tomu."
"Zopakujte mi jeho slova," požádal Zdirad a Tenaka mu je zopakoval. Zdirad přikývl. "Něco se dá snadno rozluštit. Tmaví templáři, například. Slyšel jste někdy o Třicítce?"
"Ano. Bojovní mniši, kteří tráví život tím, že očišťují své srdce, než vyjedou zemřít do nějaké vzdálené války. Řád vyhynul už před lety."
"Tmaví templáři jsou odpornou parodií na Třicítku. Vzývají Ducha chaosu a jejich síla je temná a přesto smrtící. Každá forma zla jim činí potěšení a jsou to skvělí bojovníci."
"A Ceska je vyslal proti mně?"
"Vypadá to tak. Vede je muž jménem Padaxes. V každém chrámu je šestašedesát válečníků a chrámů je deset. Mají sílu, o jaké se obyčejným lidem ani nesní."
"Budou ji potřebovat," prohlásil Tenaka temně. "Co ten zbytek?"
"Myšlenka je rychlejší než šíp? To znamená, že musíte své nepřátele přelstít. Král za branou je záhada. Ale vy byste ji měl znát."
"Proč?"
"Protože ta zpráva byla pro vás. Musíte být její součástí."
"A co ta zpráva pro tebe?"
"Co s ní?"
"Co to znamenalo?"
"Znamenalo to, že musím jet s vámi, i když po tom netoužím."
"Tomu vůbec nerozumím," přiznal Tenaka. "Můžeš se přece svobodně rozhodnout - můžeš jít, kam se ti zachce."
"To asi ano," připustil s úsměvem Zdirad. "Ale nastal čas najít svou cestu. Vzpomínáte si na to, co o mně ten stařec říkal? ‚Z Bronzů jsi vzešel'? Ragnak Poutník byl také mým předkem. ‚Spřízněn se stínem'? To jste vy, bratranče. ‚Tmavá kopí ti visí nad hlavou'? To jsou templáři. Červeň, kterou nosím? Krev hraběte z Bronzů. Už jsem utíkal dost dlouho."
"Arvan?"
"Ano."
Tenaka položil ruku na mladíkovo rámě. "Častokrát mě napadlo, co se s tebou stalo."
"Ceska nařídil, aby mě zabili, tak jsem utekl. Dlouhý čas jsem strávil na útěku. Zatraceně dlouhý! Nejsem moc dobrý šermíř, víš."
"Na tom nezáleží. Rád tě zase vidím."
"Já tebe taky. Sledoval jsem tvoji kariéru a psal jsem si deník o tvých činech. Nejspíš je ještě v Delnochu. Mimochodem, ten stařec říkal ještě něco, hned na začátku. Říkal, že jsou tři. Zlatý, Ledový a Stínů. Ananais je Zlatý mládenec. Ty jsi Chán stínů. Kdo je Ledový?"
Tenaka se odvrátil a zahleděl se do stromoví.
"Kdysi byl jeden muž. Říkali mu Ledový zabiják, protože žil jen proto, aby zabíjel. Jmenuje se Decado."
***

Po tři dny společníci procházeli lesem, mířili na jih a na západ, směrem ke Skodským horám. Oteplovalo se a sníh ustupoval před paprsky jarního slunce. Šli opatrně a druhého dne našli tělo slepého hledače, klečící u pokrouceného dubu. Půda byla příliš tvrdá, než aby ho mohli pohřbít, a tak ho tam nechali.

Galand s bratrem se nad mrtvolou zastavili.

"Nevypadá nešťastně," poznamenal Parsal a poškrábal se ve vousech.

"Těžko se dá poznat, jestli se usmívá, nebo jestli je to posmrtný škleb," řekl Galand. "Asi tak za měsíc už moc šťastně vypadat nebude."

"A my?" špitl Parsal. Galand pokrčil rameny a oba bratři se vydali za ostatními.

Galand byl šťastnější než většina a rozhodně bystřejší než mnozí dračí válečníci. Když byl dán rozkaz k rozpuštění jednotky, Galand odešel na jih a své zázemí si nechal pro sebe. Nedaleko Delvinského lesa, jihozápadně od hlavního města, si koupil malý statek. Když začala hrůzovláda, zůstal tam. Oženil se s vesnickou dívkou a založil si rodinu, ale jednoho jasného podzimního dne před šesti lety mu žena zmizela. Povídalo se, že zkříženci kradou ženy, ale Galand věděl, že ho nikdy nemilovala... a vesnický hoch jménem Troska zmizel stejného dne.

Do Delvingu došly zprávy o tom, že dřívější důstojníci Draků jsou zatýkáni a že byl polapen i sám Baris. To Galanda nepřekvapilo - vždycky tušil, že se z Cesky vyklube tyran.

Muž z lidu! Kdy se někdo z té jeho páchnoucí třídy staral o lid?

Statek prospíval a Galand od jednoho vdovce přikoupil přilehlý pozemek. Vdovec odcházel do Vagrie - měl v Drenanu bratra, který ho varoval před hrozícími změnami - a Galand zemi koupil za babku.

Pak přišli vojáci.

Nový zákon říkal, že lidé bez titulu mohou vlastnit pouze čtyři akry země. Stát vykoupil zbytek za cenu, proti níž se babka zdála královskou odměnou. Daně stouply a sklizeň byla stanovena předem. Té bylo po prvním roce nemožné dosáhnout, protože zem byla příliš vyčerpaná. Pole zůstala ležet ladem a výnosy klesaly.

Galand to všechno přijímal a nikdy si nestěžoval.

Až do dne, kdy zemřela jeho dcera. Vyběhla ven, aby se podívala na projíždějící vojáky, a jeden hřebec po ní vyhodil. Galand ji viděl padat, rozběhl se k ní a kolébal ji v náručí.

Jezdec sesedl. "Je mrtvá?" zeptal se.

Galand přikývl, neschopen promluvit.

"To je škoda," prohlásil jezdec. "Zvýší ti to daně."

Zemřel s Galandovou dýkou v srdci. Pak Galand tasil jeho meč a vrhl se na druhého vojáka, jehož zvíře se splašilo. Muž spadl a Galand ho dorazil ranou do hrdla. Ostatní čtyři otočili koně a vraceli se o nějakých třicet kroků zpátky. Galand se obrátil k černému hřebci, který mu zabil dceru, a mečem, jenž držel oběma rukama, ho uhodil do vazu. Pak se rozběhl k druhému koni, vyhoupl se do sedla a vyrazil na sever.

Ve Vagrii našel svého bratra, který tam pracoval jako kameník.

Teď se jeho myšlenkami prodral Parsalův hlas, kráčeli vedle sebe, nějakých třicet kroků za ostatními.

"Cos říkal?"

"Říkal jsem, že mě nikdy ani nenapadlo, že budu následovat nějakýho Nadira."

"Vím, co máš na mysli. Krev ti přitom stydne v žilách. Přesto, chce to samý, co my."

"Opravdu?" zašeptal Parsal.

"Co tím myslíš?"

"Jsou všichni jedno plemeno: válečnická elita. Pro ně je to jenom hra - je jim to jedno."

"Nemám je rád, bratře. Ale jsou Draci, a to znamená víc než krev. Nedokážu to vysvětlit. I když se od sebe tolik lišíme, oni pro mě zemřou - a já pro ně taky."

"Doufám, že máš pravdu!"

"V životě je pár věcí, kterýma si jsem jistej. Tohle je jedna z nich."

Parsala to nepřesvědčilo, ale mlčel a hleděl před sebe na dva válečníky.

"Co se stane, až zabijeme Cesku?" zeptal se náhle.

"Jak to myslíš?"

"Ani nevím. Chci říct - co budeme dělat?"

Galand pokrčil rameny. "Zeptej se mě, až mi bude jeho tělo krvácet u nohou."

"Přijde mi, že se tím nic nezmění."

"Možná ne, ale mně se dostane odplaty."

"A nevadí ti, že přitom můžeš umřít?"

"Ne! A tobě?" zeptal se Galand.

"Zatraceně, ano!"

"Nemusíš tu zůstat."

"Proklatě, to víš, že zůstanu! Vždycky jsem na tebe dával pozor. Nemůžu tě nechat samotnýho s Nadirem, ne? Proč má ten druhý masku?"

"Myslím, že má jizvy nebo tak. Bojoval v aréně."

"Všichni máme jizvy. Je trochu marnivej, co?"

"V téhle chvíli ti nic není po chuti, že?" zazubil se Galand.

"Byl to jenom dojem. Ti druzí dva vypadají jako zvláštní párek," zamumlal si pro sebe Parsal a hodil očima po Belderovi a Zdiradovi, kteří kráčeli vedle obou žen.

"Nemůžeš proti nim nic namítat - dokonce ani nevíš, kdo to je."

"Ten stařík vypadá zručně."

"Ale?"
"Myslím, že ten kluk by se nedokázal probojovat ani mlhou."
"Když už jsme u toho, nemyslím, že bys chtěl zkritizovat i ženy?"
"Ne," usmál se Parsal. "Na nich není co kritizovat. Která se líbí tobě?"
Galand potřásl hlavou a uchechtl se. "Nehraju," prohlásil.
"Mně se líbí ta tmavovláska," řekl Parsal drze.
Utábořili se v nevelké jeskyni. Renja jedla málo a pak vyšla do noci, aby se podívala na hvězdy. Tenaka se k ní připojil a pak seděli spolu, zavinutí do jeho pláště.
Vykládal jí o Illae a Ventrii a krásách pouště. A při řeči ji hladil po ruce a líbal do vlasů.
"Nemůžu říct, že tě miluju," ozval se náhle.
Renja se usmála. "Tak to neříkej."
"Tobě to nevadí?"
Renja zavrtěla hlavou a políbila ho, přičemž ho objala kolem krku.
Jsi pěkný hlupák, Tenaka Cháne, pomyslela si. Úžasný, zamilovaný hlupák!

Kapitola 6

ČERNÝ MUŽ SI UŽÍVAL. DVA Z LUPIČŮ už byli na zemi a zbývalo jich jen pět. Zvedl krátkou železnou tyč a zatočil řetězem, který k ní byl připojen. Vpřed skočil vysoký muž s holí a černoch mávl rukou a řetěz se obtočil kolem hole. Černoch trhl rukou a jeho protivník klopýtl - a vpadl přímo do drtivého úderu doleva nahoru. Zhroutil se na zem.
Dva ze zbývajících čtyř lupičů pustili své kyje a z opasků vytáhli zakřivené dýky. Druzí dva se rozběhli ke stromům a popadli dlouhé luky.
Začínalo jít do tuhého. Prozatím černý ještě nikoho nezabil, ale to se teď změní. Odhodil biják a z vysokých bot vytáhl dva vrhací nože.
"Opravdu chcete zemřít?" zeptal se útočníků hlubokým, zvučným hlasem.
"Nikdo nezemře," ozval se zleva hlas a muž se obrátil. Mezi stromy stáli další dva muži, oba měli natažené luky a mířili na psance.
"Včasný zásah!" prohodil černý muž. "Zabili mi koně."
Tenaka trochu povolil napjatou tětivu a popošel dopředu.
"Ber to jako novou zkušenost," poradil mu a obrátil se k psancům. "Radil bych vám, abyste odložili zbraně - boj skončil."
"Stejně s ním bylo víc potíží, než za co stál," odtušil jejich vůdce a přistoupil k ležícím, aby si je prohlédl.
"Všichni jsou živí," oznámil černoch, vrátil nože do bot a zvedl biják s řetězem.
Z lesa se ozvalo zaječení a vůdce psanců vyskočil.
Na dohled se objevili Galand s Parsalem a Belderem.
"Měl jste pravdu, generále," prohodil Galand. "Plížili se sem dva další."
"Zabili jste je?" zeptal se Tenaka.
"Ne. Jen je bude bolet hlava!"
Tenaka si přeměřil psance. "Budeme s vámi mít ještě nějaké potíže?"
"Nechceš na to moje slovo, že ne?" opáčil vůdce.
"Stojí za něco?"
"Občas!"
"Ne, nechci na to tvoje slovo. Dělej, co se ti zlíbí. Ale až se příště setkáme, dohlédnu na to, aby to nikdo z vás nepřežil. Máš moje slovo!"
"Slovo barbara," zavrčel psanec. Odkašlal si a uplivl.
Tenaka se zazubil. "Přesně tak." Otočil se k němu zády, přistoupil k Ananaidovi a oba odešli do lesa. Valtaja připravila oheň a teď si povídala se Zdiradem. Renja, dýku v ruce, se vrátila na mýtinku zároveň s Tenakou. Ten se na ni usmál. Ostatní se také vraceli, kromě Galanda, který dával pozor na psance.
Černý muž dorazil poslední a přes široké rameno měl přehozeny dvě sedlové brašny. Byl vysoký a silně osvalený, na sobě měl těsně padnoucí halenu z modrého hedvábí a plášť z ovčiny. Valtaja nikdy nikoho takového neviděla, i když o tmavých rasách z dalekého východu slyšela vyprávět.
"Zdravím vás, přátelé," řekl a shodil brašny na zem. "Požehnání mnohé vám všem!"
"Pojíš s námi?" zeptal se Tenaka.
"Je to od vás laskavé, ale mám vlastní zásoby."
"Kam máš namířeno?" zajímalo Ananaida, když černoch zalovil ve svých vacích a vytáhl dvě jablka, která si otřel o halenu.
"Jsem ve vaší zemi na návštěvě. Zatím jsem se ještě nerozhodl, kam půjdu."
"A odkud jste?" zeptala se Valtaja.
"Zdaleka, má paní, mnoho tisíc leguí východně od Ventrie."
"Jste na pouti?" vyzvídal Zdirad.
"I tak se to dá říct. Musím vykonat jednu maličkost a pak se vrátím domů k rodině."
"Jak ti říkají?" ozval se Tenaka.

"Obávám se, že mé jméno by se vám těžko vyslovovalo. Nicméně jeden z těch lupičů mě oslovil tak, že to ve mně rozeznělo souhlasně naladěnou strunu. Můžete mi říkat Pohan."

"Já jsem Tenaka Chán." Tenaka rychle představil ostatní.

Ananais napřáhl ruku, Pohan ji pevně stiskl a jejich pohledy se setkaly. Oba muži byli ze stejného těsta, silně osvalení a nesmírně hrdí. Byli jako dva výstavní býci, pohledem si měřili jeden druhého.

"Ta tvoje škraboška je poněkud teatrální," podotkl Pohan.

"Ano. Vypadáme teď jako bratři, černý muži," opáčil Ananais a Pohan se uchechtl, hlubokým, zvučným smíchem plným dobré nálady.

Objevil se Galand a přistoupil k Tenakovi. "Mířili na sever. Nemyslím, že se vrátí."

"Dobrá! To byla dobrá práce." Galand kývl a vydal se k bratrovi. Renja zamávala na Tenaku a odvedla ho od ohně.

"Co se děje?" zeptal se.

"Ten černý."

"Co je s ním?"

"Má víc zbraní, než kdokoliv, koho jsem kdy viděla. V botách má dva nože, meč a dva luky, které nechal u stromu. A pod jeho koněm je zlomená sekera. Je jako vojsko o jednom muži."

"No a?"

"Setkali jsme se s ním náhodou?"

"Myslíš, že jde po nás?"

"Nevím. Ale je to zabiják, cítím to v něm. Jeho pouť má co dělat se smrtí. A Ananaidovi se taky nelíbí."

"Nedělej si starosti," poradil jí Tenaka tiše.

"Já nejsem Nadir, Tenako. Nejsem fatalista."

"To je všechno, co ti dělá starosti?"

"Ne. Teď, když o tom mluvíš - ti dva bratři. Nejsou jako my. Nepatříme k sobě a nejsme si vůbec blízcí - jsme prostě jen skupinka svedená náhodnými okolnostmi dohromady."

"Ti bratři jsou silní chlapi a dobří válečníci. Znám takové. Taky vím, že se na mě dívají s podezřením, ale nemůžu s tím nic dělat. Vždycky to tak bylo. Ale máme společný cíl. A oni mi nakonec začnou důvěřovat. A Belder a Zdirad? Nevím. Ale neuškodí nám. A co se týče Pohana -jestli jde po mně, zabiju ho."

"Pokud to dokážeš."

Tenaka se usmál. "Jistě. Pokud to dokážu."

"Říkáš to tak lehce. Ale já to tak nevidím."

"Děláš si příliš mnoho starostí. Nadirský způsob je lepší: každý problém řešíš, až nastane, a starosti si neděláš s ničím."

"Nikdy ti neodpustím, jestli se necháš zabít," prohlásila Renja.

"Tak to na mě musíš dávat pozor, Renjo. Důvěřuju tvým instinktům - a to myslím vážně. S Pohanem máš pravdu. Je to zabiják a možná jde po nás. Bude zajímavé sledovat, co teď podnikne."

"Nabídne se, že půjde s námi," řekla Renja.

"Ano, ale to by dávalo smysl. Je tu cizincem a už ho jednou přepadli."

"Mohli bychom ho odmítnout. S tvým velikým přítelem a jeho černou maskou jsme už tak dost nápadní. Ale s černochem v modrém hedvábí?"

"Ano. Bohové - pokud nějací jsou - mají dneska náladu na žerty."

"Já se nesměju," procedila Renja skrze zuby.

***

Tenaka se probral z bezesného spánku, oči otevřel naráz a ledovými prsty se ho dotkl strach. Vstal. Měsíc byl nepřirozeně jasný, zářil jako tajuplná lucerna, a větve stromů šustily a kývaly se, i když po větru nebylo ani památky.

Tenaka se rozhlédl kolem sebe - jeho druhové spali. Pak se zadíval dolů a projel jím úlek: leželo tam jeho vlastní tělo, zavinuté v pokrývce. Začal se třást.

Je tohle smrt?

Ze všech krutých šprýmů, které si s ním osud mohl zahrát...

Slaboučký pohyb, jako připomínka včerejšího vánku, ho přiměl se otočit. Na okraji lesa stálo šest mužů v tmavé zbroji, černé meče v rukou. Vydali se k němu a cestou se rozestoupili do půlkruhu. Tenaka sáhl po svém meči, ale nemohl se ho dotknout. Ruka mu prošla jílcem, jako by byl utkán z mlhy.

"Je konec," pronesl dutý hlas. "Duch chaosu volá."

"Kdo jste?" dožadoval se Tenaka a zastyděl se, když se mu zachvěl hlas.

Tmaví rytíři se posměšně zachechtali.

"My jsme Smrt," odpověděli.

Tenaka ucouvl.

"Nemůžeš utíkat. Nemůžeš se ani pohnout," řekl první rytíř. Tenaka ztuhl. Nohy ho neposlouchaly a rytíři se stále blížili. Náhle se přes nadirského knížete přelil pocit klidu a rytíři se zastavili. Tenaka se podíval vpravo a vlevo. Za ním stálo šest válečníků ve stříbrné zbroji a bílých pláštích.

"Tak pojďte, vy psi temnot," vybídl je nejblíže stojící stříbrný rytíř.

"My přijdeme," zavrčel tmavý rytíř. "Ale ne na vaše zavolání." Jeden po druhém se černí rytíři vrátili do lesa.

Tenaka se pomalu otočil, ztracený a vystrašený, a stříbrný rytíř, který promluvil, mu položil ruku na rameno.

"Teď spi. Pramen tě ochrání."

Temnota se na Tenaku položila jako přikrývka.

***

Ráno šestého dne vyšli z lesa a vstoupili na rozlehlou pláň táhnoucí se od Skultiku ke Skodě. V dálce, na jihu, se rozkládalo město Karnak, ale na zeleném obzoru z něj byly vidět jen nejvyšší věže, jako bílé jehličky. Sníh ležel už jen v menších bílých plochách a ke slunci se drala jarní tráva.

Tenaka zvedl ruku, protože zahlédl kouř.

"To nehoří tráva," ozval se Ananais a clonil si oči před prudkým slunečním světlem.

"To hoří vesnice," řekl Galand, kráčející vedle něj. "V dnešní době není takový pohled nic zvláštního."

"Vaše země strádá," poznamenal Pohan, shodil si svůj velký vak k nohám a sedlové brašny položil na něj. K vaku měl přivázán bronzem okovaný štít ze ztvrdlé buvolí kůže, luk z antilopích rohů a toulec z teletiny.

"Nosíš víc zbraní, než četa Draků," zamumlal Ananais.

"Sentimentální důvody," zazubil se Pohan.

"Té vsi bychom se měli raději vyhnout," řekl Zdirad. Dlouhé vlasy měl propocené a byla na něm vidět jeho špatná tělesná kondice. Usadil se vedle Pohanových vaků.

Vítr změnil směr a donesl k nim dusot pádících kopyt.

"Roztáhněte se a zalehněte," nařídil Tenaka. Druhové se rozběhli do úkrytu a polehali si v trávě na břicho.

Na malý pahorek přeběhla žena, utíkala, co mohla, a kaštanové vlasy za ní vlály. Měla na sobě suknici ze zelené vlny a hnědý šál. V náručí nesla dítě, jehož pisklavý pláč se nesl až k poutníkům.

Při běhu se žena občas vyděšeně ohlížela přes rameno. Útočiště mezi stromy bylo ještě o celou věčnost dál, když na dohled doklusali vojáci, ale ona utíkala dál a namířila si to přímo k ukrytému Tenakovi.

Ananais zaklel a vstal. Žena zaječela a uhnula nalevo - do Pohanova náručí.

Vojáci přitáhli otěže a jejich vůdce sesedl. Byl to vysoký muž v červeném plášti Delnochu, bronzový pancíř měl vyleštěný, až zářil.

"Díky za pomoc," řekl, "i když jsme ji nepotřebovali." Žena teď mlčela a v zoufalství zabořila hlavu Pohanovi do široké hrudi.

Tenaka se usmíval. Vojáků bylo dvanáct, jedenáct pořád ještě na koních. Nedalo se nic dělat, mohli ženu jenom vrátit.

Pak se do krku nejbližšího jezdce zaryl šíp a on se zřítil ze sedla. Tenaka se s úlekem otočil. Druhý šíp se zabořil do prsou dalšího vojáka a on padl nazad, přičemž se jeho kůň vzepjal a vyhodil ho ze sedla. Tenaka tasil meč a vrazil ho do zad důstojníkovi, který se otočil, když kolem něj zasvištěly šípy.

Pohan od sebe ženu odstrčil, klesl na koleno a vytáhl z bot vrhací nože. Ty mu vyletěly z rukou a dva další vojáci zahynuli, když se snažili uklidnit svá zvířata. Tenaka se rozběhl vpřed, vyskočil do sedla koně bez jezdce, sebral otěže a pobídl koně kupředu. Sedm zbývajících vojáků tasilo meče a dva zaútočili na Pohana. Tenakovo zvíře vrazilo mezi pět zbývajících a jeden z koní padl, ostatní se začali vzpínat a šíleně ržáli. Tenakův meč sjel dolů a kolem proletěl šíp, který se jezdci zarazil do levého očního důlku. Pohan tasil svůj krátký meč a vrhl se doleva, aby se vyhnul pádícím koním, a ještě jednou se překulil, když jezdci přitáhli koním otěže. Rozběhl se vpřed, odrazil zuřivý sek a svou čepel zanořil jezdci do boku. Když muž zaječel a spadl ze sedla, Pohan se vyhoupl koni na hřbet. Pak skočil na druhého jezdce a srazil ho ze sedla. Dopadli těžce a Pohan mu jedinou ranou přerazil vaz.

Renja odhodila luk a s dýkou v ruce vyběhla z ukrytu k místu, kde Tenaka spolu s Ananaidem bojovali se zbývajícími vojáky. Vyskočila do sedla za jednoho z jezdců a vrazila mu dýku mezi lopatky. Muž zavřískl a pokusil se otočit, ale Renja ho udeřila za ucho. Vojákovi praskl vaz a on se svalil na zem.

Poslední dva vojáci obrátili svá zvířata, pobídli je a zamířili pryč ze šarvátky, zpátky přes kopec. Ale ze svého úkrytu vystoupili Parsal s Galandem a koně se vzepjal!, přičemž jeden z jezdců spadl. Druhý se udržel až do chvíle, kdy mu Galandův meč otevřel hrdlo. Parsal prohnal svůj meč tělem shozeného vojáka.

"To ti povím," zavolal a široce se šklebil. "Od té doby, co jsme se vrátili, to vůbec není nuda."

Galand zavrčel. "Máme zatracený štěstí, to říkám já." Otřel meč o trávu, sebral otěže obou koní a vracel se k hlavní družině.

Tenaka potlačil svůj hněv a zavolal na Pohana: "Bojoval jsi dobře!"

"Myslím, že to bude vším tím cvikem, kterého se mi dostává," opáčil černoch.

"Chci vědět, kdo vystřelil ten šíp!" zahulákal Ananais.

"Zapomeň na to - je po všem," zarazil ho Tenaka. "Teď bychom odsud měli raději zmizet. Navrhuju, abychom se vrátili do lesa, dokud se nesetmí. Teď, když máme koně, pojedem rychleji."

"Ne!" ozvala se žena s dítětem. "Moje rodina. Moji přátelé. Všechny je tam pobíjejí."

Tenaka k ní došel a položil jí ruku na rameno. "Poslouchej. Pokud se nemýlím, tihle vojáci byli částí půlsetniny, což znamená, že v tvé vesnici bude skoro čtyřicet mužů. To je moc - nemůžeme ti pomoct."

"Můžeme to zkusit," navrhla Renja.

"Mlč!" prskl Tenaka a Renje spadla brada, ale už nic neříkala. Tenaka se otočil zpátky k ženě. "U nás jsi vítána a zítra tě doprovodíme do vesnice. Uděláme, co budeme moci."

"Zítra už bude pozdě!"

"Už teď je nejspíš pozdě," poznamenal Tenaka a ona se od něj odtáhla.

"Od Nadira bych ani pomoc nečekala," řekla a po lících jí stékaly slzy. "Ale někteří z vás jsou Drenajci. Prosím, pomozte mi!"

"Umírající už nikomu nepomůžou," ozval se Zdirad stojící opodál. "Pojďte s námi. Vy jste unikla - někteří další třeba taky. A stejně nemáte kam jít. Pojďte, pomůžu vám na koně."

Druhové nasedli a zamířili k lesu. Za nimi ve vzduchu kroužily vrány.

Té noci k sobě Tenaka zavolal Renju a pak spolu odešli z tábora mezi stromy. Celé odpoledne mezi nimi nepadlo

jediné slovo.

Tenakovo chování bylo chladné a odtažité. Došel na měsícem ozářenou mýtinu a obrátil se k dívce.

"To tys vypustila ten šíp! Už nikdy neporušíš můj rozkaz."

"Kdo jsi, abys mi dával rozkazy?" odsekla.

"Jsem Tenaka Chán, ženská! Ještě jednou mi zkřížíš plány a nechám tě vzadu."

"Byli by tu ženu s dítětem zabili."

"Ano. Ale díky tobě jsme mohli být mrtví všichni. K čemu by to pak bylo?"

"Ale my nejsme mrtví. A ji jsme zachránili."

"Pouhé štěstí. Voják může štěstí občas potřebovat, ale raději bychom na to neměli spoléhat. Já tě o to, Renjo, nežádám, já ti to říkám: už to nikdy nedělej!"

"Udělám, jak si přeješ," řekla. Tenaka jí uštědřil políček. Renja tvrdě dopadla na zem, ale s planoucíma očima hned vyskočila na nohy, prsty zkroucené jako drápy. Pak v jeho ruce zahlédla nůž.

"Ty bys mě zabil, že?" šeptla.

"Bez váhání!"

"Miluju tě! Víc než svůj život. Víc než celý svět."

"Budeš mě poslouchat?"

"Ó ano, Tenaka Cháne, budu tě poslouchat. Dokud nedorazíme do Skody. A pak vás opustím." Na patě se obrátila a odkráčela zpátky do tábora.

Tenaka vrátil dýku do pochvy a posadil se na balvan.

"Pořád samotář, co, Tani?" ozval se Ananais a vystoupil ze stínu stromů.

"Nechci o tom mluvit."

"Byl jsi na ni tvrdý a bylo to tak správné. Ale tys zašel ještě o kousek dál - nebyl bys ji zabil."

"Ne. Nezabil."

"Ale ona tě děsí, že?"

"Řekl jsem, že o tom nechci mluvit."

"Pravda, ale tohle je Ananais - tvůj zmrzačený kamarád, který tě tak dobře zná. Jako každého jiného muže. Myslíš, že protože riskujeme život, není tu místo pro lásku? Nebuď hlupák - užívej si jí, dokud je tady."

"Nemůžu," řekl Tenaka se sklopenou hlavou. "Když jsem sem přišel, viděl jsem jenom Cesku. Ale teď trávím pořád víc času přemýšlením o... však víš."

"Ovšem, že vím. Ale co se stalo s tvým nadirským zákonem? Ať se zítřek stará sám o sebe."

"Jsem Nadirem jen z poloviny."

"Jdi a promluv s ní."

"Ne. Takhle je to lepší."

Ananais vstal a protáhl si hřbet. "Myslím, že se půjdu trochu prospat." Odloudal se zpátky do tábora a zastavil se nad Renjou, která nešťastně zírala do plamenů.

Přidřepl si vedle ní. "S některými muži je to divná věc," začal. "V záležitostech, které se týkají obchodu nebo války, umějí být skvělí, moudří až běda. Ale v záležitostech srdce jsou jako děti. Se ženami je to něco jiného. Ty dítě, které je v každém muži, vidí."

"Byl by mě zabil," zašeptala.

"Opravdu si to myslíš?"

"A ty?"

"Renjo, on tě miluje. Nedokázal by ti ublížit."

"Tak proč? Proč to říkal?"

"Abys mu uvěřila. Abys ho začala nenávidět. Abys odešla."

"No, to se mu tedy povedlo," prohlásila Renja.

"To je škoda. Přesto... neměla jsi střílet."

"Já vím!" odsekla dívka. "Nemusíš mi to vykládat. Prostě jsem... nemohla jsem se dívat, jak zabíjejí to dítě."

"No, mě to taky netěšilo." Zadíval se přes ohniště k místu, kde spala žena, kterou zachránili. Černý obr, Pohan, seděl zády opřený o strom a v náručí držel dítě. Děcko vytáhlo baculatou ručku zpod přikrývky a sevřelo ji Pohanovi kolem prstu. Pohan na něj tiše, klidně mluvil.

"Umí to s dětmi, že?" prohodil Ananais.

"Ano. A se zbraněmi."

"Skutečně záhadný chlapík. Ale já ho nespouštím z očí."

Renja pohlédla do jeho jasných, modrých očí za černou škraboškou. "Mám tě ráda, Ananaide. Opravdu mám."

"Měj mě ráda, i mé přátele," řekl Ananais, kývl hlavou k vysoké postavě Tenaka Chána a zamířil ke svým pokrývkám.

Renja zavrtěla hlavou a znovu se zadívala do ohně. "To je škoda," zopakoval.

***

Dvě hodiny po svítání vjeli do vesnice. Galand jel vpředu jako zvěd a oznámil, že vojáci se vydali k jihu a vzdáleným věžím Karnaku. Vesnice byla vyrabovaná a z doutnajících uhlíků stoupala oblaka tmavého kouře. Tu a tam ležela těla a za spálenými budovami stálo deset křížů, na nichž visela vesnická rada. Muže, než je přibili hřeby k trámům, zbičovali a ztloukli a nakonec jim zpřelámali nohy, načež se potlučená těla rychle svezla dolů a odsouzení se udusili.

"Stali se z nás barbaři," poznamenal Zdirad a zamířil s koněm pryč. Belder jen přikývl a následoval mladého Drenajec do luk za vsí.

Tenaka sesedl na náměstí, kde ležela většina těl - pres třicet žen a dětí.

"Nemá to žádný smysl," řekl, když se k němu připojil Ananais. "Kdo teď bude obdělávat pole? Jestli se tohle děje po celé říši..."

"Děje," ujistil ho Galand.

Žena s dítětem si přes hlavu přetáhla šál a zavřela oči. Pohan to zahlédl, popojel k ní a vzal jí otěže z rukou.

"Počkáme za vesnicí," navrhl jí.

Valtaja s Renjou je následovaly.

"Je to zvláštní," ozval se Ananais. "Celá staletí Drenajci zaháněli nepřátele, kteří by s námi prováděli tohle. A teď si to děláme sami. Jaké to teď nabírají muže?"

"Vždycky se najdou takoví, kteří tuhle práci milují," odtušil Tenaka.

"Mezi vašimi lidmi možná," poznamenal tiše Parsal.

"Co to má znamenat?" štěkl Ananais a obrátil se k černobrádému válečníkovi.

"Nech to plavat!" přikázal mu Tenaka. "Máš pravdu, Parsale. Nadirové jsou nebezpeční lidé. Ale Nadirové by tohle neudělali. Ani Vagriánci. Jak řekl Ananais, děláme si to sami."

"Zapomeňte, že jsem něco takovýho řekl, generále," zamumlal Parsal. "Jen se zlobím. Pojeďme odsud."

"Povězte mi něco," ozval se najednou Galand. "Změní se tohle, až zabijeme Cesku?"

"Nevím," odpověděl Tenaka.

"Musíme ho rozdrtit."

"Nemyslím, že by šest mužů a dvě ženy mohlo jeho vládu svrhnout. Ty ano?"

"Před pár dny," řekl Ananais, "to byl jen jeden muž."

"Parsal má pravdu, pojeďme odsud," prohlásil Tenaka.

V té chvíli se rozplakalo dítě a čtyři muži se rozběhli k mrtvolám a začali je odhazovat stranou. Nakonec se dostali k tlusté stařeně, která v mrtvém náručí chránila pěti, šestiletou dívenku. Žena měla v zádech tři ošklivé rány a očividně se krčila nad dítětem jako štít. Ale tělem jí projelo kopí a zasáhlo i dítě. Parsal děvčátko zvedl, a když uviděl její šaty nasáklé krví, zbledl. Odnesl ji z vesnice k místu, kde sesedli ostatní, a Valtaja se k němu rozběhla a od jeho útlého břemene ho osvobodila.

Když ji jemně položili do trávy, holčička otevřela oči. Měly jasně modrou barvu.

"Nechci umřít," zašeptala. "Prosím." Oči se jí zavřely a žena z vesnice vedle ní poklekla, zvedla jí hlavu a kolébala děvčátko na klíně.

"To je v pořádku, Alajo, to jsem já, Paris. Vrátila jsem se, abych se o tebe postarala."

Dítě se pousmálo, ale pak mu úsměv ztuhl a zkroutil se do bolestného úšklebku. Společníci se dívali, jak z ní odchází život.

"Ó, ne! Prosím, ne!" mumlala Paris. "Laskaví bohové světla, ne!" Její vlastní dítě se rozplakalo a Pohan je zvedl ze země a choval je v náručí.

Galand se odvrátil a padl na kolena. Parsal se postavil vedle něj a Galand k bratrovi zvedl oči, z nichž se řinuly slzy. Potřásl hlavou, protože neměl slov.

Parsal si vedle něj klekl. "Já vím, bratře, já vím," řekl jemně. Galand se zhluboka nadechl a tasil meč.

"Přísahám při všem, co je svaté i nesvaté, při vší zvěři, co se plazí i létá, neustanu, dokud tato zem nebude očištěna." Vyskočil na nohy a mávl mečem do vzduchu. "Jdu si pro tebe, Cesko!" zařval. Pak odhodil meč a odklopýtal do hájku opodál.

Parsal se omluvně obrátil k ostatním. "Zabili jeho vlastní dceru. Milý dítě... veselý dítě. Ale to, co řekl, myslel vážně, víte. A... a já jdu s ním." Hlas měl chraplavý a tak si odkašlal. "Nejsme nic moc, on a já. Já ani nebyl dost dobrej pro Draky. Nejsme důstojníci nebo tak. Ale když něco řekneme, tak to myslíme vážně. Nevím, co vy ostatní máte v plánu. Ale ti lidi tam - to jsou moji lidi, moji a Galandovi. Ani bohatý, ani vznešený. Jenom mrtví. Ta tlustá stařena umřela, když chránila to děcko. A neuspěla. Ale zkusila to... a umřela přitom. No, my taky!" Hlas se mu zlomil a on zaklel. Otočil se a rychle odešel k háji.

"No, generále," řekl Ananais, "co uděláme s vojskem o šesti vojácích?"

"Sedmi!" opravil ho Pohan.

"Koukni, pořád rosteme," prohodil Ananais a Tenaka přikývl.

"Proč by ses k nám přidával?" zeptal se černocha.

"To je moje věc, ale máme stejný cíl. Přešel jsem tisíce mil, abych viděl Ceskův pád."

"Pohřbíme to dítě a vyrazíme do Skody," řekl Tenaka.

Ostražitě projížděli dlouhým odpolednem a Galand s Parsalem jeli daleko po stranách. Za soumraku se nad plání přehnala náhlá bouře a druhové se ukryli v opuštěné kamenné věži na břehu prudké říčky. Koně přivázali na přilehlém políčku, posbírali veškeré dřevo, které našli pod nedalekou skupinkou stromů a vyklidili kousek místa v prvním poschodí ve věži. Byla to stará, čtverhraná budova a kdysi v ní bydlelo dvacet vojáků. Za dnů první nadirské války sloužila jako strážní věž. Měla tři poschodí a vršek byl otevřen nebesům, aby odsud ostré oči zvědů mohly vyhlížet nadirské či sathulské nájezdníky.

Kolem půlnoci, když ostatní už spali, si Tenaka zavolal Zdirada a vyvedl ho po točitém schodišti na hlásku.

Bouře se přesunula k jihu a hvězdy jasně zářily. Kolem věže kroužili netopýři, vrhali se dolů a znovu kroužili, a noční vítr byl mrazivý, protože přicházel ze sněhem pokrytého Delnoského pohoří.

"Jak se ti vede, Arvane?" zeptal se Tenaka Zdirada, když se usadili v závětří pod cimbuřím.

Zdirad pokrčil rameny. "Cítím se tu trochu divně."

"To přejde."

"Já nejsem žádný válečník, Tenako. Když jste se vrhli na ty vojáky, já jsem prostě zůstal ležet v trávě a díval jsem se.

Byl jsem jako přimrazený!"

"Ne, to ne. Všechno se to stalo tak najednou a ti z nás, kteří stáli, prostě zareagovali rychleji. Jsme k tomu cvičení. Vezmi si bratry: postavili se na jediné místo, kudy mohli vojáci prorazit, a zastavili každého, aby nemohl dojet pro pomoc. Já jsem jim to neradil, oni jsou vojáci. A teď, celá ta potyčka trvala zhruba dvě minuty. Co bys chtěl udělat?"

"Nevím. Tasit meč. Jít na pomoc!"

"Na to ještě bude dost času. Jaká je situace v Delnochu?"

"Nevím. Odešel jsem odtamtud před pěti lety a předtím jsem strávil deset let v Drenanu."

"Kdo tam vládne?"

"Nikdo z rodu Bronzů. Orrina otrávili a Ceska tam dosadil vlastního muže. Jmenuje se Matrax. Proč se ptáš?"

"Změnil jsem plány."

"Jak?"

"Chtěl jsem Cesku zabít."

"A teď?"

"Teď mám v plánu něco ještě bláhovějšího. Chci sebrat vojsko a Cesku svrhnout."

"Žádné vojsko na světě se nemůže postavit zkřížencům. Bohové, lidé, dokonce ani Draci neuspěli - ani se k nim nedostali!"

"Nic v životě není snadné, Arvane. Ale pro to mě cvičili. Stát v čele vojska. Pobít a zničit svého nepřítele. Slyšel jsi Parsala a Galanda. To, co říkali, je pravda. Muž se musí postavit proti zlu, kdekoliv na ně narazí, a musí použít všechny své schopnosti. Já nejsem vrah."

"A kde to své vojsko chceš najít?"

Tenaka se usmál. "Potřebuju tvoji pomoc. Musíš dobýt Delnoch."

"Myslíš to vážně?"

"Smrtelně!"

"Chceš, abych sám dobyl tu pevnost? Pevnost, která vydržela proti dvěma hordám Nadirů? To je šílenství!"

"Jsi z rodu Bronzů. Použij svou hlavu. Existuje jeden způsob."

"Když už jsi ten plán vymyslel, proč to neuděláš ty?"

"Nemůžu. Já jsem z Ulrikova rodu."

"Proč takové tajnosti? Pověz mi, co mám udělat."

"Ne. Je z tebe dospělý muž a myslím, že se prodáváš pod cenou. Zastavíme se ve Skodě a podíváme se, jak to tam vypadá. Pak ty a já pozvedneme vojsko."

Zdiradovi se rozšířily oči a spadla mu brada.

"Nadirské vojsko?" šeptl a z lící mu zmizela krev. "Chceš přivést Nadiry?"

Jen jestli dokážeš dobýt Dros Delnoch!"

Kapitola 7

V TEMNOTĚ KNIHOVNY TRPĚLIVĚ ČEKAL opat, opíral se o desku stolu, špičky prstů opřené o sebe, oči zavřené. Proti němu seděli jeho tři společníci, nehybní jako živé sochy. Opat otevřel oči a všechny si je prohlédl:

Acuas, silák, soucitný a věrný.

Balan, skeptik.

Katan, skutečný mystik.

Všichni byli na cestách, jejich duše propojené, jak pátrali po tmavých templářích a putování Tenaky Chána a jeho druhů halili mlžným duchovním závojem.

Acuas se vrátil první. Otevřel oči a rukama si prohrábl žlutou bradku. Vypadal unaveně, vyčerpaně.

"Není to snadné, můj pane," oznámil. "Tmaví templáři mají velikou moc."

"Jako máme i my," opáčil opat. "Pokračuj."

"Je jich tam dvacet. Ve Skultiku je napadla banda psanců, ale oni je s nadutou lehkostí pobili. Jsou to skutečně skvělí bojovníci."

"Ano. Jak blízko se dostali ke Světlonoši?"

"Na méně než den. Už je nedokážeme svádět z cesty o mnoho déle."

"Ne. Několik dní navíc bude neocenitelných," řekl opat. "Pokusili se o další noční útok?"

"Ne, můj pane, i když já si myslím, že to pravděpodobně zkusí."

"Nyní si odpočiň, Acue. Přiveď Torida a Lannada, ať tě vystřídají."

Opat odešel z komnaty, prošel dlouhou chodbou a pomalu sešel na nižší poschodí, do Decadovy zahrady.

Tmavooký mnich ho přivítal s úsměvem.

"Pojď se mnou, Decado. Na něco by ses měl podívat."

Bez dalších řečí se otočil na patě a odvedl mnicha po schodech k dubovým dveřím nahoře. Decado ve dveřích zaváhal - za celý svůj několikaletý pobyt v klášteře po těchto schodech nikdy nešel.

Opat se obrátil. "Pojď!" vybídl ho a vstoupil do stínu za dveřmi. Zahradníka přepadl podivný strach, jako by mu jeho svět mizel pod prsty. Polkl a začal se třást. Pak se zhluboka nadechl a vydal se za opatem.

Opat ho vedl bludištěm chodeb, ale Decado se nedíval napravo ani nalevo, soustředil svůj pohled na šedou sutanu muže, kráčejícího před ním. Opat se zastavil přede dveřmi ve tvaru listu. Dveře neměly kliku.

"Otevři se," zašeptal opat a dveře tiše sjely stranou. Uvnitř byla dlouhá komnata a v ní třicet kompletních stříbrných brnění ovinutých oslnivě bílými plášti. Před každým brněním stál stolek, na němž ležel meč zasunutý v pochvě a za ním přilbice s chocholem z bílých koňských žíní "Víš, co to znamená?" zeptal se opat.

"Ne." Decado se silně potil. Setřel si pot z čela a opat si s obavami všiml, že bývalý válečník má v očích zase výraz štvance.

"Toto je zbroj, do níž se odívala Třicítka z Delnochu, vedená Serbitarem - muži, kteří bojovali a umírali během první nadirské války. Už jsi o nich slyšel?"

"Zajisté."

"Pověz mi, co jsi slyšel."

"Kam to povede, můj kněze opate? Mám práci v zahradách."

"Pověz mi o Třicítce z Delnochu," nařídil mu opat.

Decado si odkašlal. "Byli to bojovní mniši. Ne jako my. Cvičili se celá léta a pak si vybrali nějakou vzdálenou válku, aby v ní zahynuli. Serbitar odvedl Třicítku do Delnochu, kde radili hraběti z Bronzů a Drussovi Velikému. Spolu zahnali Ulrikovy hordy."

"Ale proč mniši pozvedli zbraň?"

"To nevím, kněze opate. Je to nepochopitelné."

"Vážně?"

"Vy jste mě učil, že život je Prameni posvátný a že vzít někomu život je zločin proti Bohu."

"A přesto je proti zlu třeba bojovat."

"Ne zbraněmi zla," odvětil Decado. "Muž stojí nad dítětem s napřaženým kopím. Co bys udělal?"

"Zastavil bych ho - ale nezabil."

"Zastavil bys ho třeba úderem?"

"Ano, třeba."

"Ošklivě upadne, uhodí se do hlavy a zemře. Zhřešil jsi?"

"Ne... ano. Nevím."

"On je hříšníkem, protože jeho čin vyvolal tvoji reakci a tudíž to byl jeho čin, co ho zhubilo. My usilujeme o mír a soulad, můj synu - toužíme po něm. Ale žijeme také na tomto světě a jsme podřízeni jeho požadavkům. Tento národ už v souladu nežije. Vládne mu Chaos a utrpení je příliš velké, než abychom mohli jen přihlížet."

"Co se mi snažíte naznačit, můj pane?"

"Není to lehké, můj synu, protože má slova ti způsobí převelikou bolest." Opat přistoupil k mnichovi a položil mu ruce na ramena. "Toto je chrám Třicítky. A my se připravujeme vyjet proti temnotě."

Decado se od opata odtáhl. "Ne!"

"Chci, abys vyjel s námi."

"Důvěřoval jsem vám. Věřil jsem vám!" Decado se odvrátil a zjistil, že stojí proti řadě brnění. Prudce se otočil. "Tohle je to, čemu jsem sem přišel uniknout: smrt a zabíjení. Ostré čepele a rozervané svaly. Tady jsem byl šťastný. A vy jste mě teď o to oloupil. Pokračujte - hřejte si na vojáčky. Já s tím nechci mít nic společného."

"Můj synu, nemůžeš se ukrývat navěky."

"Ukrývat? Přišel jsem se sem změnit."

"Není těžké se změnit, když tvým největším problémem je, zda se v tvém zeleninovém záhonu daří pleveli."

"Co to znamená?"

"Znamená to, že jsi byl psychopatický zabiják - muž zamilovaný do smrti. Já ti teď nabízím příležitost zjistit, zda ses změnil. Navlékni si brnění a vyjeď s námi proti silám Chaosu."

"A znovu se učit zabíjet?"

"To se uvidí."

"Nechci zabíjet. Chci žít mezi svými rostlinami."

"Myslíš, že já bojovat chci? Je mi téměř šedesát let. Miluji Pramen a všechny věci, které rostou nebo se hýbají. Věřím, že život je největší dar v celém Všehomíru. Ale na tomto světě je skutečné zlo a s tím je třeba bojovat. Přemoci ho. Pak ostatní dostanou možnost užít si radostí života."

"Už nic neříkejte," vyštěkl Decado. "Už ani jedno zatracený slovo!" Cloumaly jím roky potlačované city, plnily mu smysly a zapomenutý hněv ho švihal ohnivým bičem. Jaký to jen byl hlupák - ukrýt se před světem a hrabat se v hlíně jako upocený sedlák!

Přistoupil k brnění umístěném napravo od ostatních, natáhl ruku a prsty se mu sevřely kolem slonovinového jílce meče. Jediným ladným pohybem zvedl čepel do vzduchu a svaly měl rozechvělé dotykem zbraně. Její čepel byla ze stříbřité oceli, měla vlasově tenké ostří a byla dokonale vyvážena. Decado se obrátil k opatovi a tam, kde kdysi viděl knížete, nyní spatřil starce s vodnatýma očima.

"Ten váš úkol, týká se to i Tenaka Chána?"

"Ano, můj synu."

"Neříkej mi tak, mnichu! Už nikdy. Nedávám to za vinu tobě - byl jsem hlupák, když jsem v tebe věřil. Tak dobrá, budu bojovat s tvými mnichy, ale jenom abych pomohl svým kamarádům. A nesnaž se mi rozkazovat."

"Nebudu v postavení, abych ti mohl rozkazovat, Decado. Už nyní jsi přistoupil ke své vlastní zbroji."

"Mé zbroji?"

"Poznáváš runu na přilbici?"

"V písmu Staršího lidu je to jednička."

"Byla to Serbitarova zbroj. Tyji budeš nosit."

"On byl velitelem, ne?"
"Jako budeš i ty."
"Takže je to můj osud," poznamenal Decado, "vést nesourodý dav mnichů při jejich hrátkách na válku. No dobře, žertíkům rozumím stejně dobře jako každý jiný člověk."
Decado se rozesmál. Opat zavřel oči a vyslovil tichou modlitbičku, protože za tím smíchem vycítil zmučený výkřik Decadovy trpící duše. Mnicha zaplavilo zoufalství a on odešel z komnaty a za ním se nesl šílený smích.
Co jsi to udělal, Abaddone? ptal se sám sebe.
Když dorazil do svého pokoje, stály mu v očích slzy, a jakmile vstoupil, padl na kolena.
Decado se vypotácel z komnaty a vrátil se ke své zahradě, nevěřícně zíral na úhledné záhony zeleniny, upravené keře a pečlivě prořezané stromky.
Odešel ke své chýši a rozkopl dveře dokořán.
Před méně než hodinou byl toto jeho domov - domov, který miloval. A byl spokojený.
Teď byla chatrč jen přístřeškem a on ji opustil a odešel do květinové zahrady. Bílá růže měla tři nová poupata. Projel jím hněv a on rostlinku popadl, aby ji vyrval ze země. Pak se zarazil a pomalu ji pustil, zíral na svou ruku a zpátky na keřík. Kůži mu nepoškodil ani jediný trn. Decado jemně uhladil pomačkané lístky a začal vzlykat, vydával nesrozumitelné zvuky, z nichž se zformulovala čtyři slova.
"Je mi to líto," řekl růži.
***
Třicítka se shromáždila na nižším nádvoří a osedlala koně. Zvířata měla ještě zimní srst, ale byli to silní horští koně a běhali jako vítr. Decado si vybral kaštanovou klisnu. Rychle ji osedlal a vyhoupl se nahoru, bílý plášť odhodil za sebe a srovnal si jej přes sedlo po způsobu Draků. Serbitarova zbroj mu padla lépe než jeho vlastní - byla hladká, jako druhá kůže.
Opat Abaddon nasedl na hnědého valacha a projel kolem Decada.
Decado se otočil v sedle a sledoval mnichy válečníky, jak mlčky nasedají - a musel si přiznat, že jsou dobří. Každý si upravil plášť přesně stejně, jako to udělal Decado. Abaddon si svého někdejšího žáka zadumaně prohlédl. Decado si oholil bradku a dlouhé tmavé vlasy si sepjal v týle. Oči měl jasné a živé a na rtech napůl uštěpačný úsměv.
Předešlé noci byl Decado formálně představen svým poručíkům: Acuovi, srdci Třicítky, Balanovi, oku Třicítky a Katanovi, duši Třicítky.
"Jestli chcete, aby z vás byli válečníci," pravil k nim Decado, "tak dělejte, co vám řeknu a kdy vám řeknu. Opat mi říkal, že Tenaka Chána pronásleduje jakási síla. My se jí musíme postavit. Vykládal mi, že muži, se kterými máme bojovat, jsou dobří bojovníci. Doufejme, že náš úkol neskončí pod jejich rukama."
"Je to i tvůj úkol, bratře," ozval se Katan s mírným úsměvem.
"Na světě neexistuje člověk, který by mě dokázal zabít. A jestli budete vy, mniši, padat jako obilí, tak s vámi nezůstanu."
"Není povinností velitele setrvat se svými muži?" zeptal se trochu nahněvaně Balan.
"Velitele? Tohle je mnišská fraška, ale dobrá, budu hrát s vámi. Ale neumřu s vámi."
"Připojíš se k nám s modlitbou?" chtěl vědět Acuas.
"Ne. Vy se pomodlíte za mě! Já jsem tímhle zbytečným cvičením ztratil už dost let."
"My se za tebe modlili vždycky," poznamenal Katan.
"Modlete se za sebe! Modlete se, aby vám, až se střetnete s těmi tmavými templáři, nezměkla kolena."
S tím je opustil. Zvedl ruku a vyvedl oddíl z chrámové brány a dál na Sentranskou planinu.
"Pořád si jste jistý, že to byla moudrá volba?" vyslal Katan k Abaddonovi v duchu otázku.
"Ta volba není má, můj synu."
"Je to člověk stravovaný hněvem."
"Pramen zná naše potřeby. Vzpomínáš na Estina?"
"Ano, ubožák. Tak moudrý - byl by z něj dobrý velitel," řekl Katan.
"To vskutku byl. Odvážný, přesto laskavý; silný, presto jemný; a nesmírně chytrý, aniž by byl domýšlivý. Ale zahynul. A toho dne, kdy zemřel, se u našich dveří objevil Decado hledající útočiště před světem."
"Ale co když ho, kněze opate, neposlal Pramen?"
"Už ne ‚kněze opate', Katane. Prostě jen ‚Abaddone'."
Starší muž přerušil duchovní spojení a teprve po chvíli si Katan uvědomil, že na svou otázku nedostal vůbec odpověď.
Roky z Decada spadly. Znovu seděl v sedle, ve vlasech vítr. Plání znovu znělo dunění kopyt a rozbouřená krev mu vracela mládí...
Draci ženoucí se na nadirské nájezdníky. Zmatek, vřava, krev a hrůza. Zlomení muži a zlomené výkřiky a vrány radostně krákající na tmavém nebi nad hlavou.
A pak, později, do jedné žoldácké války za druhou, mezi polozapomenutými národy celého světa. Decado vždy odcházel z bitvy bez jediného škrábnutí, zatímco jeho nepřátelé putovali do příslušného pekla, v něž věřili, jako zapomenuté přeludy.
Decadovou myslí se táhl obraz Tenaka Chána.
To tedy byl válečník! Kolikrát Decado usnul a zdálo se mu o bitvě s Tenaka Chánem? Led a Stín při tanci čepelí.
Bojovali spolu, mnohokrát. Dřevěnými čepelemi i končíři s tupým hrotem. Dokonce ztupenými šavlemi. Výsledky byly vyrovnané. Ale takový souboj nemá smysl - teprve když na čepeli spočívá smrt, může se objevit skutečný vítěz.
Decadovy myšlenky přerušil žlutobradý Acuas, který k němu doklusal.

"Bude to velice těsné, Decado. Templáři našli jejich stopu v jakési opuštěné vísce. Ráno budou připraveni zautočit."
"Kdy je dostihneme?"
"Nejdřív za svítání."
"Tak zpátky k modlitbám, žlutobradý. A ať stojí za to."
Pobídl koně do cvalu a Třicítka ho následovala.
***
Blížil se úsvit a společníci jeli skoro celou noc, zastavili se jen na slabou hodinku, aby dali odpočinout koním. Před nimi se tyčilo Skodské pohoří a Tenaka dychtil dosáhnout jejich útočiště. Slunce, nyní ukryté pod východním obzorem, vstávalo a jak se na nebi objevovala růžová záře, hvězdy postupně bledly.
Jezdci opustili háj a vynořili se na rozlehlé travnaté pláni, nad níž vířila mlha. Tenaku náhle zamrazilo. Otřásl se a přitáhl si plášť k tělu. Byl unavený a rozladěný. Od rvačky v lese s Renjou nemluvil, nicméně na ni nemohl přestat myslet. Místo, aby si s ní promluvil a tak si ji vyhnal z hlavy, jenom se mu podařilo, že se cítil ještě hůř. A přesto nedokázal překročit propast, kterou mezi nimi otevřel. Ohlédl se k místu, kde jela Renja s Ananaidem a smála se nějakému žertu, a pak se odvrátil.
Vepředu, jako temné přízraky minulosti, čekalo v řadě dvacet jezdců. Seděli nehybně na koních a černé pláště jim povlávaly ve větru. Tenaka přitáhl koni otěže nějakých padesát kroků od jejich středu a jeho druhové ho dojeli.
"Co to, k čertu, znamená?" zeptal se Ananais.
"Hledají mě," odpověděl mu Tenaka. "Přišli za mnou ve snu."
"Nechtěl bych vypadat jako poraženec, ale je jich na nás trochu moc. Utečeme?"
"Před těmihle muži nemůžeme utéct," odtušil Tenaka bezbarvě a sesedl.
Dvacet jezdců ho následovalo a pomalu kráčelo mlhou a Renje se zdálo, že se pohybují jako stíny mrtvých v přízračném moři. Zbroj měla černou jako gagát, tváře jim kryly přilbice a v rukách svírali tmavé meče. Tenaka popošel, aby se s nimi setkal, ruku položenou na jílci.
Ananais potřásl hlavou. Padla na něj podivná strnulost, až se z něj stal bezmocný divák. Ananais sklouzl ze sedla, tasil svůj meč a připojil se k Tenakovi.
Tmaví templáři se zastavili a jejich velitel vystoupil dopředu.
"Ještě nemáme pověření tě zabít, Ananaide," pronesl.
"Já tak snadno neumřu," ujistil ho Ananais. Už už chtěl dodat nějakou urážku, ale slova mu zmrzla v ústech, jak se přes něj jako závan mrazivého větru přelil hrozný strach. Ananais se začal třást a cosi ho stále silněji nutilo utíkat.
"Zemřeš stejně snadno, jako kterýkoliv jiný smrtelník," ucedil velitel templářů. "Vrať se zpátky! Ujížděj pryč, vstříc zkáze, která tě očekává."
Ananais neřekl nic, ztěžka polkl a pohlédl na Tenaku. Tvář jeho přítele byla bílá jako plátno a bylo zřejmé, že ho zaplavil strach.
Připojili se k nim Galand s Parsalem, meče v rukou.
"Myslíte si, že se nám můžete postavit?" řekl velitel. "Ani stovka mužů by nám neodolala. Slyšte má slova a uslyšíte pravdu - pocítíte ji skrze svou hrůzu."
Strach se stupňoval a koně se začali plašit a vyděšeně ržáli. Zdirad s Belderem seskočili ze sedel, protože poznali, že zvířata chtějí prchnout. Pohan se předklonil a poplácal svého oře po krku. Zvíře se uklidnilo, ale uši mělo přitisknuté k hlavě a Pohan věděl, že se může snadno splašit. Valtaja s Renjou sjely ze svých koní ve chvíli, kdy se zvířata rozběhla pryč, a pomohly sesednout i té vesnické ženě, Paris.
Paris, chránící dítě, které začalo vřískat, se položila do trávy a nekontrolovatelně se třásla.
Pohan sesedl, tasil meč, pomalu došel k Tenakovi a postavil se vedle něj a jeho druhů. Belder se Zdiradem ho následovali.
"Tas meč," pošeptala Renja Zdiradovi, ale ten si jí nevšímal. Jediné, na co sebral dost odvahy, bylo postavit se vedle Tenaka Chána. Jakákoliv myšlenka na skutečný boj po jeho boku byla pohřbena pod tíhou jeho hrůzy.
"Hlupáci," poznamenal velitel opovržlivě, "jako jehňata na porážce!" Tmaví templáři vykročili.
Tenaka s námahou přemohl svůj panický strach, ale nohy měl jako z olova a jeho sebedůvěra se rozplynula. Věděl, že proti němu používají temné čáry, ale vědomí nestačilo. Cítil se jako dítě stojící před hladovým pardálem.
Bojuj! říkal si. Kde je tvá odvaha?
Náhle, jako tenkrát ve snu, ho hrůza přešla a do nohou se mu vrátila síla. Bez ohlížení poznal, že bílí rytíři se vrátili, tentokrát osobně.
Když se Třicítka objevila v dohledu, templáři se zastavili a Padaxes tiše zaklel. Teď byli templáři v menšině a tak Padaxes zvažoval jejich možnosti. Přivolal si na pomoc sílu Ducha a zkoumal své nepřátele, ale setkal se se silovou stěnou, která jeho úsilí odolávala... Kromě válečníka uprostřed - ten muž nebyl mystik. Padaxes pověsti o Třicítce znal - jejich vlastní chrámy byly vystavěny jako karikatura těch jejich - a poznal runu na mužově přilbici.
Velitel, který není mystikem? V hlavě se mu vynořil nápad.
"Mnoho krve bude dnes prolito," zavolal, "pokud to nevyřídíme my, kapitáni."
Když Decado vykročil, Abaddon ho popadl za paži. "Ne, Decado, neznáš jeho moc."
"Je to jen člověk, nic víc," odtušil Decado.
"Ne, je mnohem víc - má sílu Chaosu. Jestli s ním už musí někdo bojovat, ať je to Acuas."
"Nejsem já velitelem tohohle vašeho vojska?"
"Ano, ale..."
"Žádné ale. Poslechni!" Vytrhl se Abaddonovi ze sevření a vykročil vpřed. Zastavil se na pár kroků od černě oděného Padaxe.

"Co navrhuješ, templáři?"
"Souboj kapitánů, muži poraženého opustí pole."
"Já chci víc," prohlásil Decado chladně. "Mnohem víc!"
"Pověz."
"Studoval jsem způsoby mystiků. Je to... bylo... součástí mého dřívějšího povolání. Říká se, že v pradávných dobách nosil náčelník v boji ducha svého vojska v sobě, a když zahynul, zahynulo i jeho vojsko."
"Tak jest," souhlasil Padaxes skrývaje svou radost.
"Pak je to to, co žádám."
"Staniž se. Přísahám při Duchu!"
"Mně nemusíš přísahat, válečníku. Tvoje sliby pro mě nic neznamenají. Dokaž to!"
"Potrvá to jen krátce. Nejdřív provedu obřad a důvěřuji tvému slovu, že mne budeš následovat," řekl Padaxes. Decado kývl a vrátil se k ostatním.
"Tohle nemůžeš udělat, Decado," protestoval Acuas. "Všechny nás zničíš!"
"Hra se vám najednou nelíbí?" štěkl Decado.
"Tak to není. Tenhle člověk, tvůj protivník, má moc, kterou ty nevlastníš. Dokáže ti číst myšlenky, vycítit každý tvůj pohyb dřív, než ho uděláš. Jak ho chceš, proboha, porazit?"
Decado se zasmál. "Jsem ještě pořád vaším velitelem?"
Acuas hodil očima po bývalém opatovi. "Ano," připustil, "jsi naším velitelem."
"Tak až dokončí ten svůj obřad, vy zaměříte životní sílu Třicítky na mě."
"Prozraď mi tohle, ještě než zemřu," požádal mírně Acuas. "Proč se takhle obětuješ? Proč ničíš své přátele?"
Decado pokrčil rameny. "Kdo ví?"
Tmaví templáři padli na kolena před Padaxem, jenž odříkával jména nižších démonů a přivolával Ducha chaosu, přičemž jeho hlas zesílil až do jekotu. Přes východní obzor se přehouplo slunce a přesto na pláň nedopadalo žádné světlo.
"Vše je připraveno," zašeptal Abaddon. "On dodržel slovo a duše jeho válečníků jsou s ním."
"Tak udělejte totéž," nakázal Decado.
Třicítka poklekla před svým velitelem, hlavy skloněné. Decado necítil nic a přece věděl, že ho uposlechli.
"Deku, jsi to ty?" křikl Ananais. Decado ho mávnutím ruky umlčel a vykročil, aby se střetl s Padaxem.
Černý meč se zasyčením vyletěl vpřed, jen aby ho okamžitě srazila stříbřitá ocel v Decadově ruce. Souboj začal. Tenaka a jeho druhové jen s úžasem přihlíželi, jak kolem sebe válečníci krouží a útočí a čepele při nárazu zvoní.
Čas běžel a z každého pohybu, který Padaxes provedl, začalo být zřejmé zoufalství. Do srdce se mu vkrádal strach. I když předvídal každý pohyb svého protivníka, rychlost útoků byla taková, že mu to k ničemu nebylo. Vyslal na Decada vlnu strachu, ale ten se jen zasmál, protože on se smrti nebál. A tehdy Padaxes poznal, že jeho zkáza je nevyhnutelná, a velice ho zlobilo, že jeho smrt může přivodit obyčejný smrtelník. Zasadil poslední zuřivý úder a zaplavila ho hrůza, protože si v poslední chvíli přečetl Decadovy myšlenky a onu poslední ripostu zahlédl zlomek vteřiny předtím, než byla provedena.
Stříbřitá ocel srazila jeho meč stranou a vnořila se mu do slabin. Padaxes klesl na zem a jeho krev vytékala do trávy... a duše jeho mužů zahynuly zároveň s jeho.
Temnotu prozářily sluneční paprsky a rytíři Třicítky vstali, užaslí, že jejich žilami dosud proudí krev. Acuas popošel dopředu. "Jak?" zeptal se. "Jak jsi dosáhl vítězství?"
"Není to žádná záhada, Acue," řekl tiše Decado. "Byl to jenom člověk."
"Ale to jsi ty taky!"
"Ne. Já jsem Decado. Ledový zabiják! Následujete mě na vlastní nebezpečí."
***
Decado pozvedl hledí a zhluboka se nadechl chladného ranního vzduchu. Tenaka potřásl hlavou, aby si ji pročistil od pavučin strachu, které mu v ní ještě pořád visely.
"Deku!" zavolal. Decado se usmál a přistoupil k němu. Popadli se za zápěstí v pozdravu válečníků. Ananais, Galand a Parsal se k nim připojili.
"U všech bohů, Deku, vypadáš dobře. Přímo skvěle!" tvrdil vřele Tenaka.
"Ty taky, generále. Jsem rád, že jsme přijeli včas."
"Prozradil bys mi laskavě," dožadoval se Ananais, "proč vlastně všichni ti bojovníci umřeli?"
"Jedině když mi ty vysvětlíš tu masku. U někoho tak marnivého jako ty je směšné schovávat svůj klasický profil."
Ananais odvrátil zrak, ostatní stísněně postávali kolem a ticho sílilo.
"To mě nikdo nepředstaví našemu zachránci?" ozvala se Valtaja a okamžik napětí pominul. Na začátku rozhovoru stála Třicítka stranou, pak se rytíři rozešli do skupinek po šesti a vydali se nasbírat dřevo na oheň.
Acuas, Balan, Katan a Abaddon si vybrali místo u osamělého jilmu. Katan zapálil oheň, čtveřice se usadila kolem něj a zdánlivě mlčky zírala do tančících plamenů.
"Mluv, Acue," vyslal Abaddon myšlenku.
"Mrzí mne, Abaddone, že náš velitel není jedním z nás. Nemyslím to nijak domýšlivě, ale náš řád je starobylý a vždy jsme usilovali o vyšší duchovní ideály. Nejedeme do boje pro radost ze zabíjení, ale zemřít při obraně Světla. Decado je prostě jen obyčejný zabíječ."
"Ty jsi srdcem Třicítky, Acue. Protože tebe vždy poháněly city. Jsi dobrý člověk - staráš se... miluješ. Ale city nás mohou občas zaslepit. Ještě Decada neodsuzuj."
"Jak zhubil ty templáře?" zeptal se Balan. "To nechápu."

"Jsi okem Třicítky a přesto nevidíš, Balane. Ale já ti to vysvětlovat nebudu. Časem to povíš ty mně. Já věřím, že Decada nám poslal Pramen, a proto jsem ho přijal. Řekne mi někdo z vás, proč je velitelem?"

Tmavooký Katan se usmál. "Protože je z nás nejmenší."

"Nejen to," řekl Abaddon.

"Je to jeho jediný úkol," dodal Acuas.

"Vysvětli to, bratře," požádal Balan.

"Jako rytíř se s námi nemůže domlouvat, ani s námi cestovat. Každý pohyb, který bychom provedli, by pro něj byl potupou. A přece jdeme do války, které on rozumí. Je naším velitelem a tak jsou jeho nedostatečné schopnosti vyváženy jeho autoritou."

"Velmi správně, Acue. A nyní nechť nám srdce poví, v čem spočívá nebezpečí."

Acuas zavřel oči, několik minut mlčel a soustředil se.

"Templáři odpoví. Nemohou utrpět takovou porážku z našich rukou a nechat takový čin nepomstěný."

"A?"

"A Ceska vyslal tisíc mužů, aby rozdrtili povstání ve Skodě. Dorazí za méně než týden."

Nějakých třicet kroků od jejich ohně seděl Decado s Tenakou, Ananaidem, Pohanem a Zdiradem.

"No tak, Deku," říkal Ananais. "Jak se z tebe stal velitel tlupy bojovných čarodějů? V tom musí něco být."

"Jak víš, že já nejsem čaroděj?" namítl Decado.

"Ne, vážně," zašeptal Ananais a ohlédl se na bíle oděné rytíře. "Chci říct, že to je podivná cháska. Nikdo z nich neřekne ani slovíčko."

"Naopak," prozradil mu Decado. "Všichni hovoří - z mysli do mysli."

"Nesmysl!" vybuchl Ananais, ohnul prsty do znamení ochranného rohu a ruku si položil na srdce.

Decado se usmál. "Mluvím pravdu." Otočil se a zavolal na Katana, který se k nim připojil. "Do toho, Ani - zeptej se na něco," přikázal.

"Cítím se hloupě," zamumlal Ananais.

"Tak se zeptám já," vložil se do toho Zdirad. "Pověz mi, příteli, je pravda, že vy, rytíři, můžete mluvit... bez mluvení?"

"To je pravda," odpověděl Katan tiše.

"Předvedl bys nám to?"

"Jak?" chtěl vědět Katan.

"Ten vysoký muž tamhle," ukázal Zdirad a ztlumil hlas. "Mohl bys ho požádat, aby si sundal přilbici a znovu si ji nasadil?"

"Když ti to udělá radost," souhlasil Katan a pohledy všech se obrátily k válečníkovi o nějakých čtyřicet kroků dál. Ten si poslušně sňal přilbici, usmál se a znovu si ji nasadil.

"To je záhada," řekl Zdirad. "Jak jsi to udělal?"

"Těžko se to vysvětluje," vykládal Katan. "Prosím, omluvte mě." Uklonil se Decadovi a připojil se ke svým druhům.

"Chápeš, co tím myslím?" poukázal Ananais. "Strašidelné, nelidské."

"V mojí zemi žijí lidé se stejnými schopnostmi," podotkl Pohan.

"A co tam dělají?" chtěl vědět Zdirad.

"Nic moc. My je zaživa upalujeme," odtušil Pohan.

"Není to trochu přehnané?"

"Možná," připustil Pohan. "Ale já moc nevěřím na rušení tradic!"

Tenaka je nechal mluvit a přešel k místu, kde seděli Renja s Valtajou, Parsalem a ženou z vesnice. Když ho Renja zahlédla přicházet, srdce jí začalo bušit rychleji.

"Mohli bychom si pohovořit?" zeptal se Tenaka. Renja přikývla a společně odešli z tábora. Slunce jasně svítilo a jeho světlo se odráželo od stříbrných pramenů v Tenakových vlasech. Renja toužila zvednout ruku a dotknout se ho, ale instinktivně vyčkávala.

"Mrzí mě to, Renjo," řekl a vzal ji za ruku. Renja se podívala do jeho šikmých fialových očí a přečetla si v nich úzkost.

"Mluvils pravdu? Opravdu bys proti mně tu dýku použil?"

Tenaka zavrtěl hlavou.

"Chceš, abych zůstala s tebou?" zeptala se tiše.

"Chceš zůstat?"

"Po ničem jiném netoužím."

"Tak mi odpusť, že jsem se choval jako hlupák," požádal ji. "V těchto věcech nejsem právě zběhlý. Se ženami jsem to nikdy moc neuměl."

"To zatraceně ráda slyším," usmála se Renja.

Ananais je pozoroval a pohled mu sklouzl na Valtaju. Vykládala si s Galandem a smála se.

Měl jsem toho zkřížence nechat, aby mě zabil, pomyslel si Ananais.

Kapitola 8

CESTA DO SKODY TRVALA TŘI DNY, PROTOŽE družina cestovala opatrně. Acuas Decadovi řekl, že po pobití vojáků velitel pevnosti v Delnochu vyslal hlídky do celého Skultiku a na přilehlý venkov, zatímco na jihu pátrali jezdci Legie po povstalcích.

Tenaka si našel čas, aby si promluvil s vůdci Třicítky, protože i přes spousty pověstí toho o jejich rádu věděl málo. Podle pověstí byla Třicítka složená z polobohů obdařených úžasnou mocí, kteří se rozhodli padnout ve válkách proti zlu. Naposledy se objevili u Dros Delnochu, když se albín Serbitar postavil po bok hraběti z Bronzů a zahnal hordy Ulrika, největšího z nadirských vojevůdců.

Ale i když se Tenaka vyptával vůdců, dozvěděl se jen málo.

Byli velice zdvořilí - dokonce téměř přátelští - ale jejich odpovědi mu pluly nad hlavou jako mraky, mimo dosah obyčejného člověka. Decado nebyl jiný. Jen se usmíval a změnil směr hovoru.

Tenaka nebyl nábožensky založený člověk a přesto se mezi těmito bojovnými mnichy cítil celý nesvůj a do mysli se mu neustále vracela slova slepého hledače.

"Zlatý, Ledový a Stínů..." Ten muž předpověděl, že se oni tři sejdou. A oni se sešli. Také předpověděl nebezpečí hrozící od templářů.

První noci na cestě Tenaka přišel za starším Abaddonem a oba spolu poodešli od ohně.

"Viděl jsem tě ve Skultiku," prohlásil Tenaka. "Napadl tě zkříženec."

"Ano. Omlouvám se za ten klam."

"Jaký jste k tomu měli důvod?"

"Byla to zkouška, můj synu. Ale nejen pro tebe - i pro nás."

"Tomu nerozumím," přiznal Tenaka.

"Není nutné, abys rozuměl. Nemusíš se nás bát, Tenako. Jsme tu, abychom ti pomohli, jak budeme moci."

"Proč?"

"Protože to poslouží Prameni."

"Nemůžeš mi odpovědět jinak než hádankou? Jste lidé - co touhle válkou získáte?"

"Nic z tohoto světa."

"Víš, proč jsem sem přišel?"

"Ano, můj synu. Očistit svou mysl od viny a žalu - utopit je v Ceskově krvi."

"A teď?"

"Teď jsi v zajetí sil, které sám nemůžeš řídit. Tvůj žal mírní tvoje láska k Renji, ale vina zůstává. Neuposlechl jsi volání - dopustil jsi, aby tvé přátele povraždili Ceskovi zkříženci. Tážeš se sám sebe, zda by to bylo jiné, kdybys byl šel. Byl bys dokázal porazit zkřížence? Tím se trápíš."

"Byl bych dokázal porazit zkřížence?"

"Nikoliv, můj synu."

"Dokázal bych to teď?"

"Ne," odpověděl Abaddon smutně.

"Tak co tu vlastně děláme? Jaký to má smysl?"

"To si musíš rozhodnout ty sám, protože ty jsi skutečný velitel."

"Já nejsem Světlonoš, mnichu! Jsem člověk. Svůj osud si vyberu jen já sám."

"Zajisté. Já jsem přece netvrdil opak. Ale jsi čestný muž. Když je na tebe vložena odpovědnost, vyhneš se jí? Ne - nikdy jsi to neudělal a nikdy to ani neuděláš. Proto jsi takový, jaký jsi. Proto za tebou lidé jdou, i když nenávidí tvoji krev. Věří ti."

"Nemiluju prohrané bitvy, mnichu. Ty možná chceš umřít, ale já ne. Já nejsem hrdina - já jsem voják. Když je bitva ztracená, stáhnu se a přeskupím. Když válka skončí, odložím meč. Žádný poslední útok, žádná zbytečná obrana do posledního muže!"

"To chápu," řekl Abaddon.

"Tak věz i tohle: bez ohledu na to, jak je tahle válka nemožná, budu bojovat, abych zvítězil. Ať už budu muset udělat cokoliv, udělám to. Nic nemůže být horší než Ceska."

"Teď mluvíš jako správný Nadir. Mám ti požehnat?"

"Nečti mi myšlenky, zatraceně!"

"Nečetl jsem ti myšlenky, jen slova. Znáš nenávist Nadirů k Drenajcům - jen bys vyměnil jednoho krvavého tyrana za druhého."

"Možná. Ale pokusím se o to."

"Tak ti pomůžeme."

"Prostě jen tak? Žádné prosby, naléhání, žádné rady?"

"Řekl jsem, že tvůj plán s Nadiry v sobě skrývá příliš mnoho nebezpečí. Nebudu se opakovat. Ale ty jsi velitel - a je to tvoje rozhodnutí."

"Řekl jsem o tom jenom Arvanovi. Ostatní by to nepochopili."

"Já jim nic nepovím."

Tenaka ho opustil a vyšel do noci. Abaddon se posadil zády ke stromu. Byl unavený a bylo mu těžko na duši. Rád by věděl, zda opati před ním poznali takové pochyby.

Nesl básník Vintar takové břemeno, když vyrážel s Třicítkou k Delnochu? Jednoho dne, už brzy, se to dozví. Vycítil, že se blíží Decado. Válečník měl starosti, ale jeho hněv slábl. Abaddon zavřel oči a opřel hlavu o drsnou kůru stromu.

"Můžeme si promluvit?" zeptal se Decado.

"Hlas může hovořit ke každému, kdo se mu zalíbí." odvětil Abaddon. aniž by otevřel oči.

"Můžeme si promluvit jako dřív. když jsem byl tvým žákem?"

Abaddon se narovnal a vlídně se pousmál. "Tedy se připoj ke mně. můj žáku."

"Mrzí mě, že jsem se rozzlobil a že jsem říkal takové hrubosti."

"Slova jsou jen zvuky, můj synu. Je toho na tebe moc."

"Bojím se, že nejsem velitel, který by se líbil Prameni. Rád bych to přenechal Acuovi. Je to možné?"

"Posečkej chvíli. Ještě nečiň žádná rozhodnutí. Raději mi pověz, co změnilo tvůj názor."

Decado se položil do trávy, opřel se o lokty a pohled upíral ke hvězdám. Mluvil tiše, skoro šeptal. "To bylo tehdy, když jsem vyzval templáře a dal jsem v sázku životy vás všech. Nebylo to čestné a já se za to styděl. Ale vy jste mě poslechli. Vložili jste své životy do mých rukou. A mně na tom nezáleželo."

"Ale záleží ti na tom teď, Decado."

"Ano. Velice."

"Tomu jsem rád, chlapče."

Chvíli seděli mlčky a pak promluvil Decado. "Pověz mi, kněze opate, jak to, že templáři padli tak snadno?"

"Čekal jsi, že zemřeš?"

"Ta možnost mě napadla, ano."

"Muž, kterého jsi zabil, byl jedním ze Šestky templářských vládců. Jmenoval se Padaxes. Byl to zlý člověk, dřívější mnich vzývající Pramen. Přemohly ho jeho rozkoše.

Vpravdě, byl silný. Všichni byli. Ve srovnání s obyčejnými lidmi byli nezranitelní. Smrtící! Ale ty, můj milý Decado, nejsi žádný obyčejný člověk. Ty také máš sílu. ale ta v tobě dřímá. Když jsi bojoval, uvolnil jsi tu sílu a ta z tebe udělala nedostižného bojovníka. A k tomu skutečnost, že jsi nebojoval jen za sebe, ale i za ostatní, a tak ses stal nezranitelným. Zlo nikdy není skutečně silné, protože se rodí ze strachu. Proč tak snadno padl? Protože vyzkoušel tvoji sílu a zahlédl možnost smrti. V té chvíli, kdyby byl skutečně odvážný, bojoval by. Místo toho ztuhl - a zemřel. Ale vrátí se. A bude silnější!"

"Je mrtvý."

"Ale templáři nejsou. Je jich na šest set, a mnohem víc akolytů. Smrt Padaxe a jeho dvaceti mužů jejich řád vylekala. Už nyní se scházejí, připravují k lovu. A viděli nás.

Dnes jsem pořád cítil přítomnost zla. Zatímco tu spolu mluvíme, oni se drží za štítem, který nad naším táborem vztyčili Acuas s Katanem."

Decado se zachvěl. "Můžeme nad nimi vyhrát?"

"Ne. Ale my tu taky nejsme, abychom vyhráli." "Tak proč?" "Jsme tu, abychom zemřeli." odpověděl Abaddon.

***

Argonis byl unavený a měl nemalou kocovinu. Večírek byl skvělý a děvčata... ó, ta děvčata! Věřte Egonovi, že najde ty správné ženské. Když na dohled přicválal zvěd. Argonis svému černému valachovi přitáhl otěže. Zvedl ruku a zastavil kolonu.

Zvěd prudce přitáhl otěže a jeho kůň zabrzdil, vzepjal se a zahrabal kopyty. Muž zasalutoval.

"Jezdci, pane - asi čtyřicet, míří ke Skodě. Jsou silně ozbrojení a vypadají jako vojáci. Jsou to naši?"

"Zjistíme to," řekl Argonis, zvedl ruku a mávl na kolonu. Byl to nejspíš průzkumný oddíl z Delnochu, ale v tom případě by nemířili rovnou do hnízda povstalců - ne s pouhými čtyřiceti muži. Argonis se ohlédl, hledal ujištění a taky se mu ho dostalo, když jeho oči přejely po stovce jezdců Legie.

Byla by to úleva, vidět nějakou činnost, a mohlo by mu to pročistit hlavu. Vojáci, říkal zvěd. To by aspoň byla po těch tupých vesničanech, mávajících kolem sebe motykami a sekerami, nějaká změna.

Argonis dojel na hřeben a zahleděl se dolů na zvlněnou pláň na úpatí Skodského pohoří. Zvěd jel vedle něj a Argonis si zaclonil oči a pozoroval jezdce pod sebou.

"Naši, pane?" vyzvídal zvěd.

"Ne. Delnošané nosí červené pláště a důstojníci modré - nikdy ne bílé. Myslím, že to budou vagrijští nájezdníci."

V té chvíli se kolona dole rozjela klusem a zamířila do bezpečí hor.

"Cvalem!" zařval Argonis, tasil šavli a stovka černě oděných jezdců se dala do pronásledování a kopyta jejich koní bušila do udusané země.

Díky tomu, že sjížděli ze svahu, a taky tomu, že se k nepřátelům blížili pod úhlem, se mezera rychle zužovala.

Argonise zaplavilo vzrušení a on se sklonil nízko nad koňský krk, do tváří ho šlehal ranní větřík a šavle se mu ve slunečním světle blýskala.

"Žádné zajatce!" zaječel. Byl už dost blízko, aby rozeznal jednotlivé jezdce a aby si všiml, že tři z nich jsou ženy. Pak zahlédl černého muže jedoucího vedle jedné z nich, očividně jí dodával odvahy - neseděla v sedle právě nejlépe a zdálo se, že drží něco v náručí. Její společník se naklonil v sedle a vytrhl jí uzlík z rukou. Když držela otěže oběma rukama, její kůň nabral rychlost. Argonis se ušklíbl - jaké hloupé gesto, protože legionáři je dostihnou dřív, než se dostanou k horám.

Náhle jezdci v bílých pláštích obrátili své koně. Byla to ukázka dokonalého výcviku, protože se otáčeli v dokonalé souhře a než mohl Argonis něco udělat, obrátili koně a zaútočili. Argonise přepadl strach. Tady je on, daleko vepředu vede pronásledování, a teď se na něj řítí třicet šílenců. Přitáhl otěže a jeho muži ho následovali, zmatení a nejistí.

Třicítka na ně udeřila jako zimní bouře, stříbrné čepele se míhaly a sekaly. Koně se vzpínaly a muži při pádu ze sedel ječeli. Pak bíle odění jezdci znovu obrátili koně a odcválali pryč.

Argonis zuřil. "Za nimi!" zahulákal, ale když jeho muži vyrazili za kořistí, on sám svého koně moudře zadržel. Hory už byly blízko a nepřítel začal dlouhý výstup k prvnímu údolí. Jeden z koní klopýtl a upadl, přičemž do trávy shodil plavovlásku. Tři jezdci k ní pobídli koně. Vysoký chlapík celý v černém se škraboškou na tváři prudce otočil svého oře a vrhl se jim v ústrety. Argonis fascinovaně přihlížel, jak se maskovaný muž pod divokým sekem sehnul, vykuchal prvního z jezdců a vzápětí se stočil v sedle, aby vykryl rotační sek od druhého. Pobídl koně a vrazil do třetího, přičemž srazil koně i jezdce na zem.

Žena mezitím vstala a rozběhla se. Maskovaný muž odrazil útok druhého jezdce a prudkým sekem mu proťal hrdlo. Čímž zůstal sám. Vrátil meč do pochvy a odcválal za ženou, nakláněje se v sedle dopředu. Mávl paží, uchopil ji kolem pasu a vytáhl si ji před sebe do sedla. Pak pokračoval ke Skodskému pohoří.

Argonis doklusal zpátky k místu bitvy. Třicet členů jeho voje leželo na zemi, osmnáct mrtvých, dalších šest smrtelně zraněných.

Jeho muži se vraceli, stísnění a demoralizovaní. K Argonidovi se přiblížil jejich zvěd, Zajac, a sesedl. Rychle zasalutoval a podržel Argonidovi koně, když důstojník sesedal.

"Kdo to, k čertu, byl?" zeptal se Zajac.

"Nemám tušení, ale vypadali jsme vedle nich jako děti."

"Tak to bude ve vašem hlášení, pane?"

"Drž hubu!"

"Ano, pane."

"Za několik dní tu budu mít tisíc jezdců Legie. Pak je odtamtud vykouříme - celé pohoří bránit nemůžou. Ty bíle oděný syčáky ještě uvidíme."

"Nejsem si jistej, jestli po tom toužím," řekl Zajac.

***

Tenaka přitáhl koni otěže a zastavil vedle klikatého potůčku, který protékal jilmovým hájem na západní straně údolí. Otočil se v sedle a hledal Ananaida. Když ho spatřil, Ananais jel krokem a v sedle před ním seděla bokem Valtaja. Zvládli to, aniž by přišli o jediného člena družiny, a děkovat mohli jedině úžasným schopnostem Třicítky.

Tenaka sesedl a nechal koně se pást. Povolil sedlový řemen a poplácal oře po krku. Renja dojela k němu a seskočila na zem, tvář zarudlou a oči zářící vzrušením.

"Jsme teď v bezpečí?" zeptala se.

"Prozatím," odpověděl.

Ananais zvedl nohu přes hrušku sedla a svezl se na zem, pak se otočil a zvedl Valtaju. Ta se usmála a objala ho kolem krku.

"Budeš vždycky po ruce, abys mi zachránil život?"

"Vždycky je dlouhá doba, dámo," odvětil Ananais s rukou kolem jejího pasu.

"Řekl ti už někdy někdo, že máš nádherné oči?"

"V poslední době ne," pravil, odtáhl ruku a odešel.

Galand celou scénu sledoval a teď přistoupil k Valtaji.

"Já bych to nechal plavat, holka," řekl. "Ten chlap není k mámí."

"Ale ty ano, co, Galande?"

"To jsem, děvče. Ale dej si načas, než řekneš ano. Nejsem zrovna dobrá partie."

Valtaja se zasmála. "Jsi lepší, než si myslíš."

"Ale je to stejně pořád ‚Ne'?"

"Nemyslím, že bys hledal manželku, co?"

"Jen kdybychom měli čas," odpověděl vážně Galand, natáhl se a uchopil ji za ruku. "Jsi dobrá ženská, Val, a já si myslím, že žádný muž by nemohl dopadnout líp. Přál bych si, abychom se potkali v lepších časech."

"Časy jsou takové, jaké si je uděláme. Na světě jsou národy, kde se mužů jako Ceska straní. Mírumilovné národy."

"Já nechci být cizincem, Val. Chci žít ve své vlastní zemi mezi svými vlastními lidmi. Chci..." Galandova slova se vytrácela a Valtaja v jeho očích zahlédla úzkost. Položila mu ruku na paži a on odvrátil zrak.

"Co se děje, Galande? Co jsi to chtěl říct?"

"Na tom, holka, nezáleží." Otočil se k ní zpátky, oči jasné, city zamaskované. "Pověz mi, co na tom našem zjizveným kamarádovi vlastně vidíš?"

"Nevím. To je pro ženu těžká otázka. Pojď, něco sníme."

Decado, Acuas, Balan a Katan opustili skupinu v táboře a poodjeli zpátky k ústí údolí, kde se zastavili a zadívali se na zelené pláně, kde se legionáři starali o své raněné. Mrtvé zavinuli do pokrývek a přivázali k sedlům.

"Byla to dobrá práce," řekl Decado, sňal si přilbici a zavěsil ji na sedlovou hrušku.

"Bylo to úděsné," prohodil Katan.

Decado se v sedle obrátil. "Rozhodl ses stát se válečníkem. Musíš to přijmout!"

"Já to vím, Decado," odpověděl tmavooký mnich. Žalostně se usmál a poškrábal se na bradě. "Ale netěší mě to."

"To jsem neměl na mysli. Rozhodl ses bojovat proti zlu a právě jsi vybojoval malé vítězství. To děcko tam by už bylo mrtvé, kdyby nebylo tebe a ostatních."

"To také vím. Nejsem dítě. Ale je to těžké."

Čtveřice sesedla z koní, usedla do trávy a užívala si sluníčka. Decado si sundal bílý plášť a pečlivě ho složil. Zavřel oči a náhle si uvědomil zvláštní pocit, jako by mu hlavou vanul chladivý větřík.

Pokusil se na ten dojem soustředit a uvědomil si jemný příliv a odliv uvnitř své mysli, jako vzdálenou ozvěnu vln valících se přes oblázek. Ležel, vznášel se, usmířen, uvnitř sebe a mířil směrem ke zdroji onoho pocitu. Nijak ho nepřekvapilo, když se z šepotu moře staly nejasné hlasy, a pak poznal Acua.

"Pořád mám dojem, že se Abaddon mohl zmýlit. Cítili jste Decadovu touhu po boji, když jsme napadli ty jezdce? Byla tak silná, že mě skoro nakazila."

"Abaddon říká zatím nesoudit." To byl Katan.

"Ale on už není opatem." Promluvil Balan.

"Bude navždy Opatem mečů. Musíme si ho vážit." Znovu Katan.

"Mám z toho divný pocit." vyslal Acuas. "Kde je jeho nadání? V celých svých dějinách neměla Třicítka velitele, který by nedokázal cestovat a rozmlouvat."

"Myslím, že bychom měli zvážit náhradní možnosti," vyslal Katan. "Jestli se Abaddon při své volbě hlasu zmýlil, znamenalo by to, že Chaos přemohl Pramen. To by na oplátku zrušilo všechny ostatní volby, které Abaddon učinil, a vyvedlo by nás to mimo osud."

"Ne nezbytně," řekl Balan. "Všichni jsme lidé. Abaddon prostě mohl jednou udělat chybu. Vede ho Pramen, ale hodně závisí na interpretaci. Estinova smrt a Decadův příchod mohly být buď souhrou okolností, nebo záměrem temnoty."

"Nebo to způsobil Pramen?" vyslal Acuas.

"Zajisté."

Decado otevřel oči a posadil se. "Co mají asi v plánu?" zeptal se nahlas a ukázal na legionáře.

"Čekají na příjezd svého vojska," vysvětlil mu Acuas. "Jejich velitel, muž jménem Argonis, vykládá svým mužům, že nás z těchto hor vykouří a zničí spolu se všemi ostatními povstalci ve Skodě. Snaží se jim zvednout náladu."

"Ale není moc úspěšný," dodal Balan.

"Vykládej nám o Dracích, Decado," požádal Katan a Decado se usmál.

"Je to tak dávno," řekl. "Připadá mi to jako v jiném životě."

"Líbil se ti ten život?" vyzvídal Acuas.

"Ano a ne. Spíš ne než ano, jak si vzpomínám. Draci byli zvláštní. Určitým způsobem bych řekl, že si vytvořili stejné pouto jako vy, jen jsme samozřejmě neměli žádné nadání a nemohli jsme ani cestovat, ani rozmlouvat, tak jako vy. Ale byli jsme jako jedna rodina. Bratři. A drželi jsme národ pohromadě."

"Muselo tě rozesmutnit, když Ceska zničil tvé přátele," prohodil Balan.

"Ano. Ale byl jsem mnichem a můj život se velice změnil. Měl jsem svoji zahradu a své rostliny. Svět se mi vskutku velice smrskl."

"Vždy mě velice udivovalo, že jsi na tak malém území dokázal vypěstovat tolik druhů různé zeleniny," ozval se Balan.

Decado se uchechtl. "Mezi bramborárna jsem pěstoval rajčata," řekl. "Strčil jsem semenáčky mezi brambory a zatímco rajčata rostla nahoru, brambory rostly dolů. Výsledek mě docela potěšil."

"Chybí ti tvá zahrada?" zeptal se Acuas.

"Ne. ani ne. A jsem z toho smutný."

"Líbil se ti život mnicha?" zeptal se Katan.

Decado si útlého mladíka s jemnou tváří prohlédl. "Líbí se ti život válečníka?" odpověděl útokem.

"Ne. Ani v nejmenším."

"Mně se můj život určitým způsobem líbil. Na chvíli to byl dobrý úkryt."

"A před čím ses ukrýval?" chtěl vědět Balan.

"Myslím, že odpověď znáš. Zabýval jsem se smrtí, příteli - vždycky. Někteří muži umějí malovat, jiní vytvářejí nádherné věci z kamene nebo slov. Já zabíjím. Ale pýcha a stud spolu nejdou moc dohromady a ten nesoulad mi připadá děsivý. V okamžiku zabíjení to bylo neskonalé štěstí, ale pak..."

"Co se stalo pak?" otázal se Acuas.

"Žádný živý člověk se mi nevyrovná v zacházení s mečem, tudíž moji nepřátelé byli bezbranní. Už jsem nebyl válečník, ale vrah. Nadšení mizelo, pochyby rostly. Když Draky rozpustili, vydal jsem se do světa hledat nějaké protivníky, ale žádné jsem nenašel. Pak jsem si uvědomil, že existuje pouze jediný muž, který by se mi mohl postavit, a rozhodl jsem se ho vyzvat. Cestou k němu domů, do Ventrie, jsem na tři dny uvízl v písečné bouři. To mi dalo čas zamyslet se nad tím, co dělám. Víte, ten muž byl mým přítelem a přesto, kdyby nebylo té písečné bouře, byl bych ho zabil. Tehdy jsem se obrátil domů, k Drenaji, a pokusil jsem se změnit svůj život."

"A co se stalo s tím tvým přítelem?" zeptal se Katan.

Decado se usmál. "Stal se Světlonošem."

Kapitola 9

PORADNÍ SÍŇ UŽ ZAŽILA LEPŠÍ ČASY. JILMOVÉ obložení stěn bylo provrtané červotočem a malovaná mozaika představující legendárního Drussa s bílými vousy se místy odlupovala a pod ní se objevily ošklivé skvrny šedé plísně.

Na dřevěných sedadlech sedělo na třicet mužů a asi tucet žen a dětí a naslouchali slovům ženy usazené v křesle člena senátu. Byla to velká žena, s těžkými kostmi a širokými rameny. Tmavé vlasy jí na hlavě stály jako lví hříva a v zelených očích se jí hněvivě blýskalo.

"Jen si to poslechněte!" zaburácela, zvedla se a uhladila si záhyby na těžké zelené sukni. "Řeči, řeči, řeči! A co to má všechno znamenat? Vydáte se Ceskovi na milost? Co to má všechno, k čertu, znamenat? Kapitulace, to je to! Ty, Petare - zvedni se!"

Muž se zvolna postavil, hlavu měl sklopenou a hrozně se červenal.

"Zvedni paži!" zařvala žena a on tak učinil. Chyběla mu ruka a na pahýlu ještě zůstaly stopy smůly, kterou byla rána ošetřena.

"Tohle je Ceskova milost! U všech bohů, když moji muži vyhnali vojáky z vaší země, provolávali jste nám slávu docela hlasitě. Tehdy nebylo nic, co byste pro nás neudělali, že? Ale oni se teď vracejí a vy chcete kňučet a schovávat se. No, není kde se ukrýt. Vagriánci nás nenechají překročit své hranice a je zatraceně jisté, že Ceska nikomu neodpustí

a nezapomene."

Vedle bezmocného Petara povstal muž středního věku. "Nemá smysl křičet, Rajvan. Co můžeme dělat? Nedokážeme je porazit. Všichni umřeme."

"Každý jednou umře, Voraku," bouřila žena. "Nebo jsi o tom ještě neslyšel? Mám šest stovek bojeschopných mužů, kteří říkají, že můžeme legionáře porazit. A je tu dalších pět set mužů, kteří čekají, aby se k nám mohli připojit, jen co seženeme nějaké další zbraně."

"Dejme tomu, že legionáře zaženeme," namítal Vorak, "co se stane, až Ceska proti nám pošle své zkřížence? K čemu nám pak budou bojeschopní muži?"

"Až ten čas přijde, uvidíme," slibovala Rajvan.

"Neuvidíme nic. Vraťte se, odkud jste přišli, a nás nechtě, ať s Ceskou uzavřeme mír. My vás tady nechceme!" ječel Vorak.

"Ó, teď mluvíme za všechny, co, Voraku?" Rajvan sestoupila z pódia a přistoupila k řečníkovi. Vorak ztěžka polkl, když se před něj postavila, pak ho popadla za límec a postrčila ho ke stěně. "Podívej se nahoru a řekni mi, co vidíš," nařídila mu.

"Je to stěna, Rajvan, s obrázkem. A teď mě pusť!"

"Není to jen obrázek, ty hromado hnoje! To je Druss! To je muž, který se postavil Ulrikovým hordám. A nenamáhal se je počítat. Je mi z tebe špatně!"

Nechala ho být a vrátila se k pódiu, kde se obrátila ke shromáždění. "Můžu Voraka poslechnout. Můžu sebrat svých šest set mužů a zmizet zpátky do hor. Ale vím, co se stane - všechny vás pobijí. Nemáte na vybranou, musíte bojovat."

"Máme rodiny, Rajvan," namítl jiný muž. "Ano, a ty také zahynou."

"Říkáš ty," řekl ten muž, "ale určitě nás pobijí, jestli se postavíme legionářům."

"Dělejte si, co chcete," štěkla Rajvan. "Ale jděte mi z očí - všichni! V této zemi bývali muži. Ven!"

Petar se ve dveřích obrátil, poslední na odchodu. "Nesuď nás tak přísně, Rajvan," křikl.

"Vypadni!" zařvala Rajvan. Přešla k oknu a vyhlédla ven, na město, bílé pod jarním sluncem. Překrásné, ale nebránitelné. Nemělo žádné hradby. Rajvan poskládala řádku kleteb, které jí vycházely z úst s nebývalou silou. Cítila se pak lépe... ale ne o moc.

Za oknem ve spleti ulic a otevřených náměstí se mačkaly davy lidí, a i když Rajvan neslyšela, co říkají, námět každého rozhovoru znala až příliš dobře.

Kapitulace. Možnost zůstat naživu. A za slovy pocit, který je poháněl - strach!

Co se to s nimi stalo? Nahlodala snad Čéšková hrůzovláda v lidech sílu? Rajvan se prudce otočila a zahleděla se na blednoucí mozaiku. Druss Veliký, podsaditý silák se sekyrou v ruce, Skodské hory za ním jako by odrážely jeho vlastnosti - byly bělohlavé a nezničitelné.

Rajvan pohlédla na své ruce: krátké a silné, stále ještě se zažranou hlínou z jejího statku. Léta dřiny, ochromující těžké dřiny, je oloupila o jejich krásu. Rajvan byla ráda, že tu není žádné zrcadlo. Kdysi bývala "pannou z hor", s útlým pasem a s věnečkem. Ale roky - ó, jak dobré roky - k ní byly jen málo laskavé. Tmavé vlasy nyní měla prokvetlé stříbrem a tvář stejně tvrdou jako skodská žula. Jen málo mužů se na ni nyní podívalo s touhou, což bylo v pořádku. Po dvaceti letech manželství a devíti dětech o tu šelmu se dvěma těly už poněkud ztratila zájem.

Vrátila se k oknu a zadívala se daleko za město, k prstenci hor. Odkud se přižene nepřítel? A jak se s ním utká? Její muži si dost věřili. Copak neporazili několik stovek vojáků a neztratili přitom sami jen čtyřicet mužů?

Ovšem že ano - ale vojáky překvapili a stejně to byla zbabělá cháska. Tentokrát to bude jiné.

Rajvan o nadcházející bitvě přemýšlela dlouho a usilovně.

Jiné?

Rozsekají nás na kusy. Rajvan při vzpomínce na chvíli, kdy se na její pozemky vrhli vojáci a zavraždili jí manžela a dva syny, zaklela. Přihlížející dav postával zaraženě opodál, dokud se Rajvan, vyzbrojená zahnutým sekáčkem na maso, nerozběhla a nevrazila ho důstojníkovi do boku.

Pak nastalo peklo.

Ale teď... Teď nastal čas za ten tanec zaplatit.

Rajvan přešla síní a s rukama v bok se zastavila pod mozaikou.

"Vždycky jsem se vychloubala, že pocházím z tvého rodu, Drusse," řekla. "Není to pravda - pokud vím. Ale ráda bych. Můj otec o tobě vykládával. Býval vojákem v Delnochu a strávil celé měsíce prohlížením letopisů hraběte z Bronzů. Věděl o tobě víc než kterýkoliv jiný člověk. Přála bych si, aby ses mohl vrátit... Sestoupit z té stěny! Tebe by zkříženci nezastavili, že ne? Napochodoval by sis to do Drenanu a strhl Ceskovi korunu z hlavy. Já to udělat nemůžu, Drusse. O válce nevím zhola nic. A, k čertu, není čas se to doučit."

Se zaskřípěním se otevřely dveře. "Rajvan?"

Žena se obrátila a uviděla svého syna, Luka, s lukem v ruce. "Co se děje?"

"Jezdci - asi padesát, míří k městu."

"Zatraceně! Jak se dostali kolem našich hlídek?"

"Nevím. Lake sbírá všechny chlapy, které sežene."

"Proč jen padesát?"

"Zjevně si nás moc nepovažují," zazubil se Lucas. Byl to hezký hoch, tmavovlasý, se šedýma očima. Rajvan věděla, že on a Lake jsou nejlepší z jejích dětí.

"Až se s nimi setkáme, budou si nás považovat víc," zavrčela Rajvan. "Jdeme."

Opustili síň a mramorem obloženou chodbou došli k širokému schodišti vedoucímu na ulici. Novinka už se rozšířila a čekal tam na ně Vorak s podporou více než padesáti obchodníků.

"Tak a je to, Rajvan!" zahulákal, když vyšla do slunce. "Tvoje válka skončila."
"Co to má znamenat?" zeptala se Rajvan a držela vztek na uzdě.
"Tys to celé začala - je to tvoje chyba. A my jim tě teď předáme."
"Nech mě, ať ho zabiju," zašeptal Lucas a chtěl vytáhnout šíp.
"Ne!" sykla Rajvan a očima přejela po protější budově - v každém okně stál lučištník s nataženým lukem. "Vrať se zpátky do síně a ven se dostaneš přes Pekařskou ulici. Seber Laka a udělejte, co můžete, abyste se dostali do Vagrie. Jednou, až to půjde, mě pomstěte."
"Nenechám tě tu, matko."
"Uděláš, co ti říkám!"
Lucas zaklel a pak zacouval zpátky do dveří. Rajvan pomalu scházela po schodech, tvář zachmuřenou, zelené oči upřené na Voraka. Vorak ucouvl.
"Svažte ji!" zařval a několik mužů se rozběhlo, aby Rajvan spoutali ruce za zády.
"Já se vrátím, Voraku. Až z hrobu se vrátím," slíbila mu. Uhodil ji dlaní do tváře. Rajvan nevydala ani hlásku, ale z rozbitých rtů jí stékala krev. Táhli ji davem celou cestu ven z města na pláň, kde se na dohled objevili jezdci. Vedl je vysoký muž s krutou tváří. Sesedl a Vorak se rozběhl kupředu.
"Zajali jsme tu zrádkyni, pane. Ona vedla povstání, jestli se tomu tak dá říkat. My jsme nevinní lidé, my všichni."
Muž kývl a přistoupil k Rajvan. Podívala se mu zpříma do šikmých fialových očí.
"Takže," řekla tiše, "s Ceskou už jezdí i Nadirové, co?"
"Tvoje jméno, ženo?" požádal.
"Rajvan. Pamatuj si to, barbare, protože moji synové ti to vyřežou do srdce."
Muž se obrátil k Vorakovi. "Co navrhuješ, abychom s ní udělali?"
"Zabijte ji! Udělejte z ní odstrašující případ. Smrt všem zrádcům!"
"A ty jsi věrný poddaný?"
"To jsem. Vždycky jsem byl. Byl jsem to já, kdo jako první podal zprávu o povstání do Skody. Měl byste mě znát - Jmenuju se Vorak."
"A ti muži tady s tebou, ti jsou také věrní?"
"Naprosto. Jeden každý je Ceskovým stoupencem."
Muž pokýval hlavou a znovu se obrátil na Rajvan. "Jak se stalo, že tě zajali, ženo?"
"Všichni občas uděláme chybu."
Muž zvedl ruku a třicet jezdců v bílých pláštích popojelo a obklíčilo dav.
"Co to děláte?" zeptal se Vorak.
Muž tasil meč a palcem vyzkoušel ostří. Otočil se na patě, čepel se zablýskla a Vorakovi spadla hlava z krku, oči hrůzou stále ještě doširoka otevřené.
Hlava uhodila do trávy u mužových nohou a Vorakovo tělo se sesulo, přičemž mu z krku stříkala krev. Muži v davu padli na kolena a žadonili o milost.
"Ticho!" zahřměl obr v černé masce sedící na hnědém valachovi. Hluk se ztišil, i když tu a tam bylo ještě slyšet vzlyky.
"Nijak netoužím po tom všechny vás tu pobít," řekl Tenaka Chán. "Takže vás vezmeme do údolí a pustíme, abyste se usmířili s Legií. Přeju vám hodně štěstí - věřím, že ho budete potřebovat. Teď vstaňte a pohněte sebou."
Třicítka je popoháněla a muži vykročili k východu, zatímco Tenaka rozvazoval Rajvan ruce.
"Kdo jsi?" zeptala se.
"Tenaka Chán, z rodu hraběte z Bronzů," odpověděl s úklonou.
"Já jsem Rajvan - z rodu Drussa Velikého," pověděla mu s rukama v bok.
***
Zdirad se toulal sám Gatherovými zahradami za městskou radnicí. Seděl a naslouchal, když Tenaka s Rajvan hovořili o nadcházející bitvě, ale nepřišel na nic, co by mohl dodat. Tak tiše s těžkým srdcem vyklouzl ven. Byl pěkný hlupák, když se k nim připojil. Co jim mohl nabídnout? Nebyl žádný bojovník.
Seděl na kamenné lavičce a zíral na umělé jezírko, kde se mezi lekníny míhaly zlaté rybky. Zdirad byl osamělé dítě. Nebylo snadné žít s popudlivým Orrinem a vědět, jaké stařec vkládá naděje do toho, že se z něj stane vhodný nástupce. Rodinu postihla řada neštěstí a Zdirad byl jejím posledním žijícím potomkem - pokud se nepočítal Tenaka Chán. A většina lidí ho nepočítala.
Ale Arvan - kterým tehdy Zdirad byl - se na nadirského mladíka upjal, při každé příležitosti vyhledával jeho společnost a vychutnával příběhy ze stepí. Jeho obdiv se změnil ve zbožnění té noci, kdy se do jeho pokoje vyšplhal najatý vrah.
Muž, celý v černém odění a s kápí, se naklonil nad postel a na ústa mu přitiskl ruku v rukavici. Arvan, citlivý, vystrašený šestnáctiletý jinoch, strachy omdlel a probral se teprve když ho na lících začal studit zimní vítr. Když otevřel oči, zjistil, že zírá dolů z hradeb na dláždění hluboko dole. Zkroutil se v mužově sevření a ucítil, jak stisk jeho prstů povoluje.
"Jestli si ceníš svého života, nedělej to!" ozval se hlas.
Vrah tiše zaklel, ale stisk zesílil.
"A když ho nechám naživu?" zeptal se tlumeným hlasem.
"Tak budeš žít," řekl Tenaka Chán.
"Jsi skoro ještě kluk. Mohl bych tě zabít taky."
"Tak pokračuj ve svém úkolu," odtušil Tenaka. "A zkus své štěstí."

Vrah na několik vteřin váhal. Pak Arvana pomalu vytáhl na hradbu a položil ho na kamenné schody. Zacouval do stínu a byl pryč. Arvan se rozběhl k Tenakovi a ten vrátil meč do pochvy a objal ho.

"Chtěl mě zabít, Tani."

"Já vím. Ale už je pryč."

"Proč mě chtěl zabít?"

Tenaka odpověď neznal. Ani Orrin, ale u Arvanových dveří umístil stráž a strach se mu stal stálým společníkem...

"Dobré odpoledne."

Zdirad vzhlédl a vedle jezírka stála mladá žena oblečená v rozevlátém rouchu z tenké bílé vlny. Vlasy měla tmavé a mírně zvlněné a zelené oči poseté žlutými tečkami. Zdirad vstal a uklonil se.

"Proč tak zachmuřený?" zeptala se dívka.

Zdirad pokrčil rameny. "Řekl bych, že spíš zádumčivý. Kdo jsi?"

"Ravenna, Rajvanina dcera. Proč nejsi s ostatními?"

Zdirad se zazubil. "Nevím nic o válce, vojenském tažení ani bitvách.

"A o čem něco víš?"

"O umění, literatuře, poezii a všech krásných věcech."

"Tak to žiješ ve špatné době, příteli."

"Zdirad. Říkej mi Zdirad."

"Zvláštní jméno, Zdirad. Máš rád zdi?"

"Domovní, většinou." Zdirad ukázal na lavičku. "Připojíš se ke mně?" zeptal se.

"Jenom na chvilku. Musím něco vyřídit."

"Jsem si jistý, že to počká. Pověz mi, jak se žena dostane do čela povstání?"

"Abys to pochopil, musel bys matku znát. Pochází z rodu Drussa Velikého, víš, a nikdo a nic ji nezastraší. Jednou dokonce zahnala horského lva velkým klackem."

"Úctyhodná dáma," souhlasil Zdirad.

"To vážně je. A taky neví nic o válkách a bitvách. Ale naučí se to. Ty bys měl taky."

"To bych se raději naučil něco víc o tobě, Ravenno," poznamenal Zdirad a nasadil podmanivý úsměv.

"Vidím, že existují tažení, kterým rozumíš," podotkla Ravenna a zvedla se z lavičky. "Jsem ráda, že jsme se potkali."

"Počkej! Nemohli bychom se sejít znova? Třeba dnes večer?"

"Možná. Pokud uděláš čest svému jménu."

***

Oné noci, když Rajvan ležela ve své široké posteli a dívala se ven, na hvězdy, cítila se mnohem klidnější než během posledních několika rušných měsíců. Neuvědomovala si, jak protivné může být velení. Vlastně ani nikdy nechtěla velet. Jediné, co udělala, bylo, že zabila muže, který jí zavraždil manžela - ale od toho okamžiku to bylo jako jízda po zledovatělém svahu.

Po několika málo týdnech tažení kontrolovalo Rajvanino nepočetné vojsko většinu Skody. To byly opojné dny plné jásajících davů a přátelství. Pak začaly do hor prosakovat pověsti o shromažďovaném vojsku a nálada se rychle změnila. Rajvan se cítila v obležení ještě předtím, než nepřítel vůbec dorazil k městu.

Teď se jí znovu zvedla nálada.

Tenaka Chán nebyl žádný obyčejný člověk. Rajvan se usmála, zavřela oči a přivolala si jeho obraz. Pohyboval se jako tanečník, dokonale se ovládal a halil se do sebedůvěry jako do pláště. Rozený válečník! Ananais byl záhadnější, ale, u všech bohů, měl v sobě cosi z orla. Tady byl muž, který se dostal přes hory. Byl to on, kdo se nabídl, že bude cvičit její ještě neopeřené bojovníčky, a Lake ho vzal do hor, kde tábořili. Ti dva bratři, Galand a Parsal, jeli s nimi - řádní muži, kteří nemají žádné slabosti.

S tím černochem si nebyla jistá. Vypadá jako zatracený zkříženec, napadlo ji. Ale přes to všechno to byl docela pohledný ďábel. A nedalo se pochybovat o tom, že se o sebe dokáže postarat.

Rajvan se převalila a natřásla si pohodlněji polštář.

Jen sem pošli ty svoje legionáře, Cesko. A my jim uvízneme v tom jejich zatraceném chřtánu!

Na konci dlouhé chodby, v pokoji s okny na východ, spolu leželi Tenaka a Renja a mezi nimi panovalo nepříjemné ticho.

Tenaka se překulil a opřel se o loket. Zadíval se na Renju, ale ta mu pohled neoplatila.

"Co se děje?" zeptal se.

"Nic."

"To je skoro hmatatelná lež. Prosím, Renjo, mluv se mnou."

"To ten muž, kterého jsi zabil."

"Tys ho znala?"

"Ne, neznala. Ale nebyl ozbrojený - nebylo to nutné."

"Aha," řekl Tenaka a přehodil své dlouhé nohy přes okraj postele. Přešel k oknu a Renja tam ležela a hleděla na jeho nahou siluetu rýsující se v měsíčním světle.

"Proč jsi to udělal?"

"Bylo to nutné."

"To mi vysvětli."

"Vedl tu chátru a očividně to byl Ceskův člověk. To, že jsem ho tak najednou zabil, je zastrašilo. Viděla jsi je - všichni byli ozbrojení, hodně jich mělo luky. Mohli se na nás vrhnout, ale jeho smrt je ohromila."

"No, rozhodně tedy ohromila mě - byla to řezničina!"

Obrátil se k ní. "Tohle není hra, Renjo. Mnoho lidí zemře ještě než skončí tenhle týden."

"Přesto to nebylo správné."

"Správné? Tohle není báseň, ženská. Já nejsem hrdina ve zlaté zbroji, který napravuje křivdy. Usoudil jsem, že jeho smrt nám pomůže tu rakovinu odstranit z města beze ztrát. A stejně, zasloužil si zemřít."

"Tebe se to nedotýká, že ne? Brát život? Je ti jedno, že možná měl rodinu, děti, matku."

"Máš pravdu, je mi to jedno. Na celém světě jsou jenom dva lidé, které miluju - ty jsi jeden z nich a Ananais je ten druhý. Ten chlap se rozhodl sám. Vybral si stranu a zemřel pro ni. Nelituju toho a asi bych na to do měsíce zapomněl."

"To, co říkáš, je strašné."

"Byla bys raději, kdybych ti lhal?"

"Ne. Jen jsem si myslela, že jsi... jiný."

"Nesuď mě. Jsem jenom člověk, který dělá, co může. Nevím, jak to dělat jinak."

"Pojď se vrátit do postele."

"Hádka skončila?"

"Jestli chceš," zalhala Renja.

V pokoji nad nimi se zazubil Pohan a odstoupil od okna.

Ženy jsou divná stvoření. Zamilují se do muže a pak se ho snaží změnit. Většinou uspějí - aby se po zbytek života divily, jak si mohly vzít tak nudného bačkoru. Je to v jejich přirozenosti, říkal si Pohan. Vzpomněl si na své vlastní ženy a v duchu si představil jejich tváře, ale dokázal si vzpomenout jen asi na třicet z nich. Stárneš, řekl si. Častokrát ho napadlo, jak mohl dovolit, aby jich bylo tolik. V paláci byla větší tlačenice než na bazaru. Domýšlivost. To je ono! Nemohl se jich zbavit. Stejně jako se nemohl zbavit svých dvaačtyřiceti dětí. Pohan se otřásl. Pak se uchechtl.

Ze zamyšlení ho vytrhlo slabé zašustění a on se vrátil k oknu a zahleděl se do stínů.

Po stěně nějakých dvacet stop napravo lezl člověk - byl to Zdirad.

"Co to děláš?" zeptal se Pohan tiše.

"Seju obilí," zasyčel Zdirad. "Co si myslíš, že asi tak dělám?"

Pohan zvedl zrak k tmavému oknu nad sebou. "Proč prostě nejdeš po schodech?"

"Byl jsem požádán, abych přišel tudy. Je to dostaveníčko."

"Aha, chápu. No, dobrou noc!"

"Tobě taky."

Pohan se stáhl zpátky do pokoje. Zvláštní, kolik úsilí muž vyvine, jen aby se dostal do potíží.

"Co se děje?" ozval se hlas Tenaky Chána.

"Nemohl bys ztlumit hlas?" prskl Zdirad.

Pohan se vrátil k oknu a vyklonil se, načež zahlédl Tenaku, jak se dívá vzhůru.

"Má dostaveníčko... nebo tak," oznámil Pohan.

"Jestli spadne, srazí si vaz."

"On nikdy nepadá," ozval se z okna nalevo Belder. "Má vrozené nadání pro nepadání."

"Vysvětlil by mi někdo, proč se tu nějaký chlap šplhá po zdi?" zařvala Rajvan.

"Má dostaveníčko!" zahulákal Pohan.

"Tak proč nejde po schodech?" opáčila Rajvan.

"Už jsme se o tom bavili. Byl požádán, aby přišel tudy!"

"Aha. Tak to teda musí jít za Ravennou," odtušila Rajvan.

Zdirad se tiskl ke zdi a vedl vlastní soukromý rozhovor s Věčnými staříky.

Mezitím, ve ztemnělém pokoji nahoře, kousala Ravenna do polštáře, aby se přestala smát. Bezúspěšně.

***

Dva dny chodil Ananais mezi skodskými bojovníky, zařazoval je po dvaceti do bojových oddílů a tvrdě je prohánět. Bylo tu pět set osmdesát dva mužů, většinou byli tvrdí, hubení, šlachovití. Muži do hor. Ale byli nedisciplinovaní a nezvyklí na organizovaný boj. Kdyby měl dost času, dokázal by z nich Ananais udělat bojovou sílu rovnocennou všemu, co by proti nim mohl Ceska poslat. Ale on dost času neměl.

Prvního rána, spolu se šedookým Lakem, nechal muže nastoupit a překontroloval jejich zbraně. Neměli dohromady ani sto mečů.

"To není zbraň sedláků," vysvětloval Lake. "Ale máme spoustu seker a luků." Ananais kývl a pokračoval v inspekci. Pod škraboškou mu stékal pot a pálil ho na jizvách, které se nechtěly hojit, a jeho podráždění vzrůstalo.

"Najdi mi dvacet mužů, z kterých by mohli být velitelé," nařídil a pak rychle odkráčel zpátky k pachtýřské chýši, kde si zřídil ležení. Galand s Parsalem ho následovali.

"Co se děje?" zeptal se Galand, když se trojice usadila v chladném obývacím pokoji.

"Děje? Tam venku je skoro šest set chlapů, kteří budou za pár dní mrtví. To se děje."

"Nejsi trochu poraženecký, co?" zeptal se na rovinu Parsal.

"Zatím ne. Ale jsem blízko," připustil Ananais. "Jsou tvrdí a ochotní. Ale proti legionářům nemůžeš poslat neorganizovaný dav. Nemáme dokonce ani trubku. A i kdybychom ji měli, tam venku není nikdo, kdo by poznal jedinej signál."

"Tak bychom je měli napadnout a utýct - tvrdě je zasáhnout a odtáhnout pryč," navrhl Galand.

"Tys nikdy nebyl důstojník, že ne?" řekl Ananais.

"Ne. Neměl jsem na to správný původ," odsekl Galand.

"Na tom nezáleží, prostě nemáš velitelský výcvik. Nemůžeme je napadnout a utéct, protože to by znamenalo rozdělit síly. Pak by se na nás legionáři vrhli rozděleně a my bychom nevěděli, co se děje se zbytkem vojska. Zároveň by to

legionářům umožnilo vstoupit do Skody a vydat se na vražedné tažení proti městům a vesnicím."

"Tak co navrhuješ?" zeptal se Parsal, z kameninového džbánu nalil vodu a druhým dvěma podal hliněné pohárky.

Ananais se odvrátil, nazdvihl škrabošku a hlasitě usrkával studenou vodu. Pak se obrátil zpátky k bratrům. "Abych řekl pravdu, ještě nevím. Jestli zůstaneme pohromadě, rozsekají nás na kusy za jediný den. Jestli se rozdělíme, rozsekají na kusy vesničany. Není to lákavý výběr. Požádal jsem Laka, aby mi obstaral hrubé mapky terénu. A máme asi dva dny na to, abychom muže vycvičili, takže budou reagovat na základní povely - použijeme lovecké rohy a vypracujeme jednoduchý systém. Galande, chci, abys šel mezi muže a vybral dvě stě nejlepších - chci muže, kteří se postaví jízdě. Parsale, ty zkontroluješ lučištníky. Zase chci, abys ty nejlepší vybral do jednoho oddílu. Taky bych chtěl znát nejlepší běžce. A pošlete mi Laka."

Když oba muži odešli, Ananais si jemně sňal černou koženou masku. Pak naplnil vodou misku a otřel si zarudlé, podebrané jizvy. Otevřely se dveře a Ananais se prudce otočil a obrátil se tak k příchozímu zády. Když si škrabošku znovu nasadil, nabídl Lakovi křeslo. Rajvanin nejstarší syn byl pohledný jinoch, silný a hubený, s očima barvy zimní oblohy, který se pohyboval se živočišným půvabem a sebejistotou člověka, který zná své hranice, ale ještě jich nedosáhl.

"Na tebe naše vojsko neudělalo dojem?" zeptal se.

"Udělala na mě dojem jejich odvaha."

"Jsou to muži z hor," řekl Lake, opřel se v křesle a nohy položil na stůl. "Ale neodpověděl jsi mi na otázku."

"Nebyla to otázka," odtušil Ananais. "Odpověď znáš. Neudělali na mě žádný dojem. Ale oni taky nejsou vojsko."

"Můžeme Legii zahnat?"

Ananais otázku zvážil. Mnoha jiným mužům by zalhal, ale tomuhle ne. Lake byl příliš bystrý.

"Nejspíš ne."

"A zůstaneš?"

"Ano."

"Proč?"

"Dobrá otázka. Ale nemůžu na ni odpovědět."

"Mně se zdá dost prostá."

"Proč zůstáváš ty?" odpověděl Ananais otázkou.

"Tohle je moje země a jsou to moji lidé. Moje rodina je do toho dostala."

"Chceš říct tvoje matka, ne?"

"Když myslíš."

"Je to dobrá žena."

"To vážně je. Ale chtěl bych vědět, proč zůstaneš." "Protože tohle dělám, chlapče. Bojuju. Jsem Drak. Chápeš?"

Lake přikývl. "Takže válka mezi dobrem a zlem tě nezajímá?"

"Ano, zajímá, ale ne hlavně. Většina válek je kvůli nenasytnosti, ale tady máme štěstí - bojujeme za naše životy a životy lidí, které milujeme."

"A kvůli zemi," dodal Lake.

"Nesmysl!" štěkl Ananais. "Žádný muž nebojuje za hlínu a trávu. Ne, ani za hory. Ty hory tu byly už před Pádem a budou tu i tehdy, až se svět převrhne znovu."

"Já to tak nevidím."

"Jistě, že ne - jsi mladý a plný ohně. Já - já jsem starší než moře. Byl jsem v horách a hleděl jsem do očí Hadovi. Všechno jsem to, už viděl, mladý Laku. A příliš velký dojem to na mě neudělalo."

"Tak! Aspoň rozumíme jeden druhému," zazubil se Lake. "Co chceš, abych udělal?"

"Teď chci poslat muže do města. Máme jen sedm tisíc šípů a to nestačí. Nemáme žádnou zbroj - sežeňte nějakou. Chci, abyste město přehrabali. Potřebujeme jídlo, oves, mouku, sušené hovězí, ovoce. A chci koně - tak padesát. Víc, jestli je seženete."

"A jak to všechno zaplatíme?"

"Dejte jim úpisy."

"Oni nepřijmou sliby od mrtvých lidí."

"Používej hlavu, Laku. Přijmou - protože jestli ne, vezmete si, co chcete. Každý, kdo odmítne, bude označen za zrádce a podle toho se s ním bude zacházet."

"Nebudu zabíjet lidi jen proto, že se od nás nenechají okrást."

"Tak se vrať zpátky k mamince a pošli mi muže, který bude chtít zvítězit," vybuchl Ananais.

Zbraně a potraviny začaly proudit ráno třetího dne.

***

Ráno čtvrtého dne vybrali Galand, Parsal a Lake dvě stě mužů, které si Ananais vyžádal, aby se postavili legionářům. Parsal také zorganizoval nejlepší lučištníky do jediného oddílu, který měl necelých sto mužů.

Když se nad východními vrcholky objevilo slunce, Ananais muže shromáždil na louce pod táborem. Mnoho jich teď mělo meče, díky laskavosti městského zbrojíře. Všichni lučištníci měli dva toulce plné šípů a mezi Ananaidovými novými pěšáky bylo možné občas zahlédnout i pancíř. S Parsalem, Lakem a Galandem po boku se Ananais vyšplhal na lehký kočár a stál tam s rukama v bok a přehlížel válečníky rozsazené kolem.

"Žádné hezké řečičky, chlapci," oznámil jim. "Včera v noci jsme se doslechli, že Legie už je skoro tady. Zítra budeme na místě, abychom je přivítali. Míří k nižšímu z východních údolí, kterému, jak jsem se doslechl, říkáte Ďáblův škleb.

Mají asi dvanáct set válečníků, všechny dobře vyzbrojené a na koních. Z toho jsou dvě stovky lučištníků - ostatní jsou vyzbrojeni kopími a meči." Ananais se odmlčel, aby jim čísla pronikla do vědomí, a pozoroval, jak si muži vyměňují

pohledy, přičemž si s potěšením všiml, že se nikdo netváří vystrašeně.

Nikdy jsem nevěřil na lhaní mužům pod mým velením, a tak vám povím tohle: naše šance na vítězství jsou chabé. Velice chabé! Je důležité, abyste to pochopili.

Znáte mě podle jména. Prozatím jste mě nepoznali jako člověka. Ale žádám vás, abyste poslouchali, co vám teď řeknu, jako kdyby vám do uší šeptali vaši otcové. V mnoha případech byla bitva vyhrána díky činu jediného člověka. Každý z vás může znamenat rozdíl mezi vítězstvím a porážkou.

Druss Veliký byl takový člověk. Změnil bitvu ve Skelnském průsmyku v jedno z největších drenajských vítězství v celých dějinách. Ale byl to jenom člověk - člověk ze Skody.

Zítra jeden z vás, možná deset z vás, nebo sto z vás, změní průběh bitvy. Chvilkový strach nebo jediná vteřina hrdinství." Znovu se na chvíli odmlčel a pak zvedl ruku se vztyčeným prstem.

"Jedna jediná vteřina! Teď vás požádám o první odvážný čin. Jsou-li tu mezi vámi muži, kteří věří, že by v zítřejším boji mohli zklamat své přátele, nechť opustí tábor dřív, než se setmí. Přísahám při všem, co je mi drahé, že se nebudu dívat svrchu na nikoho, kdo to udělá. Protože zítra bude životně důležité, aby muži, kteří pohlédnou smrti do tváře, nezaváhali. Později se k nám připojí válečník, kterému se na zemi žádný nevyrovná - nejschopnější generál, jakého jsem kdy potkal, a nejnebezpečnější bojovník pod sluncem. Bude s sebou mít oddíl vojáků, kteří mají velmi zvláštní schopnosti. Tito válečníci se rozdělí mezi vás a jejich rozkazů bez váhání uposlechnete. A to myslím vážně! Nakonec vás o něco požádám sám. Byl jsem ganem křídla v nejlepším vojsku na světě - u Draků. Byli mojí rodinou, mými přáteli, mými bratry. A jsou mrtví, zrazeni a ztraceni pro tento národ. Ale Drak byl víc než jen vojsko, byl to ideál. Sen, jestli chcete. Byla to síla, která stála proti Temnotě, tvořená muži, kteří by napochodovali do pekla s vědrem vody a přesvědčením, že uhasí oheň. Ale vy nepotřebujete lesklé brnění nebo bojovou zástavu, abyste se stali Draky. Potřebujete jenom odhodlání. Táhnou proti nám síly Temnoty jako vichřice proti lucerně. Myslí si, že nás najdou, jak se strachem krčíme v horách jako ovce. Ale já chci, aby na krku pocítili dech Draka a na břiše dračí zuby! Chci, aby ti černě odění namyšlení čubčí synové shořeli v dračím ohni!" Teď křičel a pro zdůraznění svých slov mával ve vzduchu zaťatými pěstmi. Zhluboka se nadechl, pak ještě jednou a pak náhle rozpřáhl paže, jako by je chtěl všechny obejmout.

"Chci, abyste byli Draky. Chci, abyste mysleli jako Draci. Až zaútočí, chci, abyste bojovali jako Draci! Dokážete to? Co, DOKÁŽEŠ TO?" zahulákal a ukázal prstem na muže v přední řadě.

"Zatraceně, jo!" zařval muž.

"Dokážeš to?" zeptal se Ananais a ukázal na válečníka v jedné ze zadnějších řad. Muž přikývl. "Řekni to nahlas!" zaburácel generál.

"Dokážu!" zvolal muž.

"A znáš dračí řev?"

Muž zavrtěl hlavou.

"Dračí řev je smrt. Smrt. SMRT! Ať tě slyšíme - tebe samotného!"

Muž si odkašlal a začal řvát. Hrozně se přitom červenal.

"Podpořte ho trochu, vy ostatní!" Ananais se k němu připojil.

"Smrt. Smrt. SMRT..." a hluk rostl, valil se přes louku a odrážel se od hor s bílými vrcholky, sílil a byl stále smělejší a hypnoticky muže přitahoval k sobě.

Ananais sestoupil z vozíku a přitáhl k sobě Laka.

"Teď tam vylez ty, hochu. A pověz jim něco o boji za svou zemi. Teď jsou na to připravení, u sta hromů!"

"Žádné hezké řečičky, to teda ," zubil se Lake.

"Jdi nahoru, Laku, a ať jim vzkypí krev!"

Kapitola 10

POHAN VZAL VESNICKOU ŽENU, PARIS, do krčmy v jižní části města, kde krčmáři strčil tři zlaťáky. Tomu při pohledu na malé bohatství, které se mu třpytilo v dlani, málem vypadly oči z důlků.

"Chci, aby se té ženě a jejímu dítěti dostalo nejlepšího zacházení," řekl Pohan tiše. "U přátel nechám další zlato, kdyby tohle nestačilo."

"Budu se k ní chovat jako k vlastní sestře," ujišťoval ho krčmář.

"To je dobře," řekl Pohan, zeširoka se usmál a naklonil se k němu. "Protože jestli ne, sním tvé srdce."

"Nemusíš mi vyhrožovat, černý muži," prohlásil podsaditý plešatící krčmář, narovnal ramena a zaťal veliké pěsti. "Nepotřebuju žádný rady, jak zacházet se ženou."

Pohan kývl. "Tohle není dobrá doba, aby člověk spoléhal pouze na důvěru."

"No, to je pravda. Napiješ se se mnou?"

Muži se spolu posadili a starali se o své pivo, zatímco Paris v soukromí svého nového pokoje krmila dítě. Krčmář se jmenoval Ilter a žil ve městě třiadvacet let, od chvíle, kdy za velikého sucha přišel o statek.

"Víš, žes mi těch peněz dal moc, že jo?" prohodil.

"Vím," odtušil Pohan. Ilter kývl a dopil pivo.

"Ještě nikdy jsem černocha neviděl."

"V mé zemi, za šerými pralesy a Měsíčními horami, lidé nikdy neviděli bělocha, i když máme pověsti, v nichž se o nich hovoří."

"Divný svět, co?" pravil Ilter.

Pohan zíral do zlatistých hlubin svého moku a náhle ho přepadl stesk po zvlněné savaně, šarlatových západech slunce a chraplavém řevu lva na lovu. Vzpomněl si na ráno Dne smrti. Zapomene na ně někdy? Ve Zlatobílé zátoce přistály lodi s černými plachtami a nájezdníci rychle prošli do vnitrozemí, do vesnice jeho otce. Stařec rychle shromáždil své bojovníky, ale nebylo jich dost a před kraalem starého krále byli pobiti do posledního.

Nájezdníci přijeli hledat zlato, protože o lidech ze zátoky kolovalo mnoho pověstí, ale staré doly byly dávno vytěžené a lidé začali zlato získávat z kukuřice a pšenice. Ve vzteku se nájezdníci obrátili k ženám, mnoho jich mučili a nakonec je znásilnili a povraždili. Toho dne odešlo celkem čtyři sta duší - mezi nimi Pohanův otec, matka, tři sestry, mladší bratr a čtyři z jeho dcer.

Jedno dítě na začátku nájezdu uniklo a utíkalo jako vítr. Našlo Pohana s jeho osobní gardou, jak loví na Výšinách.

Ten se se šedesáti muži bosky rozběhl savanou. Do vesnice dorazili brzy po odjezdu nájezdníků. Pohan si scénu prohlédl a přečetl si stopy. Kraal jeho otce přepadlo tři sta mužů či víc - příliš mnoho, aby se jim mohl postavit. Uchopil svůj oštěp, přelomil ho přes koleno, zahodil delší úlomek a hlavici zvedl jako krátký meč. Jeho muži ho následovali.

"Chci hodně mrtvých - ale jednoho živého," oznámil Pohan. "Ty, Bopo, zajmeš toho živého a přivedeš mi ho. Ostatní se se mnou napijí krve."

"Slyšíme a posloucháme, Kataskicano," křikli a on je vyvedl do pralesa a dál, k zálivu.

Pohybovali se jako černí duchové a dostali se za nájezdníky, kteří se cestou ke svým lodím smáli a prozpěvovali si. Pohan a jeho šedesát mužů se na ně vrhlo jako pekelní démoni, sekali a bodali. Pak zmizeli zpátky do pralesa.

Při tomto jediném útoku zahynulo na osmdesát nájezdníků a jeden muž chyběl. Byl pokládán za mrtvého. Po tři dny si přál, aby tomu tak bylo.

Pohan ho odvedl do zničené vesnice a tam použil všech barbarských znalostí svého lidu, dokud muž nakonec neodevzdal duši prázdnotě. Pak Pohan nechal mrtvolu spálit.

Vrátil se do svého paláce, povolal k sobě své rádce a pověděl jim o útoku.

"Krev mých blízkých volá po pomstě," řekl jim, "ale náš národ má k válce daleko. Ti zabijáci přišli ze země zvané Drenaj. Jejich král je poslal hledat zlato. Já jsem král a na svých rukou nesu srdce svého lidu. Proto já sám zanesu tuto válku k nepříteli. Vyhledám jejich krále a zničím ho. Můj syn, Katasi, usedne na trůn, dokud se nevrátím. Budu-li pryč déle než tři roky..." Obrátil se k válečníkovi vedle sebe. "Nadejde čas, abys vládl ty, Katasi. Ve tvém věku jsem se taky stal králem."

"Nech mě jít místo sebe, otče," žadonil mladík.

"Ne. Ty jsi budoucnost. Kdybych se nevrátil, nechci, aby mé vdovy upálili. Jedna věc je, když následují svého krále v den jeho smrti a na místo jeho odchodu. Ale pokud mám zemřít, může k tomu dojít i dřív. Nemůžu připustit, aby mé ženy čekaly tři roky, jen aby se pak ztratily v mlhách. Nech je žít."

"Slyšet znamená poslechnout."

"Dobrá! Věřím, že jsem tě dobře vyučil, Katasi. Kdysi jsi mě nenáviděl, že jsem tě poslal do Ventrie na studia - stejně jako já jsem nenáviděl svého otce. Teď, myslím, ti ta léta přijdou vhod."

"Nechť pán Šém spočine svojí duší na tvém meči," popřál mu Katas a objal ho.

Pohanovi trvalo déle než rok dostat se do drenajské země a stálo ho to polovinu zlata, které měl s sebou. Brzy si uvědomil, jak veliký úkol si uložil. Teď věděl, že mu bohové dali šanci.

Tenaka Chán byl tím klíčem.

Ale nejdřív musí porazit Legii.

***

Posledních čtyřicet hodin Tenaka Chán tábořil u Ďáblova šklebu, projezdil a prochodil okolí, prohlédl si každou zátočinu a kotlinu a vtiskl si do paměti podrobnosti o úkrytech a místech, odkud by se dalo zaútočit.

Teď seděl s Rajvan a jejím synem Lukem na nejvyšším místě zahnutého údolí a hleděl na pláně pod horami.

"Takže?" ozvala se Rajvan potřetí. "Přišel jsi na něco?" Tenaka si protřel unavené oči, zahodil nákres, na kterém pracoval a obrátil se k bojovnici s úsměvem. Statnou postavu ukrývala pod dlouhou kroužkovou košilí a tmavé vlasy měla spletené pod kulatou černou přilbicí.

"Doufám, že sis už rozmyslela ten nápad zůstat s vojáky, Rajvan," prohodil.

"Nemůžeš mi to rozmluvit," opáčila Rajvan. "Už jsem se rozhodla."

"Nehádej se, člověče," radil Lucas. "Jenom budeš plýtvat dechem."

"Já jsem je do toho dostala," prohlásila Rajvan, "a byla bych odsouzená k věčnému zatracení, kdybych je nechala umřít bez toho, že bych byla s nimi."

"Nemyl se, Rajvan, tam se bude hodně umírat. Nemůžeme dosáhnout žádného snadného vítězství. Budeme mít štěstí, jestli ztratíme méně než dvě třetiny našich vojáků."

"Tolik?" špitla.

"Nejméně. Je tam mnoho místa na zabíjení."

"Nemohli bychom je prostě jen zasypat šípy z výšky, až vejdou do údolí?" zeptal se Lucas.

"Ano. Ale oni by prostě nechali polovinu vojska tady, aby nás tu udrželi, a pak by přepadli město a vesnice. Krveprolití by bylo strašné."

"Tak co navrhuješ?" zeptala se Rajvan.

Tenaka jí to pověděl a ona zbledla. Lucas neříkal nic. Tenaka svinul pergameny s poznámkami a nákresy a svázal je proužkem kůže. Ticho narůstalo.

"Přes tu tvou smíšenou krev," řekla nakonec Rajvan, "ti, Tenako, věřím. Od každého jiného člověka bych to považovala za šílenství. Dokonce i od tebe..."

"Neexistuje jiný způsob, jak zvítězit. Ale chápu, že je to plné nebezpečí. Označil jsem místa, kde je třeba práce provést,

a udělal jsem mapy a náčrtky vzdáleností, které si musí lučištníci zapamatovat. Ale je to na tobě, Rajvan. Ty tu velíš."

"Co myslíš, Luku?" obrátila se Rajvan ke svému synovi.

Lucas rozhodil rukama. "Mě se neptej! Já nejsem voják."

"Myslíš, že já jsem?" štěkla Rajvan. "Chci znát tvůj názor."

"Nelíbí se mi to. Ale nemůžu ti poradit nic jiného. Jak říká Tenaka, jestli je napadneme a utečeme, otevřeme jim cestu do Skody. A nemůžeme tak ani vyhrát. Ale dvě třetiny..."

Rajvan se zvedla na nohy a zavrčela, když se pod ní její revmatismem prolezlé koleno málem podlomilo. Sešla dolů a usedla mezi dva potůčky spěchající přes bílé oblázky, které se pod vodou leskly jako perly.

Zalovila v kapse kroužkové košile a našla suchar. O železné kroužky se rozlomil na tři kusy.

Cítila se hloupě.

Co tu vlastně dělá? Co vůbec ví o válce?

Vychovala dobré syny a její manžel byl králem mezi muži, velký a laskavý a jemný jako prachové peří. Když ho vojáci zabili, Rajvan jednala bez rozmýšlení. Ale od toho okamžiku žila život ve lži - libovala si v nové úloze válečné královny, činila rozhodnutí a řídila vojsko. Ale to všechno byl jen klam, jako když prohlašovala, že pochází z Drussova rodu. Sklonila hlavu a kousala se do kotníků prstů, aby přestala plakat.

Co jsi zač, Rajvan? zeptala se sama sebe.

Tlustá žena středního věku v pánské kroužkové košili.

Zítra, přinejlepším pozítří, kvůli tobě zemřou čtyři stovky mladých mužů... jejich krev padne na tvoji hlavu. Mezi nimi budou i tvoji synové, kteří zatím zůstali naživu. Rajvan namočila ruce do potoka a pak si omyla obličej.

"Ó, Drusse, co mám dělat? Co bys udělal ty?"

Nedostalo se jí žádné odpovědi. Rajvan ani žádnou nečekala. Mrtví jsou mrtví - žádné zlatavé stíny v přízračných palácích s láskou shlížející na své potomky. Nebylo nikoho, kdo by vyslyšel její volání o pomoc, žádná živá bytost. Kromě potůčku a perlám podobnému kamení v něm ji nikdo neslyšel, jen hebká jarní tráva a purpurový vřes. Byla sama.

Určitým způsobem tomu tak bylo vždy. Její manžel, Laska, pro ni byl velkou oporou a ona ho velice milovala. Ale nikdy ne tou spalující láskou, o které snívala. Byl jako skála, pevná, neochvějná hora, muž, jehož se žena může podržet, když se nikdo nedívá. Měl vnitřní sílu a nevadilo mu, když ho na veřejnosti komandovala a vypadalo to, že ona činí všechna rodinná rozhodnutí. Ve skutečnosti poslouchala jeho rady a často se podle nich chovala.

Teď byl Laska pryč a s ním jejich syn, Geddis, a ona tu sedí sama ve směšné kroužkové košili. Zadívala se na pohon za Ďáblovým šklebem a představovala si legionáře v tmavých pláštích, jak vjíždějí do údolí, a vzpomněla si na ránu, která srazila Lasku. Nečekal útok, seděl u pramene a mluvil s Geddidem. Kolem musely být aspoň dvě stovky lidí ze Skody, čekali na dražbu dobytka. Nezaslechla, co si důstojník a její manžel vykládali, protože byla o třicet stop dál, krájela maso na rožnění. Ale viděla, jak se vzduchem blýskl meč, a sledovala, jak se čepel noří do těla. Tehdy se rozběhla, sekáček na maso v ruce...

Teď se Legie vracela pomstít se - ne jenom jí, ale i nevinným lidem ze Skody. Probudil se v ní hněv - mysleli si, že vjedou do jejích hor a poskvrní trávu krví jejího lidu!

Zvedla se na nohy a pomalu se vracela k Tenaka Chánovi. Seděl nehybně jako socha a sledoval ji bez pohnutí v těch svých fialových očích. Pak vstal. Rajvan zamrkala, protože jeho pohyby byly rychlé a plynulé. V jedné chvíli seděl, v příští se pohyboval. V jeho pohybech byla dokonalost a jí dodala sebedůvěru, i když si neuměla představit proč.

"Rozhodla ses?" zeptal se.

"Ano. Zařídíme se podle tvé rady. Ale já zůstanu v poli s muži."

"Jak si přeješ, Rajvan. Já budu u vjezdu do údolí."

"Je to moudré?" podivila se Rajvan. "Není to pro našeho generála trochu moc nebezpečné?"

"Ananais převezme střed, Decado pravé křídlo. Já se vrátím, abych kryl levé. Kdybych padl, převezme to po mně Galand. Teď musím najít Ananaida, protože chci, aby jeho muži pracovali celou noc."

***

Velitelé Třicítky se setkali v zastíněné úžlabině na východním úbočí Ďáblova šklebu. Pod nimi, v jasném měsíčním světle, se dřelo čtyři sta mužů, odstraňovali drny a v měkké černozemi kopali tunely.

V pevném kruhu sedělo pět mnichů a mlčeli. Acuas byl na cestách, přijímal zprávy od desítky válečníků dohlížejících na přípravy. Vznesl se vysoko na noční oblohu a užíval si volnosti ve vzduchu. Nebyla tu žádná přitažlivost, ani potřeba dýchat, žádný řetěz svalů a kostí. Tady, nad světem, jeho oči dohlédly kamkoliv a v uších mu zněla sladká píseň slunečních větrů. Bylo to opojné a jeho duše vstřebávala marnotratnou krásu všehomíra.

Návrat k povinnostem byl namáhavý, ale Acuas byl disciplinovaný muž. Jeho myšlenky zaletěly k předním strážím, které držely štít proti templářům a za hradbou vycítil zlovůli.

"Jak to jde, Owarde?" vyslal mentální dotaz.

"Je to těžké, Acue. Oni pořád sílí. Už je dlouho neudržíme."

"Je nesmírně důležité, aby templáři nespatřili naše přípravy."

"Už skoro nemůžeme dál, Acue. Ještě chvíli a dostanou se skrz. Pak začne umírání."

"Já vím. Zadržte je!"

Acuas spěchal dolů, kolem vjezdu do údolí, kde tábořili legionáři. Nad nimi se vznášel bojovník Astin.

"Zdravím tě, Acue!"

"Zdravím tě. Nějaké změny?"

"Nemyslím, Acue, ale templáři nás teď odřízli a já už nemohu číst jejich veliteli myšlenky. Ale on si věří. Nečeká vážný odpor."

"Pokusili se k tobě templáři dostat?"

"Zatím ne. Štít drží. Jak se daří Owardovi a ostatním?"

„Jsou skoro na samé hranici svých sil. Už dlouho nečekej, Astine. Nechci, aby tě odřízli."

"Acue," vyslal Astin myšlenku, když druhý rytíř odcházel.

"Ano?"

"Ti muži, které jsme vyprovodili z města..."

"Ano?"

"Legionáři je pobili do posledního. Bylo to příšerné."

"Obával jsem se, že k tomu dojde."

"Jsme zodpovědní za jejich smrt?"

"To nevím, příteli. Obávám se, že ano. Buď opatrný."

Acuas se vrátil do svého těla a otevřel oči. Nastínil ostatním situaci a čekal, až Decado promluví.

"Nemůžeme nic dělat," řekl Decado, "všechno je připraveno. Ani ne za tři hodiny začne svítat a legionáři zaútočí. Jak víte, Tenaka žádal, aby se pět našich lidí připojilo k jeho silám. Výběr nechám na tobě, Acue. Ostatní se postaví s Ananaidem do středu. Ta žena, Rajvan, bude s námi - Ananais si přeje, abychom ji chránili za každou cenu."

"To není lehký úkol," prohodil Balan.

"Neříkal jsem, že je lehký," opáčil Decado. "Prostě se budeme snažit. Z psychologického hlediska je Rajvan životně důležitá, protože muži ze Skody za ni budou bojovat stejně jako za svou zemi."

"Já to chápu, Decado," ujišťoval ho Balan smířlivě. "Ale nemůžeme to zaručit. Budeme na otevřeném prostranství, bez koní, a nebude kam utéct."

"Hodláš snad kritizovat Tenakův plán?" zeptal se Abaddon.

"Ne," řekl Balan. "My všichni tady válku studujeme a z taktického hlediska je jeho strategie rozumná - technicky je skutečně skvělá. Nicméně přinejlepším máme třicetiprocentní šanci na úspěch."

"Šedesáti," opravil ho Decado.

Balan zvedl obočí. "Opravdu? Vysvětli to."

"Chápu, že máte schopnosti, o kterých se obyčejným lidem ani nesní. Taky chápu, že výjimečně dobře rozumíte strategii. Ale střež se pýchy, Balane."

"Jak to myslíš?" chtěl vědět Balan a v hlase se mu objevil stín opovržení.

"Protože váš výcvik byl prostě jen to - výcvik. Když vezmeme bitvu jako hru na pravděpodobnost, tak je třicet procent správně. Ale tohle není hra. Tam dole máte Ananaida, Zlatého mládence. Je velice silný a nesmírně schopný. Ale kromě toho má nad lidmi moc, která se skoro blíží vašim vlastním psychickým schopnostem. Tam, kam se postaví on, budou stát i ostatní - on je udrží silou vůle. To z něj dělá velitele. Každý odhad úspěchu při takovém plánu musí záležet na ochotě jednotek udržet pozici a ochotě jednotlivců zemřít. Mohou dostat výprask, mohou být pobiti, ale nebudou utíkat. A přidej k tomu rychlost, jakou myslí Tenaka Chán. Stejně jako Ananais, i on je velice nadaný a o strategii toho ví víc než kdo jiný. A jeho načasování je bezchybné. Nemá Ananaidovy velitelské schopnosti, ale to jenom kvůli své smíšené krvi. Muži Drenaje si to dvakrát rozmyslí, než se vydají za Nadirem. Nakonec je tu ta žena, Rajvan. Její muži budou bojovat ze všech sil, protože ona bude s nimi. Přepočítej si znovu své odhady, Balane."

"Zvážím to znovu, přizpůsobím to a připočtu tvoje rady," řekl mnich.

Decado kývl a pak se otočil k Acuovi. "Jak daleko jsou templáři?"

"Díky Prameni, že nedorazí k zítřejší bitvě! Stovka jich je dva dny jízdy odsud. Zbytek je v Drenanu, kde se Šestka setkala s Ceskou."

"Tak to je problém na jiný den," prohlásil Decado. "Myslím, že si teď půjdu odpočinout."

Poprvé promluvil tmavooký Katan. "To nás nepovedeš při modlitbě, Decado?"

Decado se pousmál. Mladý mnich ho rozhodně nechtěl kritizovat.

"Ne, Katane. Ty jsi blíž Prameni než já a jsi duší Třicítky. Modli se ty."

Katan se uklonil a skupinka zavřela oči v tichém spojení. Decado se uvolnil a naslouchal vzdálenému burácení moře. Vznášel se, dokud Katanův "hlas" nezesílil a pak se vydal k němu. Modlitba byla krátká a dokonalá ve své čistotě a Decada zahřálo u srdce, když mladý mnich zmínil jeho jméno a nazval ho Pánem nebes, který je má chránit.

Později, když Decado ležel a zíral na hvězdy, přišel Abaddon a sedl si vedle něj. Útlý válečník se posadil a protáhl si záda.

"Těšíš se na zítřek?" zeptal se opat. "Bojím se, že ano."

Stařec se opřel o strom a zavřel oči. Vypadal unaveně, vyčerpaně, a vrásky v jeho tváři - kdysi jemné jako pavučina - nyní vypadaly jako vytesané dlátem.

"Ohrozil jsem tě, Decado," zašeptal opat. "Vtáhl jsem tě do světa, který bys jinak nespatřil. Neustále jsem se za tebe modlil. Bylo by hezké vědět, že jsem měl pravdu. Ale tak tomu není."

"Nemůžu ti pomoct, Abaddone."

"Já vím. Každý den jsem se na tebe díval ve tvé zahradě a divil jsem se. Ve skutečnosti to byla spíš naděje, než jistota. My nejsme skutečná Třicítka - nikdy jsme nebyli. Řád rozpustili za dnů mého otce, ale já jsem - ve své pýše - měl dojem, že nás svět potřebuje. Tak jsem prohledal celý kontinent a pátral po dětech se zvláštním nadáním. Udělal jsem, co jsem mohl, abych je vyučil, a modlil jsem se k Prameni, aby mě vedl."

"Možná jsi udělal správnou věc," poznamenal tiše Decado.

"Už nevím. Dnes v noci jsem se na ně na všechny díval, spojil jsem se s nimi v jejich myšlenkách. Kde by měl být klid, tam je vzrušení, ba dokonce touha po boji. Začalo to, když jsi zabil Padaxe a oni se radovali z tvého vítězství."

"Co jsi od nich čekal? Není mezi nimi muž starší pětadvaceti let! A nikdy nežili jako obyčejní lidé... neopili se... nepolíbili ženu. Jejich lidství je potlačené."

"Myslíš? Raději bych si myslel, že jejich lidství bylo posíleno."
"V tomhle rozhovoru ti nestačím," připustil Decado. "Nevím, co jsi od nich čekal. Oni pro tebe zemřou - copak to nestačí?"
"Ne. Zdaleka ne. Tahle špinavá malá válka je ve srovnání s nesmírným rozsahem lidského snažení zcela bezvýznamná. Nemyslíš, že tyto hory už tohle všechno neviděly dřív? Záleží snad na tom, že zítra můžeme všichni zemřít? Bude se svět otáčet pomaleji? Budou hvězdy svítit méně jasně? Za sto let už ani jeden z mužů, kteří tu dnes jsou, nebude naživu. Záleží na tom? Před mnoha lety stál a zahynul pod hradbami Dros Delnochu Druss Veliký, aby zastavil nadirský vpád. Záleží na tom teď?"
"Drussovi na tom záleželo. A mně na tom záleží taky."
"Ale proč?"
"Protože já jsem muž, mnichu. Prostě proto. Nevím, jestli existuje Pramen, a ani mě to vlastně nezajímá. Jediné, co mám, jsem já sám a moje sebeúcta."
"Musí tu být něco víc. Musí tu být vítězství Světla. Člověk je plný nenasytnosti, chtíče a touhy po pomíjivých statcích. Ale laskavost, porozumění a láska jsou stejné tak součástí lidství."
"Chceš tím říct, že bychom měli milovat legionáře?"
"Ano. A musíme je porazit."
"To je na mě moc hlubokomyslné," prohlásil Decado.
"Já vím. Ale doufám, že to jednoho dne pochopíš. Já už tu nebudu, abych to viděl. Přesto se za tebe modlím."
"Vedeš morbidní řeči. To se v předvečer bitvy stává."
"Nejsem morbidní, Decado. Zítřek bude posledním dnem mého pobytu na zemi. Vím to. Viděl jsem to. Nezáleží na tom... jen jsem doufal, že bys mě dnes večer mohl přesvědčit, že jsem měl pravdu - aspoň co se týče tebe."
"Co chceš, abych řekl?"
"Není nic, co bys mohl říci."
"Tak to ti nemůžu pomoct. Víš, jaký jsem vedl život, než jsem se s tebou setkal. Byl jsem zabiják a liboval jsem si ve smrti. Nechtěl bych, aby to vypadalo, že si stěžuju, ale nikdy jsem nežádal, abych takový byl - byl jsem to prostě já. Neměl jsem sílu ani snahu se změnit. Chápeš? Ale pak jsem skoro zabil muže, kterého jsem miloval. A přišel jsem k tobě. Tys mi poskytl útočiště a já jsem ti byl vděčný. Teď jsem zase tam, kam patřím, s mečem po boku a nepřítelem nadosah. Nechci popírat Pramen. Já prostě jen nevím, jakou hru On hraje - proč nechává Cesky tohoto světa naživu. Nechci to vědět. Dokud budou mé paže silné, budu stát proti Ceskově špatnosti a nakonec, pokud mi Pramen řekne: ‚Decado, nezasloužíš si nesmrtelnost,' já odpovím: ‚Staniž se.' Nebudu ničeho litovat. Možná máš pravdu. Mohl bys zítra zemřít. Pokud my ostatní přežijeme, dohlédnu na ty tvoje mladé válečníky. Pokusím se je udržet na tvojí cestě. Myslím, že tě nezklamou. Ale to ty už budeš u Pramene, tak Ho nezapomeň požádat, ať nám trochu pomůže."
"A co když jsem se mýlil?" zeptal se opat, naklonil se dopředu a popadl Decada za ruku. "Co když jsem znovuoživil Třicítku jen kvůli své pýše?"
"To nevím, Abaddone. Ale jednal jsi v dobré víře, bez myšlenek na osobní zisk. I kdyby ses mýlil, tvůj Bůh ti odpustí. A jestli ne, tak nestojí za to, aby Ho člověk následoval. Kdyby se některý z tvých mnichů prohřešil, neodpustil bys mu? Jsi tedy schopen většího odpuštění než tvůj Bůh?"
"Nevím. Už si nejsem jistý ničím."
"Kdysi jsi mi řekl, že jistota a víra nejdou dohromady. Věř, Abaddone."
"Není to snadné, Decado, důvěřovat si v den své smrti."
"Proč jsi s tímhle přišel za mnou? Já ti najít víru nepomůžu. Proč sis nepromluvil s Katanem nebo Acuem?"
"Cítil jsem, že ty pochopíš."
"No, to jsem tedy nepochopil. Ty sis byl vždycky tak jistý - vyzařoval z tebe soulad a klid. Ve vlasech jsi měl hvězdy a ve tvých slovech byla moudrost. Byla to všechno jenom fasáda? Začal jsi pochybovat tak náhle?"
"Kdysi jsem tě obvinil, že se skrýváš ve své zahradě. No, já jsem se taky skrýval. Bylo snadné potlačit pochyby, když kolem tebe byly pevné stěny kláštera. Měl jsem své knihy a měl jsem své žáky. Všechno vypadalo jako vznešený záměr Světla. Ale teď umírají lidé a skutečnost je jiná. Těch padesát mužů, kteří se snažili zajmout Rajvan byli vystrašení a chtěli zůstat naživu, ale my jsme je vyhnali z města ven na pláně, kde je pobili. Ani jsme je nenechali se rozloučit se ženami a dětmi. Prostě jsme je vyvedli jako dobytek na porážku."
"Teď už chápu," řekl Decado. "Viděl jsi nás jako bílé templáře pochodující proti silám zla za radostného jásotu davů: skupinku hrdinů ve stříbrné zbroji a bílých pláštích. No, tak to nikdy nemohlo vypadat, Abaddone. Zlo žije v díře. Chceš-li s ním bojovat - musíš slézt dolů do toho svinstva, abys to mohl udělat. Na bílých pláštích je špína vidět lépe než na černých a stříbro černá. Teď mě nech a popovídej si se svým Bohem - On má víc odpovědí než já."
"Pomodlíš se za mě, Decado?" zaprosil opat.
"Proč by měl Pramen vyslechnout mě, když nechce vyslechnout tebe? Pomodli se sám, člověče!"
"Prosím! Udělej to pro mě."
"No dobře. Ale teď běž a odpočiň si."
Decado se díval, jak stařec odchází do tmy. Pak si lehl a zíral na blednoucí oblohu.

Kapitola 11

KDYŽ RÁNO VYCHÁZELO KRVAVÉ SLUNCE, Tenaka Chán stál na pahorku, odkud přehlédl celou pláň. S ním tam

stála stovka mužů vyzbrojených luky, meči a sekerami. Jen asi třicet jich mělo štíty a tyto válečníky Tenaka umístil na otevřené prostranství nad svahem. Po obou stranách malého voje se tyčily hory a za zády se jim rozšiřoval Ďáblův škleb a pokračoval zarostlými kopci.

Muži už začínali být neklidní a Tenaka jim neměl co říci. Kolem nadirského válečníka chodili opatrně a vrhali na něj podezřívavé pohledy. Budou bojovat po jeho boku, ale jen proto, že je o to požádala Rajvan.

Tenaka zvedl ruku, aby si zastínil oči, a spatřil, že legionáři vyrazili. Rozeznával, jak jim na hrotech oštěpů jiskří sluneční světlo a odráží se od vyleštěných pancířů.

Po Dracích byli legionáři mezi Drenajci nejlepší bojovníci. Tenaka tasil meč a palcem přezkoušel ostří. Vytáhl malý brousek a ještě jednou jím čepel obtáhl.

Vedle něj se objevil Galand. "Hodně štěstí, generále!" popřál mu.

Tenaka se zazubil a zadíval se na své malé vojsko. Muži se tvářili vážně, odhodlaně, nebyla v nich žádná poddajnost. Po nesčetná staletí muži jako tito drželi Drenajskou říši pohromadě a zaháněli největší vojska světa: Ulrikovy hordy, nesmrtelné z Hrobenu a zuřivé nájezdníky z Vagrie za válek Chaosu.

Teď tu stáli zase a museli čelit nesmírné přesile.

Do hor se neslo dunění kopyt na suché pláni a znělo jako bubny zkázy. Nalevo od mužů se štíty nasadil Rajvanin syn, Lucas, šíp na tětivu. Ztěžka polkl a otřel si rukávem čelo, protože se silně potil - zvláštní, kolik vláhy se mu tvořilo na obličeji, zatímco v ústech měl sucho. Ohlédl se na nadirského generála a uviděl ho stát s mečem v ruce, fialové oči upřené na útočící jízdu. Na jeho čele nebylo po potu ani památky.

Syčák, pomyslel si Lucas. Nelidský syčák!

Jezdci už dosáhli svahu pod Šklebem a jejich útok se maličko zpomalil.

Vstříc jim vyletěl osamělý šíp a dopadl nějakých třicet kroků před jezdci.

"Počkejte, až zazní rozkaz," zaburácel Galand a upřel zrak na nehybného Tenaku.

Jezdci se řítili dál, kopí skloněná.

"Už?" zeptal se Galand, když vedoucí jezdec minul značku vytvořenou prvním šípem. Tenaka zavrtěl hlavou.

"Přímo hleď!" zařval Galand, když nervózní lučištníci natahovali krky, aby viděli na velitele.

Legionáři jeli v pětadvaceti řadách po padesáti mužích. Tenaka odhadl mezeru mezi jednotlivými řadami asi na šest délek. Byl to dokonale ukázněný útok.

"Teď!" řekl.

"Dejte jim to sežrat!" zaječel Galand a ve slunečním světle se zableskla stovka šípů. První řada jezdců zmizela, když střely zasáhly jejich oře. Řičící koně se vzpínali a začali padat a muže to po hlavě vymrštilo ze sedel mezi kamení. Druhá řada zakolísala, ale mezera mezi řadami jezdcům umožnila včas se připravit a padlé přeskočit. Ale vjeli přímo do druhé salvy šípů, které pobily nebo zchromily jejich koně. Když se omámení jezdci začali zvedat na nohy, přinášely jim smrt další šípy, které se jim zabodávaly do obnažených svalů. Ale útok pokračoval dál a jezdci už byli skoro u obránců.

S jedinou zbylou střelou se Lucas zvedl z kleku. Řadou prorazil kopiník a Lucas střelu vypustil bez míření. Šíp se koni odrazil od lebky a zvíře se v bolesti vzepjalo, ale jezdec se udržel. Lucas pustil luk a rozběhl se vpřed, přičemž tasil svůj lovecký tesák. Vymrštil se koni na zadek a bodl jezdce do prsou, ale muž se vrhl napravo a spojená váha dvou válečníků koně svalila na zem. Lucas přistál na jezdci a pád spolu s jeho váhou přispěly k tomu, že se tesák zabořil až po jílec. Muž zasténal a zemřel. Lucas se snažil tesák vytáhnout, ale ten vězel příliš hluboko. Tasil tedy meč a rozběhl se k dalšímu kopiníkovi.

Tenaka se sehnul, aby se vyhnul ráně, vrhl se na jezdce a stáhl ho ze sedla. Přejel mu ostřím přes hrdlo a muže, dusícího se vlastní krví, nechal být.

Vyškrábal se do sedla. Lučištníci se stáhli z ústí průsmyku a zasypávali legionáře, kteří stoupali po svahu, šípy. Muži a koně zatarasili ústí údolí. Všude vládl zmatek. Tu a tam si jezdci vynutili cestu skrz a skodští bojovníci vyzbrojení meči a sekerami do nich sekali a bušili ze země.

"Galande!" zařval Tenaka. Černobradý válečník, bojující po boku svého bratra, se zbavil svého protivníka a obrátil se k volajícímu. Tenaka ukázal dopředu na masu lidí a Galand mávl mečem, že pochopil.

"Skoda, ke mně!" zaburácel. "Ke mně!" S bratrem a asi dvaceti válečníky se vrhl na muže motající se kolem. Když na ně bojový klín zaútočil, jezdci pustili svá kopí a snažili se vytáhnout meče. Tenaka pobídl koně a vrhl se do boje po boku pěšáků.

Bitva pokračovala několik vražedných minut, pak z pláně zazněla trubka a legionáři obrátili koně a vyjeli z krvavé lázně ven.

Galand, hlavu zkrvavenou od nehluboké sečné rány, se rozběhl k Tenakovi. "Hned se obrátí k dalšímu útoku," řekl. "Už je nezadržíme." Tenaka vrátil meč do pochvy. Ztratil skoro polovinu svých mužů.

Přiběhl k nim Lucas. "Nechte nás odklidit raněné," zaprosil.

"Už není čas!" opáčil Tenaka. "Zaujměte místa - ale buďte připravení k ústupu, až řeknu." Pobídl koně vpřed a odjel ke svahu. Legionáři se na úpatí kopce obrátili a znovu se řadili po padesáti vedle sebe.

Za ním skodští lučištníci zoufale sbírali šípy, tahajíce je rovnou z těl. Tenaka zvedl ruku, čímž je povolal k sobě, a oni bez váhání uposlechli.

Znovu zazněla trubka a černě odění jezdci se vyřítili vpřed. Tentokrát žádná kopí, v rukou se jim jasně blýskaly meče. Od hor se znovu odrazilo dunění kopyt útočících koní.

Na třicet kroků Tenaka zvedl ruku. "Teď!" křikl. Stovky střel dopadly na cíl. "Pryč!" zařval Tenaka.

Skodští válečníci se otočili a utíkali, běželi k pomíjivému bezpečí zarostlých vršků.

Tenaka odhadoval, že Legie v bitvě ztratila skoro tři stovky mužů a mnohem víc koní. Obrátil svého oře a odcválal do kopců. Galand s Parsalem byli před ním a pomáhali Rajvaninu raněnému synovi. Lucas vytahoval šíp z těla padlého

jezdce, ale ten ještě nebyl mrtvý a vyrazil proti němu, přičemž Luka sekl do levé nohy.

"Nechtě ho mně!" křikl Tenaka, když k nim dojel. Naklonil se, přetáhl si Luka přes sedlovou hrušku a ohlédl se. Legionáři už zdolali svah a jali se pronásledovat prchající bojovníky. Galand s Parsalem vyrazili k severu.

Tenaka stočil koně k severozápadu a legionáři pobídli koně, aby ho dohnali.

Před ním byl první kopec, za nímž čekal Ananais s celým vojskem. Tenaka pobídl koně, ale se zdvojenou váhou zvíře postupovalo pomalu. Na kopci už byli pronásledovatelé pouhých patnáct kroků za Tenakou, ale před ním ležel Ananais a čtyři stovky mužů. Tenakův unavený oř cválal dál. Ananais vystoupil a mávl na Tenaku, aby zahnul doleva. Ten zatáhl za otěže a nasměroval koně skrz nástrahy, které tu sám za dlouhé noci stavěl.

Za ním stovka jezdců Legie přitáhla otěže a čekala na rozkazy. Tenaka pomohl Lukovi ze sedla a sám taky seskočil.

"Jak to šlo?" zeptal se Ananais.

Tenaka zvedl tři prsty.

"Bylo by hezké, kdyby to bylo pět," poznamenal Ananais.

"Byl to velice ukázněný útok, Ani, pěkně jedna řada za druhou."

"To se jim musí nechat - vždycky jsou velice ukáznění. Přesto, den je ještě mladý."

Dopředu se prodrala Rajvan. "Měli jsme velké ztráty?"

"Při útoku asi jen čtyřicet mužů. Ale víc jich dostanou v lesích," odpověděl Tenaka. Dopředu popošli Decado s Acuem.

"Generále," ozval se Acuas, "velitel Legie už odhadl naše postavení. Teď svolává svůj předvoj k čelnímu útoku."

"Děkuju. To je to, v co jsem doufal."

"Já doufám, že to udělá rychle," podotkl Acuas a poškrábal se v plavém vousu. "Templáři prorazili naší obranou a brzy se dozvědí o tvých přípravách. Pak zprávy předají veliteli."

"Pokud k tomu dojde, všichni tu zemřeme," zamumlal Ananais.

"Nemohli byste celou svou silou odstínit jejich velitele?" zeptal se Tenaka.

"To bychom mohli," odpověděl škrobeně Acuas, "ale pro muže tímto úkolem pověřené by to znamenalo vážné nebezpečí."

"Skutečnost je taková," prskl Ananais, "že i my sami nemálo riskujeme."

"Uděláme to," vložil se do toho Decado. "Dohlédni na to, Acue."

Acuas kývl a zavřel oči.

"Dobrá, dej se do toho, chlapče," pobízel ho Ananais.

"Právě teď na tom pracuje," řekl tiše Decado. "Nech ho být."

Vzduchem projelo ostré, pronikavé zatroubení a protější vršek ve chvilce olemovala řada černě oděných jezdců.

"Vrať se do středu," přikázal Ananais Rajvan.

"Nezacházej se mnou jako s děvečkou!"

"Zacházím s tebou jako s velitelem, ženská! Kdybys padla při prvním útoku, bylo by po boji." Rajvan se vydala nazpět a muži ze Skody si připravili luky.

Jediné zatroubení ohlásilo útok a jezdci se vyřítili dolů z nízkého kopce. Řadami obránců projel strach, Ananais to spíš cítil, než že by si to uvědomoval. "Klid, hoši," křikl klidným hlasem.

Tenaka natáhl krk, aby přehlédl formaci: stovka v řadě, řady pouze na délku od sebe. Tenaka tiše zaklel. Vedoucí řada už dorazila k úpatí kopce a pokračovala vzhůru, proti obráncům, přičemž na svahu zpomalila. To přivedlo druhou řadu ještě blíž. Tenaka se usmál. Třicet kroků od obránců první řada jezdců narazila na skryté jámy, přes něž na tenkých větvích ležely lehké drny. Řada šla k zemi jako podťatá neviditelným obrem. Druhá řada, příliš blízko u ní, šla k zemi s první v propletené změti kopajících koní.

"Vpřed!" zahřměl Ananais a tři stovky skodských válečníků se vrhly vpřed, sekaly a bodaly. Stovka, která zůstala, vysílala přes hlavy svých druhů salvy šípů do řad kopiníků za nimi - ti přitáhli svým koním otěže a pro lučištníky představovali pohodlný cíl. Na vršku nad nimi legionářský generál Karespa klel a nadával.

Obrátil se v sedle a nařídil trubači, aby zatroubil "Ústup". Nad hlavami bojovníků se rozezněly pronikavé tóny a legionáři se stáhli. Karespa zamával rukama, ukázal vlevo a kopiníci stočili své oře k útoku po křídle. Ananais stáhl své síly na vrchol kopce.

Legionáři znovu zaútočili - jen aby jejich koně ve vysoké trávě narazili na ukryté nástražné dráty. Karespa znovu zavelel "Ústup". Protože neměl na vybranou, nařídil svým mužům sesednout a pokračovat pěšky, s lučištníky vzadu. Legionáři postupovali pomalu, muži v předních řadách byli nejistí a plní obav. Neměli štíty a k lučištníkům mezi skodskými obránci se blížili velice neochotně.

Těsně z dostřelu se přední řada zastavila a připravila se k divokému běhu. V té chvíli se ze země za nimi zvedl Lake a jeho padesát mužů, odhazovali pokrývky propletené trávou a vylézali z dobře ukrytých děr vedle žulových balvanů. Ze své pozorovatelny na vrcholu kopce Karespa nevěřícně zamrkal, když se muži objevili, jakoby ze samotné země.

Lake rychle napjal luk a jeho muži ho následovali. Jejich cílem byli nepřátelští lučištníci. Padesát šípů s vytím dopadlo na cíl, pak dalších padesát. Bylo to peklo. Ananais vyvedl svých čtyři sta mužů v náhlém výpadu a legionáři padali pod náporem sekajících mečů. Karespa se v sedle otočil, aby trubači přikázal zatroubit "Ústup", a v úžasu mu spadla brada. Jeho trubače právě strhl ze sedla černobradý válečník, který se teď s úsměvem na rtech a dýkou v ruce postavil vedle Karespova oře. Poblíž stáli další válečníci a nevesele se usmívali.

Galand zvedl trubku ke rtům a zadul žalostný pokyn ke kapitulaci. Než poslední legionáři odložili zbraně, zadula trubka ještě dvakrát.

"Je po všem, generále," řekl Galand. "Buďte tak laskav a slezte dolů."

"Ať jsem zatracen, jestli to udělám!" vyštěkl Karespa.

"Budete mrtvý, jestli to neuděláte," slíbil Galand.

Karespa sesedl.

Ve žlebu pod nimi sedělo v trávě šest stovek bojovníků Legie a mezi nimi procházeli skodští muži, kteří jim ulehčovali od zbraní a pancířů.

Decado vrátil meč do pochvy a odešel k místu, kde vedle padlého Abaddona klečel Acuas. Opat neměl jediné viditelné zranění.

"Co se stalo?" zeptal se Decado.

"Měl nejsilnější mysl. Jeho nadání bylo daleko větší, než kohokoliv z nás. Nabídl se, že odstíní templáře od Karespy."

"Věděl, že dnes zemře," řekl Decado.

"On dnes nezemřel," prskl Acuas. "Neříkal jsem, že je to veliké riziko?"

"No tak zemřel člověk. Mnoho jich dnes zemřelo."

"Já nemluvím o smrti, Decado. Ano, jeho tělo je mrtvé, ale templáři dostali jeho duši."

***

Zdirad seděl na vysoké zdi obklopující zahradu na věži a pozoroval vzdálené hory, zda nespatří nějaké známky po vítězných legionářích. Když ho Tenaka požádal, aby zůstal stranou, ulevilo se mu, ale teď už si tím nebyl tak jistý. Jistě, nebyl žádný bojovník a v bitvě by nebyl k ničemu. Ale aspoň by znal výsledek.

Nad zahradou se stahovala temná mračna a už zastínila i slunce. Zdirad si přitáhl svůj modrý plášť k ramenům, slezl ze zdi a potuloval se mezi chráněnými květinami. Před nějakými šedesáti lety tuto zahradu vybudoval stárnoucí senátor, jehož sluhové na věž vynesli více než tři tuny zeminy. Teď tu byly stromy, keře a květiny všech možných druhů. V jednom rohu vavřín a bez rostly vedle cesmíny a jihnu, zatímco jinde před šedými stavebními kameny růžově a bíle rozkvétaly třešně. Zahradou se mezi záhony vinul ozdobný chodník. Zdirad se toulal chodníčkem a radoval se z vůně květů.

Po točitém schodišti vyšla Renja a vstoupila do zahrady ve chvíli, kdy mraky proklouzlo slunce. Spatřila Zdirada, jak tam tak stojí sám, tmavé vlasy mu na čele přidržoval černý kožený řemínek. Je tak hezký, napadlo ji... a osamělý. Neměl meč a prohlížel si žlutý kvítek na okraji skalky.

"Dobré ráno," ozvala se Renja a on vzhlédl. Renja měla oblečenu světle zelenou vlněnou halenu a vlasy přikryté hedvábným šátkem rezavé barvy. Nohy měla bosé, neměla ani sandály.

"Dobré ráno, dámo. Vyspala ses dobře?"

"Ne. A ty?"

"Obávám se, že ne. Kdy myslíš, že se to dozvíme?"

Renja pokrčila rameny. "Dost brzy."

Zdirad souhlasně přikývl a spolu se vydali na procházku zahradou, až je to nakonec přitáhlo k jižní zdi, mířící k Ďáblovu šklebu.

"Proč nejsi s nimi?" zeptala se Renja.

"Tenaka mě požádal, abych zůstal."

"Proč?"

"Má pro mě úkol a nechce, abych umřel dřív, než se ho pokusím splnit!"

"Takže nebezpečný úkol?"

"Proč myslíš?"

"Řekl jsi ‚pokusím se ho splnit'. To zní, jako bys pochyboval o tom, že uspěješ."

Zdirad se temně zasmál. "Pochyboval? Já nepochybuju - já to vím. Ale na tom nezáleží. Nikdo nežije věčně. Stejně, vůbec k tomu nemusí dojít. Nejdřív musí porazit legionáře."

"Oni je porazí," řekla Renja, usadila se na kamenné sedátko a zvedla na ně i své dlouhé nohy.

"Jak si můžeš být tak jistá?"

"Oni nejsou muži, kteří by prohrávali. Tenaka najde způsob, jak vyhrát. A jestli tě požádal, abys mu pomohl, tak si musí být jistý, že máš naději."

"Jak jednoduše ženy pohlížejí na svět mužů," poznamenal Zdirad.

"Ale vůbec ne. To muži o nejjednodušších věcech mluví tak složitě."

"Smrtící riposta, paní. Jsem poražen!"

"To se necháš tak snadno porazit, Zdirade?"

Sedl si vedle ní. "Mě je snadný porazit, Renjo, protože mi na vítězství příliš nezáleží. Prostě Žiju! Utíkám, abych přežil. Když jsem byl mladý, všude kolem mě se potloukali najatí vrahové. Celá moje rodina zemřela jejich rukama. Byla to Ceskova práce - teď to vím, ale tehdy mi připadal jako můj přítel a přítel mého děda. Celá léta stávaly u mých dveří hlídky, když jsem spal, ochutnávali moje jídlo, prohlíželi moje hračky kvůli skrytým otráveným bodcům. Rozhodně bys to nenazvala šťastným dětstvím."

"Ale teď je z tebe muž," podotkla Renja.

"Nic moc. Je snadné mě vyděsit. Ale jedna věc mě utěšuje. Kdybych byl tvrdší, byl bych teď už mrtvý."

"Nebo vítěz."

"Ano," připustil Zdirad, "možná i vítěz. Ale když zabili Orrina - mého děda - utekl jsem. Vzdal jsem se hraběcího titulu a začal jsem se ukrývat. Šel se mnou Belder -poslední dvořan. Byl jsem pro něj velkým zklamáním."

"Jak se ti povedlo přežít?"

Zdirad se pousmál. "Stal jsem se zlodějem. Odtud také moje jméno. Lezl jsem lidem oknem do bytů a kradl jim cennosti. Povídá se, že hrabě z Bronzů začínal úplně stejně, takže si myslím, že jenom pokračuju v rodinné tradici."

"Být zlodějem vyžaduje pevné nervy. Mohli tě chytit a pověsit."

"Nikdy jsi mě neviděla utíkat - běhám jako vítr."

Renja se usmála a vstala, aby se mohla podívat přes zeď k jihu. Pak si znovu sedla.

"Co od tebe Tenaka chce?"

"Nic složitýho. Chce jenom, abych se znovu stal hrabětem zmocnil se Dros Delnochu, porazil deset tisíc vojáků a otevřel brány, aby mohlo nadirský vojsko projít. To je všechno!"

"Vážně - co chce, abys udělal?"

Zdirad se předklonil. "Řekl jsem ti to."

"Já ti nevěřím. To je šílené!"

"Přesto..."

"To je nemožné."

"Pravda, Renjo, pravda. Nicméně je v tom plánu jistá ironie. Jen si pomysli: potomek hraběte z Bronzů, který držel pevnost proti Ulrikovi, je pověřený, aby se zmocnil pevnosti a dovolil potomkovi Ulrika projít se svým vojskem."

"A kde to vojsko sežene? Nadirové ho nenávidí stejně, jako jím Drenajci opovrhují."

"Á, ano, ale on je Tenaka Chán," utrousil Zdirad suše.

"Tak jak se té pevnosti zmocníš?" chtěla vědět Renja.

"Nemám ponětí. Nejspíš tam napochoduju, odhalím svou totožnost a požádám je, aby se všichni vzdali."

"To je dobrý plán - jednoduchý a jde rovnou k věci," souhlasila Renja s nehybnou tváří.

"Ty nejlepší plány jsou všechny takový," řekl Zdirad. "Pověz mi, jak ses do toho všeho dostala ty?"

"Prostě jsem měla štěstí," odpověděla Renja a znovu vstala. "Zatraceně! Proč už nejdou?"

"Jak jsi říkala, dozvíme se to už brzy. Nechceš se mnou posnídat?"

"Myslím, že ne. Valtaja je v kuchyni - něco ti uvaří."

Zdirad vycítil, že chce být sama, a tak sešel dolů a nechal se vést lahodnou vůní smažící se slaniny.

Minul Valtaju, která šla nahoru, a došel do kuchyně, kde se Belder propracovával kopcem slaniny, vajec a fazolí.

"Muž ve tvém věku by už měl pomalu ztrácet chuť k jídlu," poznamenal Zdirad a vklouzl na židli naproti ošlehanému válečníkovi.

Belder se na něj zamračil. "Měli bychom být s nimi," podotkl.

"Tenaka mě požádal, abych zůstal," poukázal Zdirad.

"Vůbec mě nenapadá, proč," štěkl Belder a z hlasu mu odkapával sarkasmus. "Jen si pomysli, jak bychom jim mohli být užiteční."

Zdirad ztratil trpělivost. "Nechtěl jsem ti to říkat dřív," prohlásil, "ale začíná se mi z tebe dělat špatně, Beldere. Buď drž hubu, nebo se mi drž z dohledu."

"Ta druhá možnost zní jako potěšení," odsekl starý válečník a v očích mu plál oheň.

"Tak to udělej! A zapomeň na ty svoje svatouškovský řečičky. Měl jsem na talíři celá léta, jak jsem rozmařilej, jak se bojím a jaký mám chyby. Ale tys se mnou nezůstával z věrnosti - zůstal jsi se mnou, protože jsi taky běženec. Já jsem ti to schovávání jen usnadňoval. Tenaka mě požádal, abych tu zůstal, ale tebe o totéž nepožádal - mohl jsi jít s nima."

Zdirad odstrčil židli od stolu, vstal a odešel z místnosti. Stařec se naklonil, opřen o lokty, a odstrčil od sebe talíř.

"Já jsem zůstal z věrnosti," zašeptal.

***

Po bitvě se Tenaka sám s těžkým srdcem procházel v kopcích a padla na něj strašná trudnomyslnost.

Rajvan ho viděla, jak odchází, a vydala se za ním, ale Ananais ji zastavil.

"Je to jeho způsob," řekl obr. "Nech ho být."

Rajvan pokrčila rameny a vrátila se k ošetřování raněných. Za použití kopí a plášťů legionářů se narychlo vyráběla nosítka.

Rytíři Třicítky, už bez brnění, teď procházeli mezi raněnými a používali své úžasné schopnosti, aby zabránili bolesti při šití ran.

Na otevřené pláni leželi mrtví bok po boku, kopiníci Legie i válečníci ze Skody. Šest set jedenáct legionářů toho dne zahynulo a vedle nich leželo dvě stě čtyřicet šest mužů ze Skody.

Rajvan procházela mezi řadami mrtvých, dívala se na mrtvá těla, připomínala si jména svých válečníků a za každého muže se pomodlila. Mnoho jich mělo statky a políčka, ženy a děti, sestry, matky. Rajvan je všechny znala. Zavolala k sobě Laka a řekla mu, aby sehnal papír a uhlík a pořídil seznam mrtvých.

Ananais si smyl krev z oděvu a těla a pak si k sobě zavolal generála Legie Karespu. Muž byl nevrlý a nebylo mu do řeči.

"Budu tě muset nechat zabít, Karespo," oznámil mu Ananais omluvně.

"Chápu."

"Dobrá! Pojíš se mnou?"

"Ne, děkuju. Právě mě přešla chuť k jídlu."

Ananais chápavě přitakal. "Dáváš něčemu přednost?"

Generál pokrčil rameny. "Co na tom záleží?"

"Takže rána mečem. Tedy pokud to nechceš udělat sám."

"Jdi k čertu!"

"Tak to udělám já. Máš čas až do svítání, aby ses připravil."

"Nepotřebuju tolik času. Udělej to hned, dokud mám špatnou náladu."

"Tak dobře." Ananais kývl a Karespovi se zády rozlila bolest jako pekelný oheň. Pokusil se otočit, ale mysl mu zahalila temnota.

Galand vytáhl meč a otřel si ho do generálova pláště. Popošel a usadil se vedle Ananaida.
"Je ho škoda," prohlásil černobradý válečník.
"Nemohli jsme ho nechat jít, když věděl, co věděl."
"Asi ne. Bohové, generále, my jsme vyhráli! Neuvěřitelné, co? "
"Ne, když to naplánoval Tenaka."
"No tak, stát se mohlo cokoliv. Nemuseli zaútočit - mohli sesednout a poslat lučištníky, aby nás zahnali."
"Mohli. Měli. Ale neudělali to. Šli podle knihy. Podle Příručky pro kavaleristy je pro jízdu proti nepravidelnému pěšímu vojsku zřejmým manévrem útok. Legionáři jsou ukáznění muži a proto se řídí Příručkou. Chceš, abych ti ji přesně ocitoval?"
"To není nutné," zamručel Galand. "Hádám, žes ji napsal."
"Ne. Tenaka Chán zavedl nejnovější změny před osmnácti lety."
"Ale předpokládejme, že..."
"K čemu, Galande? Měl pravdu."
"Ale nemohl vědět, kde bude čekat Karespa se svým trubačem. A přesto řekl Parsalovi a mně, abychom šli na ten kopec."
"Odkud odjinud by Karespa mohl sledovat bitvu?"
"Mohl jít se svými muži."
"A nechat svého trubače, aby rozhodoval?"
"Od tebe to zní jednoduše, ale bitvy takový nejsou. Strategie je jedna věc, odvaha a schopnosti jiná."
"To nepopírám. Legionáři nebojovali nejlíp. Je mezi nimi mnoho dobrých mužů a já si nemyslím, že je jejich úkol těšil. Ale to je už pryč. Teď muže z Legie požádám, aby se připojili k nám."
"A když odmítnou?"
"Pošlu je z údolí - kde na ně budeš čekat ty se stovkou lučištníků. Jediný muž neodejde živý."
"Jsi bezohledný muž, generále!"
"Jsem naživu, Galande. A hodlám tak zůstat."
Galand vstal. "Doufám, že zůstaneš, generále. A doufám, že Tenaka Chán přijde s dalším zázrakem, až dorazí zkříženci."
"To bude zítra," podotkl Ananais. "Dnes se budeme radovat."

Kapitola 12

TENAKA NAŠEL OSAMĚLÉ MÍSTO, JAKÉ potřeboval, pod vodopádem vysoko v horách, kde byl vzduch chladný a čistý a na svazích místy ležel sníh. Pomalu a opatrně obložil ohniště kameny a zapálil oheň, pak si sedl a hleděl do plamenů. Necítil žádnou radost z vítězství, city z něj odplavila krev prolitá při zabíjení. Po chvíli přešel k potoku, protože si vzpomněl na slova Asta Chána, stařičkého šamana kmene Vlků.
"Všechny věci na světě jsou stvořeny pro člověka a přesto má všechno dvojí cíl. Vody tečou, abychom z nich mohli pít, ale zároveň jsou symbolem prázdnoty člověka. Odráží naše žití ve spěchající kráse, zrozené v čistotě hor. Jako děti žvatlají a utíkají, překypují a narůstají, jak dospívají v silné mladé řeky. Pak se rozšíří a zpomalí, až se nakonec zkroutí jako staří lidé, aby se spojili s mořem. A jako duše lidí v Pomezí se promíchávají a mísí, dokud je slunce opět nevyzvedne, aby se jako kapky deště snesly do hor."
Tenaka ponořil ruku do rychle proudící vody. Cítil se mimo čas a prostor. Na kameni opodál poskakoval nějaký ptáček a ve své honbě za potravou si ho ani nevšiml. Byl to maličký hnědý ptáček. Náhle se vrhl do vody a Tenaka vyskočil a naklonil se nad potok, aby ptáčka zahlédl pod hladinou: byl to tajuplný pohled. Ptáček se vynořil, vyskočil na kámen a protřepal si pírka. Pak se vrátil do vody. Zvláštním způsobem Tenaku tento výjev uklidnil. Chvíli ptáčka pozoroval, pak se natáhl do trávy a sledoval, jak se na obloze kupí oblaka.
Vysoko v teplých vzdušných proudech se vznášel orel, křídla roztažená, zdánlivě nehybný, na proudech teplého vzduchu stoupal vzhůru.
V zorném poli se mu zatřepetal bělokur s různobarevným peřím, na některých místech byl totiž stále ještě bílý - dokonale splýval s krajinou, protože na svazích místy ještě zůstaly závěje. Tenaka se nad ptákem zamyslel. V zimě na sněhu byl čistě bílý. Na jaře byl bílý jen sem tam a v létě se přebarvil do břidlicově šedé a hnědé, což mu umožňovalo sedět mezi balvany - obraz kamene. Peří bylo jeho jedinou ochranou. Pak bělokur vzlétl a orel zamířil prudce dolů, klesaje jako kámen. Ale dostal se do slunce a jeho stín padl na bělokura, který uhnul právě ve chvíli, kdy se nad ním zablýskly orlí drápy. Menší kropenatý pták prchal zpátky do křoví. Orel se s pocuchanou důstojností usadil na větvi nedaleko Tenaky. Nadirský válečník si znovu lehl a zavřel oči.
Výsledek bitvy byl těsný a stejnou strategii už nebude možné znovu použít. Získali odklad, to bylo vše. Ceska vyslal Legii, aby vyřídila pár povstalců - kdyby věděli, že je tu Tenaka Chán, řídili by se jiným plánem. Teď to tedy vědí... Teď Ceska soustředí všechny své síly na Tenaku.
Kolik mužů proti nim Ceska postaví teď?
Byl tu zbytek Legie - čtyři tisíce mužů. Pravidelné vojsko jich má deset tisíc. Drenanští kopiníci, dva tisíce při posledním sčítání. Ale hrozivější než všichni ostatní dohromady byli zkříženci. Kolik už jich stvořil? Pět tisíc? Deset? A kolik obyčejných lidí se vyrovná jednomu z nich? Pět na jednoho zkřížence? I tak by stáli za 25 000 vojáků.
Ceska neudělá tu chybu, že by skodské povstání podcenil podruhé.

Tenaku zahalila únava jako plášť. Jeho původní plán byl prostý: zabít Cesku a zemřít. Teď mu hlavou kroužily složité nápady jako mlha.

Tolik mrtvých, tolik jich ještě zemře.

Vrátil se k ohni a přiložil dřevo. Pak ulehl vedle a zabalil se do pláště. Vzpomněl si na Illae a na svůj domov ve Ventrii. Jak mu tehdy bylo dobře.

Pak se mu ve vzpomínkách vynořila Renjina tvář a Tenaka se usmál. Celý život měl štěstí. Byl smutný, osamělý, ale měl štěstí. Mít matku tak oddanou jako byla Šilát, to bylo štěstí. Najít muže jako byl Ananais, který se mu postavil po bok. Být u Draků. Milovat Illae. Najít Renju.

Takové štěstí bylo darem, který vyrovnával osamění a bolest vyvržence. Tenaka se začal třást. Přiložil další dřevo, lehl si na záda a čekal na nevolnost, o níž věděl, že přijde vzápětí. Nejdřív ho začala bolet hlava a před očima se mu jiskřilo. Tenaka dýchal zhluboka a uklidňoval se před náporem. Bolest narůstala, ohnivými prsty se mu zarývala do mozku. Čtyři hodiny ho bolest rvala na kusy, dokud se málem nerozplakal. Pak bolest ustoupila a Tenaka usnul...

Byl ve studené tmavé chodbě svažující se dolů. U nohou mu ležely kostry několika potkanů. Překročil je a kostry se pohnuly, jejich kosti v tichu chřestily. Pak se rozběhly do tmy. Tenaka potřásl hlavou a snažil se rozpomenout, kde vlastně je. Před ním visel v řetězech mrtvý muž, z něhož odpadávalo maso.

"Pomoz mi!" řekl ten muž.

"Jsi mrtvý. Nemůžu ti pomoct."

"Proč mi nepomůžeš?"

"Jsi mrtvý."

"My všichni jsme mrtví. A nikdo nám nepomůže."

Tenaka šel dál, hledal dveře a scházel přitom níž a níž.

Chodba se rozšířila do síně s tmavými sloupy vznášejícími se v prázdnotě. Na dohled se objevily stíny zahalené postavy s černými meči v rukou.

"Teď jsi náš, Světlonoši," ozval se hlas.

Neměli žádné brnění a tvář velitele mu byla povědomá. Tenaka v duchu zapátral po jeho jméně, ale nepodařilo se mu ho zachytit.

"Padaxes," pravil ten muž. "Dokonce i tady dokážu přečíst tvé vystrašené myšlenky. Padaxes, který padl pod Decadovým mečem. A přesto, jsem mrtev? Nejsem! Ale ty, Světlonoši - ty zemřeš, protože jsi vstoupil do království Ducha. Kde jsou tvoji templáři? Kde je ta tvoje zparchantělá Třicítka?"

"Tohle je sen," řekl Tenaka. "Nemůžeš mi ublížit."

"Myslíš?" Z meče vyskočil plamen a spálil Tenaku na rameni. Ten se vrhl zpět a rostl v něm strach. Padaxův smích byl pronikavý. "Ještě pořád si to myslíš?"

Tenaka se zvedl a tasil vlastní meč.

"Tak pojď," vybídl Padaxa. "Chci tě vidět umírat podruhé."

Tmaví templáři vykročili a utvořili kolem něj půlkruh. Náhle si Tenaka uvědomil, že tu není sám. Na okamžik, jako v předchozím snu, si myslel, že za ním přišla Třicítka, ale když se ohlédl, spatřil mocného, širokoplecího nadirského válečníka v tunice z kozích kůží. K němu se připojili další.

Templáři zaváhali a Nadir vedle Tenaky zvedl meč. "Zažeňte ty stíny pryč," přikázal svým bojovníkům. Stovka divochů s prázdnýma očima mlčky postoupila vpřed a templáři se před nimi rozprchli.

Nadir se otočil k Tenakovi. Tvář měl širokou a plochou, oči fialové a pronikavé. Vyzařovala z něj aura síly a moci, s jakou se Tenaka u žádného živého člověka nikdy nesetkal, a tehdy ho poznal. Cítil, jak se mu podlomila kolena, a hluboce se muži poklonil.

"Takže jsi mě poznal, krvi mé krve?"

"Poznal, můj cháne," řekl Tenaka. "Ulrik, pán nad zástupy!"

"Sledoval jsem tě, chlapče. Viděl jsem tě vyrůstat, protože můj starý šaman Nosta Chán je pořád ještě se mnou. Potěšil jsi mne... Ale tvoje krev je taky z nejlepších."

"Ne všichni mají stejný dojem," opáčil Tenaka.

"Svět je plný hlupáků," odsekl Ulrik. "Bojoval jsem proti hraběti z Bronzů a to byl velmi mocný muž. A vzácný člověk. Byl to muž, který pochyboval, a přenesl se přes to. Stál na hradbách Dros Delnochu a s tím svým ubohoučkým oddílem mě porazil a já ho za to miloval. Byl to bojovník a snílek. Vzácný člověk. Velice vzácný!"

"Takže jste se setkali?"

"Byl s ním ještě jeden válečník - starý muž, Druss. Smrtonoš, tak jsme mu říkali. Když padl, nechal jsem jeho tělo přinést do tábora a postavili jsme mu pohřební hranici. Představ si to. Nepřáteli! Už jsme skoro zvítězili. A té noci si to hrabě z Bronzů - můj největší nepřítel - se svými generály napochodoval do mého tábora a připojil se ke mně u hranice."

"To je šílené!" vydechl Tenaka. "Mohl jsi ho zajmout a celou pevnost s ním."

"Ty bys ho zajal, Tenako?"

Tenaka se nad otázkou zamyslel. "Ne," řekl nakonec.

"Já jsem to taky nedokázal. Takže si se svým původem nedělej žádné starosti. Nech menší muže, ať se pošklebují."

"Copak nejsem mrtvý?" zeptal se Tenaka.

"Ne."

"Tak jak jsem se sem dostal?"

"Spíš. Ti templářští červi sem přitáhli tvého ducha, ale já ti pomůžu se vrátit."

"Co je to za peklo a jak ses sem dostal ty?"

"Za války s Ventrii mě zradilo srdce. A pak jsem se octl tady. Tohle je Pomezí, nachází se mezi světy Pramene a Ducha. Zdá se, že po mně netouží ani jeden z nich, takže se svými následovníky přebývám tady. Nikdy jsem se k ničemu nemodlil, kromě svého meče a svého důvtipu -ani jsem pro to netrpěl. Ale dá se to snést, copak nejsem muž?"

"Jsi legenda."

"Není těžké stát se legendou, Tenako. Legenda je to, co následuje, když tak musíš žít."

"Dokážeš vidět do budoucnosti?"

"Částečně."

"Budu já... budou mít mí přátelé úspěch?"

"To se mě neptej. Nemůžu změnit tvůj osud, i když bych si to velice přál. Tohle je tvoje cesta, Tenako, a musíš po ní jít jako muž. Zrodil ses, abys po ní šel."

"Chápu, pane. Neměl jsem se ptát."

"Není na škodu se zeptat," usmál se Ulrik. "Pojď, zavři oči - musíš se vrátit do světa z masa a kostí."

Tenaka se probudil. Byla noc a přesto jeho oheň stále ještě jasně plápolal a přes spící tělo mu někdo přetáhl pokrývku. Zaúpěl, převalil se na bok a opřel se o loket. Proti němu seděl Ananais a od škrabošky se mu odráželo světlo.

"Jak se cítíš?" zeptal se obr.

"Dobře. Potřeboval jsem si odpočinout."

"Už to nebolí?"

"Ne. Přinesl jsi něco k jídlu?" "Samozřejmě. Nejdřív jsi mě vylekal. Byl jsi bílý jako sníh a tep jsi měl pomalý jako mrtvola."

"Už jsem v pořádku." Tenaka se posadil a Ananais mu hodil plátěný pytlík se sušeným masem a ovocem. Jedli mlčky. Vodopád se v měsíčním světle třpytil jako démanty na sobolině. Nakonec se ozval Ananais.

"Připojilo se k nám na čtyři sta legionářů. Decado říká, že budou bojovat ze všech sil - tvrdí, že si jeho mniši přečetli jejich myšlenky. Odmítli jen tři. Dvě stě dalších se rozhodlo vrátit se k Ceskovi."

Tenaka si promnul oči. "A?"

"A co?"

"A co se stalo s těmi, kteří se rozhodli pro návrat?"

"Poslal jsem je pryč z údolí."

"Ani, příteli, už jsem zpátky. Jsem v pořádku. Tak mi to pověz."

"Nechal jsem je v údolí pobít. Bylo to nutné, protože by mohli podat zprávu o tom, kolik nás je."

"To oni už stejně vědí, Ani - templáři nás sledují."

"V pořádku. Ale i tak - je to pořád o dvě stě mužů míň, které by proti nám mohli zítra poslat."

Znovu padlo ticho a Ananais si nazvedl škrabošku a mnul si zanícené jizvy.

"Dej tu věc pryč," vybídl ho Tenaka. "Ať se ti ke kůži může dostat vzduch."

Ananais zaváhal, pak si povzdechl a koženou masku sundal. V rudém světle ohně vypadal jako démon, nelidský a strašlivý. Modré oči upíral na Tenaku, jako by se v jeho výrazu snažil odhalit nějaký náznak odporu.

"Pověz mi svůj názor na bitvu," řekl Tenaka.

"Šlo to podle plánu. Rajvanini muži mě potěšili a její syn Lake je poklad. Ten černoch bojoval dobře. Je to skvělý válečník. Dej mi rok a na těchhle mužích ze Skody ti znovu postavím Draky."

"My ale nemáme rok."

"Já vím," řekl Ananais. "Hádám tak dva měsíce."

"Takhle je nemůžeme porazit, Ani."

"Máš plán?"

"Ano. Ale nebude se ti líbit."

"Pokud to znamená, že vyhrajeme, bude se mi líbit," sliboval Ananais. "Co je to?"

"Chci přivést Nadiry."

"Máš pravdu - nelíbí se mi to. Ve skutečnosti to smrdí jako zkažený maso. Jestli je Ceska špatný, tak Nadirové jsou ještě horší. Bohové, člověče, s Ceskou jsme aspoň pořád ještě Drenajci. Copak ses zbláznil?"

"To jediné nám zbývá, příteli. Máme necelý tisíc mužů. Skodu udržet nemůžeme a při jediném útoku bychom dostali pěkně zabrat."

"Dobře mě poslouchej, Tani! Víš, že jsem proti tobě nikdy nepoužil tvůj původ. Ne osobně. Miluju tě víc než bratra. Ale Nadiry nenávidím víc, než cokoliv jiného na zemi. A nejsem sám. Žádný muž nebude bojovat po jejich boku. A dejme tomu, že opravdu přivedeš vojsko. Co se, k čertu, stane, jestli zvítězíme? Oni se prostě vrátí domů? Právě by porazili drenajský vojsko. Zem by byla jejich a my bychom tady měli další krvavou občanskou válku."

"Já to vidím jinak."

"A jak je sem přivedeš? Horami nevedou žádné tajné cesty, dokonce ani Sathulským průsmykem. Ze severu se sem žádné vojsko nedostane, jedině přes Delnoch, a jeho branami neprošel dokonce ani Ulrik."

"Požádal jsem Zdirada, aby se Dros Delnochu zmocnil."

"Ó, Tani, tys zešílel! Zdirad je floutek a běženec, který se zatím nezúčastnil jediný bitvy. Když jsme zachraňovali tu vesnickou holku, on jenom zabořil hlavu do dlaní a zůstal ležet v trávě. Když jsme našli Pohana, zůstal se ženskými. Když jsme plánovali včerejší bitvu, třásl se jako osika a tys mu řekl, aby zůstal vzadu. A on se má zmocnit Dros Delnochu?"

Tenaka přiložil dřevo na oheň a stáhl si z ramen pokrývku. "Všechno tohle vím, Ani. Ale dá se to provést. Zdirad je jako jeho předek, hrabě z Bronzů. Pochybuje o sobě a hodně se bojí. Ale za tím jeho strachem, pokud ho někdy najde,

čeká skvělý člověk - muž plný odvahy a vznešenosti. A je bystrý a myslí mu to."

"Takže do něj vkládáme naše naděje?" zeptal se Ananais.

"Ne. Nadějí je, že jsem ho správně odhadl."

"Nehraj si se slovíčky. Je to to samý."

"Potřebuju tě s sebou, Ananaide."

Ananais kývl. "Proč ne? Mluvíme jenom o smrti. Zůstanu s tebou, Tani. Co by to bylo za život, kdyby se muž nemohl spolehnout na svý kamarády, když se zblázní?"

"Díky, Ani. Opravdu."

"Já vím. A jsem úplně na dně. Měl bych se trochu prospat."

Ananais si lehl a pod hlavu si podložil plášť. Noční větřík mu na jeho zjizvený obličej dělal dobře. Byl unavený - víc unavený, než co se kdy pamatoval. Byla to únava ze zklamání. Tenakův plán byl jako noční můra a přesto neexistovala jiná možnost. Ceska držel zemi skrze drápy zkříženců a možná, pouze možná, by nadirský zábor národ očistil. Ale Ananais o tom pochyboval.

Zítra začne cvičit své válečníky, jako ještě nikdy necvičili. Budou běhat, dokud nepadnou, bojovat, dokud je nebudou ruce bolet únavou. Vycvičí je tvrdě, připraví vojsko, které nejenže vydrží nápor Ceskovy Legie, ale snad i takové, které se dožije bitvy s novým nepřítelem.

Nadiry Tenaka Chána.

***

Ve středu údolí byla těla padlých položena do narychlo vykopané jámy a zakryta hlínou a kamením. Rajvan u hromadného hrobu pronesla modlitbu a přeživší poklekli, šeptajíce svá vlastní rozloučení s kamarády, bratry, otci a příbuznými.

Po obřadu se Třicítka stáhla do hor a Decado zůstal s Rajvan a jejími syny. Chvíli trvalo, než si jejich nepřítomnosti všiml.

Odešel od ohniště a vydal se je hledat, ale údolí bylo rozlehlé a on si brzy uvědomil velikost svého úkolu. Měsíc už byl vysoko, když konečně usoudil, že ho zapomněli schválně: nechtěli, aby je našel.

Posadil se vedle balvanu z bílého mramoru, odpoutal mysl od těla a vyplul do šeptající říše podvědomí.

Ticho.

Zahlodal v něm hněv a jeho soustředění povolilo, ale Decado se uklidnil a znovu se vydal k útočišti.

Pak zaslechl křik. Nejdřív to byl tichý, tlumený výkřik, ale sílil, až bolest, kterou vyjadřoval, pronikala do duše. Decado chvíli naslouchal a snažil se zjistit původ onoho zvuku. Pak mu to došlo. Byl to Abaddon.

A už taky věděl, kam se Třicítka vydala: zachránit Opata mečů a osvobodit ho, aby mohl zemřít. Také věděl, že je to ta největší hloupost, jakou mohli udělat. Slíbil Abaddonovi, že dohlédne na jeho břímě, a není tomu ani den od starcovy smrti a oni ho opustí, vydají se na marnou cestu a zamíří do říše zatracených.

Decada zaplavil strašlivý smutek, protože je nemohl následovat. Tak se aspoň modlil, ale nedostalo se mu odpovědi a ani žádnou nečekal.

"Co jsi to za boha?" zeptal se ve svém zoufalství. "Co od svých následovníků čekáš? Nedáváš jim nic a žádáš všechno. Duchové temnoty mají aspoň své společenství, obřady. Abaddon pro tebe zahynul a přece trpí. Teď budou trpět i jeho akolyti. Proč neodpovídáš?"

Ticho.

"Ty vůbec neexistuješ! Neexistuje žádná síla usilující o čistotu. Jediné, co člověk má, je jeho vůle konat dobro. Odmítám tě. Nechci už s tebou mít nic společného!"

Pak se Decado uklidnil a zanořil se hlouběji do své mysli, pátraje po tajích, které mu v letech jeho studií Abaddon přislíbil. Zkoušel to i dřív, ale nikdy s takovým zoufalstvím. Vydal se ještě hlouběji, klopýtal a otáčel se v bouři svých vzpomínek - znovu viděl bitvy a šarvátky, obavy a porážky. Dál, dál, hořkým smutkem svého dětství, zpátky k prvnímu zavrtění v matčině lůně a dál, k rozdělení: semeno a vajíčko, deroucí se vpřed a čekající.

Temnota.

Pohyb. Prasknutí řetězů, let ke svobodě.

Světlo.

Decado se vznášel svobodný, přitahován čistým stříbrným světlem měsíce v úplňku. Silou vůle stoupání zastavil a zahleděl se dolů na zakřivenou krásu Ďáblova šklebu, ale vplul pod něj tmavý mrak a zakryl mu výhled. Decado se podíval na své tělo, bílé a nahé v měsíčním světle, a duši mu zaplavila radost.

Výkřik ho přimrazil na místě. Vzpomněl si na své poslání a v očích mu zahořel ledový oheň. Ale nemohl cestovat, nahý a beze zbraně. Zavřel své duchovní oči a představil si zbroj, černou a stříbrnou dračí zbroj.

A byla tu. Ale po boku se mu nehoupal meč a na paži mu nevisel štít.

Zkusil to znovu. Nic.

Dávná Abaddonova slova se mu přes propast let vrátila. "Při duchovní cestě bojovník Pramene nese meč ze své víry a štít ze síly svého přesvědčení."

Decado neměl ani jedno, ctní druhé.

"Buď zatracen!" zařval do vesmírné noci. "Pořád mi křížíš cestu, i když jsem na tvé straně." Znovu zavřel oči. "Je-li to víra, kterou potřebuju, tak věřím. V sebe. V Decada, Ledového zabijáka. Žádný meč nepotřebuju, protože moje ruce značí smrt."

A letěl jako střela z měsíčního světla, přitahován křikem. Úžasnou rychlostí opustil svět lidí, přenesl se přes tmavá pohoří i zešeřelé pláně; nad zemí se vznášely dvě modré planety a hvězdy byly matné a chladné.

Pod ním na nízkém vršku dřepěl ebenový hrad. Decado zastavil svůj let a vznášel se nad kamennou baštou. Vrhl se

na něj tmavý stín a Decado se uhnul, když se mu kolem hlavy blýskl meč. Prudce natáhl ruku a popadl šermíře za zápěstí, čímž ho otočil. Decado po svém protivníkovi sekl levou rukou, mužův krk křupl a on zmizel. Decado se otočil na patě, protože se na něj řítil další útočník. Muž měl tmavý stejnokroj templářů. Decado uskočil a meč proťal třpytný oblouk kolem jeho břicha. Protivníkův sek mu zasvištěl kolem krku a Decado se sehnul, vrhl se pod čepelí dopředu a hlavou narazil muži do brady. Templář se zapotácel.

Decado po něm hrábl a prsty templáři zabořil do hrdla. Jeho protivník opět zmizel.

Před sebou měl polootevřené dveře vedoucí do hluboké šachty schodiště. Decado se rozběhl, ale pak se zastavil. Smysly ho vybízely k opatrnosti. Vrhl se do dveří nohama napřed a vyrazil je z pantů. Ozvalo se zaúpění a do zorného pole se Decadovi sesul nějaký muž. Decado se překulil na nohy a muže kopl do prsou, přičemž mu zlomil hrudní kost.

Běžel dál, bera schody po třech, a dostal se do široké kulaté síně. Uprostřed stála Třicítka v těsně semknutém kruhu, ze všech stran obklopená templáři. Meče se nezvučně srážely a neozval se jediný zvuk bitky. Třicítka bojovala o život.

A prohrávala!

Měli jen jednu možnost. Utéci. Právě když si to Decado uvědomil, poprvé si všiml, že už se nedokáže vznést do vzduchu - jakmile se dotkl těchto pochmurných hradeb, síly ho opustily. Ale proč? V té chvíli si uvědomil odpověď. Spočívala ve slovech, která řekl Abaddonovi: "Zlo žije v díře. Chceš-li s ním bojovat, musíš slézt dolů do toho svinstva, abys to mohl udělat."

Oni byli v díře a síly světla zde byly oslabeny, jako síly temnoty neuspěly v boji proti srdci silných mužů.

"Ke mně!" zvolal Decado. "Třicítka ke mně!"

Na okamžik boj ustal, když se templáři zastavili, aby zjistili, odkud ten zvuk přichází. Pak se šest z nich oddělilo a zaútočilo na Decada. Acuas se prosekal mezerou a vyváděl své bojovné mnichy ke schodům.

Třicítka si prosekávala a probíjela cestu ven a jejich stříbřité čepele v šeru zářily jako pochodně. Na chladných kamenech neležela žádná těla - každý sťatý v této nekrvavé bitvě prostě zmizel, jako by nikdy ani nebyl. Mnichů zbývalo už jen devatenáct.

Decado viděl, že se na něj snáší smrt. Byl sice velice zdatný, ale žádný živý člověk se nemůže postavit šesti mužům neozbrojený a ještě zvítězit. Ale on se o to alespoň pokusí. Zaplavil ho naprostý klid a Decado se na templáře usmál.

V rukách se mu objevily dva meče z oslepujícího světla a on úžasnou rychlostí zaútočil. Sek doleva, kryt a riposta, sek doprava, bodnutí doleva. Tři byli dole a zmizeli jako dým ve větru. Zbývající tři templáři couvli - do tajuplných čepelí Třicítky.

"Za mnou!" křikl Decado. Otočil se a vyběhl před nimi po schodech ven, na bašty. Vyskočil na cimbuří a zadíval se na rozervané skály daleko pod sebou. Třicítka vyběhla na otevřené prostranství.

"Leťte!" nařídil Decado.

"Spadneme!" zařval Balan.

"Ne dokud ti neřeknu, ty čubčí synu! A pohyb!"

Balan se vrhl z hradeb, rychle následován ostatními šestnácti rytíři, kteří přežili. Poslední skočil Decado a připojil se k nim.

Nejdřív padali, ale jak se jednou osvobodili od dotyku hradu, vznesli se do noci a hnali se zpátky, k hmotnému světu ve Skodě.

Decado se vrátil do svého těla a otevřel oči. Pomalu došel k ostatním v lesích na východě, přitahován tepajícím zoufalstvím, které z mladých mnichů vyzařovalo. Našel je na mýtině mezi dvěma nízkými pahorky. Uložili těla jedenácti zabitých a teď se se skloněnými hlavami modlili.

"Vstávejte!" rozkázal jim Decado. "Na nohy!" Mlčky ho poslechli. "No ne, jak jste směšní! Přes všechno své nadání jste jenom děti. Povězte mi, jak šlo zachraňování, co, děti? Osvobodili jste Abaddona? Uspořádáme slavnostní hostinu? Dívejte se mi do očí. zatraceně!"

Přistoupil k Acuovi. "No, žlutá brado, to jsi se tedy předvedl. Dosáhls toho, co by nedokázali ani templáři, ani Ceskovi vojáci. Zničil jsi jedenáct svých druhů."

"To není správné!" zařval Katan se slzami v očích.

"Buď zticha!" zahřměl Decado. "Správné? Já mluvím o tom, co se stalo. Našli jste Abaddona?"

"Ne," připustil Acuas tiše.

"Zjistili jste, proč?"

"Ne."

"Protože oni jeho duši nikdy nedostali - to je úkol nad jejich síly. Lstí vás vlákali do pasti, což je něco, v čem vynikají. Teď je jedenáct vašich bratří mrtvých. A vy ponesete toto břímě."

"A co ty?" ozval se Katan a jeho obvykle vážná tvář se třásla vzteky. "Kde jsi byl ty, když jsme tě potřebovali? Co jsi to za velitele? Nemáš naši víru. Jsi jen nájemný vrah! Nemáš srdce, Decado. Jsi Ledový zabiják. No, aspoň jsme bojovali za něco, čemu věříme, a šli jsme zemřít pro muže, kterého jsme milovali. Dobrá, mýlili jsme se - ale když je teď Abaddon mrtvý, už nemáme žádného velitele."

"Měli jste přijít za mnou," namítl v obraně Decado.

"Proč? Ty jsi byl velitel a tys tam měl být. My jsme tě hledali. Častokrát. Ale i když jsi objevil své nadání - nadání, za které jsme se modlili - vznášel jsi se na okraji našich modliteb. Nikdy jsi nevystoupil. Kdy s námi pojíš nebo si s námi popovídáš? Spíš sám, daleko od ohně. Jsi vyvrženec. My jsme tu, abychom zemřeli pro Pramen. Proč jsi tu ty?"

"Jsem tu, abych vyhrál, Katane. Jestli chcete zemřít, prostě jen zahoďte meče. Nebo požádejte mě - udělám to pro vás, ukončím váš život ve chvilce. Jste tu, abyste bojovali za Pramen, abyste zajistili, že zlo v této zemi nezvítězí. Ale už neřeknu nic. Já jsem zvolený velitel a nežádám od vás žádné přísahy. Žádné sliby. Ti, kteří mě chtějí poslouchat, za mnou přijdou zítra ráno. Pojíme spolu - ano, a pomodlíme se spolu. Ti, kteří si přejí jít svou vlastní cestou, nechť tak

učiní. A teď vás tu nechám, abyste mohli pohřbít mrtvé."
***
Ve městě obyvatelé radostně zdravili vítězné vojsko už z polí půl míle na jih až do středu města a provizorních kasáren. Ale jásot trochu tlumila otázka, kterou si kladl každý: Co teď? Kdy na nás Ceska přitáhne se svými zkříženci?
Tenaka, Rajvan, Ananais, Decado a ostatní velitelé nového vojska se sešli v síni senátu, kde Rajvanini synové, Lake a Lucas, ukázali mapy oblastí na východě a na jihu.
Po vzrušené odpolední debatě bylo zřejmé, že většina Skody se nedá bránit. Cesta Ďáblovým šklebem by se dala zahradit a osadit posádkou, ale k dlouhodobější obraně by bylo třeba tisícovky mužů, zatímco na severu a na jihu nějakých šest dalších průsmyků umožňovalo vstup do údolí a na lučiny kolem Skody.
"Je to jako snažit se bránit králičí doupě," prohlásil Ananais. "Ceska - dokonce i bez svých zkřížených - může poslat do boje padesátkrát víc mužů než my. Můžou nás napadnout ze šestnácti stran. Prostě se nemůžeme udržet."
"Vojsko poroste," tvrdila Rajvan. "Už teď přicházejí další muži z hor. Zpráva se roznese dál, ze Skody, a povstalci se k nám jen pohrnou."
"To ano," připustil Tenaka, "ale je v tom i problém. Ceska vyšle špehy, agenty, panikáře - ti všichni k nám proniknou."
"Třicítka pomůže, kde to půjde, a zrádce vyslídí," ozval se Decado. "Ale pokud se jich k nám dostane moc, nezvládneme je."
"Tak musíme osadit průsmyky a rozdělit Třicítku mezi muže," řekl Tenaka.
A tak to pokračovalo. Někteří muži se chtěli vrátit na své statky, aby připravili pole na léto, jiní se prostě chtěli vrátit s novinkami o svém vítězství. Lake si postěžoval, že přísun potravin je nedostatečný. Galand mluvil o rvačkách, které vypukaly mezi skodskými muži a novými legionářskými dobrovolníky.
Celé odpoledne až do setmění hledali velitelé řešení svých problémů. Nakonec odsouhlasili, že polovině mužů dovolí vrátit se domů, pokud slíbí, že budou pracovat i na polích těch, kteří zůstanou. Koncem měsíce se první polovina vrátí a domů odejde druhá půlka.
Ananais se hněvivě naježil. "A co výcvik?" hromoval. "Jak je, hrome, připravím na válku?"
"Nejsou to vojáci," řekla tiše Rajvan. "Jsou to pracující muži se ženami a dětmi, které musí nakrmit."
"A co s městskou pokladnicí?" zeptal se Zdirad.
"Co je s ní?" chtěla vědět Rajvan.
"Kolik v ní je?"
"Nemám tušení."
"Tak to zjistíme. Když už ve Skodě vládneme, peníze patří nám. Můžeme je použít k nákupu potravin a zboží od Vagriánců. Ti nás sice nenechají překročit hranice, ale našimi penězi určitě nepohrdnou."
"Já hloupá!" vyjekla Rajvan. "Ovšem, že to tak musíme udělat. Laku, zkontroluj pokladnici hned - pokud už jí někdo nepustil žilou."
"Hlídá ji stráž, mami," ujistil ji Lake.
"I tak, jdi tam hned a přepočítej peníze."
"To mi zabere celou noc!"
Rajvan po něm bleskla rozzlobeným pohledem a Lake si povzdechl.
"No dobrá, Rajvan," řekl. "Už jdu. Ale varuju tě - ve chvíli, kdy skončím, tě vzbudím, abych ti řekl, kolik toho je."
Rajvan se na něj zazubila a pak se otočila k Zdiradovi. "Máš v hlavě bystrý mozek - zajedeš do Vagrie a nakoupíš, co potřebujeme?"
"To nemůže," vložil se do toho Tenaka. "Už má jinou práci."
"Ještě ne!" zamumlal Ananais.
"No, já navrhuju," zasáhla Rajvan, "abychom dnešní schůzi přerušili a udělali si přestávku na večeři. Mám hlad, že bych snědla koně. Nemohli bychom se sejít zase zítra?"
"Ne," prohlásil Tenaka. "Zítra odjíždím ze Skody."
"Odjíždíš?" podivila se Rajvan. "Ale ty jsi náš generál."
"Musím, dámo - musím najít vojsko. Ale vrátím se."
"Kde chceš najít vojsko?"
"Mezi svým lidem."
Ticho v síni senátu bylo zničující. Muži si vyměňovali nervózní pohledy a jedině Ananais vypadal, že to s ním nehnulo. Opřel se a nohy v těžkých botách si položil na stůl.
"Vysvětli nám to," zavrčela Rajvan.
"Myslím, že víte, co tím myslím," opáčil chladně Tenaka. "Jediní lidé, kteří mají dost válečníků, aby Cesku znechutili, jsou Nadirové. Budu-li mít štěstí, zvednu vojsko."
"Ty bys ty vraždící divochy přivedl do Drenaje? Jsou horší než Ceskovi zkříženci," protestovala Rajvan a vstala. "To nesnesu - raději zemřu dřív, než ti barbaři vstoupí na skodskou půdu."
Všichni muži kolem uhodili pěstí do stolu, aby ji podpořili. Pak vstal Tenaka a zvedl ruce, aby si vyžádal ticho.
"Vážím si citů každého z vás. Vyrostl jsem mezi Nadiry a znám jejich zvyky. Ale oni nejedí děti, ani se nepáří s démony. Jsou to lidé, bojovní lidé, kteří žijí pro válku. A mají také svou čest. Ale já tu nejsem proto, abych hájil svůj lid - jsem tu proto, abych vám pomohl přežít léto. Myslíte si, že to bylo velké vítězství? Vyhráli jste malou šarvátku. Ceska proti vám začátkem léta vrhne padesát tisíc mužů. Jak mu odpovíte? A jestli vás porazí, co se stane s vašimi rodinami? Ceska Skodu změní v pustinu, a kde kdysi byly stromy, tam budou šibenice: země mrtvých, opuštěná a zmučená. Neexistuje záruka, že se mi mezi Nadiry podaří zvednout vojsko. Pro ně jsem poskvrněný krví lidí s kulatýma očima -

prokletý a méně než člověk. Nadirské děti vyrůstají na příbězích o vaší zhýralosti a naše pověsti jsou plné povídání o vašich genocidách. Nechci od vás svolení k tomu, co dělám. Abych řekl pravdu, ani trochu mi na něm nezáleží! Zítra odjíždím."

V nastalém tichu si sedl a Ananais se k němu naklonil.

"Nemusels na to chodit od lesa," upozornil ho. "Mohls jim to naservírovat rovnou."

Poznámka vyvolala nechtěné odfrknutí Rajvan, která ho rychle změnila na hrdelní uchechtnutí.

Kolem stolu se napětí změnilo ve smích a Tenaka seděl se založenýma rukama, tvář rudou a odhodlanou.

Nakonec promluvila Rajvan. "Tvůj plán se mi nelíbí, příteli. A myslím, že mluvím za všechny zde přítomné. Ale hrál jsi s námi na rovinu a bez tebe by z nás teď bylo žrádlo pro psy." Rajvan si povzdechla, naklonila se nad stůl a položila Tenakovi ruku na paži. "Myslím, že ti na tom zatraceně záleží, jinak bys tu nebyl, a jestli se mýlíš - budiž. Já se postavím za tebe. Přiveď své Nadiry, pokud to dokážeš, a já obejmu prvního kozožravého žoldáka, který přijede s tebou."

Tenaka se uvolnil a zadíval se do jejích zelených očí.

"Jsi skvělá ženská, Rajvan," zašeptal.

"Uděláš dobře, když na to nezapomeneš, generále!"

Kapitola 13

ANANAIS VYJEL Z MĚSTA ZA SOUMRAKU, toužil se zbavit jeho hlučného prostředí. Kdysi miloval městský život s jeho nekonečnými večírky a hony. Bývaly tam krásné ženy k pomilování a muži k zápolení holýma rukama či hranému souboji na meče. Bývali tam sokoli a turnaje a bály, které plynule přecházely v další, a ten nejcivilizovanější západní národ oddávající se zábavě.

Ale tehdy byl Zlatým mládencem a námětem pro vyprávění.

Ananais zvedl škrabošku ze své poničené tváře a cítil, jak vítr ulevuje jeho zanícené jizvě. Vyjel na nedaleký pahorek korunovaný jeřáby, tam sklouzl ze sedla, sedl si a díval se na hory. Tenaka měl pravdu - nemělo smysl legionáře zabíjet. Bylo správné, že se chtěli vrátit - byla to jejich povinnost. Ale nenávist je mocná a Ananais nesl nenávist ve svém srdci. Nenáviděl Cesku pro to, co udělal zemi a jejímu lidu a nenáviděl lid, že to dovolil. Nenáviděl květiny pro jejich krásu a vzduch kolem sebe, že mu umožňuje dýchat.

Ze všeho nejvíc ale nenáviděl sebe, že nemá odvahu ukončit své trápení.

Co tihle skodští rolníci věděli o důvodu, proč s nimi zůstává? V den bitvy ho zdravili, a pak znovu, když přijel do města. "Tmavá maska," tak ho nazvali - hrdina z minulosti vytvořený k obrazu nesmrtelného Drussa.

Co věděli o jeho žalu?

Zadíval se na škrabošku. Dokonce i v ní byla marnivost, protože předek měla vytvarovaný jako nos. Stejně tak si do ní mohl vyříznout dvě díry.

Byl mužem bez tváře a bez budoucnosti. Jedině minulost mu přinášela radost - ale s ní přicházela i bolest. Už mu zbývala jen jeho obrovská síla... a té ubývalo. Bylo mu šestačtyřicet a čas ubíhal.

Po tisící si vzpomněl na zápas se zkřížencem v aréně. Existoval tehdy nějaký jiný způsob, jak ho zabít? Mohl si ušetřit tohle trápení? Znovu si v duchu přehrál celý souboj. Tehdy neexistoval žádný jiný způsob - ta potvora byla dvakrát silnější a o polovinu rychlejší než on. Zázrak byl, že ji vůbec zabil.

Jeho kůň zaržál, zastříhal ušima a otočil hlavu. Ananais si znovu nasadil škrabošku a čekal. Ve chvilce jeho bystrý sluch zachytil tichý klapot koňských podkov.

"Ananaide!" zavolala z temnoty Valtaja. "Jsi tady?" Ananais tiše zaklel, protože neměl náladu na společnost.

"Tady! V závětří."

Valtaja k němu dojela a sklouzla ze sedla, otěže nechala zvířeti na krku. Zlato jejích vlasů se v měsíčním světle proměnilo ve stříbro a v očích se jí odrážely hvězdy.

"Co tu chceš?" zeptal se Ananais, odvrátil se a usedl do trávy. Valtaja si svlékla plášť a rozprostřela ho na zem, pak se na něj posadila.

"Proč jsi sem jel sám?"

"Abych byl sám. Musím přemýšlet o spoustě věcí."

"Řekni slovo a já pojedu zpátky," nabídla.

"Myslím, že bys měla," řekl Ananais, ale ona se nehýbala, a on věděl, že to neudělá.

"Já jsem taky osamělá," zamumlala. "Ale já sama být nechci. Jsem sama a nemám, kam bych šla."

"Já ti nemůžu nabídnout nic, ženská!" štěkl Ananais a hlas měl přitom drsný.

"Aspoň mě můžeš nechat u sebe," podotkla Valtaja a stavidla se otevřela. Z očí se jí vyřinuly slzy a hlava jí klesla, načež se rozvzlykala.

"Tiše, ženská, na slzy není ten správný čas. Proč vlastně brečíš? Ty přece vůbec nemusíš být sama. Jsi velice přitažlivá a Galand je do tebe úplný blázen. Galand je dobrý chlap." Ale vzlykot pokračoval, a tak se k ní přiblížil, položil jí mohutnou paži kolem ramen a přitáhl si ji k sobě.

Valtaja mu zavrtala hlavu do prsou a vzlykání skončilo ve vyčerpaném pláči. Ananais ji poplácával po zádech a hladil po vlasech. Valtaja mu protáhla ruku za záda a jemně ho zatlačila dozadu, až ležel na jejím plášti. Ananaida přepadla strašná touha a on ji chtěl víc, než cokoliv, co mu mohl život nabídnout. Její tělo se tisklo k jeho a Ananais na hrudi cítil teplo jejích ňader.

Valtaja sáhla po jeho masce, ale Ananais ji popadl za zápěstí tak rychle, že ji to ohromilo.

"Ne!" zaprosil a pustil její ruku. Ale ona škrabošku pomalu zvedla a když mu jizvy pohladil vítr, Ananais zavřel oči. Jeho čela se dotkly její rty, pak víček, pak obou zničených lící. Neměl ústa, kterými by jí polibky vrátil, a rozplakal se. Valtaja ho držela, dokud plakat nepřestal.

"Přísahal jsem," vydechl nakonec, "že bych raději zemřel, než aby mě jakákoliv žena takhle spatřila."

"Žena miluje muže. Tvář muže nedělá o nic víc než noha, nebo ruka. Já tě miluju, Ananaide! A tvoje jizvy jsou tvojí součástí. Chápeš to?"

"Je rozdíl," namítl, "mezi láskou a vděčností. Já jsem tě zachránil, ale ty mi nic nedlužíš. Nikdy nebudeš."

"Máš pravdu - jsem ti vděčná. Ale neoddala bych se ti z pouhé vděčnosti. Nejsem malé dítě. Vím, že mě nemiluješ. Proč bys měl? Mohl sis vybrat ze všech krásek v Drenanu a odmítl jsi je. Ale já tě miluju a chci tě - i když jen na tu krátkou chvíli, kterou máme."

"Takže to víš?"

"Jistě, že to vím. Cesku neporazíme - nikdy to nedokážeme. Ale na tom nezáleží. On zemře. Všichni lidé jednou zemřou."

"Myslíš si, že to, co děláme, je hloupost?"

"Ne. Vždy tu budou ti... musí tu být ti... kdo se takovým, jako je Ceska, postaví. Takže v budoucnu budou muži vědět, že tu vždy byli hrdinové, kteří se postavili temnotě. Potřebujeme muže, jako byl Druss a hrabě z Bronzů, jako Egel a Karnak, jako Bild a Železná pěst. Oni nám dávají hrdost a smysl života. A potřebujeme muže, jako je Ananais a Tenaka Chán. Nezáleží na tom, že Světlonoš nemůže zvítězit - záleží jedině na tom, že světlo svítí o něco déle."

"Jsi sečtělá, Val," poznamenal Ananais.

"Nejsem hloupá, Ananaide." Naklonila se nad něj a znovu ho políbila. Ananais jemně přitiskl svá ústa na její. Zaúpěl a sevřel ji ve svém mohutném náručí.

***

Rajvan nemohla usnout. Vzduch byl dusný a těžký, s příslibem bouře. Rajvan odhodila těžkou pokrývku, vstala z postele a kolem svého robustního těla si ovinula vlněné šaty. Pak otevřela dokořán okno, ale z hor nezavál ani větérek.

Noc byla jako černý samet a kolem věže tiše poletovali drobní netopýrci a občas zavítali až dolů mezi ovocné stromy v zahradě. Jezevce, kterého zachytil měsíční paprsek, vzhlédl k ní nahoru a pak si to odcupital do podrostu. Rajvan si povzdechla - noc byla plná krás. Koutkem oka zachytila prchavý pohyb a z okna tak tak rozeznala postavu válečníka v bílém plášti, klečícího u růžového keře. Pak vstal a díky jeho ladným pohybům poznala Decada.

Rajvan odešla od okna a tiše prošla dlouhými chodbami a dolů točitým schodištěm do zahrady na věži. Decado se opíral o nízkou zídku a pozoroval měsíčním světlem zalité hory. Zaslechl přicházet Rajvan a otočil se k ní, na tenkých rtech náznak úsměvu na přivítanou.

"Zaneprázdněn v samotě?" zeptala se ho.

"Jen jsem přemýšlel."

"Tohle je na přemýšlení dobré místo. Klidné."

"Ano."

"Já jsem se tam nahoře narodila," pokračovala Rajvan a ukázala k východu. "Můj otec měl stateček nad hranicí lesa - většinou krávy a koně. Byl to dobrý život."

"Na nic takového bychom se neměli upínat, Rajvan."

"Já vím. Až nadejde čas, přesuneme se ještě výš do hor, kde jsou průsmyky úzké."

Decado přikývl. "Myslím, že Tenaka se už nevrátí."

"Ještě ho neodepisuj, Decado. Tenaka je chytrý."

"Mně to povídat nemusíš - já jsem pod ním šest let sloužil."

"Máš ho rád?"

Decadova tvář se náhle rozzářila úsměvem, který mu ubral celá léta. "Ovšem, že ho mám rád. On je v mém životě tím nejlepším, co jsem kdy měl."

"A co tvoji muži, tvoje Třicítka?"

"Co s nimi má být?" zeptal se opatrně.

"Díváš se na ně jako na kamarády?"

"Ne."

"Tak proč za tebou jdou?"

"Kdo ví? Oni mají sen: přejí si zemřít. To jde mimo mě. Pověz mi o vašem statku - bylas tam šťastná?"

"Ano. Dobrý manžel, hezké děti, úrodná půda pod otevřenou oblohou. Co si může žena na cestě od života ke smrti přát víc?"

"Milovalas svého muže?"

"Co je to za otázku?" vyštěkla Rajvan.

"Nechtěl jsem se tě dotknout. Nikdy jsi se o něm nezmínila jménem."

"To nemá co dělat s nedostatkem lásky. Ve skutečnosti je opak pravdou. Když vyslovím jeho jméno, vrátí se mi všechno, co jsem ztratila. Ale jeho podobu nosím v duši - rozumíš tomu?"

"Ano."

"Proč ty ses nikdy neoženil?"

"Nikdy jsem nechtěl, nikdy jsem netoužil po tom sdílet svůj život se ženou. S lidmi se necítím dobře, snad jen když se přizpůsobí oni mně."

"To tedy jsi velice moudrý," pravila Rajvan.

"Myslíš?"

"Opravdu. Ty a tví přátelé jste si velice podobní, víš. Vy všichni jste nedokonalí muži - hrozně smutní a osamělí. Žádný div, že vás to k sobě přitahuje! My ostatní sdílíme život společně, vykládáme si vtipy a příběhy, smějeme se i pláčeme spolu. Žijeme a milujeme a rosteme. Dennodenně nabízíme jeden druhému kousek útěchy a to nám pomáhá přežít. Ale vy nemáte co takového nabídnout. Místo toho nabízíte své životy - svoji smrt."

"Není to tak jednoduché, Rajvan."

"Život je zřídkakdy jednoduchý, Decado. Ale já jsem taky jenom obyčejná ženská z hor a maluju obrázky tak, jak je vidím."

"No tak, dámo, na tobě není nic obyčejného! Ale dejme tomu - na chvilku - že máš pravdu. Myslíš, že Tenaka nebo Ananais nebo já jsme chtěli být takoví, jací jsme? Můj dědeček měl psa. Chtěl, aby ten pes nenáviděl Nadiry, tak si najal starého domorodce, aby každou noc přišel na statek a štěně ztloukl klackem.

Štěně vyrostlo do nenávisti k tomu starci a všem členům jeho šikmooké rasy. Dáš to za vinu psovi? Tenaka Chán vyrostl uprostřed nenávisti, a i když na to nijak nereagoval, přesto na něm nedostatek lásky zanechal stopy. Koupil si ženu a upnul k ní všechny své naděje. Ona je teď mrtvá a jemu nezůstalo nic.

Ananais? Stačí se na něj jen podívat, abys poznala, jakou v sobě nosí bolest. Ale ani tak to není celý příběh. Jeho otec zešílel a zemřel, když mu před očima zabil matku. Ještě před tím se Aniho otec vyspal s jeho sestrou... zemřela při porodu.

A co se týče mě, můj příběh je ještě odpornější a smutnější. Tak mě ušetři svých horských kázání, Rajvan. Kdyby kdokoliv z nás dospěl v muže na úbočích tvých hor, bezpochyby bychom byli lepšími lidmi."

Tehdy se Rajvan usmála a vyskočila na zídku, pak se otočila a podívala se na něj. "Hlupáčku!" usmála se. "Já jsem neříkala, že je potřeba, abyste byli lepšími lidmi. Jste nejlepšími z lidí a já vás miluju všechny tři. Ty nejsi jako pes tvého dědečka, Decado - ty jsi člověk. A člověk dokáže překonat prostředí, v němž vyrostl, stejně jako dokáže překonat schopného protivníka. Častěji se kolem sebe rozhlédni: uvidíš lidi, jak se dotýkají a dokazují si svou lásku. Ale nedívej se na ně chladně, jako pozorovatel - zúčastni se toho. Jsou tu lidé, kteří čekají, aby tě mohli milovat. To není něco, co bys měl jen tak odmítnout."

"Jsme, kdo jsme, dámo. Víc po mně nežádej. Já jsem Šermíř. Ananais je válečník. Tenaka je generál, který nemá sobě rovného. Takovými nás udělalo prostředí, v kterém jsme vyrostli. Potřebujete nás takové, jaké nás vidíte."

"Možná. Ale možná byste mohli být ještě lepší."

"Teď není čas na pokusy. Pojď - zavedu tě zpátky do pokoje."

***

Zdirad seděl na širokém lůžku a zíral na dveře s tmavými skvrnami. Tenaka byl pryč, ale on vysokého nadirského válečníka pořád viděl a slyšel jeho tichý hlas pronášející rozkazy.

Byla to fraška - byl tu v pasti, chycený v téhle síti hrdinů.

Zmocnit se Dros Delnochu?

Ananais by se Dros Delnochu zmocnit mohl, zaútočil by na něj sám a jeho stříbřitý meč by se blýskal ve vycházejícím slunci. Tenaka by se ho dokázal zmocnit díky nějakému narychlo vymyšlenému plánu, díky nějakému náhlému nápadu zahrnujícímu kus provazu a tři oblázky. Tito muži byli stvořeni pro legendy, stvořeni bohy, aby naplnili ságy.

Ale kam patřil Zdirad?

Přešel k vysokému zrcadlu vedle okna. Ze zrcadla na něj hleděl vysoký mladík, tmavé vlasy po ramena mu přidržovala černá kožená čelenka. Měl jasné a bystré oči a hranatou bradu, která usvědčovala skladatele ság ze lži. Jelenicový kabátec s třásněmi mu skvěle padl, útlý pas mu obtáčel široký opasek s mečem. Po levém boku mu visela dýka. Nohavice měl z nejjemnější tmavé kůže a vysoké boty do půli stehen podle legionářské módy. Sáhl pro meč, zasunul ho do kožené pochvy a zavěsil si ho na opasek.

"Ty hloupý ubožáku!" řekl mu zrcadlový válečník. "Měl jsi zůstat doma."

Snažil se Tenakovi vysvětlit, jak špatně vybavený se cítí, ale Nadir se jen pousmál a nevšímal si ho.

"Máš to v krvi, Arvane. Provede tě skrz," odtušil. Slova! Jenom slova. Krev byla jenom tmavá tekutina - neskrývala žádná tajemství. Odvaha byla záležitostí ducha a ne dar, který může muž přenést na své syny.

Otevřely se dveře. Zdirad se ohlédl a spatřil vcházet Pohana. Černoch se usmál na přivítanou a pak se usadil v širokém koženém křesle. Ve světle lucerny vypadal veliký, jeho širokánská ramena vyplňovala celé křeslo. Stejný jako ostatní - napadlo Zdirada, chlap, který by dokázal pohnout horami.

"Přišel ses rozloučit?" zeptal se, čímž prolomil mlčení.

Černoch zavrtěl hlavou. "Jedu s tebou."

Zdirada zaplavila skoro hmatatelná úleva, ale své city potlačil.

"Proč?"

"Proč ne? Rád jezdím."

"Víš, jaké mám poslání?"

"Máš se zmocnit pevnosti a otevřít brány Tenakovým bojovníkům."

"Není to tak snadné, jak to zní, když to řekneš," poznamenal Zdirad, vrátil se k lůžku a posadil se. Meč se mu přitom připletl mezi nohy a on ho musel srovnat.

"Nedělej si s tím starosti, na něco přijdeš," uklidňoval ho s úsměvem Pohan. "Kdy chceš vyrazit?"

"Asi tak za dva roky."

"Nebuď na sebe tak tvrdý, Zdirade, k ničemu to není. Vím, že před sebou máš těžký úkol. Dros Delnoch je město se šesti hradbami a pevností. Posádkou tam je víc než sedm tisíc vojáků - a asi padesát zkřížených. Ale uděláme, co budeme moci. Tenaka říkal, že máš plán."

Zdirad se uchechtl. "To je od něj hezké. Vymyslel ho už dávno a čekal, až mi to dojde taky!"

"Tak mi ho prozraď."

"Sathulové - jsou to lidé z hor a pouští, divocí a nezávislí. Celá staletí s Drenajci bojovali kvůli právu na Delnošské pohoří. Za první nadirské války pomohli mému předkovi, hraběti z Bronzů. Na oplátku jim tu zemi dal. Nevím, kolik jich je - zhruba deset tisíc, možná míň. Ale Ceska dohodu zrušil, a tak znovu vypukly pohraniční nepokoje."

"Takže budeš hledat pomoc u divochů?"

"Ano."

"Ale jen s malou nadějí na úspěch, co?"

"To je správná poznámka. Sathulové Drenajce vždycky nenáviděli a nedůvěřují nám. A co je ještě horší, opovrhují Nadiry. A i kdyby nám pomohli, jak je, k čertu, přinutím odejít z pevnosti?"

"Jeden problém po druhém, Zdirade!"

Zdirad vstal a meč se mu znovu zapletl mezi nohy a on málem upadl. Stáhl pochvu z opasku a hodil ji na postel.

"Jeden problém po druhém? V pořádku! Podívejme se na ty problémy. Já nejsem válečník, ani Šermíř. Nikdy jsem nebyl vojákem. Bitvy mě děsí a nikdy jsem nepředvedl velké nadání pro taktiku. Nejsem velitel a měl bych potíže, i kdybych měl jenom přinutit hladové chlapy, aby za mnou šli do kuchyně. Který z těchhle problémů vyřešíme nejdřív?"

"Posaď se, chlapče," pravil Pohan, naklonil se dopředu a ruce položil na lenochy křesla. Zdirad si sedl a hněv z něj vyprchal. "Teď poslouchej ty mě! V mojí zemi jsem králem. Dostal jsem se na trůn díky krvi a zabíjení, první z mé rasy, kdo vzal Opál. Když jsem byl mladý a plný pýchy, přišel ke mně starý kněz a řekl mi, že se za své zločiny budu smažit v pekle. Nařídil jsem pluku, aby z mnoha stromů postavil hranici. Nedalo se k ní přiblížit ani na třicet kroků a plameny šlehaly až do nebes. Pak jsem pluku nařídil, aby plameny uhasil. Deset tisíc mužů se vrhlo do plamenů a oheň zhasl. ‚Půjdu-li do pekla,' řekl jsem knězi, ‚moji muži mě budou následovat a plameny zadusí.' Od velkého Moře duší až k Měsíčním horám, takovému království jsem vládl. Přežil jsem jed v kalichu vína i dýku v zádech, falešné přátele i šlechetné nepřátele, proradné syny i letní mor. A přesto půjdu za tebou, Zdirade."

Zdirad polkl a nespouštěl zrak ze světla lucerny tančícího na ebenových rysech muže v křesle.

"Proč? Proč za mnou půjdeš?"

"Protože je třeba tu věc udělat. A teď ti prozradím jednu velkou pravdu, a jestli jsi moudrý, vezmeš si ji k srdci. Všichni lidé jsou hloupí. Jsou plní strachu a nejistoty - to je činí slabými. Ostatní lidé jim vždycky připadají silnější, sebevědomější, schopnější. Je to ta nejhorší lež, protože lžeme sami sobě. Vezmi si sebe. Když jsem sem přišel, byl jsem tvůj černý kamarád, Pohan - velký, silný a přátelský. Ale kým jsem teď? Nejsem teď králem divochů vysoko nad tebou? Necítíš se zahanbený, žes své mrňavé pochybnosti vložil na má bedra?"

Zdirad přitakal.

"A přesto, jsem král? Opravdu jsem nařídil svému pluku, aby zadusil oheň? Jak to můžeš vědět? Nemůžeš! Naslouchal jsi hlasu svých nedostatků, a protože jsi mu uvěřil, dostal ses do mé moci. Kdybych tasil meč, je z tebe mrtvola! A přesto, když se na tebe podívám, vidím odvážného mládence, urostlého a v prvním rozkvětu svého mužství. Mohl bys být králem nájemných vrahů, nejnebezpečnějším bojovníkem pod sluncem. Mohl bys být císařem, generálem, básníkem...

Že nejsi velitel, Zdirade? Velitelem se může stát kdokoliv, protože každý chce být veden."

"Já nejsem Tenaka Chán," trval na svém Zdirad. "Nejsme stejné krve."

"Řekni mi to za měsíc. Ale prozatím hraj svou hru. Budeš překvapený, kolik lidí oklameš. O svých pochybnostech nikomu nevykládej! Život je hra, Zdirade. Tak ji hrej."

Zdirad se zazubil. "Proč ne? Ale řekni mi - opravdu jsi své muže poslal do ohně?"

"To řekni ty mně," vybídl ho Pohan s nehybnou tváří a oči se mu ve světle lucerny zaleskly.

"Ne, neudělal jsi to!"

Pohan se zazubil. "Ne! Koně nechám připravit na ráno - uvidíme se za svítání."

"Nezapomeň přibalit medové koláčky - Belder je má rád."

Pohan zavrtěl hlavou. "Ten stařík s námi nepůjde. Není ti k ničemu a ztratil kuráž. Zůstane tady."

"Jestli jdeš za mnou, tak uděláš, co řeknu, zatracené," štěkl Zdirad. "Tři koně a Belder pojede s náma!"

Černý muž nazvedl obočí a rozhodil rukama. "Nuže dobrá." Otevřel dveře.

"Jaké to bylo?" zeptal se Zdirad.

"Pro začátek to nebylo nejhorší. Uvidíme se ráno."

Když se Pohan vrátil do svého pokoje, měl zasmušilou náladu. Zvedl svůj objemný vak na postel a rozložil na ni zbraně, které si zítra vezme: dva lovecké tesáky, ostré jako břitva, čtyři vrhací nože pověšené na bandalíru, krátký meč s dvojitým ostřím a dvojbřitou sekeru, kterou si přiváže k sedlu. Vysvlékl se do naha, vytáhl z vaku nádobku s olejem a začal si natírat tělo. Na pletence ramenních svalů trochu přitlačil. Vlhký západní vzduch mu zalézal až do morku kostí.

V duchu se vrátil o celá léta zpátky. Pořád cítil žár ohně a slyšel výkřiky válečníků, kteří běželi vstříc plamenům...

***

Tenaka sjel dolů z hor na stráně vagrijských plání. Za levým ramenem mu vycházelo slunce a nad hlavou se mu stahovala mračna. S větrem ve vlasech se cítil smířený se světem, a i když se před ním tyčila hora problémů, cítil se lehce, zbaven veškerých břemen.

Napadlo ho, zda za to, že se mezi obyvateli měst s jejich vysokými zdmi a okny s okenicemi necítí dobře, nemůže jeho nadirské dědictví. Vítr ještě zesílil a Tenaka se usmál.

Zítra se k němu může přihnat smrt na hlavici šípu - ale dnes... dnes mu bylo dobře.

Vyhnal z hlavy všechny myšlenky na Skodu - to může vyřídit Ananais s Rajvan. Ze Zdirada se už také stal muž, jedoucí vstříc svému vlastnímu osudu. Všechno, co mohl Tenaka udělat, bylo splnit svou část příběhu.

V duchu se vrátil do dětství u divokých kmenů. Oštěp, Vlčí hlava, Zelená opice, Pohřební hora, Lupiči duší. Tolik

táborů, tolik území.

Ulrikův kmen byl uznáván jako první mezi bojovníky: páni stepí, nosiči války. Oni byli Vlci a jejich zuřivost v boji byla pověstná. Ale kdo vládne nad Vlky teď? Jongir už určitě zemřel.

Tenaka se zamyslel nad svými současníky:

Mluvící nůž, rychle se rozhněval a pomalu odpouštěl. Mazaný, vynalézavý a ctižádostivý.

Abadaj Zloděj pravdy, záludný a chodící po cestách šamanů.

Cuboj, známý jako Lebka u sedla od chvíle, kdy zabil nájezdníka a jeho lebku si pověsil na sedlovou hrušku.

Ti všichni byli Jongirovými vnuky. Všichni potomky Ulrika.

Tenakovy fialové oči se zachmuřily a ochladili, když si na trojici vzpomněl. Všichni tři míšence nenáviděli.

Abadaj z nich byl největší ničema a při Svátku dlouhých nožů se dokonce uchýlil k jedu. Jenomže Šilát, Tenakova bdělá matka, si všimla, že do synova poháru byl přidán prášek.

Ale nikdo z nich se Tenakovi nikdy nedokázal postavit čelem, protože ten si už ve věku čtrnácti let vysloužil jméno Tanečník s čepelí a perfektně ovládal každou válečnou zbraň.

A za dlouhých nočních hodin sedával u táborových ohňů a naslouchal starcům, když vzpomínali na minulé války a zdůrazňovali strategické a taktické podrobnosti. V patnácti znal každou bitvu a šarvátku v dějinách Vlčího kmene.

Tenaka přitáhl otěže a zahleděl se ke vzdáleným delnošským horám.

Nadirové jsme,
Zrození mladí,
Krvavá písmena,
Sekery nosiči,
Vítězi stále.

Zasmál se a vtiskl valachovi paty do slabin. Zvíře si odfrklo a vyrazilo tryskem přes pláně a tichem časného rána se nesl dusot kopyt.

Tenaka koně nechal běžet několik minut, než ho zpomalil do lehkého cvalu a pak do klusu. Měli před sebou cestu dlouhou mnoho mil, a i když byl oř bujný, Tenaka ho nechtěl zchvátit.

U všech bohů, jak bylo dobré dostat se od lidí! I od Renji.

Byla nádherná a on ji miloval, ale byl mužem, který potřebuje samotu - svobodu, aby mohl plánovat.

Ona ho mlčky vyslechla, když jí sděloval svůj záměr cestovat sám. Čekal hořkou hádku, ale ona nic takového neudělala. Místo toho jej objala a pak se milovali bez vášně, ale s velikou něhou.

Přežije-li tuhle šílenou výpravu, dá jí své srdce i svůj domov. Přežije-li? Spočítal si naděje na vítězství na jedna ku stu, možná tisíci. Náhle ho cosi napadlo. Není hlupák? Měl Renju a ve Ventrii na něj čekalo bohatství. Proč všechno riskovat?

Miloval Drenaj? Nad touto otázkou se zahloubal, věděl, že Drenaj rád nemá, ale byl zvědav, co k ní vlastně cítí. Její lid ho nikdy nepřijal, ani jako generála Draků. A země, ač překrásná, neměla nic z divoké nádhery stepí. Tak co k ní vlastně cítí?

Smrt Illae ho vyvedla z rovnováhy, přišla tak brzy po zničení Draků. Zahanbení nad tím, že odmítl své přátele, se smísilo s bolestí z Illaeina odchodu a on její smrt jakýmsi zvláštním způsobem viděl jako trest za to, že nesplnil svou povinnost. Jedině Ceskova smrt - a jeho vlastní - mohla tuto hanbu setřít. Ananais se Ceskovi postaví i sám, bude-li to nutné, s vírou, že se Tenaka vrátí, jak slíbil. A přátelství bylo cosi nekonečně pevnějšího a mnohem silnějšího než láska k zemi. Tenaka Chán by projel nejhlubší pekelnou propastí a vydržel největší útrapy pod sluncem, jen aby splnil slib daný Ananaidovi.

Ohlédl se zpět ke Skodským horám. Tam začne opravdové umírání. Rajvanina tlupa stála na kovadlině dějin a vzdorně vzhlížela k Ceskovu kladivu.

Ananais s ním těsně před svítáním vyjel z města. Zastavili na vrcholku kopce.

"Dávej na sebe pozor, ty nadirskej ochlasto!"

"A ty, Drenajče, se starej o svý!"

"Ne, vážně, Tani, buď opatrný. Sežeň to svý vojsko a rychle se vrať. Nemáme moc času. Řekl bych, že proti nám pošlou vojáky z Delnochu, aby nás trochu naklepali před hlavním úderem."

Tenaka přikývl. "Zkusí to a stáhnou se - utahají vás. Použij Třicítku, v příštích dnech budou neocenitelní. Myslíš taky trochu na druhou základnu?"

"Ano, už posíláme zásoby do vyšších poloh jižně od města. Jsou tam dva úzké průsmyky, které můžeme udržet. Ale jestli nás tam zaženou, je konec. Odtamtud už není kam utéct."

Muži si potřásli rukama a pak se vřele objali.

"Chtěl bych vědět..." začal Tenaka, ale Ananais ho zarazil.

"Já vím, chlapče! Musíš si pospíšit nazpátek. Můžeš se spolehnout na Tmavou masku, že pevnost udrží."

Tenaka se zazubil a vyjel k pláním Vagrie.

Kapitola 14

PO ŠEST DNÍ NEBYLO NA VÝCHODNÍCH hranicích Skody ani stopy po nepřátelské činnosti. Do hor proudili

uprchlíci a přinášeli historky o mučení, hladovění a hrůzovládě. Třicítka uprchlíky prohlížela, jak nejlépe dokázala, a ty, kteří lhali, nebo byli tajnými Ceskovými přívrženci, posílala pryč.

Ale počet lidí den po dni narůstal, jak se země za hranicemi vyprazdňovaly. V několika údolích byla zřízena tábořiště a Ananaida sužovaly problémy se zásobováním a hygienou. Rajvan si to vzala na starost, sestavovala z uprchlíků pracovní čety, které kopaly latríny a budovaly jednoduché přístřešky pro staré a slabé.

Ustavičně přicházeli mladí muži a hlásili se do vojska a bylo na Galandovi, Parsalovi a Lakovi, aby jim našli práci u skodské domobrany.

Ale oni se vždycky ptali po Tmavé masce, obrovi v černém odění. "Ceskova zhouba," tak mu říkali a mezi nově příchozími byli skladatelé a básníci, jejichž písně se za nocí vznášely nad táborovými ohni v údolích.

Ananaidovi to bylo proti srsti, ale dobře to skrýval věda, jak cenné tyto pověsti budou v nadcházejících dnech.

Každého rána vyjel do hor, aby si prohlédl kotliny a úbočí, hledal průsmyky a zvažoval vzdálenosti a zatáčky k útoku. Poslal muže budovat hliněné stěny a příkopy, které pak překrývali kamením. Na různých místech byly ukryty zásoby šípů a kopí a vysoko ve větvích stromů visely pytle potravin, zakryté hustým listovím. Každý velitel oddílu věděl nejméně o třech skrýších.

Za soumraku Ananais svolával velitele oddílů ke svému ohni, vyptával se jich na denní výcvik a povzbuzoval je, aby sami přicházeli s nápady a strategickými plány. Pečlivě si všímal těch, kteří tak činili, a ty si podržel u sebe, i když už ostatní poslal pryč. Lakovi to, přes všechen jeho idealistický zápal, myslelo a reagoval inteligentně. Měl rozsáhlé znalosti terénu a Ananais ho často využíval. Galand byl také mazaný válečník a muži si ho vážili, byl tvrdý, spolehlivý a věrný. Jeho bratr Parsal nebyl žádný myslitel, ale o jeho odvaze se nedalo pochybovat. K tomuto vnitřnímu kroužku Ananais přidal další dva: Turse a Thorna. Osamělé chlapíky, kteří toho mnoho nenamluvili, oba byli původně lupiči, kteří si vydělávali na živobytí nájezdy na vagrijské území a krádežemi dobytka a koní, s nimiž pak obchodovali ve východních údolích. Turs byl mladý a plný ohně, jeho bratra a dvě sestry zabili při nájezdu, který vyvolal Rajvanino povstání. Thorn byl starší, tuhý a hubený. Skodští muži si jich obou vážili a mlčky poslouchali, když promluvili.

Byl to Thorn, kdo přinesl novinky o vyjednavači, sedmého dne po Tenakově odjezdu.

Ananais projížděl východní svahy hory Carduil, když ho Thorn našel, a rychle vyrazil k východu. Thorn jel s ním.

Když Ananais konečně dorazil do Údolí rozbřesku, kde na něj čekal Decado se šesti rytíři Třicítky, aby ho přivítali, jejich koně byli zpěnění. Kolem byla asi stovka skodských mužů zakopaných v postavení přehlížejícím pláň pod nimi.

Ananais popošel dopředu a vylezl na hrbolatou skálu. Pod ním bylo šest set válečníků nesoucích červenou barvu Delnochu. Uprostřed, na bílém koni, seděl postarší muž v jasně modrých šatech. Měl dlouhou bílou bradu. Ananais ho poznal a kysele se ušklíbl.

"Kdo je to?" zeptal se Thorn.

"Breight. Říkají mu Korouhvička. Ani mě to nepřekvapuje - je rádcem už přes čtyřicet let."

"Musí to být Ceskův člověk," usoudil Thorn.

"On je člověk kohokoliv, ale bylo moudré poslat jeho, protože on je diplomat a šlechtic. Klidně ti řekne, že vlci snášejí vejce, a ty mu to uvěříš."

"Neměli bychom sehnat Rajvan?"

"Ne. Já si s ním promluvím."

V té chvíli popojelo dopředu šest mužů a připojilo se ke staršímu rádci. Pláště a zbroj měli černé. Když se na ně Ananais díval, vzhlédli a on na sobě ucítil jejich oči. Po zádech mu přeběhl mráz.

"Decado!" zařval, když ho zasáhl strach. Okamžitě ho zalilo hřejivé teplo přátelství, to když k němu Decado a jeho šest válečníků obrátili svou mentální sílu, aby ho ochránili.

Teď rozzlobený Ananais zahulákal na Breighta, aby přijel blíž. Stařec zaváhal, ale jeden z templářů se k němu naklonil a on pobídl koně a nemotorně vyjel po příkrém svahu nahoru.

"To stačí!" křikl Ananais a vykročil.

"Jsi to ty, Zlatý mládenče?" zeptal se Breight hlubokým, zvučným hlasem. Oči měl hnědé a velice přátelské.

"Jsem to já. Řekni, co máš říct."

"Není nutné, abychom se k sobě chovali hrubě, Ananaide. Nebyl jsem to já, kdo ti první provolával slávu, když se ti dostalo poct za vítězství v boji? Nezajistil jsem ti první povýšení u Draků? Nedůvěřovala mi snad tvá matka?"

"To všechno a mnohem víc, starouši! Ale teď je z tebe patolízal, který slouží tyranovi, a minulost je dávno mrtvá."

"Špatně mého pána Cesku znáš - on má na srdci pouze dobro Drenaje. Žijeme v těžké době, Ananaide. Velice těžké. Naši nepřátelé proti nám vedou tichou válku, snaží se nás vyhladovět. Není jediného království kolem nás, které by si přálo, aby Drenaj prospívala, protože by to znamenalo konec jejich zahnívající existence."

"Ušetři mě těch nesmyslů, Breighte! Nehodlám se s tebou dohadovat. Co chceš?"

"Vidím, že díky těm strašlivým ránám jsi ještě víc zahořkl, a je mi to líto. Přináším ti královskou milost! Mého pána se to, co jsi proti němu podnikl, hluboce dotklo, a přesto ti minulé činy zajistily místo v jeho srdci. Tobě na počest také omilostnil všechny, kteří se proti němu ve Skodě postavili. Dále slibuje, že osobně překontroluje všechny stížnosti, které máš, skutečné i domnělé. Mohl by se zachovat čestněji?"

Breight zvedl hlas, aby se donesl až k poslouchajícím obráncům, a očima přejížděl řadu posluchačů, aby viděl, jaký to na ně udělalo dojem.

"Ceska by nepoznal ‚čestněji', i kdyby to měl vypálený na zadku," řekl Ananais. "Ten chlap je had!"

"Chápu tvou nenávist, Ananaide - podívej se na sebe... zjizvený, zmrzačený, nelidský. Ale určitě v tobě zůstala ještě trocha lidskosti. Proč by měla tvoje nenávist přinést tisícům nevinných duší strašlivou smrt? Nemůžete zvítězit! Zkříženci se nyní shromažďují a na celé zemi neexistuje vojsko, které by proti nim něco zmohlo. Chceš své lidi zničit? Nahlédni do svého srdce, člověče!"

"Nebudu se s tebou hádat, starouši. Tam dole na tebe čekají tví lidé a s nimi jsou i templáři - kteří se živí masem dětí. V Drenanu se shromažďují ty vaše pololidský potvory a do téhle malé bašty svobody denně proudí tisíce nevinných. To všechno usvědčuje tvoje slova ze lži. Já se na tebe ani nezlobím, Breighte Korouhvičko! Tys prodal svou duši za hedvábím potažený lehátko. Rozumím ti - jsi vystrašený stařec, který nikdy nežil, protože se nikdy žít neodvážil. V těchhle horách je život a vzduch chutná jako víno. Máš pravdu, když tvrdíš, že proti zkřížencům nic nezmůžem. My to víme, protože nejsme hloupí. Žádná sláva nás tu nečeká, ale my jsme muži a synové mužů a před žádným mužem klečet nebudem. Proč se nepřipojíš k nám a nezjistíš aspoň teď, co to je radost ze svobody?"

"Svoboda? Jsi v pasti, Ananaide. Na východ vás svým územím nenechají projít Vagriánci a na západě čekáme my. Klameš sám sebe. Jakou cenu má ta tvoje svoboda? V několika dnech se tu shromáždí císařova vojska a bude jich plná pláň. Ceskovy zkřížence jsi viděl - no, přijdou ještě další. Mohutné obludy, smíchané z opů z východu, z velkých medvědů ze severu a vlků z jihu. Útočí rychle jako blesk a živí se lidským masem. Tvoje ubohoučké oddíly budou smeteny jako prach bouří. Pak mi vykládej o svobodě, Ananaide. Já po svobodě v hrobě netoužím."

"A přesto k tobě přichází, Breighte, v každém bílém vlasu, v každé hyzdící vrásce, se k tobě přikrádá smrt a na oči ti pokládá svoje chladné ruce. Nemůžeš uniknout! Odejdi, mužíku, dnes jsi už skončil."

Breight vzhlédl k obráncům a rozhodil paže.

"Nenechte se oklamat tímto mužem!" zakřičel. "Můj pán Ceska je čestný muž a svoje sliby dodrží."

"Jdi domů a zemři!" poradil mu Ananais, otočil se na patě a odkráčel ke svým lidem.

"Tebe smrt dostane dřív než mě," vřískal Breight, "a její příchod bude strašlivý." Pak stařec obrátil koně a odcválal dolů z kopce.

"Myslím, že boj začne zítra," zamumlal Thorn.

Ananais přitakal a kývl na Decada, aby se k němu připojil. "Co si myslíš ty?"

Decado pokrčil rameny. "Nedokážeme prorazit stěnou, kterou templáři vztyčili."

"Projdou oni naší?"

"Ne."

"Aspoň jsme na tom stejně," řekl Ananais. "Ale pokusili se nás porazit slovy. Teď jsou na řadě meče a pokusí se nás demoralizovat náhlým výpadem. Otázka je, kde a co s tím uděláme?"

"No," pravil Decado, "velkého Tertulliana se jednou zeptali, co by dělal, kdyby ho napadl muž silnější, rychlejší a mnohem obratnější než on."

"A co odpověděl?"

"Řekl, že by mu usekl tu jeho zatracenou hlavu za to, že je takový lhář."

"To zní dobře," vložil se do hovoru Thorn, "ale slova nám teď pomůžou asi jako loňský sníh."

"To máš tedy pravdu," souhlasil s úšklebkem Ananais. "Tak co navrhuješ, horale?"

"Usekněme jim ty jejich zatracený hlavy!"

***

Chýše se koupala v měkké narudlé záři vycházející z hořících polen. Ananais ležel v posteli, ruku pod hlavou. Vedle něj seděla Valtaja a do ramen a zad mu vtírala olej - hnětla a uvolňovala mu stažené svaly kolem páteře. Měla silné prsty a pomalý, pravidelný pohyb jejích rukou měl uklidňující účinek. Ananais si povzdechl a upadl do dřímoty, snil sny o světlejších dnech.

Když Valtaju začaly prsty pálit únavou, chvíli mu široká záda masírovala dlaní. Ananaidův dech se prohloubil. Valtaja ho zakryla pokrývkou, přitáhla si k posteli křeslo a seděla tam s pohledem upřeným na jeho poničenou tvář. Zdálo se, že zanícená jizva pod okem se mu začíná hojit. Valtaja na jizvy jemně nanesla olej. Ananais trochu funěl, jak dýchal oválnými dírami, které měl místo nosu. Valtaja se opřela a narůstal v ní bolestivý pocit smutku. Ananais byl skvělý muž a takový osud si nezasloužil. Potřebovala všechnu svou nemalou odvahu k tomu, aby ho byť jen políbila, a i teď se na jeho tvář nemohla podívat, aniž by se v ní nezvedla vlna odporu. Přesto ho milovala.

Život byl krutý a nekonečně smutný.

Valtaja už spala s mnoha muži. Jednou to byla touha, jindy povolání. V poslední době za ní přišlo mnoho ošklivých mužů a s nimi se naučila skrývat své pocity. Teď byla za ty lekce vděčná, protože když Ananaidovi sňala škrabošku, zároveň ji přepadly dva dojmy. Jedním byla nesmírná hrůza z jeho zmrzačené tváře. Tím druhým byla strašná úzkost v jeho očích. Jak byl silný, v té chvíli byl jako ze skla. Teď se zadívala na jeho vlasy - pevné zlaté kudrny lemované stříbrem. Zlatý mládenec! Jak hezký kdysi musel být. Jako bůh. Přejela si rukou své vlastní světlé vlasy a odhrnula si je z očí.

Unavená se zvedla a protáhla se. Okno bylo pootevřené a ona ho otevřela dokořán. Venku pod měsíčním srpkem leželo tiché údolí.

"Chtěla bych být znovu mladá," zašeptala. "Provdala bych se za básníka."

***

Katan se vznášel nad horami a přál si, aby jeho tělo mohlo vzlétnout stejně vysoko, jako jeho duch. Chtěl ochutnat vzduch, cítit na tváři drsný vítr. Pod ním se tyčily Skodské hory jako hroty oštěpů. Vyletěl výš a hory dostaly jinou podobu. Katan se usmál.

Skoda se stala kamennou růží se zubatými okvětními lístky na poli zeleně. Propojené prstence žulových věží vytvářející obrovitánský květ.

Na severovýchodě tak tak rozeznával delnošskou pevnost, zatímco na jihovýchodě se třpytila města Drenaje. Byla to krása. Odsud, z místa, kde nebyla krutost, mučení, hrůzovláda. Nebylo tu místa pro lidi s malými dušičkami a neomezenou ctižádostí.

Znovu se obrátil k růži Skody. Vnější lístky skrývaly devět žlebů, jimiž mohlo projít vojsko. Všechny je prohlédl,

změřil jejich tvar a sklon a představoval si zástupy bojujících mužů, útočící jízdu, prchající pěšáky. Všechny podrobnosti si uložil do paměti a vydal se k druhému horskému prstenci. Zde byla jen čtyři hlavní údolí, ale k otevřeným pastvinám a lesům za nimi si prorážely cestu tři zrádné průsmyky.

Ve středu růže byly hory a k nim vedly pouze dvě přístupové cesty z východu - údolí známá jako Tarsk a Magadon.

Svůj úkol splnil a tak se Katan vrátil do svého těla a podal zprávu Decadovi. Nemohl mu dát žádnou naději.

"Ve vnějším prstenci je devět hlavních údolí a dvacítka dalších užších průsmyků. Dokonce i na vnitřní prstenec kolem Carduilu se dá zaútočit ze dvou stran. Naše síly se neudrží ani na jedné. Nejde plánovat obranu, která má šanci na úspěch jedna ku dvaceti. A úspěchem myslím vydržet jeden nápor."

"Nikomu nic neříkej," nařídil Decado. "Promluvím si s Ananaidem."

"Jak si přeješ," opáčil Katan chladně.

Decado se mírně usmál. "Lituju, Katane."

"Čeho?"

"Že jsem tím, kým jsem," odpověděl válečník a vydal se nahoru, až dosáhl výše položeného prostranství, odkud bylo vidět do několika údolí. Byla to dobrá země -chráněná, mírumilovná. Nebyla bohatá, jako Sentranská planina na severovýchodě, ale při správné péči statky prospívaly a dobytek tloustl na trávě horských luk a pasek.

Decadova rodina měla statek daleko na východě a on usoudil, že láska k rostoucím věcem do něj byla vložena už v okamžiku početí. Dřepl si a silnými prsty zaryl do půdy u svých nohou. Byl tady jíl a tráva byla šťavnatá a hustá.

"Můžu se připojit?" zeptal se Katan.

"Prosím."

Muži chvíli seděli mlčky a pozorovali krávy, které se v dálce pásly na úrodných svazích.

"Chybí mi Abaddon," přiznal náhle Katan.

"Ano, byl to dobrý člověk."

"Byl to moudrý člověk. Ale byl netrpělivý a věřil jen málo."

"Jak to můžeš říct?" zeptal se Decado. "Věřil dost na to, aby znovu vytvořil Třicítku."

"Přesně! Usoudil, že zlo musí být přemoženo hrubou silou. A přesto naše víra prohlašuje, že zlo může přemoci pouze láska."

"To je šílenství. Co bys udělal se svými nepřáteli?"

"Co s nimi udělat lepšího, než je změnit na své přátele?" namítl Katan.

"Slova to jsou hezká, argument ošidný. Z Cesky si přítele neuděláš - buď se staneš jeho otrokem, nebo zemřeš."

Katan se usmál. "A co na tom záleží? Pramen vládne všem věcem a věčnost se vysmívá lidskému životu."

"Myslíš, že nezáleží na tom, jestli zemřeme?"

"Jistě že nezáleží. Vezme si nás Pramen a my budeme žít navěky."

"A jestli žádný Pramen není?" zeptal se Decado.

"Tak je smrt o to vítanější. Já Cesku nemůžu nenávidět. Můžu ho jenom litovat. Postavil říši na teroru. A čeho tím dosáhl? Každý den ho posune blíž ke hrobu. Je spokojený? Dívá se s láskou byť na jedinou věc? Obklopil se válečníky, aby ho chránili před vrahy, pak má válečníky, kteří na ty válečníky dávají pozor a hledají zrádce. Ale kdo hlídá hlídače? Jaký to ubohý život!"

"Takže," řekl Decado, "Třicítka nejsou vůbec válečníci Pramene?"

"Jsou, pokud tomu oni věří."

"Nemůžeš mít všechno, Katane."

Mladík se uchechtl. "Možná. A jak ses ty stal válečníkem?"

"Všichni muži jsou válečníky, protože život je boj. Sedlák bojuje se suchem, záplavami, nemocí a morem. Námořník bojuje s mořem a bouří. Já jsem na to neměl sílu, tak bojuju s lidmi."

"A s kým bojuje mnich?"

Decado se obrátil k vážnému mladíkovi čelem. "Mnich bojuje sám se sebou. Nemůže se podívat na ženu s počestnou touhou, aniž by se do něj nevpálil pocit viny. Nemůže se opít a zapomenout. Nemůže se na den prostě jen tak ponořit do krás světa, aniž by v něm nehledalo vědomí, že by se měl zabývat něčím, co stojí za to."

"Na mnicha máš o svých bratrech nepříliš valné mínění."

"Naopak, mám o nich vysoké mínění," opravil ho Decado.

"Na Acua jsi byl dost tvrdý. On opravdu věřil, že zachraňuje Abaddonovu duši."

"Já vím, Katane. A obdivuju ho za to - vlastně vás všechny. Zlobil jsem se sám na sebe. Nebylo to pro mě snadné, protože já nemám vaši víru. Pro mě je Pramen záhadou, které nemůžu přijít na kloub. A přesto jsem Abaddonovi slíbil, že dohlédnu na to, aby byl jeho úkol dokončen. Jste skvělí mladí muži a já jsem jenom starý válečník zamilovaný do smrti."

"Nebuď na sebe tak tvrdý. Jsi vyvolený. Je to veliká čest."

"Náhoda! Já přišel do chrámu a Abaddon v tom viděl mnohem víc, než měl."

"Ne," nesouhlasil Katan. "Vzpomeň si na tohle: přišels v den, kdy jeden z našich bratří zemřel. Víc než to - ty nejsi jenom válečník, jsi nejspíš vůbec nejlepší Šermíř naší doby. Sám jsi porazil templáře. Ba víc, rozvinul jsi nadání, s nímž se většina z nás narodila. Přišel jsi nám na pomoc do hradu Prázdnoty. Jak bys mohl nebýt naším přirozeným velitelem? A jsi-li jím... co tě k nám přivedlo?"

Decado si lehl a zadíval se na kupící se mračna.

"Myslím, že bude pršet," poznamenal.

"Zkusil ses někdy pomodlit, Decado?"

"Stejně bude pršet."

"Zkusils to?" naléhal mnich.

Decado se posadil a zhluboka si povzdechl. "Ovšem, že jsem to zkusil. Ale nedostalo se mi odpovědi. Zkusil jsem to té noci, kdy jste se vydali do Prázdnoty... ale On mi neodpověděl."

"Jak to můžeš říct? Copak ses té noci nenaučil létat? Nenašel jsi nás skrze mlhy mimo čas? Myslíš, že jsi to dokázal vlastními silami?"

"Ano, myslím."

"Takže sis na své modlitby odpověděl sám?"

"Ano."

Katan se usmál. "Tak se modli dál. Kdo ví, jakých výšin dosáhneš?"

Teď byla řada na Decadovi, aby se uchechtl. "Utahuješ si ze mě, Katane! To nedovolím. Za to povedeš modlitby dnes večer ty - myslím, že Acuas si potřebuje odpočinout."

"Bude mi potěšením."

***

Ananais pobídl svého černého valacha do trysku přes pole. Sklonil se zvířeti nad krk a pobízel ho vpřed. Kopyta duněla na suché zemi. Na těch pár okamžiků rychlosti zapomněl na své potíže a plně se oddal svobodě jízdy. Za ním, hluboce sklonění, jeli Galand s Thornem, ale jejich oři nebyli pro valacha soupeřem a Ananais dorazil k potoku o nějakých dvacet délek napřed. Seskočil na zem a koně poplácal. Držel ho dál od vody a vodil ho dokola, aby vychladl. Ostatní sesedli.

"To je nefér!" prohlásil Galand "Tvůj kůň je o několik pěstí vyšší a chovaný pro rychlost."

"Ale já vážím víc než vy dva dohromady," opáčil Ananais.

Thorn neříkal nic, jen se křivě zazubil a potřásl hlavou. Měl Ananaida rád a vítal změnu, která se s ním udála od chvíle, kdy se do jeho chýše nastěhovala ta plavovláska. Vypadal živější - víc vyrovnaný se světem.

Láska už je taková. Thorn se zamiloval mnohokrát a i ve dvaašedesáti doufal ještě aspoň ve dva, tři románky. Byla tu jedna vdova, která měla statek vysoko v liduprázdném kraji na severu. Často se tam zastavoval na snídani. Ještě na něj nebyla milá, ale bude - Thorn ženy znal. Nemělo smysl se do něčeho hnát... Mírná řeč, to je odpověď. Zeptat se jich na pár věcí o nich... Zajímat se. Většina mužů prochází životem odhodlaná brát tak rychle, jak žena dovolí. Nesmysl! Nejdřív mluvit. Učit se. Pak se dotknout, jemně, s láskou. Starostlivě. Pak milovat a zůstat. Thorn se to naučil brzy, protože byl vždycky ošklivý. Ostatní muži mu jeho úspěchy záviděli, ale nikdy se od něj nenamáhali poučit. Hlupáci!

"Další karavana z Vagrie dorazila dnes ráno," řekl Galand a podrbal se ve vousech. "Ale pokladnice už je skoro prázdná. Ti zatracení Vagriánci zdvojnásobili ceny."

"To je zákon trhu," odtušil Ananais. "Co přivezli?"

"Hlavice k šípům, železo, nějaké meče. Hlavně mouku a cukr. Ano - a hodně kůží a usní. Lake to nakázal. Mělo by tam být dost jídla tak na měsíc... ale víc ne."

Thornovo suché zachechtání Galanda zastavilo v rozletu.

"Co je na tom tak směšného?"

"Jestli budem za měsíc naživu, klidně budu hladovět!"

"Ještě pořád přicházejí uprchlíci?" zeptal se Ananais.

"Ano," odpověděl Galand, "ale je jich míň. Myslím, že to zvládneme. Vojsko teď musí mít tak dva tisíce mužů, ale budeme dost roztažení. Nelíbí se mi jen tak posedávat a čekat, co udělají. Draci se řídili předpokladem, že první úder je nejdůležitější."

"Nemáme navybranou," odpověděl Ananais, "protože v příštích týdnech musíme udržet co nejširší prostor. Kdybychom se stáhli, oni by sem prostě vjeli. V této chvíli se ještě nerozhodli, co udělají."

"Muži začínají být popudliví," ozval se Thorn. "Není snadné tady jen tak posedávat - začnou pak přemýšlet, být zvědaví a představovat si různý věci. Rajvan dělá zázraky, cestuje z údolí do údolí, povzbuzuje jejich odvahu a říká jim, že jsou hrdinové. Ale nemuselo by to stačit.

Naše vítězství bylo opojný, Ananaide, ale ti, kteří v bitvě nebyli, teď počtem převyšují ty, co bojovali. Neprošli ohněm. A jsou nervózní."

"Co navrhuješ?"

Thorn se zase tak křivě zazubil. "Já nejsem generál, Tmavá masko. Ty to pověz mně!"

Kapitola 15

KAFÁŠ ODEŠEL OD STANŮ A ROZLOŽIL si černý plášť na suchou zemi jako pokrývku. Sňal si tmavou přilbici a posadil se. Hvězdy jasně zářily, ale Kafáš si jich nevšímal. Noc byla chladná a čistá, ale on nenáviděl prázdnotu. Toužil po útočišti chrámu a drogami vyvolaných orgiích. Hudbě mučírny, sladkém zvuku žebronění oběti. Radost bylo to, co mu v téhle pusté zemi chybělo. Smích.

Mezi mučitelem a obětí vznikalo zvláštní pouto. Nejdřív zde byl vzdor a nenávist. Pak slzy a křik. Pak prosby. A nakonec, když už byl duch zlomen, přišel jakýsi druh lásky. Kafáš hlasitě zaklel a vstal, vzrušení v něm vzbudilo hněv. Otevřel malý kožený váček u pasu a vyndal dlouhý lístek loraše. Stočil ho do kuličky, tu si vložil do úst a začal ji pomalu žvýkat. Jak se ho začala zmocňovat lorašová šťáva, zatočila se mu hlava a on si začal uvědomovat sny spících vojáků a pomalé, hladové myšlenky jezevce v podzemní noře napravo od něj. Odstínil je a přinutil své vzpomínky, aby mu přehrály scénu z nedávné minulosti, kdy do mučírny přivedli holčičku...

Zaplavil ho neklid. Kafáš se v mysli prudce vrátil do přítomnosti a očima přejel tmavé stíny mezi stromy.

Před ním se rozzářilo jasné světlo, zatetelilo se a ustálilo se do tvaru rytíře ve stříbrné zbroji. Kolem ramen měl ovinutý bílý plášť, jehož lem se ve větrech Ducha třepotal.

Kafáš zavřel oči a vyskočil ze svého těla, černý duchovní meč v ruce, tmavý štít zavěšený na paži. Rytíř vykryl úder a ustoupil.

"Přistup blíž a zemři," vyzval ho Kafáš. "Dvanáct z tvého oddílu už je mrtvých. Pojď a připoj se k nim."

Válečník na to neodpověděl, jen štěrbinami stříbřitého hledí bylo vidět jeho modré oči. Ty oči byly klidné a vyzařovala z nich tichá sebedůvěra, která Kafášovi pronikla až do srdce. Jeho štít se scvrkl.

"Nemůžeš se mě dotknout!" zaječel. "Duch je silnější než Pramen. Jsi proti mně bezmocný!"

Rytíř zavrtěl hlavou.

"Buď proklet!" zařval Kafáš a jeho štít zmizel. Vrhl se vpřed a zuřivě sekl mečem.

Acuas jeho úder snadno odrazil a pak vnořil svou vlastní čepel templáři hluboko do prsou. Muž zalapal po dechu, když mu ledový meč projel přízračnými svaly. Pak jeho duše zablikotala a zemřela a za ní se jeho tělo zřítilo na zem.

Acuas zmizel. O dvě stě kroků dál v lese otevřel své tělesné oči a zhroutil se do nastavených rukou Decada a Katana.

"Všechny templářské hlídky jsou mrtvé," oznámil.

"Dobrá práce!" pochválil ho Decado.

"Cítím se poskvrněn jejich zlem. Jenom se jich dotknout je jako být prokletý."

Decado se mlčky stáhl k místu, kde čekal Ananais se stovkou bojovníků. Thorn se mu krčil po levici, Galand po pravici. Padesát vojáků pocházelo z Legie a Ananais jim příliš nevěřil. I když důvěřoval Decadovým instinktům, nadání Třicítky ho nepřesvědčilo. Dnes v noci uvidí, zda tito muži jdou s ním. Jejich meče všude okolo ho znepokojovaly.

Ananais vyvedl oddíl na okraj lesa. Za ním ležely stany delnošského vojska - byla jich stovka - každý poskytoval přístřeší šesti mužům. Za stany byly nataženy provazy a k nim byli připoutáni koně.

"Breighta chci živého a chci ty koně," rozkázal Ananais šeptem. "Galande, vezmi si padesát mužů a odveď ta zvířata. Zbytek půjde za mnou." Mávl vpřed, přikrčil se a jeho bojovníci v tmavé zbroji se roztáhli za ním.

Když dorazili ke stanům, oddíl se rozdělil, ozbrojení muži tiše nazdvihli stanové chlopně a jako stíny vešli dovnitř. Přes spící hrdla přejely dýky a muži umírali, aniž by vydali hlásku. Na okraji tábora probudil spícího vojáka tlak plného měchýře. Vyhrabal se z pokrývek a vyšel ven do noci. První věc, kterou spatřil, byl obr v černé masce, který se řítil přímo na něj. následován dvaceti muži s meči v rukou. Jednou vykřikl... a zemřel.

Náhle všude kolem vypukla vřava, když ze stanů vybíhali muži s tasenými meči. Ananais sťal dva válečníky, kteří mu stáli v cestě, a hlasitě zanadával. Breightův stan měl přímo před sebou, bílý kůň na modrém hedvábí, znak drenajských poslů.

"Legie, ke mně!" zaburácel a rozběhl se. Vyrazil na něj voják s oštěpem v ruce, ale Ananais se zbrani vyhnul a vlastním mečem divoce mávl krátkým obloukem, kterým muži rozdrtil žebra na kaši. Pak se rozběhl dál, trhnutím otevřel vchod do stanu a vběhl dovnitř. Breight se schovával pod postelí, ale Ananais ho za vlasy vytáhl ven a vyhodil ho do noci.

Jakmile se Ananais vynořil ze stanu, vrhl se k němu starý Thorn. "Máme kapku potíže, Tmavá masko," oznámil mu.

Breightův stan těsně obstoupilo padesát legionářů, ale za nimi stáli připravení delnošští vojáci a čekali na rozkaz k útoku. Ananais vytáhl Breighta na nohy a postrčil ho k okraji kruhu.

"Nařiď svým lidem, ať odloží zbraně, nebo ti podříznu ten tvůj mizernej krk," sykl.

"Ano, ano," naříkal šedobradý stařec a zvedl ruce. "Muži Ceskovi, odložte zbraně. Můj život je příliš cenný, než aby byl takto zmařen. Přikazuji vám, nechte je jít."

Z řady vystoupil tmavý templář. "Ty nestojíš vůbec za nic, dědku! Měl jsi jen jeden úkol - promluvit s těmihle psy z kopců. Zklamals." Mávl paží dozadu a dolů a do Breightova hrdla se zabodla dýka. Staroch se zapotácel a klesl na kolena. "Teď je dorazte!" zaječel templář a delnošští muži vykročili. Když se oddíly setkaly, Ananais sekal a bodal, nepřátele to k němu přitahovalo jako světlo můru. Jeho meč se mezi nimi míhal rychleji, než bylo možné okem postřehnout. Kolem něj bojovali legionáři, tvrdě a dobře, a starý Thorn mazaně uskakoval a sekal.

Náhle zvonění oceli přehlušil dusot kopyt a delnošská řada se zachvěla, protože muži se otáčeli, aby spatřili, jak se do šarvátky řítí čerstvé síly.

Galandův oddíl zasáhl zadní řady delnošského voje jako kladivo a nepřítele zcela rozprášil. Když se Ananais rozběhl vpřed a volal na muže, aby ho následovali, zabodl se mu do boku meč. Ananais zavrčel a prudkým úderem útočníka srazil na zem. Decado k němu pobídl koně, sklonil se a napřáhl levačku. Ananais ji popadl a vyhoupl se do sedla za mnicha. Další legionáři je následovali a skodští válečníci se tryskem vyřítili z tábora. Ananais se ohlédl, hledal Thorna a našel ho přitisknutého ke Galandovi.

"To je tedy skutečně tuhý stařík!" prohlásil Ananais.

Decado mlčel. Právě dostal zprávu od Balana, jehož úkolem bylo propátrat kraj kolem Drenanu, aby si mohl prohlédnout Ceskovy hlavní síly. Novinky nebyly právě nejlepší.

Ceska nemarnil čas.

Zkříženci už byli na pochodu a neexistoval způsob, jak by sem Tenaka Chán mohl dostat nadirské vojsko včas, aby se jim mohl postavit.

Podle Balana se vojsko utáboří ve skodských údolích do čtyř dnů.

Jediné, co Tenakovi zbyde, bude pomsta, protože žádná síla na světě Ceskovy dlaky nezadrží.

***

Ananais vjel do města, a i přes únavu, která na něm ležela jako kámen, se v sedle držel zpříma. Den a dvě noci strávil

se svými poručíky a jejich veliteli oddílů a informoval je o Ceskově postupu. Mnoho velitelů by hrozbu v obavě z dezerce a ztráty odvahy zakrylo, ale Ananais s touto teorií nikdy nesouhlasil. Muži očekávající smrt mají plné právo vědět, co je čeká.

Ale teď byl unavený.

Město bylo tiché, protože slunce vyšlo teprve přede dvěma hodinami, ale děti už se přesto sešly v ulicích ke hře, kterou přerušovaly, aby se podívaly, jak Tmavá maska projíždí kolem. Jeho kůň na hlazeném dláždění málem upadl a Ananais ho přitáhl a poplácal ho po krku.

"Jsi skoro tak unavený, jako já - co, hochu?"

Ze zahrady po Ananaidově pravici vyšel stařec, podsaditý a plešatějící. Tvář měl ruměnou a rozhněvanou.

"Ty!" křikl a ukázal na jezdce. Ananais zastavil koně a muž popošel k němu. Za ním se tlačilo nějakých dvacet dětí.

"Chceš mluvit se mnou, příteli?"

"Já pro tebe nejsem žádnej přítel, ty řezníku! Jen jsem chtěl, aby ses podíval tuhle na ty děti."

"No, podíval jsem se. Je to dobrá parta."

"Dobrá, co? Jejich rodiče byli dobří, ale teď hnijou v Ďáblově šklebu. A kvůli čemu? Aby sis ty moh hrát s tím svým nablýskaným mečem."

"Skončil jsi?"

"Ne, zatraceně! Co se s těma dětma stane, až dorazí zkříženci? Já jsem kdysi býval vojákem a vím, že proti těm pekelnejm bestiím se nemůžete udržet - přijdou do města a zničí všechno živý. Co se pak stane s těmahle dětma?"

Ananais pobídl koně a ten vykročil.

"To je dobrý!" hulákal stařec. "Odjet od problému. Ale zapamatuj si jejich tváře - slyšíš mě?"

Ananais projížděl klikatými uličkami, až dorazil ke Sněmovně. Nějaký mladík vyšel ven, aby převzal jeho koně, a Ananais vyšel po mramorových schodech nahoru.

V síni seděla Rajvan, sama, a zírala - jak to činívala často - na vybledlou mozaiku. Znovu měla kroužkovou košili a široký opasek, tmavé vlasy sčesané dozadu a svázané na krku.

Když zahlédla Ananaida, usmála se a ukázala mu, aby si k ní přisedl. "Vítej, Tmavá masko," oslovila ho. "Jestli máš špatné zprávy, nech si je ještě chvíli pro sebe. Mám dost svých vlastních."

"Co se stalo?" zeptal se Ananais.

Rajvan mávla rukou a zavřela oči, neschopná promluvit. Pak se zhluboka nadechla a pomalu vydechla. "Svítí slunce?" zeptala se.

"Svítí, paní."

"Dobrá! Ráda se dívám na slunce na horách. Nese v sobě příslib nového života. Už jsi jedl?"

"Ne."

"Tak zajdeme do kuchyně a něco si najdeme. Najíme se v zahradě na věži."

Seděli ve stínu hustého rozkvetlého houští. Rajvan přinesla černý chléb a nějaký sýr, ale ani jeden nejedl. Ticho samo je uklidňovalo.

"Slyšela jsem, žes měl štěstí, že jsi vůbec unikl živý," prohodila Rajvan nakonec. "Jak to vypadá s tvým bokem?"

"Já se rychle hojím, paní. Ta rána není hluboká a stehy vydrží."

"Můj syn, Lucas - včera v noci zahynul. Museli jsme mu vzít nohu... sněť."

"To je mi líto," řekl Ananais neohrabaně.

"Byl velice chrabrý. Teď mi zbyli jen Lake s Ravennou. Brzy už nezůstane nikdo. Jak jsme k tomu přišli, Tmavá masko, řekni?"

"Já nevím. Nechali jsme blázna, aby se dostal k moci."

"Opravdu jsme ho nechali? Mně se zdá, že člověk má jen takovou moc, jakou mu přenecháme. Dokáže Ceska pohnout horami? Dokáže přesvědčit déšť, aby padal? Je to jenom člověk, a kdyby ho nikdo neposlouchal, padl by. Ale oni ho poslouchají, že? Říká se, že má vojsko o čtyřiceti tisících mužů. MUŽŮ. Drenajských mužů! připravených táhnout proti jiným drenajským mužům. Za nadirských válek jsme si aspoň byli jistí nepřítelem. Teď žádné nepřátele nemáme. Jenom odpadlé přátele."

"Co můžu říct?" zeptal se Ananais. "Na to nemám odpověď. Měla by ses zeptat Tenaky. Já jsem jenom válečník. Pamatuju se na učitele, který mi vykládal, že každý lovec na celém světě má oči vepředu: lvi, jestřábi, vlci, lidé. A každé lovné zvíře na celém světě má oči po straně hlavy, aby mělo větší naději lovce zahlédnout. Říkal, že člověk se v ničem neliší od tygra. Jsme přirození zabíječi a děláme to s velkou chutí. Dokonce i hrdinové, na něž vzpomínáme, jsou důkazem naší lásky k boji. Druss, největší stroj na zabíjení, jaký kdy žil - a je to jeho podobizna, na kterou se v poradní síni díváš."

"To je pravda," přitakala Rajvan. "Ale mezi Drussem a Ceskou je jistý rozdíl. Veliký vždycky bojoval za to, aby ostatní získali svobodu."

"Nebalamuť sama sebe, Rajvan. Druss bojoval, protože miloval boj - bylo to něco, v čem vynikal. Prostuduj si dějiny. Vydal se na východ a bojoval za tyrana Gorbena. Jeho vojsko přepadávalo města, vesnice, národy. Druss byl jeho součástí a neomlouval by se za to. Ty bys taky neměla."

"Chceš tím říct, že nikdy neexistovali skuteční hrdinové?"

"Já bych hrdinu nepoznal, ani kdybych ho měl zakousnutýho do zadku! Poslouchej, Rajvan, tu šelmu v sobě máme všichni. Děláme v životě, co můžeme, ale často jsme sobečtí, malicherní nebo zbytečně krutí. Nechceme takoví být, ale takoví prostě jsme. Na většinu hrdinů, na které vzpomínáme - vzpomínáme proto, že vyhráli. Abys vyhrála, musíš být tvrdá. Cílevědomá. Druss byl přesné takový, což znamená, že neměl žádný přátele - jen obdivovatele."

"Můžeme my vyhrát, Ananaide?"

"Ne. Ale co mužem udělat je přinutit Cesku pykat tak, aby mohl vyhrát někdo jiný. Tenakova návratu se nejspíš nedožijeme. Ceska už je na cestě. Ale my ho musíme připoutat, způsobit mu ztráty - prolomit tu auru nepřemožitelnosti, kterou kolem těch svých zkříženců vybudoval."

"Proti těm bestiím nic nezmohli ani Draci.'"

"Draky zradili, dostali je na otevřeném prostranství. A mnoho z nich byli starci. Patnáct let je velmi dlouhá doba. Nebyli to skuteční Draci. Skuteční Draci jsme my - a, u všech bohů, myje přinutíme pykat."

"Lake vymyslel nějaké zbraně a chce, aby ses na ně podíval."

"Kde je?"

"Ve starých stájích v jižní čtvrti. Ale nejdřív si trochu odpočiň - vypadáš vyčerpaně."

"To ano." Ananais vstal, trochu se zapotácel a zasmál se. "Stárnu, Rajvan." Kousek poodešel, pak se vrátil a položil jí na rameno svou velkou pravačku. "Já moc účast projevovat neumím. Ale Luka je mi líto. Byl to dobrej kluk - tvojí zásluhou."

"Jdi a odpočiň si. Dny se krátí a ty budeš potřebovat sílu. Já na tebe spoléhám - my všichni na tebe spoléháme."

Když Ananais odešel, Rajvan přešla ke stěně a zahleděla se na hory.

Smrt byla blízko.

A jí to bylo jedno.

***

Tenaka Chán byl nepříčetný vzteky. Ruce měl pevně spoutané řemeny z nevydělané kůže a byl přivázán k útlému jilmu. Před ním sedělo kolem ohniště pět mužů a hrabalo se mu v sedlových brašnách. Objevili jeho malou zásobu zlata a ta teď ležela vedle jejich vůdce - jednookého darebáka, podsaditého a nevrlého. Tenaka zamrkal, jak mu do pravého oka stekl úzký pramínek krve, a uzavřel svou mysl před bolestí z pohmožděnin.

Cestou lesem se příliš zamyslel a do spánku mu narazil kámen z praku a napůl v bezvědomí ho srazil ze sedla. I tak, když se na něj psanci vrhli, tasil meč a jednoho zabil, než ho strhli na zem a ztloukli kyji a holemi. Poslední slova, která zaslechl, než ho přepadla temnota, byla: "Zabil mýho bratra. Nezabíjejte ho - chci ho živýho."

A tak byl tady, necelé čtyři dny jízdy od Skody, přivázaný ke stromu, a za chvíli ho čekala strašlivá smrt. Padl na něho pocit marnosti a on zacloumal svými pouty, ale svázali ho dobře. Nohy ho bolely a záda pálila.

Jednooký psanec vstal a s hořkým výrazem přistoupil ke stromu.

"Ty svinskej barbare - zabils mi bratra!"

Tenaka mlčel.

"No, zaplatíš za to. Rozřežu tě na maličký kousíčky, pak tvoje maso usmažím na ohni a donutím tě to sežrat. Jak se ti to líbí?"

Tenaka si ho nevšímal a muž ho udeřil pěstí. Tenaka těsně před tím, než rána dopadla, napjal břišní svaly, ale bolest byla strašná. Hlava mu klesla a muž ho uhodil do tváře.

"Mluv se mnou, ty hromado nadirskýho hnoje!" zasyčel psanec.

Tenaka vyplivl krev a olízl si napuchlý ret.

"Budeš se mnou mluvit, než vyjde slunko, budeš zpívat jako slavík."

"Vypíchni mu voči. Baldure!" radil jeden ze psanců.

"Ne. Chci, aby všechno viděl."

"Tak jenom jedno." navrhoval psanec.

"Ano," řekl Baldur. "Možná že jedno ano." Vytáhl dýku a vykročil. "Jak se ti bude líbit tohle, Nadire? Až ti bude jedno voko viset na ksichtě?"

Nocí se rozlehl příšerný skřek, vysoký a strašidelný.

"Co, u sedmi pekel, bylo tohle?" zeptal se Baldur a otočil se. Ostatní dělali znamení ochranného rohu a sahali po zbraních.

"Znělo to blízko," poznamenal jeden, menší muž s pískovým plnovousem.

"Možná kočka. Znělo to skoro jako kočka," tvrdil Baldur. "Přiložte." Dva muži se rozběhli a začali sbírat suché dřevo. Baldur se otočil zpátky k Tenakovi. "Už jsi to někdy slyšel?"

Tenaka přikývl.

"Tak co je to?"

"Lesní strašidlo," odpověděl Tenaka.

"Tohle mi nevykládej! Já Žiju v lese celej život."

Tenaka pokrčil rameny.

"Ať je to, co chce, nelíbí se mi to," řekl Baldur. "Takže tak pomalu neumřeš. Prostě ti rozříznu břicho a můžeš tu vykrvácet. Nebo tě možná dostane to lesní strašidlo."

Natáhl ruku...

V krku se mu objevil černé opeřený šíp a on tam chvíli stál jako omráčený. Pak pustil nůž a pomalu sáhl po střele. Oči se mu rozšířily, vzápětí se pod ním podlomila kolena a on se zhroutil na zem. Mýtinou proletěl druhý šíp a psanci s pískovými vlasy se zarazil do pravého oka.

Muž s ječením upadl. Zbývající tři psanci se rozběhli do úkrytu mezi stromy a zbraně nechali ležet. Na chvíli bylo ticho, pak z lesa vystoupila malá postavička s lukem v ruce.

Měla na sobě halenu a nohavice z jemné hnědé kůže a vlasy ukryté pod zelenou loktuši. Po boku jí visel krátký, štíhlý meč.

"Jak se máš, Tenako?" zeptala se Renja sladce.

"Rozhodně jsem moc rád, že tě vidím," odpověděl. "Rozvaž mě."

"Rozvázat tě?" pravila a dřepla si k ohni. "Velkého silného chlapa jako jsi ty? Ale no tak! Ty určitě nepotřebuješ pomoc od ženské."

"Teď není vhodná doba na takové hovory, Renjo. Odvaž mě."

"A můžu pak jít s tebou?"

"Jistě," řekl věda, že nemá navybranou.

"Jsi si jistý, že pro tebe nebudu žádnou překážkou?"

Tenaka zaskřípal zuby a snažil se udržet svůj hněv na uzdě, když Renja došla ke stromu a mečem přeťala řemeny. Jakmile řemeny povolily, Tenaka se zapotácel a upadl a Renja mu pomohla k ohništi.

"Jak jsi mě našla?"

"Nebylo to těžké," vyhnula se Renja přímé odpovědi. "Jak se cítíš?"

"Naživu. Prostě naživu! Tady za horami jsem měl být opatrnější." Renja zvedla hlavu a nozdry se jí rozšířily.

"Vracejí se," podotkla.

"Zatraceně! Podej mi meč." Rozhlédl se kolem, ale Renja byla pryč, zmizela mezi stromy. Tenaka zaklel, vyhrabal se na nohy a na opačné straně ohniště sebral svůj meč. Necítil se na boj.

Znovu se ozvalo strašlivé zavytí a jemu ztuhla krev v žilách. Pak se na mýtinu vrátila Renja se širokým úsměvem na tváři.

"Utíkají teď tak rychle, že se podle mě nezastaví, dokud nedorazí k moři," oznámila. "Proč se trochu neprospíš?"

"Jak to děláš?"

"Mám k tomu nadání," řekla Renja.

"Podcenil jsem tě, ženská," prohlásil Tenaka a natáhl se vedle ohniště.

"Pokřik lidí z dávných věků," zamumlala Renja.

***

Znovu padala noc, když Renja s Tenakou spatřili opuštěnou pevnost Dros Corteswain, usazenou ve stínu delnošských hor. Byla postavena za dnů Egela, prvního hraběte z Bronzů, na obranu proti vagrijskému vpádu, a už více než čtyřicet let se nepoužívala. Město, které vyrostlo kolem ní, bylo také opuštěné.

"Tajuplné, což?" prohodila Renja a přivedla svou bílou klisnu blíž k Tenakovi.

"Corteswain, to byly vždycky vyhozené peníze," odpověděl Tenaka s pohledem upřeným na pusté hradby. "Egelova jediná chyba. Je to jediná pevnost v Drenaji, která nikdy neviděla boj."

Když kráčeli k hlavní bráně, dusot kopyt jejich koní se nesl do noci. Dřevo bylo odstraněno a kamenný průchod je vábil jako bezzubá tlama.

"Nemohli bychom se utábořit venku?" zeptala se Renja.

"Příliš mnoho lesních strašidel," opáčil Tenaka a sehnul se před ranou namířenou na svou hlavu. "Stát!" zvolal rozechvělý hlas a Tenakovi se zúžily oči. V otevřené bráně stál stařec v rezavé kroužkové košili. V ruce svíral oštěp se zlomeným hrotem. Tenaka přitáhl koni otěže.

"Řekni své jméno, jezdče!" křikl stařec.

"Jsem Tanečník s čepelí. Tohle je moje žena."

"Jste přátelé?"

"Každého, kdo nás nechá na pokoji, necháme na pokoji taky."

"Tak pojďte dovnitř," vyzval je stařík. "Gan říká, že je to v pořádku."

"Ty jsi gan Dros Corteswainu?" zeptal se Tenaka.

"Ne. Tohle je gan," řekl stařec a ukázal vedle sebe. "Copak ho nevidíte?"

"Jistě, odpusť! Má poklona velícímu důstojníkovi."

Tenaka projel branou a sesedl. Stařík k němu dokulhal. Vypadal, že mu musí být přes osmdesát, vlasy měl prořídlé a tenké a k nažloutlé lebce mu přiléhaly jako horská mlha. Tváře měl propadlé a pod vodnatýma očima měl modré stíny.

"Žádný falešný pohyb," varoval je. "Podívejte se na bašty. Každý váš krok sledují lučištníci." Tenaka vzhlédl - cimbuří bylo až na spící holuby opuštěné.

"Velice účinné," poznamenal. "Je tu něco k jídlu?"

"Ó ano. Pro ty, kteří tu jsou vítáni." "A jsme vítáni?"

"Gan říká, že vypadáš jako Nadir."

"To taky jsem, ale mám tu čest sloužit v drenajském vojsku. Jsem Tenaka Chán z Draků. Představíš mě ganoví?"

"Jsou tu dva ganové," oznámil stařík. "Tohle je gan Orrin - on je prvním ganem. Hogun je naším zvědem."

Tenaka se hluboce uklonil. "O ganu Orrinovi jsem už slyšel. Má poklona tvojí obraně Dros Delnochu."

"Gan říká, že jste vítáni, a můžete se k němu připojit v jeho ubikaci. Já jsem jeho pobočník. Jmenuju se Ciall -dun Ciall."

Stařec sklonil zlomený oštěp a odešel někam do tmy. Tenaka povolil sedlový řemen a nechal koně, aby se napásl. Renja ho následovala a spolu se vydali za dunem Ciallem.

"Je to blázen!" prohlásila Renja. "Nikdo jiný tu není."

"Vypadá docela neškodně. A musí mít něco k jídlu. Rád bych zachránil tolik zásob, kolik bude možné. Poslyš - ti muži, o kterých se zmínil, byli původní ganové Dros Delnochu, když můj předek bojoval s Ulrikem. Orrin a Hogun byli veliteli, než se hrabětem z Bronzů stal Rek. Vyhov mu - bude to laskavost."

V ganově ubikaci připravil Ciall stůl pro tři. Uprostřed stál džbán červeného vína a v kotlíku nad ohněm bublalo dušené maso se zeleninou. Třesoucíma se rukama jim stařík nandal na talíře, pronesl modlitbu k Prameni a dřevěnou lžící se pustil do jídla. Tenaka pokrm ochutnal, byl nahořklý, ale docela ušel.

"Všichni jsou mrtvi," ozval se Ciall. "Já nejsem blázen - vím, že jsou mrtví, ale stejně jsou tady."

"Jestli je vidíš, tak jsou tady," řekla Renja.

"Nemusíš se mnou souhlasit, ženská! Já je vidím a oni mi vykládají příběhy... Nádherný příběhy. Odpustili mi. Lidé mi neodpustili, ale duchové jsou lepší než lidi. Víc toho vědí. Vědí, že člověk nemůže být vždycky silnej. Vědí, že občas nadejde chvíle, kdy nepomůže utýct. A odpustili mi - řekli, že se můžu stát vojákem. Svěřili mi dohled nad pevností."

Ciall sebou náhle škubl a chytl se za bok. Renja pohlédla dolů a viděla, jak rzí protéká krev a kape na sedadlo.

"Jsi zraněný," řekla.

"To nic není. Ani to necítím. Teď jsem dobrý voják - oni mi to řekli."

"Sundej tu košili," vyzval ho tiše Tenaka.

"Ne. Jsem ve službě."

"Povídám, sundej to!" zahřměl Tenaka. "Nejsem já gan? Dokud jsem tady, nebudou tu žádné problémy s poslušností."

"Ano, pane." řekl Ciall a zašmátral po stařičkém popruhu. Renja k němu přistoupila, aby mu pomohla, a kroužková košile šla pomalu dolů. Stařec nevydal ani hlásku. Záda měl do krve rozbitá po bičování. Renja prohledala zásuvky a police a našla starou košili. "Dojdu pro vodu," oznámila.

"Kdo ti to udělal, Cialle?" zeptal se Tenaka. "Nájezdníci... včera. Někoho hledali." Starci se zablesklo v očích. "Hledali tebe, nadirský kníže."

"Čekal jsem to."

Renja se vrátila s měděnou miskou po okraj plnou vody. Jemně starci omyla záda, pak roztrhala košili na pruhy, které položila na nejhorší rány.

"Proč tě vlastně zbičovali? Mysleli si snad, že víš, kde jsem?"

"Ne," řekl Ciall smutně. "Myslím, že je to prostě bavilo. Duchové nemohli udělat nic. Ale litovali mě - říkali, že jsem to snášel statečně."

"Proč zůstáváš tady, Cialle?" zeptala se Renja. "Utekl jsem, dámo. Když Nadirové zaútočili, já útek. Neměl jsem kam jít."

"Jak dlouho už tady jsi?"

"Dlouho, moc dlouho. Možná celý roky. Je tu moc hezky a spousta lidí, s kterýma si můžu popovídat. Oni mi odpustili, víte. A to, co tu dělám, je důležitý."

"A co tu děláš?" chtěl vědět Tenaka. "Hlídám Egelův kámen. Je umístěný vedle brány a říká se, že Drenajská říše padne, až z Corteswainu odejde poslední voják. Egel věděl hodně věcí. Byl tady, víte, ale nedovolili mi se s ním setkat, když přijel. Ještě jsem tu nebyl dlouho a duchové mi nevěřili."

"Jdi si lehnout, Cialle," vybídl starce Tenaka. "Potřebuješ si odpočinout."

"Nejdřív musím schovat koně," namítl Ciall. "Ti nájezdníci se vrátí."

"Já to udělám," slíbil Tenaka. "Renjo, pomoz mu do postele."

"Tady spát nemůžu - to je ganova postel."

"Orrin říká, že můžeš - zajde za Hogunem a dnes v noci se uloží u něj."

"Orrin je dobrý člověk," řekl Ciall. "Jsem hrdý na to, že pod ním sloužím. Všichni jsou to dobří lidi - i když jsou mrtví."

"Odpočívej, Cialle. Ráno si promluvíme."

"Jsi ten nadirský kníže, co tenkrát nedaleko Purdolu vedl útok proti ventrijským nájezdníkům?"

"Jsem."

"Odpustíš mi?"

"Odpouštím ti," řekl Tenaka Chán. "Teď spi."

***

Tenaku probudil zvuk kopyt pádících po chladných kamenech nádvoří. Odkopl pokrývku, vzbudil Renju a spolu se připlížili k oknu. Dole se řadilo nějakých dvacet jezdců, měli červené pláštěnky Delnochu a zářící bronzové přilbice ozdobené černými chocholy z koňských žíní. Velitel byl vysoký muž se špičatou bradkou a knírkem a vedle něj stál jeden z psanců, kteří zajali Tenaku.

Na nádvoří vykulhal Ciall, zlomený oštěp v ruce.

"Stát!" pravil. Jeho příchod prolomil napětí a jezdci se rozesmáli.

Velitel zvedl ruku, aby je utišil, a pak se naklonil nad krk svého koně.

"Hledáme dva jezdce, starče. Jsou tady?"

"Nejste v pevnosti vítaný. Gan vám přikazuje odejít."

"Copak ses včera nic nenaučil, hlupáku?"

"To vás musíme k odchodu přinutit?" postavil se mu Ciall.

Psanec se naklonil, něco velitel pošeptal a ten přikývl. Otočil se v sedle. "Stopař říká, že jsou tady. Chytněte toho starocha a přinuťte ho mluvit."

Dva jezdci začali sesedal. Ciall vyrazil válečný pokřik a rozběhl se vpřed. Důstojník byl ještě pootočený, když se mu do boku zabořil zlomený oštěp. Muž zaječel a málem spadl z koně. Ciall oštěp uvolnil a ještě jednou ho bodl, ale jezdec nalevo sklonil své kopí a pobídl koně, a když se do Cialla zaryl železný hrot, nazvedlo ho to ze země. Kopí prasklo a starec se zhroutil na dláždění.

Důstojník se v sedle s námahou narovnal. "Dostaňte mě odsud. Vždyť vykrvácím k smrti!" vyjekl.

"Co s těmi jezdci?" zeptal se stopař.

"Vem je čert! Odsud až po Delnoch máme svoje lidi, nemůžou uniknout. Dostaňte mě odsud!" Stopař uchopil důstojníkovy otěže a oddíl odcválal branou pryč. Tenaka se vyřítil na nádvoří a poklekl vedle smrtelně raněného Cialla.

"Tos provedl dobře, dune Cialle," řekl a zvedl starci hlavu.

Ciall se usmál. "Teď to dokončili," řekl. "Ten kámen."
"Ty tu budeš pořád. S ganem a ostatními."
"Ano. Gan má pro vás zprávu, ale já jí nerozumím."
"Co říká?"
"Říká, abys hledal krále za branou. Rozumíš tomu?"
"Ano, rozumím."
"Kdysi jsem měl ženu..." zašeptal Ciall. A zemřel.
Tenaka starci zatlačil oči, pak zvedl křehké tělo a odnesl ho do stínu strážní věže, kde ho uložil k odpočinku pod Egelovým kamenem. Mrtvému do ruky vložil zlomený oštěp.
"Včera večer," řekl, "se modlil k Prameni. Nevím toho dost, abych v nějakého boha věřil, ale jestli tam jsi, tak se modlím, abys jeho duši přijal do svých služeb. Nebyl to špatný člověk."
Když se vrátil, čekala na nádvoří Renja.
"Ubožák," řekla. Tenaka ji objal a políbil na čelo.
"Čas vyrazit," oznámil jí.
"Slyšel jsi, co říkali - všude kolem jsou jezdci."
"Nejdřív nás musí uvidět. Pak nás musí chytit. K horám je to jenom hodina jízdy a tam, kam jedu, nás pronásledovat nebudou."
Jeli celé dlouhé dopoledne, drželi se mezi stromy, na otevřeném prostranství byli velice opatrní a vyhýbali se jízdě po hřebenech. Dvakrát v dálce zahlédli jezdce. Kolem poledne dosáhli úpatí delnošských štítů a Tenaka je vedl vzhůru. Za soumraku byli koně úplně vyčerpaní a tak jezdci sesedli a ohlíželi se po nějakém tábořišti.
"Jsi si jistý, že tudy projdeme?" dotazovala se Renja a pevně se zavinula do pláště.
"Ano. Ale možná s sebou nebudeme moct vzít koně."
"Je chladno."
"Ještě se ochladí. Musíme se vyšplhat dalších asi tři tisíce stop."
V noci se k sobě choulili pod pokrývkou. Tenaka spal špatně. Úkol, kterého se podujal, byl ohromný. Proč by ho měli Nadirové následovat? Nenáviděli ho víc než Drenajci. Válečník dvou světů! Otevřel své fialové oči, pozoroval hvězdy a čekal na úsvit.
Ten se objevil v oslňující nádheře a nebesa se zalila karmínem - na východě jako by se otevřela obrovská krvavá rána. Po spěšné snídani se znovu vydali na cestu a postupovali vzhůru do hor.
Třikrát během dopoledne sesedli, aby dali odpočinout koním, které vedli přes zbytky sněhu. Renja pod sebou zahlédla rudé pláště delnošských jezdců.
"Našli nás!" křikla.
Tenaka se obrátil. "Jsou moc daleko. Nedělej si s nimi starosti."
Hodinu před setměním vylezli na hřeben. Před nimi země nebezpečné klesala. Nalevo se úzká stezka tiskla ke kolmé stěně z ledových balvanů a nikde nebyla širší než šest stop.
"Tohle musíme přejít?" zeptala se Renja. "Ano."
Tenaka patami pobídl koně a vyrazil. Kůň okamžitě uklouzl, pak se narovnal. Tenaka mu zvedl hlavu a začal ke zvířeti mluvit tichým uklidňujícím hlasem. Levou nohou se dotýkal skály, pravou měl nad prudkým svahem. Neodvažoval se přesunout váhu, aby se podíval, zda ho Renja následuje. Kůň šel pomalu, uši přitisknuté k hlavě, oči rozšířené strachem. Na rozdíl od nadirských či sathulských koníků nebyl chován pro práci v horách.
Cesta se stáčela kolem hory, místy se rozšiřovala, jinde se nebezpečně zužovala, až nakonec dorazila k šikmé ledové ploše křížící stezku. Tenaka měl tak tak dost místa, aby mohl sklouznout ze sedla, pak pomalu popošel a klekl si, aby si mohl led prohlédnout. Povrch byl poprášen čerstvě napadaným sněhem, ale pod ním byl čistý led hladký jako sklo.
"Můžeme se vrátit?" zavolala Renja. "Ne, nemáme kde otočit koně. A na stezku se už dostali i jezdci z Delnochu. Musíme jít dál."
"Přes tohle?"
"Musíme koně vést," potvrdil Tenaka. "Ale jestli to začne klouzat, nedrž ho. Je to jasné?"
"Tohle je pitomost," prohlásila Renja s pohledem upřeným na skaliska stovky stop pod sebou.
"Nemůžu, než souhlasit," opáčil Tenaka s pokřiveným úsměvem. "Drž se stěny útesu a neomotávej si otěže kolem ruky - drž je volně. Připravená?"
Tenaka vykročil na ledový svah a opatrně položil nohu do prašanu.
Zatahal za otěže, ale kůň se odmítl hnout. Oči měl rozšířené strachem a neměl daleko k panice. Tenaka se vrátil, objal ho kolem krku a šeptal mu do ucha.
"Tohle pro tebe přece není žádný problém, krasavče," šeptal. "Máš v sobě dost odvahy. Je to jenom trochu těžší. Budu u tebe." Chvíli takhle mluvil, poplácával koně a hladil ho po štíhlém krku. "Věř mi, starý brachu. Pojď se mnou ještě kousek."
Znovu vykročil na svah a zatahal za otěže a kůň se pohnul. Pomalu a velice opatrně opustili bezpečnou stezku.
Renjin kůň uklouzl, ale vzpamatoval se. Tenaka zaslechl nějaký prudký pohyb, ale neohlédl se. Pevná skála už byla jen pár palců vzdálená, ale když na ni Tenaka došlápl, jeho kůň náhle uklouzl a zděšeně zaržál. Tenaka pravačkou pevně uchopil otěže a levačkou přejel po útesu a zachytil se za skalnatý výstupek.
Jak kůň klouzal ke srázu, Tenaka cítil, jak se mu zádové svaly napínají a trhají. Zdálo se mu, že mu to vyrve paže z kloubů. Chtěl otěže pustit, ale nemohl, instinktivně si řemen omotal kolem zápěstí a pokud kůň spadne, stáhne ho s sebou.
Stejně náhle, jako ztratilo oporu, našlo zvíře pod nohama pevnou skálu a s Tenakovou pomocí se vydrápalo zpátky

na stezku. Tenaka se svezl na zem. Kůň do něj strčil nosem a on ho poplácal. V místě, kde se mu řemen zařízl do kůže, mu krvácelo zápěstí.

"Pitomče!" ozvala se Renja a převedla svého koně do bezpečí.

"To nemůžu popřít," souhlasil Tenaka, "ale zvládli jsme to. Dál už se cesta rozšiřuje a přirozené nebezpečí číhá už jen na pár místech. A nemyslím, že by nás Drenajci sledovali i přes tohle místo."

"Myslím, že jsi se narodil pod šťastnou hvězdou, Tenaka Cháne. Ale nespotřebuj všechno štěstí dřív, než se dostaneme k Nadirům."

Utábořili se v mělké jeskyni, nakrmili koně a z chrastí, které měli u sedel, rozdělali oheň. Tenaka si stáhl koženou kazajku a lehl si na pokrývku, aby mu Renja mohla namasírovat pohmožděná záda. Snaha udržet koně, aby nespadl, si vybrala svou daň a nadirský kníže skoro nemohl hýbat pravou rukou. Renja mu jemně prohmatala rameno a oteklé svaly kolem.

"Vypadáš hrozně," pravila. "Tvoje tělo je sbírka podlitin."

"Měla bys je cítit z téhle strany."

"Na tohle začínáš být moc starý," poznamenala Renja uličnicky.

"Muž je tak starý, jak se cítí, ženská!" štěkl Tenaka.

"A jak starý se tedy cítíš?"

"Asi na devadesát," připustil. Renja ho zakryla a sedla si s pohledem upřeným do noci. Byl tu klid, daleko od války a řečí o válce. Po pravdě ji Ceskovo svržení ani nezajímalo - zajímalo ji, zda zůstane s Tenaka Chánem. Muži jsou tak hloupí, naprosto nechápou podstatu života.

Láska je to, na čem záleží. Láska jednoho k druhému. Dotek rukou, dotek srdcí. Teplo sounáležitosti, radost ze sdílení. Vždycky tu budou tyrani. Lidé jsou bez nich zřejmě neschopní existovat. Protože bez tyranů by nebylo hrdinů. A člověk nemůže žít bez hrdinů.

Renja se zavinula do pláště a přiložila na oheň poslední dřevo. Tenaka spal, hlavu položenou na sedle.

"Kde bys byl bez Cesky, lásko?" zeptala se ho vědíc, že ji neslyší. "Myslím, že jeho potřebuješ víc než potřebuješ mě."

Tenaka otevřel fialové oči a ospale se usmál. "To není pravda," prohlásil. Pak znovu zavřel oči.

"Lháři," špitla Renja a schoulila se vedle něj.

Kapitola 16

ZDIRAD, BELDER A POHAN LEŽELI NA BŘIŠE a pečlivě přehlíželi drenajský tábor. Kolem pěti táborových ohňů bylo rozesazeno pětadvacet vojáků. Vězňové seděli zády k sobě uprostřed tábora a kolem nich procházely hlídky.

"Jsi si jistý, že je to nutné?" zeptal se Belder.

"Je," tvrdil Zdirad. "Když zachráníme dva sathulské bojovníky, budeme při hledání pomoci u jejich soukmenovců v obrovské výhodě."

"Mně připadají moc dobře hlídaní," zamumlal starší muž.

"Souhlasím," ozval se Pohan. "Jeden strážný je deset kroků od nich. Druzí dva hlídkují na okraji lesa a čtvrtý je v lese."

"Dokázal bys ho najít?"

Pohan se zazubil. "Jistě. Ale co s těmi ostatními?"

"Najdi toho v lese a přines mi jeho brnění," řekl Zdirad.

Pohan se stáhl a Belder se posunul, až ležel vedle Zdirada. "Ty nechceš jít tam dolů, že ne?"

"Ovšem. Je to lest - to je něco, v čem jsem docela dobrý."

"To nezvládneš. Chytí nás všechny."

"Prosím. Beldere, žádné řeči na zvednutí morálky - byl bych pak nafoukaný."

"No, já tam dolů nejdu."

"Nepamatuju se, že bych tě o to žádal."

Pohan se vrátil asi za půl hodiny. Strážného šaty nesl zabalené v jeho červeném plášti.

"Tělo jsem ukryl, jak nejlíp to šlo," prohodil. "Kdy budou střídat stráže?"

"Asi za hodinu - možná míň," řekl Belder. "Nemáme moc času."

Zdirad rozbalil balík, prozkoumal jeho obsah a pak si připnul prsní pancíř. Nepadl mu právě nejlépe, ale Zdirad si pomyslel, že lepší je příliš velký, než malý.

"Jak vypadám?" zeptal se a nasadil si na hlavu přilbici s chocholem.

"Směšně," prohlásil Belder. "Ani na minutu je neošálíš."

"Starče," sykl Pohan, "jsi jako osina v zadku. Jsme spolu teprve tři dny a už je mi z tebe špatně. Teď zavři zobák."

Belder chtěl zašeptat ostrou odpověď, ale pohled do černochových očí ho zarazil. Ten chlap byl připraven ho zabít! Krev mu ztuhla v žilách a Belder se odvrátil.

"Co máš za lubem?" vyzvídal Pohan.

"Jsou tam tři strážní, ale jen jeden je u vězňů. Mám v úmyslu ho vystřídat."

"A ti druzí dva?"

"Zatím jsem došel jenom sem."

"To je začátek," řekl Pohan. "Vyjde-li první část a ten muž si půjde pro přikrývku, musí projít kolem těch dvou. Měj

připravený nůž a vyrazíš, až se pohnu já."

Zdirad si olízl rty. Měj nůž připravený? Nebyl si jistý tím, zda bude mít nervy na to vrazit někomu do těla nůž.

Oba muži se podrostem odkradli k táboru. Měsíc jasně svítil, ale občas ho zakryl mrak a na mýtinu padla tma.

Ohně hořely slabě a válečníci spali tvrdým zdravým spánkem.

Pohan přiložil ústa Zdiradovi k uchu a pošeptal mu: "K prvnímu spícímu vojákovi to je asi deset kroků. Až mrak příště zakryje měsíc, popojdeš dopředu a zalehneš. Až mrak odpluje, sedneš si a protáhneš se. Udělej to tak, aby tě hlídač uviděl." Zdirad kývl.

Minuty míjely v mlčenlivém napětí, až nakonec znovu zavládla tma. Zdirad byl vmžiku na nohou a v pohybu, na zem se vrhl právě, když znovu jasné zazářil měsíc.

Sedl si, rozpřáhl ruce a mávl na strážného. Pak vstal, rozhlédl se kolem a zvedl kopí vedle ležícího vojáka. Zhluboka se nadechl a se zívnutím přešel mýtinu.

"Nemůžu spát," řekl muži. "Zem je vlhká."

"Měl by sis zkusit tady chvilku stát," zamručel strážný.

"Proč ne?" nabídl se Zdirad. "Jen běž - kapku se prospi. Já tu hlídku vemu."

"To je vod tebe moc hezký," prohlásil voják. "Ale za chvíli mě budou střídat."

"Jak chceš," řekl Zdirad a znovu zívl.

"Ještě sem tě neviděl," řekl muž. "Pod kým jseš?"

Zdirad se zazubil. "Představ si chlápka s ksichtem jako prase s bradavicema a mozkem zaostalýho holuba."

"Dun Gideus," řekl voják. "Smůla!"

"Znám horší," podotkl Zdirad.

"Já ne," tvrdil strážný. "Myslím, že pro takový hlupáky existuje zvláštní chovná stanice. Chci říct - proč útočit na Sathuly? Jestli nejni už tak dost svrabu a neštovic ve Skodě. To mi nejde na rozum!"

"Mně taky ne," souhlasil Zdirad. "Přesto, dokud nám platěj..."

"Tys něco dostal? Já už čekám čtyři měsíce." prohlásil rozhořčeně voják.

"To byl vtip," uklidňoval ho Zdirad. "Jasně, že jsem nic nedostal!

"Takový vtípky si nech, člověče. Už tak je kolem dost potíží."

Připojil se k nim druhý strážce. "Cale, to je střídání?"

"Ne, jenom nemoh spát."

"No, já je teda jdu vzbudit. Už toho postávání kolem mám až po krk," prohlásil druhý voják.

"Nebuď blbej," radil první. "Vzbudíš Gidea a všechny nás zbičujou!"

"Proč si nejdeš lehnout a neodpočineš si?" nabídl Zdirad. "Můžu chvíli hlídat - jsem úplně vzhůru."

"Zatraceně, myslim, že to udělám," řekl první voják. "Už sem skoro mrtvej. Díky, kámo," prohodil a poplácal Zdirada po rameni, než se odloudal, aby se uložil mezi ostatními.

"Jestli chceš na chvíli složit hlavu v lese, já tě vzbudím, až uvidím, že je střídání připravený," navrhl Zdirad.

"Ne, ale stejně díky. Posledně, když našli strážnýho, kterej usnul, nechal ho Gideus pověsit. Všivák! Já to nerisknu."

"Jak chceš," utrousil Zdirad nevzrušeně a srdce se mu rozbušilo.

"Ti všiváci zase zarazili odchod," pokračoval strážný. "Už sem neviděl ženu a děcka čtyři měsíce." Zdirad vytáhl nůž. "Hospodářství na tom nejni nejlíp. Všivý daně! Ale aspoň sem živej, hádám."

"Ano, aspoň něco," souhlasil Zdirad.

"Je to svinskej život, co? Pokaždý, když nás teď chtěj poslat do Skody, zabijou pár našich. Je to svinskej život, to je teda fakt!"

"Ano." Zdirad držel nůž za zády a pevněji ho sevřel, připraven vrazit ho muži do hrdla.

Ten náhle zaklel. "Já tu tvoji nabídku vemu," prohlásil. "Tohle je třetí noc, co mě šoupli na hlídku. Ale slib mi, že mě vzbudíš?"

"Slibuju," řekl Zdirad a zaplavila ho úleva.

Ale pak se ze stínu vynořil Pohan a nožem přejel druhému strážnému přes krk. Zdirad okamžitě zareagoval -jeho vlastní čepel vylétla vzhůru, vnořila se muži do krku pod čelistí a projela mu až do mozku. Strážný se nehlučně sesul, ale Zdirad zahlédl jeho pohled, když umíral, a odvrátil zrak.

Rozběhl se k němu Pohan. "Dobrá práce. Teď osvobodíme vězně a zmizíme odsud."

"Byl to dobrý člověk," zašeptal Zdirad.

Pohan ho popadl za rameno. "Ve Skodě je spousta dobrých mrtvých mužů. Popadni to... Pohyb."

Vězni zabíjení mlčky přihlíželi. Oba měli šat sathulských domorodců a tváře jim napůl ukrývaly vlající burnusy. Pohan k nim došel a přeřezal jim pouta. Zdirad se k němu připojil a poklekl vedle prvního válečníka, když ten si z obličeje stáhl šerpu a zhluboka se nadechl. Tvář měl tvrdou a tmavou, nad černým plnovousem zahnutý nos. Oči měl hluboko položené a v měsíčním světle zdánlivě úplně černé.

"Proč?" zeptal se.

"Promluvíme si později," řekl Zdirad. "Koně máme tamhle. Jděte potichu."

Oba Sathulové ho následovali a všichni se vnořili do temného lesa. O několik minut později našli Beldera se zvířaty.

"Teď mi řekněte, proč?" ptal se znovu Sathuli.

"Chci, abyste mě zavedli do vašeho tábora. Potřebuju si se Sathuly promluvit."

"Nemůžeš nám říct nic, co bychom si chtěli poslechnout."

"To nemůžeš vědět," odtušil Zdirad.

"Vím, že jste Drenajci, a to mi stačí."

"Nevíš nic," prohlásil Zdirad, sňal si přilbici z hlavy a odhodil ji do křoví. "Ale teď se s tebou hádat nebudu. Vylez na

koně a vezmi mě ke svým lidem."

"Proč bych měl?"

"Kvůli tomu, kdo jsem. Něco mi dlužíš."

"Nedlužím ti nic. Neprosil jsem se tě, abys mě osvobodil."

"Tenhle dluh nemyslím. Poslouchej mě, synu člověka! Mlhou věků jsem se vrátil z Hor mrtvých. Podívej se mi do očí. Vidíš v nich hrůzy podsvětí? Tam jsem večeřel s Joachímem, největším ze sathulských knížat. Vezmeš mě do hor a ať rozhodne tvůj náčelník. Při Joachímově duši, tohle mi dlužíš!"

"Je snadné mluvit o velkém Joachímovi," prohlásil muž nejistě, "když umřel před víc než sto lety."

"Nezemřel," řekl Zdirad. "Jeho duch žije a je mu zle ze sathulské zbabělosti. Požádal mě, abych vám umožnil se obrodit - ale je to na vás."

"A kdo tvrdíš, že jsi?"

"Moji podobu nalezneš ve vašich pohřebních komnatách, jak stojím vedle Joachíma. Podívej se na mě, člověče, a řekni, kdo jsem."

Sathuli si olízl rty, nejistý, leč přesto naplněný posvátným strachem.

"Jsi hrabě z Bronzů?"

"Jsem Ragnak, hrabě z Bronzů. A teď mě vezmi do hor!"

Jeli celou noc, zahnuli ostře doleva do Delnošského pohoří a pak vzhůru mnoha průsmyky vinoucími se srdcem hor. Čtyřikrát je zastavili sathulští zvědové, ale pokaždé je nechali pokračovat v cestě. Nakonec, když slunce dosáhlo nadhlavníku, vjeli do vnitřního města - tisíc kamenných stavení tu vyplňovalo ovál skrytého údolí. Jediné stavení, které mělo víc než jedno poschodí, byl sathulský palác.

Zdirad tu nikdy předtím nebyl. Jen několik Drenajců se sem dostalo. Sbíhaly se děti, aby se podívaly, jak jedou kolem, a když se přiblížili k paláci, připojilo se k nim nějakých padesát bíle oděných bojovníků se zakřivenými tulvary a seřadilo se vedle nich.

U palácové brány čekal muž, ruce složené na prsou. Byl vysoký, širokoplecí a s hrdou tváří.

Před bránou Zdirad zastavil koně a vyčkával. Muž spustil paže k bokům a vykročil k nim, tmavohnědé oči upřené na Zdirada.

"Tvrdíš, že jsi mrtvý muž?" zeptal se Sathuli. Zdirad mlčky vyčkával., Je-li tomu tak, nebude ti vadit, když ti tělem proženu meč?"

"Můžu zemřít jako kterýkoliv jiný člověk," řekl Zdirad. "Už jsem to jednou udělal. Ale ty mě nezabiješ, tak si přestaňme takhle hrát. Uposlechni svých vlastních zákonů pohostinnosti a nabídni nám pokrm."

"Hraješ svou roli dobře, hrabě z Bronzů. Sesedněte a následujte mě."

Odvedl je do západního křídla paláce a nechal jim přichystat koupel v obrovské mramorové vaně. Při koupeli jim pomáhali sloužící, kteří do vody stříkali parfémy. Belder neříkal nic.

"Nemůžeme se tu zdržet dlouho, pane hrabě," ozval se Pohan. "Kolik času jim dáme?"

"Ještě jsem se nerozhodl."

Pohan si v teplé vodě znovu lehl a ponořil hlavu pod vodu. Zdirad zavolal sloužícího a požádal o mýdlo. Muž se uklonil a odešel, načež se vrátil s křišťálovou nádobkou. Zdirad si její obsah vylil na hlavu a umyl si vlasy, pak si poslal pro břitvu a zrcadlo a oholil si bradu. Byl unavený, ale po koupeli se cítil mnohem lépe. Když sestupoval po mramorových schůdcích, přiběhl k němu sloužící a ovinul mu kolem ramen osušku. Pak ho odvedl do ložnice, kde Zdirad našel své šaty, které mu mezitím někdo vykartáčoval. Ze sedlové brašny Zdirad vytáhl čistou košili, rychle se přioděl, vykartáčoval si vlasy a pečlivě si nasadil čelenku. Pak, z náhlého popudu, kožený řemínek sundal, přehrabal brašnu a našel stříbrný kroužek s opálem uprostřed. Vložil si ho na hlavu a další sluha mu přinesl zrcadlo. Zdirad mu poděkoval a s uspokojením si všiml úžasu v jeho očích.

Zvedl zrcadlo a podíval se na sebe.

Může se vydávat za Reka, bojovného hraběte?

Ten nápad mu do hlavy nasadil Pohan, když tvrdil, že lidé jsou vždy ochotni věřit tomu, že ostatní lidé jsou silnější, rychlejší a schopnější než oni sami. Zdirad se mohl vydávat za knížete, nájemného vraha, generála.

Tak proč ne za mrtvého hrdinu?

Koneckonců, kdo by mohl dokázat opak?

Zdirad vyšel z komnaty a domorodec s oštěpem se mu poklonil a požádal ho, aby šel za ním. Zavedl Zdirada do rozlehlé komnaty, v níž seděl mladý muž od brány, dva Sathulové, které zachránili, a starý muž ve vybledlém hnědém oděvu.

"Vítej," pravil náčelník Sathulů. "Mám tu někoho, kdo se s tebou nesmírně touží sejít." Ukázal na starce. "Tohle je Raffír, svatý muž. Pochází z rodu Joachíma Sathuliho a pilně studuje dějiny. Má mnoho otázek týkajících se obležení Dros Delnochu."

"Bude mi potěšením na jeho otázky odpovědět."

"Tím jsem si jist. Má také další nadání, které se nám hodí - umí hovořit s duchy mrtvých. Dnes v noci vstoupí do transu a jsem si jistý, že ty se k němu rád připojíš."

"Zajisté."

"Co se týče mě," řekl Sathuli, "velice se na to těším. Mnohokrát jsem naslouchal Raffírovu duchovnímu hlasu a často jsem mu kladl otázky. Ale mít výsadu svést dva takové přátele k sobě... no, cítím se velice poctěn."

"Mluv jasně, Sathuli!" řekl Zdirad. "Nemám náladu na dětské hrátky."

"Prosím o tisíceré prominutí, vznešený hoste. Jen jsem se ti snažil říci, že Raffírovým duchovním průvodcem není nikdo jiný, než tvůj přítel, veliký Joachím. Bude vzrušující naslouchat vašemu rozhovoru."

***

"Přestaň panikařit!" zarazil Zdirada, chodícího sem a tam po pokoji, Pohan. Sloužící propustili a Belder, znechucený novinkami, se procházel v růžové zahradě dole.

"Na panikaření je vhodná doba tehdy," prohlásil Zdirad, "když selže všechno ostatní. No, to selhalo - takže panikařím."

"Jsi si jistý, že ten stařík je pravý?"

"Jaký je v tom rozdíl? Jestli je falešný, kníže ho poučil, aby mě zapřel. A jestli je pravý, tak mě zapře Joachímův duch. Nedá se to obejít!"

"Mohl bys odhalit toho starce jako podvodníka," navrhl Pohan, ale přesvědčivě to neznělo.

"Odhalit jejich svatého muže v jejich vlastním chrámu? To nemyslím. To by napnulo zákony pohostinnosti až na samou hranici."

"Hrozně nerad mluvím jako Belder, ale tohle byl tvůj nápad. Opravdu sis to měl nejdřív promyslet."

"Hrozně nerad poslouchám, když mluvíš jako Belder."

"Přestal by ses tu procházet? Na, vezmi si ovoce." Pohan mu hodil přes pokoj jablko, ale Zdirad ho upustil.

Otevřely se dveře a vešel Belder. "Je to pěkný svinstvo, to teda ," pronesl chmurně.

Zdirad klesl do širokého koženého křesla. "To tedy bude noc."

"Můžeme přijít ozbrojení?" chtěl vědět Pohan.

"Jestli chceš," řekl Belder, "i když nechápu, jak by sis dokonce i ty dokázal probojovat cestu tisícovkou Sathulů!"

"Nechci umřít beze zbraně v ruce."

"Chrabrá slova!" ozval se Zdirad. "Vezmu si to jabko. Nechci umřít bez ovoce v ruce. Přestali byste vy dva mluvit o umírání? Je to hrozně skličující!"

Rozhovor pokračoval zcela bezúčelně, dokud na dveře nezaklepal sloužící, nevstoupil a nepožádal je, aby ho následovali. Zdirad ho poprosil, aby počkal, postavil se před vysoké zrcadlo zavěšené na opačné stěně a zadíval se na svůj odraz. Překvapilo ho, když zjistil, že se usmívá. Teatrálně si přehodil plášť přes rameno a upravil si kroužek s opálem na čele.

"Zůstaň se mnou, Reku," řekl. "Budu potřebovat každou pomoc."

Trojice následovala sloužícího palácovými chodbami, až dorazili k chrámovému portálu, kde se muž uklonil a vycouval. Zdirad vstoupil do chladného stínu v chrámové lodi. Všechna sedadla na obou stranách byla plná mlčících domorodců a kníže s Raffírem seděli vedle sebe na vyzdviženém pódiu. Po Raffírově pravici stálo třetí křeslo. Zdirad se narovnal a prošel uličkou mezi sedadly. Svlékl si svůj plášť a pečlivě ho složil přes opěradlo křesla.

Kníže vstal a Zdiradovi se uklonil. Tmavé oči se mu škodolibě lesknou, pomyslel si Zdirad.

"Dnes večer zde vítám našeho vznešeného hosta. V tomto chrámu ještě nikdy nestanula noha Drenajce. Ale tento muž tvrdí, že je Nadirskou zhoubou, živoucím duchem hraběte z Bronzů, pokrevního bratra velikého Joachíma. Pročež je příhodné, že se s Joachímem může znovu setkat na tomto posvátném místě."

"Mír vašim duším, bratří, nechť se vaše srdce otevřou hudbě Prázdnoty. Nechť Raffír promluví s temnotou..."

Když obrovské shromáždění sklonilo hlavy, Zdirad se zachvěl. Raffír se v křesle opřel, oči se mu doširoka rozevřely a pak se mu vyvrátily dozadu. Zdiradovi se udělalo nevolno.

"Volám tě, duchu přítele!" zvolal Raffír vysokým, roztřeseným hlasem. "Přijď mezi nás z posvátného místa. Obdař nás svou moudrostí."

Svíce v chrámu náhle zablikaly, jakoby se uprostřed budovy zvedl vítr.

"Přijď mezi nás, duchu přítele! Veď nás."

Plameny svící znovu zatančily - a tentokrát mnohé uhasly. Zdirad si olízl rty. Raffír nebyl žádný podvodník.

"Kdo volá Joachíma Sathuliho?" zahřměl hlas, hluboký a zvučný. Zdirad v křesle nadskočil, protože ten hlas vycházel z Raffírova hubeného hrdla.

"Krev tvé krve tě volá, veliký Joachíme," pravil kníže. "Mám zde muže, jenž se prohlašuje za tvého přítele."

"Nechť tedy promluví," vyzval duch, "protože jsem příliš často poslouchal to tvoje kňučení."

"Mluv!" nařídil kníže, obraceje se k Zdiradovi. "Slyšel jsi rozkaz."

"Neopovažuj se mně rozkazovat, ty ubožáku!" vyštěkl Zdirad. "Já jsem Rek, hrabě z Bronzů, a žil jsem za dnů, kdy Sathulové byli muži. Joachím byl muž - a můj bratr. Pověz mi, Joachíme, jak se ti líbí tihle synové tvých synů?"

"Rek? Já nic nevidím. Jsi to ty?"

"Jsem to já, bratře. Zde mezi těmi stíny tebe. Proč tu nemůžeš být se mnou?"

"To nevím... Taková doba. Rek! Naše první setkání. Pamatuješ si svá slova?"

"Pamatuju. ‚A zač stojí tvůj život, Joachíme?' A tys odpověděl: ‚Za zlomený meč.'"

"Ano, ano, vzpomínám si. Ale nakonec to byla důležitá slova. Slova, která mě přivedla do Dros Delnochu."

"Já jsem jel vstříc své smrti v Dros Delnochu a taky jsem ti to řekl. Pak jsem řekl: ‚Před sebou mám jen nepřátele a válku. Rád bych si myslel, že za sebou jsem zanechal aspoň několik přátel.' Požádal jsem tě, aby sis se mnou potřásl rukou jako přítel."

"Reku, jsi to ty! Bratře můj! Jak se ti zase líbí život v těle z masa a kostí?"

"Svět se nezměnil, Joachíme. Zlo se stále dere na povrch jako hnis v nežitu. Bojuju ve válce bez spojenců a s několika málo přáteli. Přišel jsem k Sathulům, jako jsem to učinil tenkrát."

"Co potřebuješ, bratře?"

"Potřebuju muže."

"Sathulové za tebou nepůjdou. Ani by neměli. Já té miluju, Reku, protože jsi byl veliký muž. Ale bylo by odporné, kdyby vyvolený kmen vedl Drenajec. Musíš být opravdu zoufalý, když jsi o to požádal. Ale ve chvíli veliké nouze ti

nabízím Cheiamy, abys je použil podle své vůle. Ó, Reku, bratře, kéž bych tak mohl znovu kráčet po tvém boku s tulvarem v ruce! Stále ještě vidím Nadiry deroucí se k poslední hradbě a slyším jejich nenávistný křik. My jsme byli muži, není-liž pravda?"

"My jsme byli muži," souhlasil Zdirad. "Dokonce i s poraněným bokem jsi byl úžasný."

"Moji lidé si teď vedou špatně, Reku. Ovce vedené kozami. Použij Cheiamy dobře. A kéž ti Pán všech věcí požehná." Zdirad ztěžka polkl. "A požehnal tobě, příteli?"

"Mám, co jsem si zasloužil. Sbohem, bratře."

Zdirada přemohl hrozný smutek a on klesl na kolena a po tvářích se mu koulely slzy. Snažil se vzlyky potlačit, ale nedařilo se mu to. Rozběhl se k němu Pohan a vytáhl ho na nohy.

"Takový zármutek byl v jeho hlase," řekl Zdirad. "Odveď mě odtud."

"Počkat!" nařídil kníže. "Obřad ještě neskončil."

Ale Pohan si ho nevšímal a plačícího Zdirada napůl vyvedl a napůl vynesl z chrámu. Když se trojice vracela do svých pokojů, do cesty se jim nepostavil jediný Sathuli. Tam Pohan pomohl Zdiradovi do širokého, saténem potaženého lůžka a v hliněném džbánu mu donesl vodu. Byla chladná a sladká.

"Už jsi někdy slyšel takový smutek?" zeptal se ho Zdirad.

"Ne," připustil Pohan. "Nutí mě to vážit si života. Jak jsi to provedl? U všech bohů, to bylo jedinečné představení."

"Byl to prostě další klam. A je mi z toho zle! Jaké je to umění oklamat zmučeného, slepého ducha? Bohové, Pohane, je mrtvý už déle než sto let. On a Rek se po bitvě setkali jen párkrát - pocházeli ze dvou odlišných kultur."

"Ale znal jsi slova..."

"Zápisky hraběte. Nic víc, nic míň. Studuju dějiny. Setkali se, když Sathulové přepadli mého předka ze zálohy a Rek Joachíma vyzval na boj muže proti muži. Bojovali celou věčnost a pak se Joachímovi zlomil meč. Ale Rek ho ušetřil a to byl začátek jejich přátelství."

"Vybral sis těžkou úlohu. Nejsi žádný Šermíř."

"Ne, nepotřebuju to. Hrát roli docela stačí. Myslím, že se teď vyspím. Bohové, ale že jsem unavený... a tak hrozně se stydím."

"K tomu nemáš žádný důvod. Ale něco mi pověz, kdo jsou Cheiamové?"

"Joachímovi synové. Je to, myslím, kult, nejsem si jistý. Teď mě nech spát."

"Odpočívej, Reku, zasloužil sis to."

"V soukromí mi tak říkat nemusíš."

"To tedy musím - odteď tou rolí musíme žít všichni. Já o tvém předkovi nic nevím, ale myslím, že by na tebe byl hrdý. Abys tím prošel, to chtělo nervy ze železa."

Ale Zdirad už žádnou poklonu neslyšel, protože mezitím usnul.

Pohan se vrátil do obývacího pokoje.

"Jak je mu?" chtěl vědět Belder.

"Je v pořádku. Ale dám ti jednu radu, stařiku: žádné jedovaté poznámky! Odteď je hrabětem z Bronzů a podle toho s ním budeš zacházet."

"Jak málo toho víš, černochu!" odsekl Belder. "On nic nehraje, on je hrabětem z Bronzů. Podle práva i podle krve. Myslí si, že hraje roli. Budiž, ať ji hraje. To, co teď vidíš, je skutečnost. Vždycky to tak bylo - já to věděl. Proto jsem byl tak zahořklý. Jedovaté poznámky? Já jsem na toho kluka pyšný - tak pyšný, až bych zpíval!"

"No, to raději nedělej," poradil mu Pohan a zazubil se. "Máš hlas jako nemocná hyena!"

***

Zdirada probudila drsná ruka, která se mu přitiskla na ústa. Nebylo to příjemné probuzení. Otevřeným oknem pronikalo světlo měsíce v jediném paprsku a krajkovými záclonami povíval vánek. Ale muž, skloněný nad jeho postelí, byl pouhým stínem.

"Nic neříkej," varoval ho hlas. "Jsi ve velikém nebezpečí!" Muž stáhl ruku a usedl na postel.

Zdirad se pomalu posadil. "Nebezpečí?" zašeptal.

"Kníže nařídil tvou smrt."

"Nádhera!"

"Jsem tu, abych ti pomohl."

"To rád slyším."

"To není žert, pane hrabě. Jsem Magír, vůdce Cheiamů, a jestli sebou nepohneš, skončíš v Síních mrtvých znovu."

"Pohnu kam?"

"Pryč z města. Dnes v noci. Tábořime výš v horách, kde budeš v bezpečí." Od okna se ozvalo slaboučké zaškrábání, jako když se provaz otře o kámen. "Pozdě!" šeptl Magír. "Už jsou tady. Vem si meč!"

Zdirad se vyhrabal z postele a z pochvy vytáhl svůj meč. Oknem proskočil tmavý stín, ale Magír se mu postavil do cesty a jeho zakřivená dýka se mihla vzhůru. Noční ticho rozřízl strašlivý výkřik. Jak se do pokoje vyškrábali další dva vrahové, Zdirad zaječel, co mu síly stačily, a mávaje mečem se vrhl vpřed. Čepel narazila do masa a muž bez hlesu spadl. Zdirad o jeho tělo zakopl právě ve chvíli, kdy mu kolem hlavy prolétla dýka, ale překulil se na záda a vrazil meč muži do břicha. Ten se s bolestivým zavrčením zapotácel dozadu a vypadl z okna.

"Skvělé!" ozval se Magír. "Ještě nikdy jsem neviděl tak dokonale provedené salto. Klidně bys mohl být Cheiamem."

Zdirad se v sedě opíral o zeď a meč mu vyklouzl z bezvládných prstů.

Pohan rozrazil dveře dokořán. "Jsi v pořádku, Reku?" hned se ptal. Zdirad se otočil a spatřil černého obra, který vyplňoval dveřní rám jako ebenová socha, zatímco dveře samotné visely nakřivo na rozbitých pantech.

"Klidně jsi ty dveře mohl otevřít," poznamenal Zdirad. "Bohové, to drama tady kolem mě zabíjí!"

"Když už o tom mluvíme," řekl Pohan, "právě jsem ve svém pokoji zabil dva muže. Belder je mrtvý - podřízli mu krk."

Zdirad se vyškrábal na nohy. "Zabili ho? Proč?"

"Zahanbil jsi knížete," vysvětlil Magír. "Musí tě zabít - nemá navybranou."

"A co Joachímův duch? Jaký mělo smysl ho přivolávat?"

"Na to, pane hrabě, nemůžu odpovědět. Ale teď musíme odejít."

"Odejít? Zabili mýho přítele - nejspíš jediný přítele, jakýho jsem kdy měl. Byl jako můj táta. Jděte pryč a nechte mě - oba!"

"Nedělej žádné hlouposti," varoval ho Pohan.

"Hlouposti. Všechno tohle je hloupost. Život je fraška - pitomá, nechutná fraška a hrajou v ní samí hlupáci. No, tady je jeden hlupák, který toho má akorát po krk. Tak vypadněte!"

Zdirad se rychle oblékl, připjal si opasek a do ruky uchopil meč. Provaz se v nočním vánku kýval, ale Zdirad ho zachytil, vyskočil z okna a doručkoval až na nádvoří dole.

Čtyři strážní ho mlčky sledovali, jak lehce přistává na mramorových dlaždicích. Zdirad došel doprostřed nádvoří a vzhlédl k oknům knížecích komnat.

"Kníže zbabělců, vylez ven!" zařval. "Kníže lží a všech podvodů, ukaž se. Joachím řekl, že jsi ovce. Vyjdi konečně ven!"

Strážní si vyměnili pohledy, ale nepohnuli se.

"Jsem naživu, kníže! Hrabě z Bronzů je naživu! Všichni tvoji vrahové jsou mrtví a ty se k nim za chvíli připojíš. Polez ven - nebo ti zakroutím krkem přímo tam, kde se schováváš. Polez ven!"

Záclony v okně se pohnuly a tam stál kníže, tvář zrudlou a rozzlobenou. Naklonil se nad vyřezávanou kamennou předprseň a křikl na strážné.

"Zabijte ho!"

"Polez ven a udělej to sám, ty šakale!" hulákal Zdirad. "Joachím mě nazval přítelem a tím taky jsem. Ve vašem vlastním chrámu jsi ho slyšel a přesto jsi do mého pokoje poslal najaté vrahy. Ty bezpáteřný prase! Zneuctils svého předka a porušils zákony pohostinnosti. Mršino! Pojď sem dolů!"

"Slyšeli jste mě - zabijte ho!" zavřískl kníže. Strážní vykročili, kopí napřažená.

Zdirad sklonil meč a na předního válečníka upřel jasné modré oči.

"S vámi bojovat nebudu," prohlásil. "Ale co chcete, abych řekl Joachímovi, až ho zase potkám? A co mu řeknete vy, až dorazíte do podsvětí?" Muž zaváhal a za Zdiradem se přes nádvoří rozběhl Pohan s mečem v obou rukou. Vedle něj běžel Magír.

Strážní se chystali zaútočit.

"Nechte ho být!" zaječel Magír. "Je to hrabě a jeho výzva byla přijata."

"Polez dolů, kníže zbabělců," křičel Zdirad. "Tvůj čas nadešel."

Kníže se vyškrábal přes předprseň a seskočil deset stop dolů na dlažbu, jeho bílé roucho ve větru povlávalo. Přistoupil ke strážnému, vzal si jeho tulvar a hned si přezkoušel, jak je vyvážený.

"Teď umřeš," prohlásil kníže. "Vím, že jsi lhář. Nejsi dávno mrtvý hrabě z Bronzů - jsi podvodník."

"Dokaž to!" štěkl Zdirad. "Přistup blíž. Já jsem největším šermířem, jakého kdy země nesla. Zahnal jsem nazpět nadirské hordy. Zlámal jsem čepel Joachíma Sathuliho. Přistup blíž a zemři!"

Kníže si olízl rty a zíral do planoucích očí. Po lících mu stékal pot a v té chvíli poznal, že je ztracen. Život byl náhle velice drahocenný a on byl příliš důležitým člověkem, než aby dovolil jakémusi démonu z hlubin zatáhnout ho do souboje. Začala se mu třást ruka.

Ucítil na sobě pohledy svých mužů a vzhlédl. Spatřil nádvoří lemované sathulskými bojovníky. A přesto byl sám, jediný z nich mu nepřijde na pomoc. Musel zaútočit, ale to by znamenalo smrt. S divokým výkřikem se s pozvednutým tulvarem vrhl vpřed. Zdirad vnořil hrot meče do knížecího srdce, pak ho vytáhl a tělo knížete se zhroutilo na dláždění.

Vedle Zdirada se postavil Magír. "Teď musíš odejít. Nechají tě odejít z hor a pak tě budou následovat, aby pomstili tuto smrt."

"To pro mě není vůbec důležité," odpověděl Zdirad. "Přišel jsem sem, abych je získal. Bez nich jsme stejně ztraceni."

"Máš Cheiamy, příteli. My za tebou půjdeme třeba do samého pekla."

Zdirad pohlédl dolů na mrtvého knížete. "Dokonce se ani nepokusil bojovat - prostě se rozběhl dopředu, aby zemřel."

"Byl to pes a syn psa. Pliju na něj!" prohlásil Magír "Nebyl tě hoden, pane hrabě, ač to byl nejlepší Šermíř ze všech Sathulů."

"Opravdu?" vydechl užasle Zdirad.

"Opravdu. Ale věděl, že ty jsi větší muž, a to ho zničilo dřív, než to udělal tvůj meč."

"Ten muž byl hlupák. Jen kdyby..."

"Reku," ozval se Pohan, "je čas odejít. Zajdu pro koně."

"Ne. Chci, aby, než odsud odejdeme, pohřbili Beldera."

"Moji muži na to dohlédnou," ujišťoval ho Magír. "Ale tvůj přítel hovořil moudře a já zařídím, aby vám koně přivedli na nádvoří. Do našeho tábora je to jenom hodina, tam si můžeme odpočinout a promluvit si o dalších plánech."

"Magíre!"

"Ano, můj pane."

"Děkuju ti."

"Byla to moje povinnost, pane hrabě. Myslel jsem, že tuto povinnost budu nenávidět, protože Cheiamové k drenajským válečníkům nechovají lásku. Ale ty jsi muž."

"Pověz mi, co jsou Cheiamové zač?"

"My jsme Pijáci krve, synové Joachímovi. Uctíváme jen jediného boha: Šalliho, ducha smrti."
"Kolik vás je?"
"Jen stovka, pane hrabě. Ale nesuď nás podle počtu. Spíš posuzuj počty mrtvých, které necháváme za sebou."

Kapitola 17

MUŽ BYL ZAHRABÁN AŽ PO KRK DO ZEMĚ, suchá půda byla kolem něj pevně udusaná. Po obličeji mu lezli mravenci a na vyholenou hlavu mu pražilo slunce. Zaslechl zvuk blížících se koní, ale nemohl se otočit.
"Mor na tebe a celou tvoji rodinu!" křikl.
Pak zaslechl, jak kdosi sesedá, a padl na něj milosrdný stín. Vzhlédl a spatřil před sebou vysokou postavu v černé kožené kazajce a jezdeckých botách. Do tváře mu neviděl. Kolem převedla nějaká žena koně a muž si dřepl.
"Hledáme stany Vlků," řekl.
Zahrabaný muž vyplivl mravence. "Dobré pro vás!" podotkl. "Proč mi to vykládáš? Myslíš, že mě tu nechali jako ukazatel cesty?"
"Uvažoval jsem o tom, že tě vykopu."
"Já bych se nenamáhal. Kopce za váma jsou plný Volků. Vetřelce asi nepřivítají příliš přátelsky."
"Volkové" bylo jméno, které po bitvě před nějakými dvěma sty lety dali kmeni Zelených opic, když tenkrát přišli o koně a museli nést svůj majetek na vlastních zádech. Ostatní kmeny na to ponížení nikdy nezapomněly a Zelené opice také nenechaly zapomenout.
"Kolik jich je?" zeptal se Tenaka.
"Kdo ví? Mně připadají všichni stejní."
Tenaka muži ke rtům přiložil koženou nádobu s vodou a ten se dychtivě napil.
"Z kterého kmene jsi ty?" chtěl vědět Tenaka.
"Jsem rád, že se ptáš až po tom, cos mi nabíd vodu," poznamenal muž. "Já jsem Subodaj z Oštěpů."
Tenaka kývl. Vlčí hlavy Oštěpy nenáviděly z toho dostatečného důvodu, že jejich válečníci byli stejně zuřiví a výkonní, jako Vlci sami.
Nadirové si nepřítele zřídkakdy považovali. Se slabšími protivníky zacházeli s pohrdáním, na silnější pohlíželi s nenávistí. Kmen Oštěpů, ač ne právě silný, spadal do druhé kategorie.
"Jak se Oštěp dostal do rukou Volků?" zeptal se Tenaka.
"Štěstí," odtušil Subodaj a vyplivl další mravence. "Kůň si zlomil nohu a pak na mě skočili čtyři."
"Jenom čtyři?"
"Nebyl jsem v pořádku!"
"Myslím, že tě stejně vykopu."
"To není moc chytrý, Vlčí hlavo! Možná tě pak budu muset zabít."
"Někdo, koho zajmou jenom čtyři Volkové, mě nezajímá. Renjo, vykopej ho."
Tenaka se se zkříženýma nohama usadil o kousek dál na zem a zahleděl se na nedaleké vršky. Nic se tam nehýbalo, ale Tenaka dobře věděl, že je sledují. Protáhl si poraněná záda - za posledních pět dní se to velice zlepšilo.
Renja odhrabala udusanou zeminu a osvobodila muži ruce, které měl svázané za zády. Jakmile měl ruce volné, muž ji odstrčil a dřel se sám, dokud se nevytáhl ven. Renja beze slova přešla k Tenakovi a dřepla si.
"Rozhodl jsem se, že tě nezabiju," oznámil Subodaj.
"Na Oštěpa jsi velice moudrý," prohodil Tenaka, aniž spustil oči z pahorků.
"To je pravda. Vidím, že tvá žena je Drenajka. Měkká!"
"Mám rád měkké ženy."
"Něco na nich skutečně je," souhlasil Subodaj. "Prodáš mi meč?"
"Čím mi zaplatíš?"
"Dám ti koně Volků."
"Tvojí velkomyslnosti se vyrovná jedině tvoje sebedůvěra," poznamenal Tenaka.
"Ty jsi Tanečník s čepelí, drenajský míšenec," utrousil Subodaj, svlékl si kožešinovou kazajku a z podsaditého, mohutného těla si smetl další mravence.
Tenaka se s odpovědí nenamáhal. Díval se, jak se v kopcích zvedá prach, když muži nasedali na koně.
"Je jich víc než čtyři," řekl Subodaj. "A co se týče toho meče...?"
"Odcházejí," podotkl Tenaka. "Vrátí se ve větším počtu." Vstal, došel ke svému koni a vyhoupl se do sedla. "Sbohem, Subodaji!"
"Počkej!" křikl Nadir. "Co ten meč?"
"Nezaplatil jsi mi toho koně."
"Zaplatím - dej mi čas."
"Já čas nemám. Co jiného mi můžeš nabídnout?"
Subodaj se ocitl v pasti. Zůstane-li tu beze zbraně, do hodiny z něj bude mrtvola. Zauvažoval o tom, že se na Tenaku vrhne, ale tento nápad zavrhl - fialové oči byly ve své sebedůvěře znepokojující.
"Nic jiného nemám," řekl nakonec. "Ale řekl bych, že tebe něco napadlo."
"Staň se na deset dní mým nevolníkem a odveď mě k Vlkům," navrhl Tenaka.
Subodaj zachrchlal a odplivl si. "To zní jen o maličko líp než zemřít tady. Deset dní, říkáš?"

"Deset dní."
"A dnešek se počítá jako první?"
"Ano."
"Tak souhlasím." Subodaj napřáhl ruku, Tenaka ji uchopil a vytáhl ho za sebe do sedla. "Jsem rád, že se můj otec tohohle dne nedožil," zamumlal si pro sebe Nadir.
Pomalým cvalem vyrazili k severu a Subodaj přemýšlel o svém otci. Byl to silný muž a skvělý jezdec - ale hrozně náladový. A jeho výbušná povaha ho zabila. Po koňských dostizích, které Subodaj vyhrál, ho jeho otec obvinil z toho, že jeho klisně povolil podpínku. Hádka přerostla ve rvačku na pěsti a nože.
Subodaj si stále ještě pamatoval překvapený výraz na tváři svého otce, když se mu synův nůž vnořil do prsou. Muž by měl vždy vědět, kdy se musí ovládnout.
Nadir se v sedle otočil a černýma očima si prohlížel Renju. To tedy byla ženská! Možná ne dobrá do stepi - ale dobrá pro spoustu jiných věcí.
Po devět dalších dní bude sloužit Tanečníkovi s čepelí. Poté ho zabije a vezme si jeho ženu.
Pohledem se vrátil ke zvířatům. Byli to dobří koně. Nadir se náhle zazubil, když se ho znovu zmocnila radost ze života.
Žena, kterou si vezme.
Koně, které si ponechá.
Protože stojí za to, aby se na nich nejednou projel.
***
Lake se pěkně zapotil, když otáčel tlustou dřevěnou klikou, aby přitáhl rameno luku a koženou smyčku zpátky k háku. Mladík v kožené zástěře mu podal volně převázaný svazek šípů, které Lake položil do misky svého vynálezu. O třicet stop dál v místnosti dva pomocníci zvedli tlusté dřevěné dveře a opřeli je o protější stěnu.
V rohu seděl Ananais zády opřený o chladnou šedou kamennou stěnu staré stáje. Zatím trvalo víc než deset minut, než byl stroj natažen. Ananais nazvedl škrabošku a poškrábal se na bradě. Deset minut na padesát šípů! Jeden lučištník dokázal dostat do vzduchu dvakrát tolik šípů za poloviční dobu. Ale Lake se tvrdě snažil a Ananais neviděl nejmenší důvod, proč mu kazit náladu.
"Připraveni?" zeptal se Lake svých pomocníků u protější zdi místnosti. Oba muži přikývli a odběhli pryč, za velké pytle obilí.
Lake se podíval na Ananaida, zda může pokračovat, a pak škubl za uvolňovací šňůru. Mohutné rameno luku vyletělo vpřed a do dubových dveří se zarazilo padesát šípů, z nichž některé proletěly skrz a ze stěny za dveřmi vykřesaly jiskry. Ananais přistoupil, protože vražedná síla stroje na něj udělala dojem. Dveře dostaly zabrat, hlavně uprostřed, kam se zarazila více než třetina střel.
"Co myslíš?" zeptal se dychtivě Lake.
"Chce to trochu větší rozptyl," podotkl Ananais. "Kdybychom tohle vypustili proti útočícím zkříženců, celá polovina střel by zasáhla pouze dvě z těch bestií. Potřebuje to větší rozptyl do stran - dokážeš to?"
"Myslím, že ano. Ale líbí se ti to?"
"Máš nějaké kameny do praku?"
"Ano."
"Tak je polož na tu misku."
"Zničí to kryt," namítal Lake. "Je to určené k vrhání šípů."
Ananais mládenci položil ruku na rameno. "Je to určené k zabíjení, Laku. Zkus to."
Pomocník přinesl pytel střel a nasypal do měděné misky pár stovek olověných kuliček o velikosti oblázku. Ananais převzal napínací zařízení a za čtyři minuty zahákli kožené očko, kam patřilo.
Pak Ananais poodešel stranou a do ruky vzal šňůru spouště. "Zůstaňte stranou," přikázal. "A zapomeňte na ty pytle. Jděte za dveře." Pomocníci odběhli do bezpečí a Ananais zatáhl za šňůru. Obrovské rameno luku se vymrštilo dopředu a oblázky zabubnovaly o dubové dveře.
Zvuk to byl ohlušující a dřevo se se zaúpěním rozštíplo a na podlahu dopadlo několik velkých třísek. Ananais hleděl na kožený kryt luku - byl pokroucený a roztřepený-
"Lepší než šípy, Laku," prohodil a mladík se rozběhl ke stroji, prohlédl si kryt a kožený řemen.
"Udělám ten kryt z mosazi," řekl, "a zvýším rozptyl. Budeme potřebovat dvě kliky, na každé straně jednu. A zařídím, aby to kamení mělo čtyři hroty."
"Dokdy dokážeš jeden připravit?" chtěl vědět Ananais.
"Jeden? Už mám hotové tři. Nastavení potrvá tak den a pak budeme mít čtyři."
"Dobrá práce, chlapče!"
"Co mě zajímá víc je, jak je dostaneme nahoru do údolí."
"S tím si starosti nedělej - v první obranné linii je stejně nechceme. Vezmi je zpátky do hor, Galand ti poví, kam je dát."
"Ale mohly by nám pomoct udržet se," namítal Lake a zvedl hlas. Ananais ho vzal za loket a vyvedl ho ze stáje do čistého nočního vzduchu.
"Pochop jedno, chlapče: nic nám nepomůže udržet se v první linii. Nemáme dost mužů. Je tam moc průsmyku a stezek. Budeme-li čekat příliš dlouho, odříznou nás a obklíčí. Ty zbraně jsou dobré a my je použijeme - ale až dál vzadu."
Laka hněv přešel, nahradil ho tupý, unavený pocit odevzdanosti. Celé dny se tvrdě, bez odpočinku dřel: hledal něco, cokoliv, co by mohlo obrátit příliv. Ale nebyl hloupý a hluboko v srdci znal pravdu.
"Nemůžeme chránit město," řekl.
"Města se dají postavit znovu," opáčil Ananais.
"Ale spousta lidí se odmítne hnout. Ani bych se nedivil, kdyby jich byla většina."

"Tak zemřou, Laku."

Mladík si odvázal koženou zástěru a posadil se na sud. Stočil zástěru do pevné koule a hodil si ji k nohám. Ananais s ním soucítil, protože Lake hleděl na vlastní zničené sny.

"Zatraceně, Laku, přál bych si, aby bylo něco, co bych mohl říct, aby ti to zvedlo náladu. Vím, jak se cítíš... já se cítím stejně. Když má všechny výhody nepřítel, dotkne se to našeho smyslu pro přirozenou spravedlnost. Vzpomínám si na svého starého učitele, který mi jednou řekl, že za každým tmavým mrakem čeká slunce jen na to, aby tě mohlo usmažit."

Lake se zazubil. "Jednou jsem měl taky takového učitele. Zvláštního stařík, který žil v chajdě pod západním kopcem. Říkával, že v životě existují tři druhy lidí: vítězové, prohrávající a bojovníci. Z vítězů se mu dělalo zle kvůli jejich nadutosti, z prohrávajících kvůli jejich kňourání a z bojovníků kvůli jejich zabedněnosti."

"A do které kategorie řadil sám sebe?"

"Říkal, že vyzkoušel všechny tři a ani jedna mu nepasovala."

"No, aspoň to zkusil. To je vše, co může muž udělat, Laku. A my to zkusíme. Udeříme na ně tak, aby to bolelo, a ublížíme jim. Zatáhneme je do neutuchající války. Pěsti a lebky, ocel a oheň. A s trochou štěstí je Tenaka, až se vrátí se svými nadirskými jezdci, smete."

"Nezdá se, že bychom měli bůhvíjaké štěstí," poukázal Lake.

"To si musíš udělat. Já v bohy nevěřím, Laku. Nikdy jsem nevěřil. Pokud existují, je jim většinou - jestli ne vždycky - jedno, co se stane s obyčejnými smrtelníky. Já vkládám víru do sebe - a víš proč? Protože jsem nikdy neprohrál! Pobodali mě oštěpem, posekali mečem a otrávili. Potahal mě divoký kůň, potrkal býk a pokousal medvěd. Ale nikdy jsem neprohrál. Dokonce mi zkříženec serval obličej, ale já jsem pořád tady. A vyhrávat se ti stane zvykem."

"Tím se můžeme dost těžko řídit, Tmavá masko. Jednou jsem vyhrál závody v běhu a byl jsem třetí v zápase na volný způsob na hrách. Ó... a jednou, když jsem byl malý, mě štípla včela a já probrečel celé dny."

"To zvládneš, Laku! Teď, když jsem tě naučil, jak se stát dobrým lhářem! Teď se vrať a pracuj na těch zbraních, které jsi vymyslel."

***

Tři dny, od soumraku do rozbřesku, Rajvan a desítky pomocníků procházeli městem a připravovali lidi na přesídlení do hor. Úkol to byl nevděčný. Mnoho bylo těch, kteří odmítli o přestěhování vůbec uvažovat, a někteří se dokonce vysmívali nebezpečí, které jim Rajvan nastínila. Proč by měl Ceska zaútočit na město, ptali se. Proto přece bylo vybudováno bez hradeb - aby nevyvstala potřeba ho drancovat. Docházelo k hádkám a bouchání dveřmi. Rajvan vydržela urážky a ponížení a nadále se trmácela ulicemi.

Zrána čtvrtého dne se na louce východně od města shromáždili uprchlíci, svůj majetek navršený na vozících - některé byly taženy mulami, jiné koníky, některé do konce volky. Ti méně majetní si své věci nesli na zádech v plátěných vacích. Celkem tam byly necelé dva tisíce lidí - dvakrát tolik se jich rozhodlo zůstat.

Galand s Lakem se s nimi vydali na dlouhou, strastiplnou cestu vysoko do hor, kde ve skrytých kotlinách už tři stovky mužů budovaly hrubé přístřešky.

Lakovy velké zbraně, důkladně zakryté naolejovanou kůží, byly naloženy na šesti vozech, které jely v čele zástupu.

Rajvan, Decado a Ananais přihlíželi, jak se uprchlíci vydávají na cestu. Pak Rajvan potřásla hlavou, zaklela a bez dalších slov odkráčela zpátky do poradní síně. Oba muži ji následovali. Jakmile byli uvnitř, Rajvan dala otevřeně průchod svému hněvu.

"Co se to, ve jméně Chaosu, v těch jejich palicích děje?" zuřila. "Copak neviděli dost z Ceskovy hrůzovlády? Někteří z těch lidí byli celá léta mými přáteli. Jsou to řádní, inteligentní, rozumní lidé. Copak chtějí zemřít?"

"Tak snadné to není, Rajvan," promluvil tiše Decado. "Nejsou zvyklí na to, jakými cestami se ubírá zlo, a nedokážou pochopit, proč by měl Ceska chtít vyvraždit celá města. Nedává jim to žádný smysl. A ptáš se, jestli už neviděli dost z Ceskovy hrůzovlády? Zkrátka neviděli! Viděli muže s uťatýma rukama, ale diváci se ptají: Nezasloužil si to? Slyšeli o hladomoru v jiných oblastech, ale Ceska pro to má vždycky nějaké vysvětlení. Se vzácným nadáním ze sebe vždycky smyje špínu a hanbu. A oni to vlastně ani nechtějí vědět. Pro většinu lidí znamená život jejich domov a jejich rodinu, dívají se, jak rostou děti, a doufají, že příští rok bude lepší než tento.

V jižní Ventrii žije celá společnost na sopečném ostrově. Sopka každých deset let nebo tak nějak vychrlí popel, prach a hořící kamení a zabije stovky lidí. Přesto zůstávají, vždycky přesvědčí sami sebe, že to nejhorší už mají za sebou.

Ale ty se tím, Rajvan, netrap. Udělalas, cos mohla. Víc, než se od tebe žádalo."

Rajvan sklesla do křesla a potřásla hlavou. "Bývala bych mohla uspět. Tady umře na čtyři tisíce lidí. Hrůza! A všechno proto, že jsem začala válku, kterou jsem nemohla vyhrát."

"Pitomost!" prohlásil Ananais. "Proč si tohle děláš, ženská? Válka začala, protože se do hor nahrnuli Ceskovi muži a vraždili nevinné lidi. Ty ses jenom bránila. Kde bychom, k čertu, byli, kdybychom takové ukrutnosti dovolili? Mně se ta situace taky nelíbí, smrdí hůř než deset dní chcíplý prase v létě, ale není to moje chyba. Ani tvoje. Chceš někomu něco vyčítat? Vyčítej to lidem, kteří ho zvolili a dostali ho tak k moci. Vyčítej to vojákům, kteří za ním pořád ještě jdou. Vyčítej to Drakům, že ho nesvrhli, když to ještě šlo. Vyčítej to jeho matce, že ho vůbec porodila. A teď dost takových řečí! Každý muž a žena tam dole se mohli svobodně rozhodnout. Svůj osud mají ve svých vlastních rukách. Ty za ně nejsi zodpovědná."

"Nechci se s tebou hádat, Tmavá masko. Ale někde na téhle strašlivé cestě se někdo bude muset zodpovídat. Válku jsem nezpůsobila, jak říkáš. Ale zvolila jsem se do čela těchto lidí a krev každého, který zahyne, padne na moji hlavu. Jinak bych to nechtěla. Protože se starám. Dokážeš to pochopit?"

"Ne," řekl neomaleně Ananais. "Ale beru to."

"Já to chápu," ozval se Decado. "Ale svoji péči teď musíš věnovat lidem, kteří ti uvěřili a odešli do hor. Se všemi těmi uprchlíky z okolí Skody a lidmi z města máme nahoře přes sedm tisíc lidí. Nastanou problémy s potravinami, hygienou,

chorobami. Je třeba vybudovat spojovací linie. Zásoby, dodávky a léky. To všechno vyžaduje organizaci a lidské zdroje. A každý muž, kterého ztratíme na této straně války, znamená o jednoho válečníka míň proti Ceskovi."

"Budu tam a zařídím to," slíbila Rajvan. "Je tu asi dvacet žen, které si můžu zavolat."

"Se vší úctou," vložil se do hovoru Ananais, "budeš taky potřebovat muže. Jsou tam tak namačkaní, že může dojít k hádkám, a někteří lidé dojdou k přesvědčení, že dostávají míň, než na co mají nárok. Mezi uprchlíky je mnoho zbabělců - a ti často tyranizují slabší. Bude tam spousta zlodějů a je tam tolik žen, že se určitě najdou muži, kteří toho budou chtít využít."

Rajvan zahořely zelené oči. "To všechno zvládnu, Tmavá masko. Věř tomu! Nikdo nebude brát vpotaz moji autoritu."

Ananais se pod škraboškou zazubil. Rajvan se v hlase ozývala bouře a hranatou bradu útočně vystrčila dopředu. Nejspíš má pravdu, napadlo ho. Musel by to být velice chrabrý muž, aby se jí postavil. A všichni chrabří muži budou čelit mnohem hrozivějšímu protivníkovi.

V následujících dnech Ananais rozdělil svůj čas mezi malé vojsko, které obsadilo vnější prstenec hor, a výstavbu ucházející pevnosti ve vnitřním kruhu. Menší stezky do údolí byly zahlazeny a hlavní vstupy - údolí Tarsk a Magadon - byly spěšně obezděny kameny. Za dlouhých denních hodin otužilí muži ze skodských hor vylepšovali opevnění, z hor dovalili balvany a těmi vycpali ústí obou údolí. Hradby se zvedaly pomalu. Schopní stavitelé vybudovali kladky a dřevěné věže a větší kameny zvedli pomocí provazů, přenesli na vhodné místo a zde je upevnili pomocí směsi bláta a kamenného prachu.

Hlavní stavitel - hradební architekt - sem přibyl z Vagrie a jmenoval se Leppoe. Byl vysoký, tmavý, plešatějící a neúnavný. Muži kolem něj ostražitě obcházeli, protože když v duchu zápasil s nějakým problémem týkajícím se tlaků a konstrukce, měl zneklidňující zvyk dívat se skrz člověka a naprosto ho ignorovat. A pak, když problém vyřešil, se náhle usmál a byl velice milý a přátelský. Jen pár dělníků dokázalo vydržet jeho pracovní tempo, protože často pracoval dlouho do noci, plánoval zlepšení, či převzal velení pracovní čety a za měsíčního světla muže dřel až do úpadu.

Když byly hradby téměř hotovy, Leppoe přidal ještě jedno vylepšení. Nechal sem položit dřevěné desky a chytře je propojil tak, aby vytvořily ochranný val, zatímco vnější stěny nechal potřít maltou a vyhladit, takže pro nepřítele bylo mnohem těžší je zlézt.

Leppoe umístil dva Lakovy obrovské luky u středu každé hradby a Lake pak osobně s dvanácti muži, které vycvičil v zacházení s těmito zbraněmi, vyzkoušel jejich dostřel a rozptyl. Vedle zbraní byly umístěny pytle olověných střel spolu s několika tisícovkami šípů.

"Vypadá to dost silně," řekl Thorn Ananaidovi. "Ale Dros Delnoch to není!"

Ananais kráčel po ochranném valu v Magadonu a odhadoval možné útočné linie. Hradby vyloučily Ceskovu jízdu, ale zkříženci nebudou mít s jejich překonáním žádné problémy. Leppoe udělal zázraky, když je dostal do výšky patnácti stop, ale to nestačilo. Lakovy zbraně vytvoří spoušť do třiceti stop před hradbami, ale blíž nebudou k ničemu.

Ananais poslal Thorna, aby zajel dvě míle do údolí Tarsku. Pak vyslal další dva muže, aby stejnou vzdálenost uběhli. Thornovi cesta netrvala ani pět minut, zatímco běžcům skoro dvanáct.

Generál měl vážný problém. Ceska nejspíš zaútočí v obou údolích zároveň, a pokud jedna hradba padne, druhá bude zničena. Proto bylo třeba umístit třetí oddíl někde mezi oběma hradbami, aby byl připraven vyrazit v okamžiku, kdy to bude vypadat, že Ceskovo vojsko prorazí. Ale hradby lze překonat v okamžení a oni neměli čas. Signální ohně nebyly k ničemu, protože mezi vstupy do údolí se tyčilo skodské pohoří.

Nicméně Leppoe tento problém vyřešil, když navrhl trojúhelníkový systém spojení. Za dne bylo možno poslat zprávu do údolí, kde bez ustání hlídkovala skupina mužů, pomocí zrcadel či luceren. Jakmile bude zpráva jednou přijata, skupina ji předá do druhého údolí stejným způsobem. Mezi údolími se utáboří oddíl o síle pěti set mužů a jakmile dostane signál, muži pojedou jako čerti. Systém byl mnohokrát přezkoušen, jak ve dne, tak v noci, dokud nebyl Ananais přesvědčen, že dosáhl vrcholné výkonnosti. Po vyslání prosby o pomoc dorazil pomocný oddíl do několika minut. Ananaidovi by se líbila poloviční doba, ale byl spokojen.

Valtaja se vrátila zpátky do hor s Rajvan a převzala dozor nad dodávkami léků. Ananaidovi hrozně chyběla, měl zvláštní tušení smrti, které nedokázal setřást. Nikdy se smrtí moc nezabýval a teď ho to ničilo. Když se s ním Valtaja včerejší noci rozloučila, cítil se zničenější, než kdy předtím. Vzal ji do náručí a snažil se vyslovit, co cítí, zoufale jí chtěl sdělit hloubku své lásky k ní. "Já... budeš mi chybět."

"Nebude to trvat dlouho," řekla Valtaja, políbila ho na zjizvenou tvář a odvrátila oči od jeho zničených úst. "Ty... ehm... dávej na sebe pozor."

"Ty taky."

Když jí pomohl na koně, přicválalo k chýši několik lidí a Ananais si rychle nasadil škrabošku. A pak byla pryč. Díval se za ní, dokud ji nepohltila noc.

"Miluju tě," řekl nakonec, příliš pozdě. Strhl si škrabošku z tváře a zařval, jak mohl nejhlasitěji.

"MILUJU TĚ!" Slova se odrážela od horských svahů a Ananais klesl na kolena a bušil pěstí do země. "Zatraceně, zatraceně, zatraceně! Miluju tě!"

Kapitola 18

TENAKA, SUBODAJ A RENJA MĚLI NA domorodce hodinový náskok, ale ten se postupně snižoval i přes sílu drenajských koní, protože Tenakův kůň teď nesl dvojitou váhu. Na vrcholku prašného kopce si Tenaka zastínil rukou oči a snažil se spočítat jezdce, kteří je honili, ale kvůli oblaku zvířeného prachu to nebylo snadné.

"Řekl bych tucet, ne víc," usoudil Tenaka nakonec.

Subodaj pokrčil rameny. "Mohlo by jich být mnohem míň," řekl.

Tenaka znovu nasedl a rozhlížel se po místě vhodném k přepadu. Zavedl je dolů z kopce na nízký skalnatý ostroh, který trčel ze stezky jako zaťatá pěst. Zde se stezka stáčela doleva. Tenaka se postavil na sedlo a vyskočil na skálu. Subodaj překvapeně sklouzl dopředu a zachytil otěže.

"Jeďte dál k tomu tmavému pahorku, pak se pomalu obloukem vraťte zpátky," nařídil jim Tenaka.

"Co chceš dělat?" zeptala se Renja.

"Chci získat koně pro svého nevolníka," zazubil se Tenaka.

"Pojď, ženská!" štěkl Subodaj a odcválal. Renja s Tenakou si vyměnili pohledy.

"Myslím, že se mi nebude líbit dělat poddajnou ženu ze stepi," špitla.

"Já ti to říkal," připomněl jí Tenaka s úsměvem.

Renja kývla a pobídla koně za Subodajem.

Tenaka ležel na břiše na skále a sledoval blížící se jezdce. Byli nějakých osm minut za Subodajem. Zblízka si je Tenaka prohlédl pečlivěji, bylo jich devět, oděných do kabátců z kozích kůží typických pro stepní jezdce a kulaté kožené přilbice lemované kožešinou. Tváře měli ploché a nažloutlé, oči černé jako noc a plné chladné krutosti. Každý nesl kopí, u opasků jim visely meče a nože. Tenaka se díval, jak přijíždějí, a čekal na posledního.

Jezdci prohřměli úzkou stezkou a zpomalili, když se dostali k zatáčce kolem skály. Jakmile projeli, Tenaka se přesunul a přikrčil se, pak, když pod ním cválal poslední jezdec, padl jako kámen a oběma nohama v těžkých botách mu vrazil do tváře. Toho to vyhodilo ze sedla. Tenaka dopadl na zem, překulil se, vstal a vrhl se po otěžích Volkova koníka. Zvíře stálo nehnutě a nozdry se mu chvěly úlekem. Tenaka ho jemně poplácal po krku a pak ho odvedl k padlému válečníkovi. Muž byl mrtev a Tenaka mu stáhl kabátec a přetáhl si ho přes svůj vlastní. Pak si vzal jeho přilbici a kopí, vyhoupl se do sedla a vydal se za ostatními.

Stezka se kroutila, stáčela se tu nalevo, tu napravo, a jezdci už nejeli tak těsně u sebe. Tenaka docválal k muži před sebou těsně před další zatáčkou.

"Hola!" zavolal. "Počkej!" Muž přitáhl otěže a jeho druhové odjeli z dohledu.

"Co se děje?" zjišťoval jezdec. Tenaka se na něj dotáhl a ukázal do vzduchu. Jak muž vzhlédl, Tenaka ho uhodil pěstí do krku a muž bezhlesně spadl ze sedla. Zepředu se ozvaly vítězoslavné výkřiky. Tenaka zaklel a pobídl svého oře do trysku. Za zatáčkou spatřil Subodaje a Renju čelící sedmi jezdcům s meči v rukou.

Tenaka do jejich řady vrazil jako blesk a kopím srazil ze sedla jednoho jezdce. Pak tasil meč a s ječením spadl druhý muž.

Subodaj vyrazil válečný pokřik a pohodl koně vpřed. Vykryl zuřivý úder, mávl dolů svým mečem a rozťal protivníkovi krk až na klíční kost. Muž zavrčel, ale byl odvážný a znovu zaútočil. Subodaj se sehnul, když jeho meč prolétl vzduchem, a pak muže odborně rozpáral.

Dva další jezdci zaútočili na Renju odhodlaní získat nějakou kořist. Ale přivítalo je divoké prsknutí, když Renja skočila rovnou ze sedla na prvního muže a srazila muže i koníka na zem. Dýkou muži podřízla hrdlo tak rychle, že ani necítil bolest a nechápal, proč je náhle tak slabý. Renja se rychle zvedla, zavřískla tak, až dokonce i psancům v daleké Drenaji ztuhla v žilách krev. Koníci se začali zděšeně vzpínat a Renjin nejbližší protivník upustil kopí a popadl otěže oběma rukama. Renja skočila a praštila ho pěstí do spánku. Muž vyletěl ze sedla a snažil se vstát, ale pak se v bezvědomí sesul na zem.

Zbývající dva domorodci se rozdělili a spěšně opustili bojiště a k Tenakovi se připojil Subodaj.

"Ta tvoje ženská..." pošeptal mu a poklepal si na spánek. "Je jako posedlá!"

"Mám rád, když jsou posedlé," odtušil Tenaka.

"Hýbeš se dobře, Tanečníku s čepelí! Řek bych, že jsi spíš Nadir, než Drenajec."

"Existují lidé, kteří by to nepokládali za poklonu."

"Hlupáci! Na hlupáky nemám čas. Kolik těch koní si můžu nechat?" chtěl vědět Nadir a prohlížel si šest koníků.

"Všechny," řekl Tenaka.

"K čemu taková velkomyslnost?"

"Nebudu tě pak muset zabít," vysvětlil mu Tenaka. Slova Subodajem projela jako ledový nůž, ale přinutil se k úsměvu a oplatil Tenakovi pohled jeho fialových očí.

V nich si Subodaj přečetl, že Tenaka ví, a to ho vyděsilo. Tenaka věděl o jeho záměru oloupit ho a zabít - stejně jistě, jako že kozy mají rohy, to věděl.

Subodaj pokrčil rameny. "Počkal bych, až splním svou povinnost," řekl.

"To vím. Pojď, vyjedeme."

Subodaj se otřásl. Ten muž nebyl člověk. Zadíval se na koníky - stejně, člověk nebo ne, Subodaj v Tenakově přítomnosti bohatl.

Čtyři dny jeli na sever a vyhýbali se vesnicím a táborům, ale pátého dne jim došlo jídlo, a tak vjeli do stanového tábora postaveného na břehu horské říčky. Obec to byla malá, ne víc než čtyřicet mužů. Původně patřili ke kmeni Dvou vlasů daleko na severovýchodě, ale ten se rozdělil a tak to nyní byli Žakové - "Žádný kmen", a kořist pro všechny. Přivítali poutníky obezřele, nevědouce, zda nejsou částí větší skupiny. Tenaka viděl, jak jim to myslí - nadirský zákon pohostinnosti znamenal, že návštěvníkovi se nesmí nic stát, dokud je ve vašem táboře. Ale jakmile se jednou ocitne ve stepi...

"Jste daleko od svých lidí?" zeptal se náčelník Žaků, statný válečník se zjizvenou tváří.

"Nikdy nejsem daleko od svých lidí," odpověděl mu Tenaka a přijal misku rozinek a dalšího sušeného ovoce.

"Tvůj muž je Oštěp," prohodil náčelník.

"Pronásledovali nás Volkové," vysvětlil Tenaka. "Pobili jsme je a vzali si jejich koníky. Je to smutná věc, když Nadir musí zabít Nadira."

"Ale takový už je svět," poznamenal náčelník.

"Nebyl za Ulrikových časů."

"Ulrik je už dlouho mrtvý."

"Někteří říkají, že se vrátí," podotkl Tenaka.

"Lidé to o velkých králích říkají vždycky. Ulrik, to je zapomenuté maso a zaprášené kosti."

"Kdo vede Vlky?" zeptal se Tenaka.

"Takže jsi z Vlčích hlav?"

"Jsem, kdo jsem. Kdo vede Vlky?"

"Ty jsi Tanečník s čepelí."

"To vskutku jsem."

"Proč ses vrátil do stepi?"

"Proč plave losos proti proudu?"

"Aby umřel," odpověděl náčelník a poprvé se usmál.

"Všechno umírá," poznamenal Tenaka. "Kdysi byla poušť, na níž sedíme, oceánem. Dokonce i oceán zahynul, když svět spadl. Kdo vede Vlky?"

"Lebka u sedla je chánem. Aspoň to tvrdí. Ale Mluvící nůž má osm tisíc vojáků. Kmen se rozdělil."

"Takže teď to není jen Nadir, který zabíjí Nadira, ale Vlk, který trhá Vlka?"

"Takový už je svět," řekl náčelník znovu.

"Kdo je blíž?"

"Lebka u sedla. Dva dny na severovýchod."

"Zůstanu u tebe přes noc. Zítra pojedu za ním."

"Zabije tě, Tanečníku s čepelí!"

"Mě není snadné zabít. Pověz to svým mládencům."

"Slyším tě." Náčelník se zvedl k odchodu, ale u východu ze stanu se zastavil. "Přišels domů vládnout?"

"Přišel jsem domů."

"Unavuje mě být Žákem," poznamenal náčelník.

"Moje cesta je plná nebezpečenství," sdělil mu Tenaka. "Jak říkáš, Lebka u sedla bude chtít moji smrt. Ty máš jen pár mužů."

"V nadcházející válce nás zničí buď jedni, nebo druzí," řekl Žak. "Ale ty - ty máš pohled orla. Půjdu za tebou, pokud si to budeš přát."

Na Tenaku se snesl veliký klid. Zdálo se, jakoby ze samotné země u jeho nohou i ze vzdálených hor stoupal vnitřní mír a šeptal ve vysoké trávě stepi. Tenaka zavřel oči a otevřel uši hudbě ticha. Každičký nerv v těle měl napjatý, jak k němu volala země.

Domov!

Po čtyřiceti letech Tenaka Chán zjistil význam tohoto slova.

Otevřel oči. Náčelník stál bez hnutí a díval se na něj, už viděl hodně lidí upadnout do transu a vždy to v něm vzbuzovalo posvátný úžas a pocit smutku, že on sám to nikdy nezažije.

Tenaka se usmál. "Následuj mne," vyzval muže, "a já ti dám tvůj svět."

"Budou z nás Vlci?"

"Ne. My jsme Nadirské znovuobrození. My jsme Draci."

***

Za svítání se čtyřicet mužů z Žádného kmene, kromě tří jízdních hlídek, usadilo ve dvou řadách před Tenakovým stanem. Za nimi byly děti: osmnáct chlapců a tři děvčátka. Úplně vzadu seděly ženy, bylo jich dvaapadesát.

Subodaj stál opodál a nový vývoj událostí ho mátl. Nemělo to žádný smysl. Kdo by chtěl zakládat nový kmen na úsvitu občanské války? A co mohl Tenaka od téhle podřadné tlupy chovatelů koz získat? To všechno šlo mimo válečníka Oštěpů, ten se zatoulal do prázdného stanu a posloužil si kouskem měkkého sýra a krajícem křupavého černého chleba.

Co na tom záleželo?

Až bude slunce výš, požádá Tenaku, aby ho z jeho závazku uvolnil, vezme si svých šest koníků a odjede domů. Za čtyři koníky si koupí dobrou ženu a chvíli bude odpočívat v západních kopcích. Poškrábal se na bradě a byl zvědavý, co se stane s Tenaka Chánem.

Pomyšlení na odjezd Subodaje podivně zneklidnilo. V drsném životě ve stepi existovalo jen pár chvil, které byly skutečně významné. Boj, láska, rozmnožování, jídlo. Vzrušení, které tyto čtyři činnosti mohly poskytnout, bylo omezené. Subodajovi bylo čtyřiatřicet a Oštěpy opustil z důvodu, který by žádný z jeho vrstevníků nepochopil: Nudil se!

Vyšel do slunečního světla. Kozy se motaly na okraji tábořiště nedaleko úvaziště pro koníky a vysoko na nebi kroužil krahujec.

Tenaka Chán vykročil do světla a zastavil se před Žaky - paže zkřížené na prsou, tvář bez výrazu.

Přistoupil k němu náčelník, klesl na kolena, hluboko se poklonil a políbil Tenakovi nohy. Jeden po druhém ho Žakové následovnli.

Renja scénu pozorovala ze stanu. Celý obřad ji rozrušil, stejně jako malá změna, která se s jejím milencem udála.

Předešlé noci, když spolu leželi pod kožešinovými přikrývkami, se s ní Tenaka miloval. A tehdy jejím podvědomím

probleskly první jiskřičky strachu. Vášeň zůstala, rozechvění z dotyku a bezdeché vzrušení. Ale Renja v Tenakovi vycítila cosi nového, čemu nerozuměla. Kdesi v jeho nitru se otevřela brána a jiná se zavřela. Láska byla uzamčena. Ale co ji nahradilo?

Teď se dívala na muže, jehož milovala, a obřad pokračoval. Renja mu neviděla do tváře, ale viděla tváře jeho nových stoupenců: ty tváře zářily.

Když se i poslední z žen vrátila na své místo, Tenaka Chán se beze slova otočil a vrátil se do stanu. Pak se jiskřičky v Renjině nitru rozhořely plamenem, protože v jeho tváři se odráželo to, čím se stal. Už to nebyl válečník dvou světů. Jeho drenajskou krev z něj vysála step a zanechala čistokrevného Nadira.

Renja odvrátila zrak.

Kolem poledne dohlíželi domorodci na své ženy, které strhávaly stany a nakládaly je na povozy. Kozy byly sehnány a nový kmen se vydal k severovýchodu. Subodaj Tenaku nepožádal, aby ho z jeho slibu uvolnil, a teď jel vedle něj a náčelníka Žaků, Gitasiho.

Té noci se utábořili na jižních svazích zalesněného pohoří. Kolem půlnoci, kdy Gitasi a Tenaka hovořili u táborového ohně, vyhnal domorodce z pokrývek dusot kopyt. Ti se vrhli pro své meče a luky. Tenaka zůstal, kde byl, seděl se zkříženýma nohama u ohně. Pošeptal cosi Gitasimu a zjizvený náčelník se rozběhl ke svým mužům a uklidnil je. Dusot kopyt zesílil a do tábora vjelo víc než sto bojovníků. Zamířili rovnou k ohni. Tenaka si jich nevšímal, klidně žvýkal kousek sušeného masa.

Jezdci přitáhli koním otěže. "Jsi na území Vlčích hlav," oznámil vedoucí válečník a sklouzl ze sedla. Měl bronzovou přilbici lemovanou kožešinou a černě lakovaný pancíř vykládaný zlatem.

Tenaka Chán k němu vzhlédl. Muž neměl daleko do padesátky a mohutné paže mu křižovaly jizvy. Tenaka mu pokynul, aby si přisedl.

"Vítej v mém táboře," pravil tiše. "Usedni a najez se."

"Nejím s Žaky," prohlásil muž. "Jste na území Vlčích hlav."

"Sedni si a jez," vyzval ho Tenaka, "nebo tě zabiju, kde stojíš."

"Copak jsi blázen?" zeptal se válečník a pevněji sevřel meč. Tenaka Chán si ho nevšímal a muž rozzuřeně tasil. Ale Tenaka vykopl a podrazil mu nohy, načež muž se zapraštěním dopadl na zem. Tenaka se překulil napravo a v ruce se mu vmžiku objevil nůž. Jeho špička zlehka spočinula válečníkovi na hrdle.

Jezdci vyrazili rozzlobený výkřik.

"Buďte zticha, jste-li mezi lepšími muži!" zahřměl Tenaka. "A teď, Ingisi, sedneš si a pojíš se mnou?"

Ingis zamrkal, když Tenaka odtáhl ruku s nožem. Sedl si a sebral svůj meč.

"Tanečník s čepelí?"

"Řekni svým mužům, ať sesednou a uklidní se," požádal Tenaka. "Dnes v noci se nebude prolévat žádná krev."

"Proč jsi tady, člověče? To je šílenství."

"Kde jinde bych měl být?"

Ingis potřásl hlavou a nařídil svým lidem sesednout, pak se otočil zpátky k Tenakovi.

"Lebka u sedla bude popletený. Nebude vědět, jestli tě má zabít, nebo z tebe udělat generála."

"Lebka u sedla byl vždycky popletený," odtušil Tenaka. "Překvapuje mě, že jsi s ním."

Ingis pokrčil rameny. "Je to aspoň válečník. Takže ses vrátil, aby ses k němu přidal?"

"Ne."

"Budu tě muset zabít, Tanečníku. Na nepřítele jsi příliš mocný muž."

"Nepřišel jsem, abych sloužil Mluvícímu noži."

"Tak proč?"

"To pověz ty mně, Ingisi."

Válečník pohlédl Tenakovi do očí. "Teď vím, že jsi určitě šílený. Jak můžeš doufat, že budeš vládnout? Lebka u sedla má osmdesát tisíc bojovníků. Mluvící nůž je slabý, má jich jen šest tisíc. Kolik jich máš ty?"

"Všechny je vidíš."

"Kolik jich je? Padesát? Šedesát?"

"Čtyřicet."

"A pomýšlíš na převzetí kmene?"

"Vypadám jako blázen? Znáš mě, Ingisi, viděl jsi mě vyrůstat. Připadal jsem ti tehdy šílený?"

"Ne. Mohl jsi být..." Ingis zaklel a plivl do ohně. "Ale odešel jsi. Stal ses drenajským pánem."

"Už se sešli šamani?" chtěl vědět Tenaka.

"Ne. Asta Chán svolal radu k zítřejšímu soumraku."

"Kam?"

"K Ulrikově hrobce."

"Budu tam."

Ingis se k němu naklonil. "Nezdá se, že bys to chápal," zašeptal. "Je mojí povinností tě zabít."

"Proč?" zeptal se Tenaka klidně.

"Proč? Protože sloužím Lebce u sedla. I sedět tady a mluvit s tebou je zrádný čin."

"Jak jsi už poukázal, Ingisi, můj oddíl je velice malý. Ty nikoho nezrazuješ. Ale pomysli na jedno: jsi povinován následovat chána Vlků a ten dřív než zítra nebude vyvolen."

"Nebudu si tu hrát se slovíčky, Tenako. Jsem povinován podporovat Lebku u sedla proti Mluvícímu noži. Z toho neslevím."

"Ani bys neměl," řekl Tenaka. "Byl bys méně než muž. Ale já jsem taky proti Mluvícímu noži, což z nás dělá

spojence."
"Ne, ne, ne! Ty jsi proti nim oběma, což z nás dělá nepřátele."
"Jsem muž, který má sen, Ingisi - Ulrikův sen. Ti muži, kteří jsou tu se mnou, byli kdysi Dva vlasy. Teď jsou mí. Ten statný chlapík u toho stanu tamhle je Oštěp. Teď je můj. Těchto čtyřicet mužů představuje tři kmeny. Spojíme-li se, bude svět patřit nám. Já nejsem ničí nepřítel. Zatím ne."
"Vždycky ti to dobře myslelo a skvěle šermovalo. Kdybych byl věděl, že přijíždíš, byl bych na tebe možná počkal, než jsem někomu přisahal."
"Zítra uvidíš. A dnes večer - najez se a trochu si odpočiň."
"Nemůžu s tebou pojíst," řekl Ingis a vstal. "Ale nezabiju tě. Ne dnes večer." Odkráčel ke svému koníkovi a vyhoupl se do sedla. Jeho muži se rozběhli ke svým zvířatům a Ingis je pokynem ruky vyvedl do tmy.
Subodaj s Gitasim se rozběhli k ohni, kde Tenaka Chán klidně dojídal večeři.
"Proč?" dotazoval se Subodaj. "Proč nás nezabili?"
Tenaka se zazubil a pak teatrálně zívl. "Jsem unavený. Půjdu si lehnout."
Venku v údolí položil Ingisovi stejnou otázku jeho syn, Sember.
"Nedokážu to vysvětlit," odpověděl Ingis. "Nerozuměl bys tomu."
"Tak mi to vysvětli pořádně! Je to míšenec s chátrou tvořenou tím odpadem, Žaky. A dokonce tě ani nepožádal, abys ho následoval."
"Blahopřeju, Sembre! Většinu času nedokážeš rozeznat ani ten nejjednodušší náznak, ale při této příležitosti ses vskutku překonal."
"Co tím myslíš?"
"To je prosté. Zakopls o ten pravý důvod, proč jsem ho nezabil. Tady je muž bez nejmenší naděje na úspěch tváří v tvář vojevůdci s dvaceti tisíci válečníky pod svou korouhví. A přesto mě nepožádal o pomoc. Ptej se sám sebe proč."
"Protože je to hlupák."
"Jsou chvíle, Sembre, kdy bych byl ochoten uvěřit, že tvoje máma měla tajného milence. Při pohledu na tebe mě napadá, jestli to náhodou nebyl jeden z mých kozlů."

Kapitola 19

TENAKA ČEKAL VE TMĚ A TICHU, DOKUD zvuky pohybu v malém táboře neutichly. Pak nazvedl stanovou chlopeň a zadíval se na hlídky. Jejich oči sledovaly stromy kolem tábora a to, co se dělo uvnitř, je nezajímalo. Tenaka vyklouzl ze stanu, a když se tichounce sunul hlouběji do lesní temnoty, držel se ve stínech pokroucených stromů.
Kráčel opatrně a ušel několik mil po cestě ke vzdáleným kopcům, která střídavě klesala a stoupala. Asi tři hodiny před rozbřeskem Tenaka dorazil na okraj lesa a pomalu začal šplhat vzhůru. Daleko pod ním napravo ležela mramorem obložená Ulrikova hrobka - a vojska Mluvícího nože a Lebky u sedla.
Občanská válka byla nevyhnutelná a Tenaka doufal, že přesvědčí dotyčného chána, ať už jím bude kdokoliv, že by bylo výhodné pomoci drenajským povstalcům. Zlato bylo ve stepi vzácným zbožím. Teď se věci změnily.
Tenaka pokračoval ve výstupu, dokud nespatřil čelo útesu, rozryté jeskyněmi. Kdysi tu už byl, před mnoha lety, když se Jongir Chán zúčastnil porady šamanů. Tehdy Tenaka seděl s Jongirovými dětmi a vnuky před jeskyní, zatímco chán se vydal do temnoty uvnitř. Povídalo se, že na tomto starobylém místě jsou prováděny odporné obřady a že žádný člověk nesmí vstoupit nepozván. Jeskyně byly, jak tvrdili šamani, skutečnou pekelnou branou, kde za každým rohem číhali démoni.
Tenaka dosáhl ústí největší jeskyně, kde zaváhal a přiměl se ke klidu.
Není jiné cesty, přesvědčoval sám sebe.
A vešel.
Tma tu byla neproniknutelná. Tenaka klopýtl. Trmácel se dál s rukama napřaženýma před sebe.
Jak se jeskyně kroutily - točily se a zahýbaly, rozdělovaly se a spojovaly - Tenaka v sobě dusil vzrůstající paniku. Bylo to jako v mraveništi. Mohl by se tu toulat ztracený v temnotě, dokud by nezemřel hladem a žízní.
Šel dál a cestu hledal pohmatem podél chladné stěny. Náhle stěna skončila, uhnula mu pod rukou v pravém úhlu. Tenaka šel dál, ruce napřažené. Do tváří mu zavál studený vzduch. Tenaka se zastavil a naslouchal. Měl dojem, že všude kolem něj je volné prostranství, ale víc než to cítil přítomnost lidí.
"Hledám Asta Chána," promluvil a jeho hlas zaburácel jeskyní.
Ticho.
Zleva i zprava se ozvalo šoupání a Tenaka tam stál bez hnutí, paže zkřížené na prsou. Dotkly se ho čísi ruce, desítky rukou. Cítil, jak mu z pochvy vytahují meč i nůž. Pak se ruce odtáhly.
"Řekni své jméno!" nařídil mu hlas, suchý a nepřátelský jako pouštní vítr.
"Tenaka Chán."
"Mnohá léta jsi pobýval v dalekých zemích."
"Vrátil jsem se."
"Očividně."
"Neodešel jsem dobrovolně. Byl jsem od Nadirů poslán pryč."
"Kvůli svému vlastnímu bezpečí. Jinak bys byl zabit."
"Možná."

"Proč ses vrátil?"
"To není jednoduchá otázka k zodpovězení."
"Nemusíš spěchat."
"Přišel jsem pomoct příteli. Přišel jsem sebrat vojsko."
"Drenajskému příteli?"
"Ano."
"A pak?"
"Pak ke mně promluvila země."
.Jakými slovy?"
"Nebyla žádná slova. Promluvila tichem, ze srdce k duši. Přivítala mě jako syna."
"Přijít sem nepovolán znamená smrt."
"Kdo rozhoduje o tom, co je povolání?" zeptal se Tenaka.
"Já."
"Tak mi pověz, Asta Cháne - byl jsem povolán?"
Temnota Tenakovi spadla z očí a on zjistil, že se nachází v rozlehlé síni. Všude hořely louče. Stěny byly hladké a byly v nich zasázeny krystalky všech možných barev a odstínů a z široké klenby visely krápníky jako třpytivé oštěpy. Jeskyně byla plná lidí, šamanů každého z kmenů.
Tenaka chvíli mrkal, než se mu oči přizpůsobily světlu. Louče se nerozžehly najednou. Hořely celou dobu - to jen on byl slepý.
"Něco ti ukážu, Tenako," řekl Asta Chán a vyvedl Tenaku z jeskyně. "Tohle je stezka, po níž ses vydal, abys došel ke mně."
Přímo před nimi zela propast a přes ni vedl uzoučký kamenný můstek.
"Přešel jsi přes ten můstek oslepený. A proto, ano, byl jsi povolán. Pojď za mnou!"
Stařičký šaman ho zavedl zpátky přes můstek do malé jeskyňky nedaleko vchodu do velké jeskyně. Tam na pokrývkách z kozích kůží seděli dva muži.
"Co chceš, abych udělal?" zeptal se Asta Chán.
"Abys zahájil šamanskou zkoušku."
"Lebka u sedla žádnou zkoušku nepotřebuje. Počtem převyšuje svého nepřítele a může vyhrát prostou bitvou."
"Tisíce bratří zahynou."
"Tohle je nadirský svět, Tenako."
"Šamanská zkouška by znamenala smrt jenom pro dva," podotkl Tenaka.
"Mluv jasně, mladíku! Bez zkoušky nemáš naději vládnout. S ní se tvoje šance zvýší na jedna ku dvěma. Opravdu ti na občanské válce tak záleží?"
"Záleží. Mám Ulrikův sen. Chci vybudovat národ."
"A co tvoji drenajští přátelé?"
"Jsou to stále moji přátelé."
"Já nejsem hlupák, Tenaka Cháne. Jsem naživu již dlouhá, předlouhá léta a dokážu číst v srdcích lidí. Podej mi ruku a nech mě číst ve svém srdci. Ale věz tohle - chystáš-li nějaký podvod, zabiju tě."
Tenaka napřáhl ruku a starý muž ji uchopil.
Zůstali tak několik minut, pak ho Asta Chán pustil.
"Moc šamanů lze prosazovat mnoha způsoby. Obvykle se jen málo uchylujeme k přímé manipulaci kmenových záležitostí. Chápeš?"
"Ano."
"Při této příležitosti tvoji žádost zařídím. Ale až o tom uslyší Lebka u sedla, pošle svého popravčího. Dojde k výzvě - a to je vše, co mohu udělat."
"Rozumím."
"Chceš se o něm něco dozvědět?"
"Ne. Nezáleží na tom."
"Důvěřuješ si."
"Jsem Tenaka Chán."
***
Údolí, v němž ležela hrobka, se táhlo mezi dvěma pohořími ocelově šedých kopců, známých jako Dvojřadí obrů a Ulrik sám si ho vyvolil za místo svého posledního odpočinku. Velkého vojevodu bavilo pomyšlení, že tito prastaří strážci stojí na stráži nad jeho smrtelnými pozůstatky. Hrobka samotná byla vytesána z pískovce a pokryta mramorem. Čtyřicet tisíc otroků zahynulo při budování tohoto kolosu ve tvaru koruny, kterou Ulrik nikdy nenosil. Bílý dóm lemovalo šest špičatých věží a na každém volném povrchu byly vyryty obrovské runy, které světu a všem dalším následujícím pokolením oznamovaly, že zde leží Ulrik Dobyvatel, největší z nadirských vojevůdců.
A přesto bylo typické, že dokonce i touto mrtvolně bílou stavbou pronikl Ulrikův smysl pro humor. Jediná socha, která chána zachycovala, ho zobrazovala jak jede na svém koníku s královskou korunou. Byla umístěna šedesát stop nad zemí, vzadu za klenutou bránou, a znázorňovala Ulrika čekajícího za hradbami Dros Delnochu, místa jeho jediné porážky. Na hlavě měl korunu, kterou tam vytesali ventrijští sochaři, kteří si neuvědomili, že muž může velet miliónovému vojsku, i když není králem. Byl to malý žertík, ale Ulrikovi se velice líbil.
Východně a západně od hrobky tábořila vojska znepřátelených příbuzných: Širráta Mluvícího nože a Cuboje Lebky u sedla. Přes 150 000 mužů čekalo na výsledek šamanské zkoušky.

Tenaka zavedl své lidi do údolí. Na svém drenajském hřebci seděl zpříma, jako by spolkl pravítko, a Gitasi vedle něj cítil příval pýchy. Už nebyl Žtkem - znovu se stal mužem.

Tenaka Chán dojel k místu jižně od hrobky a sesedl. Zpráva o jeho příjezdu se brzy roznesla oběma tábory a k jeho tábořišti se začaly přesouvat stovky válečníků.

Gitasiho ženy se zabývaly stavěním stanů, zatímco muži dohlíželi na koníky a rozesazovali se kolem Tenaka Chána. Ten seděl na zemi se zkříženýma nohama a hleděl na velkou hrobku, oči nepřítomné a mysl před zvědavci uzavřenou.

Padl na něj stín. Tenaka dlouhé vteřiny vyčkával, nechával urážku narůstat, a pak se plavně zvedl na nohy. Tento okamžik musel přijít - byl to otevřený pohyb v nepříliš jemné hře.

"Ty jsi ten míšenec?" dotazoval se muž. Byl mladý, něco přes dvacet, a na Nadira dost vysoký. Tenaka Chán se na něj chladně podíval a všiml si vyváženého postoje, útlých boků a širokých ramen, silných paží a mohutné hrudi. Ten muž byl Šermíř a vyzařovala z něj sebedůvěra. Bude to ten popravčí.

"A kdo jsi ty, dítě?" pravil Tenaka Chán.

"Já jsem plnokrevný nadirský válečník, syn nadirského válečníka. Zlobí mě, že před Ulrikovou hrobkou by měl stanout bastard."

"Tak vypadni a pokračuj ve svém ňafání někde jinde," poradil mu Tenaka Chán. Muž se usmál.

"Necháme těch nesmyslů," prohlásil uhlazeně. "Jsem tady, abych tě zabil. To je jasné. Začneme, ne?"

"Na to, abys chtěl umřít, jsi dost mladý," řekl Tenaka. "A já ještě nejsem dost starý, abych ti nevyhověl. Jak se jmenuješ?"

"Purcaj. Proč to chceš vědět?"

"Když už mám zabít bratra, chci vědět, jak se jmenuje. Znamená to, že si ho bude aspoň někdo pamatovat. Tas meč, dítě!"

Dav ucouvl a vytvořil kolem soupeřů obrovský kruh. Purcaj tasil zakřivenou šavli a dýku. Tenaka Chán tasil svůj krátký meč a obratně zachytil nůž, který mu hodil Subodaj.

A tak začal souboj.

Purcaj byl dobrý, schopnější než velká většina ostatních domorodců. Jeho práce nohou byla mimořádně dobrá a ohebnost mezi podsaditými, mohutnými nadirskými válečníky nevídaná. Jeho rychlost byla ohromující a nervy měl pevné.

Ve dvou minutách byl mrtev.

Subodaj pyšně vykročil a zastavil se s rukama v bok a pohledem upřeným na ležící tělo. Zuřivě do něj kopl a pak na něj plivl. Poté se zazubil na přihlížející válečníky a znovu si odplivl. Strčil pod tělo nohu a převrátil ho na záda.

"Tohle byl váš nejlepší muž?" zeptal se shromážděných bojovníků a potřásl hlavou v posměšném zármutku. "Co se to s vámi stalo?"

Tenaka Chán se vrátil do stanu a sehnul se pod chlopní. Uvnitř na něj čekal Ingis, seděl se zkříženýma nohama na kožešinové pokrývce a upíjel z poháru njis, alkohol vyrobený z kozího mléka. Tenaka se usadil naproti veliteli.

"To netrvalo dlouho," prohodil Ingis.

"Byl mladý, měl se hodně co učit."

Ingis přitakal. "Radil jsem Lebce, aby ho neposílal."

"Neměl navybranou."

"Ne. Takže... jsi tady."

"Pochyboval jsi o tom?"

Ingis zavrtěl hlavou. Sňal si bronzovou přilbici a poškrábal se v řídnoucích, ocelově šedých vlasech. "Otázka je, Tanečníku, co mám s tebou dělat?"

"Dělá ti to starosti?"

"Ano."

"Proč?"

"Protože jsem v pasti. Chtěl bych podporovat tebe, protože věřím, že v tobě je budoucnost. Ale nemůžu, protože jsem přísahal podporovat Lebku u sedla."

"Ožehavý problém," souhlasil Tenaka Chán a pomohl si k poháru njisu.

"Co mám dělat?" zeptal se Ingis a Tenaka Chán se zadíval do jeho vážné, poctivé tváře. Stačilo jenom požádat a ten muž by byl jeho - porušil by svou přísahu Lebce u sedla a raději by své bojovníky zavázal Tenakovi. Tenaku to svádělo, ale snadno odolal. Ingis by nebyl tím stejným mužem, kdyby porušil svou přísahu, protože by ho to pronásledovalo po zbytek jeho života.

"Dnes večer," řekl Tenaka, "začne šamanská zkouška. Ti, kdo stojí o velení, projdou zkouškou a Asta Chán pak jmenuje vojevůdce. To je muž, kterého pak budeš povinován následovat. Do té doby jsi vázán k Lebce u sedla."

"A co když mi nařídí, abych tě zabil?"

"Tak mě, Ingisi, budeš muset zabít."

"Jsme to ale hlupáci," poznamenal nadirský generál hořce. "Čest? Co ví Lebka u sedla o cti? Proklínám den, kdy jsem mu přísahal věrnost!"

"Teď běž. A tyhle myšlenky vyžeň z hlavy," poroučel Tenaka Chán. "Muž dělá chyby, ale žije s nimi. I když to příležitostně může být hloupé. Ale v podstatě je to jediný způsob, jak žít. Jsme tím, co o sobě tvrdíme, jen tak dlouho, dokud jsou naše slova z oceli."

Ingis vstal a uklonil se. Jakmile odešel, Tenaka si dolil pohár a opřel se o vycpávané podušky rozložené na pokrývce.

"Pojď ven, Renjo!" křikl. Renja vystoupila ze stínu uzavřeného oddělení, posadila se vedle něj a vzala ho za ruku.

"Bála jsem se o tebe, když tě ten válečník vyzval."

"Můj čas ještě nenadešel."
"On by byl odpověděl stejně," poukázala Renja.
"Ano, ale on se mýlil."
"Opravdu ses tak změnil? Jsi teď neomylný?"
"Jsem doma, Renjo. Cítím se jinak. Nedokážu to vysvětlit a ještě jsem se ani nepokusil si to odůvodnit. Ale je to nádherné. Než jsem sem přišel, byl jsem neúplný. Osamělý. Tady jsem celý."
"Chápu."
"Ne, myslím, že nechápeš. Myslíš si, že tě chci kritizovat. Slyšelas mě vykládat o osamělosti a přemýšlíš o tom. Nechápej mě špatně. Miluju tě a ty jsi pro mě byla zdrojem neutuchající radosti. Ale neměl jsem jasný cíl, a proto jsem byl tím, jak mě šamani nazývali, když jsem byl ještě dítě: Knížetem stínů. Byl jsem stínem ve světě kamenné podstaty. Teď už jsem přestal být stínem. Mám cíl."
"Chceš se stát králem," řekla smutně Renja.
"Ano."
"Chceš dobýt svět."
Tenaka neodpověděl.
"Viděl jsi Ceskovu hrůzovládu a nerozum ctižádosti. Viděl jsi hrůzy, které přináší válka. A teď přineseš větší hrůzu, než o jaké kdy Ceska mohl byť jen snít."
"Nemusí to být hrůza."
"Nebalamuť sám sebe, Tenaka Cháne. Stačí se jen podívat ven ze stanu. Jsou to divoši - žijí jenom pro boj... pro zabíjení. Nevím, proč s tebou tak mluvím. Ty už mě nevnímáš. Koneckonců, jsem jenom žena."
"Jsi moje žena."
"Byla jsem. Už nejsem. Teď máš jinou ženu. Jejími ňadry jsou hory a její semeno tam venku čeká, až ho rozneseš po celém světě. Jaký to jsi hrdina, veliký cháne! Tvůj přítel na tebe čeká. Ve slepotě své věrnosti očekává, že tě uvidí přijíždět na bílém koni v čele tvých Nadirů. Pak všechno zlo padne a Drenaj bude svobodná. Představ si, jak bude překvapený, až násilím zabereš jeho zemi!"
"Už jsi toho řekla dost, Renjo. Já Ananaida nezradím. Nenapadnu Drenaj."
"Možná ne hned. Ale jednoho dne nebudeš mít navybranou. Nebudeš mít, kam jinam se obrátit."
"Ještě nejsem chánem."
"Věříš modlitbám, Tenako?" zeptala se Renja náhle se slzami v očích.
"Občas."
"Tak mysli na tohle: modlím se, abys dnes večer prohrál, i kdyby to mělo znamenat tvoji smrt."
"Jestli prohraju, tak bude," podotkl Tenaka Chán. Ale ona už od něj odešla.
***
Stařičký šaman si dřepl do prachu a upřeně zíral do uhlíků v ohřívadle na železném podstavci. Kolem něj seděli náčelníci Nadirů, vojevůdci, vládci Hordy.
Mimo zástup lidí, v kamenném kruhu, seděli tři příbuzní: Cuboj Lebka u sedla, Širrát Mluvící nůž a Tenaka Chán.
Vojevůdci si každého z nich prohlíželi s nezvyklým zájmem. Lebka u sedla měl zavalitou, mohutnou postavu s copem na temeni a řídkou rozdělenou bradkou. Byl do pasu svlečený a tělo se mu lesklo olejem.
Mluvící nůž byl štíhlejší a dlouhé, stříbrem prokvetlé vlasy, měl svázané na šíji. Tvář měl protáhlou, podtrženou ještě svěšeným knírem, a zachmuřenou. Ale oči měl bystré a pozorné.
Tenaka Chán s nimi seděl mlčky, s pohledem upřeným na hrobku, která v měsíčním svitu stříbřitě zářila. Lebka u sedla hlasitě praskal klouby na rukou a napínal svaly na zádech. Byl nervózní. Celá léta plánoval převzetí velení nad Vlky. A teď - s vojskem silnějším než bratrovo - byl přinucen vsadit budoucnost na jedinou kartu. Taková byla moc šamanů. Pokusil se Asta Chána ignorovat, ale dokonce i jeho vojevůdci - uznávaní bojovníci jako byl Ingis - ho nutili, aby se poddal jejich moudrosti. Nikdo se nechtěl dívat, jak vlk trhá vlka. Ale že si Tenaka Bastard vybral čas k příjezdu. Lebka v duchu zaklel.
Asta Chán se zvedl ze země. Šaman byl starý, starší než kterýkoliv jiný žijící muž mezi kmeny, a jeho moudrost byla pověstná. Pomalu šel kolem, až se zastavil před trojicí. Znal je dobře - jako znal jejich otce a dědy - a viděl, jak jsou si podobní.
Zvedl pravici. "Nadirové jsme!" křikl a jeho hlas popíral jeho věk; byl zvučný a mocný a nesl se nad shromážděnými řadami a muži jeho výkřik slavnostně opakovali.
"Z této zkoušky není cesty zpět," oznámil šaman, obraceje se ke trojici. "Jste příbuzní. Každý z vás uplatňuje nárok na krevní spojení s velkým chánem. Nedokážete se mezi sebou dohodnout, kdo by měl být velitelem?"
Chvíli vyčkával, ale všichni tři oslovení mlčeli.
"Tedy poslyšte moudrost Asta Chána. Čekáte, že budete bojovat jeden proti druhému - vidím, že vaše těla jsou napjatá, i zbraně máte naostřené. Ale žádný krvavý boj nebude. Místo toho vás vyšlu na místo, jež není z tohoto světa. Ten, který se vrátí, bude chánem, protože on nalezne Ulrikovu přilbici. Smrt vám bude nablízku, protože se dostanete do její říše. Spatříte strašlivé věci, uslyšíte křik zatracených. Stále ještě na zkoušce trváte?"
"Začněme!" vyštěkl Lebka u sedla. "Připrav se na smrt, bastarde," pošeptal Tenakovi.
Šaman udělal krok vpřed a položil Lebce u sedla ruku na hlavu. Vojevůdce zavřel oči a hlava mu poklesla. Mluvící nůž ho následoval... pak Tenaka Chán.
Asta Chán si dřepl před spící trojici a taky zavřel oči.
"Vstát!" nařídil.
Tři muži otevřeli oči a vstali, přičemž překvapeně zamrkali. Pořád byli před Ulrikovou hrobkou, jenom tu byli sami.

Pryč byli válečníci, stany i táborové ohně.

"Co to má znamenat?" dotazoval se Mluvící nůž.

"Tamhle je Ulrikova hrobka," odvětil Asta Chán. "Jediné, co musíte udělat, je sebrat spícímu chánovi jeho přilbici."

Mluvící nůž s Lebkou u sedla se rozběhli k hrobce. Nebyl tam žádný viditelný vchod - žádné dveře, jen hladký bílý mramor.

Tenaka se posadil a šaman si dřepl vedle něj.

"Proč nehledáš se svými bratranci?" zeptal se.

"Vím, kam se podívat."

Asta Chán kývl. "Věděl jsem, že se vrátíš."

"Jak to?"

"Bylo to psáno."

Tenaka pozoroval své příbuzné, jak obcházejí hrobku, a čekal na chvíli, kdy budou oba z dohledu. Pak pomalu vstal a rychle se vydal k dómu. Šplhání nebylo těžké, protože do pískovce byly přitlučeny velké mramorové desky, a tam, kde se kvádry spojovaly, vznikly vhodné chyty pro ruce. Než si ho druzí dva všimli, byl už v půli cesty k Ulrikově soše. Pak zaslechl, jak Lebka u sedla nadává, a poznal, že ho sledují.

Dosáhl oblouku. Byl sedm stop hluboký a Ulrikova socha byla umístěna až vzadu.

Král za branou!

Tenaka Chán postupoval opatrně. Za obloukem byly skryté dveře. Strčil do nich a dveře se se zaskřípěním otevřely.

Lebka u sedla a Mluvící nůž dorazili téměř zároveň, na své nepřátelství ze strachu, že je Tenaka napřed, pro chvíli zapomněli. Když viděli otevřené dveře, vydali se dopředu, ale Lebka ucouvl, jakmile Mluvící nůž prošel. Když Mluvící nůž překročil práh, ozvalo se hlasité prásknutí a do jeho hrudi narazily tři oštěpy, projely mu plícemi a vylezly mu ze zad. Mluvící nůž se zhroutil. Lebka u sedla překročil jeho tělo a všiml si, že oštěpy byly připevněny na desku a deska na několik provazů. Lebka zadržel dech a pozorně naslouchal. Slyšel šepot písku dopadajícího na kámen. Rychle si klekl - tady za dveřmi bylo rozbité sklo. Sypal se z něj písek.

Jakmile Mluvící nůž rozbil sklo, rovnováha byla porušena a smrtící zařízení uvolněno. Ale jak se smrti vyhnul Tenaka? Lebka u sedla zaklel a opatrně prošel dveřmi. Kudy prošel míšenec, tam on určitě projde taky. Okamžitě zmizel. Tenaka se vynořil zpoza strašidelné chánovy sochy.

Zastavil se, aby si prohlédl past, která zabila Mluvícího nože a pak tiše vstoupil do hrobky.

V chodbě za dveřmi by měla být naprostá tma, ale na stěnách svítilo podivné zelené světlo. Tenaka se svezl na kolena a plazil se dál, přičemž si prohlížel stěny na obou stranách. Musí tu být další pasti. Ale kde?

Chodba byla zakončena točitým schodištěm, které se nořilo do nitra hrobky. Tenaka si prohlédl první schody - vypadaly pevně. Stěna schodiště byla obložena cedrovým dřevem. Tenaka se usadil na horním schodu. Proč dřevem obložené schodiště?

Odtrhl ze stěny cedrovou desku a vydal se dolů po schodech, přičemž zkoušel každý schod. Na půl cestě dolů ucítil pod pravou botou slabý pohyb a nohu odtáhl. Vzal cedrovou desku a položil ji naplocho na hrany schodů, pak si na desku lehl a zvedl nohy. Deska začala klouzat. V rychlosti narazila na narafičené schody a Tenaka cítil "húúš" jak mu kolem hlavy prolétla ocelová čepel. Deska zrychlovala a řítila se po schodišti dolů. Ještě třikrát spustila nastražené pasti, ale provizorní sáně získaly takovou rychlost, že Tenaka projel nezraněn. Zapřel se těžkými botami o stěny, aby jízdu zpomalil. Ruce i nohy měl z toho sešupu celé pohmožděné a potlučené.

Deska narazila do země u paty schodiště a Tenaku to vymrštilo do vzduchu. Okamžitě se uvolnil a stočil se do klubíčka. Náraz na protější stěnu mu vyrazil dech. Tenaka zavrčel a převalil se na kolena. Opatrně si ohmatal žebra, nejméně jedno měl zlomené. Rozhlédl se po komnatě. Kde byl Lebka u sedla? Odpověď přišla o vteřinu později: na schodišti uslyšel rachot. Tenaka se zazubil a odešel od schodiště. Lebka u sedla kolem něj prosvištěl - jeho deska se rozbila na padrť a on sám se dokoulel až k protější stěně. Tenaka sebou při nárazu trhl.

Lebka u sedla zaúpěl a vyhrabal se na nohy. Zahlédl Tenaku a narovnal se.

"Netrvalo mi dlouho odhalit tvoje záměry, míšenče!"

"Překvapuješ mě. Jak ses dostal za mě?"

"Schoval jsem se za tělem."

"No, jsme tu," prohlásil Tenaka a ukázal na sarkofág na podstavci uprostřed komnaty. "Zbývá jedině získat přilbici."

"Ano," přitakal ostražitě Lebka u sedla.

"Otevři rakev," vybídl ho Tenaka s úsměvem.

"Otevři ji ty."

"No tak, bratranče. Nemůžeme tu strávit zbytek života. Otevřeme ji společně."

Cubodajovi se zúžily oči. V rakvi bude určitě nějaká nástraha a on nechtěl zemřít. Ale kdyby dovolil Tenakovi rakev otevřít, ten nejen že by získal přilbici, ale, což bylo důležitější, i Ulrikův meč.

Lebka u sedla se zazubil. "No dobře," řekl. "Společně!"

Přistoupili spolu k rakvi a opřeli se do mramorového víka, které se se zaskřípěním pootevřelo. Oba muži ještě jednou zatlačili. Víko spadlo na podlahu a rozlomilo se na tři kusy. Lebka u sedla se vrhl po meči ležícím na hrudi kostry uvnitř. Tenaka popadl přilbici a uskočil na opačnou stranu rakve. Lebka u sedla se uchechtl.

"Nuže, bratranče. Co budeme dělat teď?"

"Já mám přilbici," řekl Tenaka.

Lebka u sedla skočil vpřed a divoce máchal mečem, ale Tenaka odskočil a udržoval mezi sebou a protivníkem rakev.

"Tohle můžeme dělat navěky," prohlásil Tenaka. "Můžeme strávit věčnost běháním kolem téhle rakve."

Jeho protivník si odchrchlal a uplivl si. V tom, co říkal Tenaka, bylo kus pravdy - meč mu nebyl k ničemu, ledaže by se

k Tenakovi dostal blíž.
"Dej mi tu přilbici," vybídl Tenaku. "Pak můžeme žít oba. Slib, že mi budeš sloužit, a já tě udělám svým hlavním velitelem."
"Ne, tobě já sloužit nebudu," odsekl Tenaka. "Ale můžeš tu přilbici mít, pokud budeš souhlasit s jedním."
"Vyslov to!"
"Necháš mě odvést třicet tisíc bojovníků do Drenaje."
"Co? Cože?"
"Probrat to můžeme později. Přísaháš?"
"Přísahám. Dej sem tu přilbici."
Tenaka mu přilbici hodil přes rakev a Lebka u sedla ji obratně zachytil. Nasadil si ji na hlavu a ucukl, když se mu ostrý kus kovu zabodl do kůže.
"Jsi hlupák, Tenako. Copak Asta neříkal, že se vrátí jenom jeden? Teď mám všechno."
"Nemáš nic, tupá hlavo. Jsi mrtvý!" odtušil Tenaka.
"Prázdné hrozby," odfrkl si Lebka u sedla.
Tenaka se zasmál. "Ulrikův poslední žertík! Nikdo nemůže nosit jeho přilbici. Necítil jsi bodnutí, bratranče, když ti otrávená jehla propíchla kůži?"
Meč Cubodajovi vypadl z ruky a nohy se pod ním podlomily. Snažil se zůstat stát, ale smrt ho stáhla dolů do jámy. Tenaka sebral přilbici a vrátil meč do rakve.
Pomalu se vyšplhal po schodech nahoru a cestou se protahoval kolem čepelí trčících z dřevěného obložení. Zpátky na vzduchu si sedl a přilbici kolébal v klíně. Byla bronzová, lemovaná bílou kožešinou a ozdobená stříbrnou nití.
Daleko dole seděl Asta Chán a pozoroval měsíc a Tenaku, jak slézá k němu dolů. Když dorazil až k němu, stařec se ani nerozhlédl.
"Vítej, Tenaka Cháne, vládce zástupů!" přivítal ho.
"Vezmi mě domů," nařídil mu Tenaka.
, Ještě ne."
"Proč?"
"Je tu někdo, s kým se musíš setkat." Ze země se zvedla bílá mlha a zavířila kolem nich. Z jejích hlubin vyšla mocná postava.
"Tos provedl skvěle," řekl Ulrik.
"Děkuju, můj pane."
"Hodláš dodržet slovo dané svým přátelům?"
"Ano."
"Takže Nadirové vyjedou na pomoc Drenajcům?"
"Vyjedou."
"Stane se, co se má stát. Muž musí stát za svými přáteli. Ale víš, že Drenajci musí padnout? Dokud žijí, Nadirové se nemohou rozvíjet."
"To vím."
"A jsi připraven je přemoci... zničit jejich říši?"
"Jsem."
"Dobrá. Následuj mě do mlhy."
Tenaka udělal, jak byl vyzván, a chán ho odvedl na břeh tmavé řeky. Tam seděl starý muž, který se při Tenakově příchodu otočil. Byl to Aulin, dřívější mnich Pramene, jenž zemřel v kasárnách Draků.
"Dodržel jste své slovo?" zeptal se. "Dohlédl jste na Renju?"
"Ano."
"Tak si přisedněte a já dodržím své slovo."
Tenaka se posadil a stařec se zaklonil a pozoroval, jak tmavá voda bublá a proudí kolem nich.
"Objevil jsem mnoho přístrojů Starších. Prohlédl jsem si jejich knihy a poznámky. Dělal jsem pokusy. Zjistil jsem mnohá z jejich tajemství. Věděli, že Pád je nevyhnutelný a budoucím pokolením zanechali mnoho znamení. Svět je kulatý, věděl jste to?" "Ne," řekl Tenaka.
"No, je. Na vrcholku zemské koule je led. A na jejím spodním konci taky. Kolem středu je pekelně horko. A koule se otáčí kolem slunce. Věděl jste to?"
"Auline, na tohle nemám čas. Co mi chcete říct?"
"Prosím, bojovníku, poslouchejte mě. Tolik jsem se o tyhle znalosti chtěl podělit - je to pro mě důležité."
"Tak pokračujte."
"Svět se otáčí a led na pólech světa neustále roste: milióny tun ledu, každý den po tisíce let. A nakonec se koule začne při otáčení kymácet a pak se převrhne. A jak se převrhne, zvednou se oceány a pokryjí zemi. A led se rozšíří a pokryje celé kontinenty. To je Pád. To je to, co se stalo Starším. Chápete? Lidské sny jsou proto nesmysl."
"Chápu. Tak co jste mi to chtěl říct?"
"Stroje Starších - nefungují tak, jak si Ceska mysli. Mezi zvířaty a lidmi nedochází k fyzickému spojení. Je to spíš narušení životních sil, držených v jemné rovnováze. Starší věděli, že je důležité - životně důležité - ponechat ve výsledném zkříženci ducha člověka. Hrůza zkřížených je výsledkem toho, že se v nich vynoří zvíře."
"Jak mi to pomůže?" chtěl vědět Tenaka.
"Jednou jsem viděl, jak se zkříženec vrátil do původního stavu. Stal se z něj člověk a umřel."
Jak?"

"Když uviděl něco, co jím otřáslo."
"Co uviděl?"
"Ženu, která bývala jeho manželkou."
"To je ono?"
"Ano. Pomůže to?"
"Nevím," řekl Tenaka. "Mohlo by."
"Tedy vás opustím," prohlásil Aulin. "Vrátím se mezi stíny."
Tenaka ho sledoval, jak se šourá do mlhy. Pak vstal a otočil se. Ulrik k němu popošel.
"Válka už začala," pravil chán. "Nedorazíš včas, abys své přátele zachránil."
"Tak dorazím včas, abych je pomstil," odvětil Tenaka.
"Co se ti to ten stařec snažil povědět o Pádu?"
"Nevím - něco o otáčejícím se ledu. Nebylo to důležité," řekl Tenaka.
Starý šaman vybídl Tenaku, aby si sedl, a nový chán poslechl. Zavřel oči. Když je otevřel, seděl před hrobkou jako předtím, pod upřenými pohledy nadirských generálů stojících v natěsnaných řadách. Po jeho levici ležel Širrát Mluvící nůž - měl rozervanou hruď a jeho krev stékala do prachu. Po jeho pravici ležel Lebka u sedla a po spánku mu stékal pramínek krve. Před sebou měl Ulrikovu přilbici.
Asta Chán vstal a obrátil se ke generálům.
"Skončilo to a začalo. Tenaka Chán vládne Vlkům."
Stařec vzal přilbici, vrátil se k ohřívadlu, natáhl si plášť z rozedraných kůží a opustil tábor. Tenaka zůstal, kde byl, prohlížel si tváře před sebou a cítil v nich nepřátelství. Toto byli muži připraveni bojovat, přívrženci buď Mluvícího nože, nebo Lebky u sedla. Ani jeden z nich nepovažoval Tenaku za chána. A teď měli nového náčelníka a od této chvíle bude muset být Tenaka nesmírně opatrný. Bude si muset nechávat ochutnávat jídlo... ke stanu postavit stráž. Mezi muži před ním jsou mnozí, kteří si budou přát jeho smrt.
A to rychle!
Bylo snadné stát se chánem. Skutečným uměním bylo zůstat i poté naživu.
Jeho pozornost upoutal pohyb v řadách shromážděných bojovníků a Ingis se zvedl a vykročil k němu. Vytáhl meč z pochvy, obrátil ho a podal jílcem napřed Tenakovi.
"Stávám se tvým mužem," řekl Ingis a poklekl.
"Vítej, válečníku. Kolik bratří mi přivádíš?"
"Dvacet tisíc."
"To je dobré," pochválil si chán.
A generálové jeden po druhém předstupovali. Než se poslední vrátil do řady, svítalo a Ingis přišel ještě jednou.
"Byly zajaty rodiny Lebky u sedla a Mluvícího nože. Držíme je nedaleko tábora."
Tenaka vstal a protáhl se. Byla mu zima a byl velice unavený. S Ingisem po boku vykročil od hrobky.
Shromáždil se velký zástup, aby přihlížel smrti vězňů. Tenaka se na zajatce podíval, klečeli v mlčících řadách, ruce spoutané za zády. Bylo tu dvaadvacet žen, šest mužů a tucet chlapců.
Vystoupil Subodaj. "Přeješ si je zabít vlastní rukou?"
"Ne."
"Tak to udělám já s Gitasim," řekl potěšeně.
"Ne." Tenaka šel dál a nechal Subodaje stát, popleteného a překvapeného.
Nový chán se zastavil před ženami, manželkami mrtvých vojevodů.
"Já jsem vaše muže nezabil," oznámil jim. "Mezi námi nebyla žádná krevní msta. Přesto jsem zdědil jejich majetek. V pořádku! Vy jste součástí toho majetku a já vás Jmenuju manželkami Tenaka Chána. Pusťte je!" přikázal.
Subodaj, který si pro sebe cosi mručel, se vydal podél řady. Jedna mladá žena se rozběhla, když ji osvobodil, a vrhla se Tenakovi k nohám.
"Jsem-li vskutku tvoje žena, co se stane s mým synem?"
"Pusťte i ty děti," řekl Tenaka.
Zůstalo už jen šest mužů, blízkých příbuzných mrtvých vojevodů.
"Toto je nový den," prohlásil Tenaka. "Dávám vám navybranou. Slibte, že budete sloužit mně, a zůstanete naživu. Odmítněte a zemřete!"
"Pliju na tebe, míšenče," zařval jeden z mužů. Tenaka k němu přikročil, natáhl ruku, aby mu Subodaj podal meč, a jediným úderem mu oddělil hlavu.
Ani jeden ze zbývajících pěti zajatců nepromluvil a Tenaka šel podél řady a všechny je pobil. Zavolal k sobě Ingise a oba muži si sedli ve stanovém přítmí.
Tam zůstali tři hodiny, zatímco chán rozebíral své plány. Pak Tenaka usnul.
A zatímco spal, stan obstoupilo dvacet mužů s meči v rukou.

Kapitola 20

PARSAL SE PLÍŽIL DÁL, VLEKL SE VYSOKOU trávou. Bolest v poraněné noze se z ostré bolesti předchozího odpoledne změnila do tupé bolesti, která se občas ozvala ostřeji a způsobila, že ztratil vědomí. Noc byla chladná, ale Parsal se silně potil. Už ani nevěděl, kam vlastně míří, věděl jen, že se od té hrůzy musí dostat, jak nejdál to půjde.

Plazil se přes kus země pokrytý kamením a do nohy se mu zaryl ostrý kámen. Parsal zaúpěl a převalil se.

Ananais jim řekl, aby vydrželi, jak nejdéle to půjde, a pak že se mají stáhnout do Magadonu. Pak odešel s Galandem do druhého údolí. Události onoho odpoledne táhly Parsalovi hlavou a on je nedokázal zahnat...

Se čtyřmi stovkami mužů čekali v uzoučkém průsmyku. Jízda zaútočila první, přihřměla do svahu, kopí skloněná. Parsalovi lučištníci je rozsekali na kusy. Pěšáky bylo těžší odrazit, byli dobře vyzbrojení a kulaté bronzové štíty drželi vysoko. Parsal nikdy nebyl šermířem jako jeho bratr, ale, u všech bohů, sám jich taky dostal hezký počet!

Skodští muži bojovali jako tygři a Ceskova pěchota byla přinucena ustoupit. To byla chvíle, kdy měl svým mužům nařídit ústup.

Hlupák, takový hlupák!

Ale byl tak povznesený. Tak hrdý! Nikdy v celém svém životě nevedl bojovou jednotku. Draci ho odmítli, zatímco jeho bratra přijali. Teď odrazil silného nepřítele.

A čekal ještě na jeden útok.

Zkříženci se hrnuli vpřed jako ďáblové z toho nejhlubšího pekla. Kdyby žil do sta let, Parsal by na ten útok nikdy nezapomněl. Bestie před sebou vytvářely příšernou zvukovou clonu a za běhu vyřvávaly svou touhu po krvi. Obrovské obludy se slintajícími tlamami a krvavě rudýma očima, špičatými drápy a ostrými, velmi ostrými meči.

Šípy jen zřídka prorazily jejich svaly a zkříženci smetli bojující muže ze Skody jako dospělý muž rozežene neposlušné děti.

Parsal nedal žádný rozkaz k útěku - nebylo to nutné. Skodská odvaha se rozplynula jako voda v písku a vojsko se rozběhlo do všech stran. Ve svém zoufalství se Parsal rozběhl proti zkříženci a namířil mocný úder na jeho hlavu, ale meč se odrazil od silné lebky a stvoření se vrhlo na něj. Odhodilo Parsala dozadu a sklonilo se nad něj, do levé nohy se mu zaťaly velké čelisti a od kosti odtrhly kus svalu. Zezadu se na bestii vrhl udatný skodský bojovník a zarazil jí do krku dlouhou dýku. Zkříženec se odvrátil od Parsala a válečníkovi rozerval hrdlo. Parsal se překulil přes pahorek a skutálel se dolů do údolí. A tak se začalo jeho dlouhé plazení.

Parsal už věděl, že skodští muži zvítězit nemohli. Jejich sny byly bláznovstvím. Zkřížencům se nemohlo nic postavit. Parsal si přál, aby byl zůstal na svém statku ve Vagrii, daleko od téhle šílené války.

Něco ho popadlo za nohu a on se vztyčil do sedu a zamával dýkou. Drápatá pracka mu ji vyrvala z ruky a kolem něj si dřepli tři zkříženci - oči se jim leskly a z otevřených tlam jim kanuly sliny.

Parsal milosrdně ztratil vědomí. A krmení začalo.

***

Pohan se kradl vpřed, dokud se nedostal na méně než sto yardů od západní městské čtvrti. Koně ukryl v lese za sebou. Kouř stoupající z hořících budov vířil jako mlha a bylo těžké něco na větší vzdálenost zahlédnout. Tlupy zkříženců tahaly z města těla a na lučinách kolem města se začala hostina. Pohan tyto bestie nikdy předtím neviděl a teď je pozoroval s chmurným zájmem. Většina měla pres sedm stop na výšku a byla silně osvalená.

Pohan byl ztracen. Měl od Zdirada zprávu pro Ananaida - ale kam by ji měl doručit? Byl maskovaný válečník ještě naživu? Bylo už po válce? Pokud ano, pak by Pohan musel změnit svůj plán. Přísahal, že zabije Cesku, a nebyl člověkem, který by bral přísahy na lehkou váhu. Někde v tomto vojsku byl císařův stan - jediné, co musel udělat, bylo najít ho a toho syna děvky rozpárat.

To bylo všechno.

Smrt jeho lidí Pohana velice tížila a on byl rozhodnut je pomstít. Jakmile Cesku zabije, císařův stín se odebere do Říše stínů, aby sloužil pobitým. Příhodný trest.

Pohan chvíli pozoroval bestie při hodování, všímal si jejich pohybů a snažil se zapamatovat si vše, co se dalo, pro den, kdy se s nimi bude muset utkat. Nedělal si žádné plané naděje - ten den přijde. Muž proti zvířeti, hlava proti hlavě. Zvířata možná byla silná, rychlá a smrtící. Ale král Kataskicana si vysloužil titul Pán války. Protože on byl také silný, rychlý a smrtící. A k tomu navíc mazaný.

Pohan se stáhl zpátky do lesa. Na místě ztuhl a nozdry se mu chvěly. Oči se mu zúžily a do ruky mu vklouzla sekera.

Jeho kůň stál tam, kde ho nechal, ale zvíře se třáslo strachy, uši přitisknuté k hlavě, oči rozšířené. Pohan zalovil v kožené kazajce a vytáhl krátký, těžký vrhací nůž. Olízl si rty a zapátral v podrostu. Vhodných skrýší bylo poblíž několik, on byl taky v jedné, takže zůstávala tři nápadná místa. Tudíž, usoudil, stojí proti nejvíce třem protivníkům. Mají luky? Nebylo to pravděpodobné, protože to by museli vstát, napnout luk a vystřelit na rychle se pohybující cíl. Byli to lidé? To taky nebylo pravděpodobné, protože kůň byl poplašený a obyčejní lidé by v něm takovou hrůzu nevzbudili.

Takže - možná tři zkříženci se krčí v křovinách před ním.

Pohan se rozhodl, vstal a vykročil ke koni.

Z houštiny po jeho pravici vyskočil zkříženec a další se zvedl nalevo. Pohybovali se s neuvěřitelnou rychlostí. Pohan se otočil na patě a pravou rukou mávl dolů. Jeho nůž se první bestii vnořil do pravého očního důlku. Druhá už byla skoro u něj, když si černoch bleskově klekl a vrhl se vpřed, přičemž vrazil tvorovi do nohou. Zkříženec přes něj přepadl. Pohan se překulil a zarazil mu sekeru hluboko do prsou. Pak vstal a rozběhl se. Serval otěže z větví a vyhoupl se do sedla. Zkříženec vyběhl za ním Pohan se v sedle zaklonil a přitáhl otěže. Kůň se v hrůze vzepjal a kopyty bil po bestii, kterou naplno zasáhl do obličeje. Zkříženec upadl a Pohan otočil koně, namířil si to skrz les a shýbal se pod přečnívajícími větvemi. Jakmile vyjel z lesa, odcválal k západu.

Bohové stáli při něm, protože se ošklivě přepočítal. Kdyby tam bývali byli tři zkříženci, byl by teď už mrtev. Mířil nožem bestii na hrdlo, ale ta zaútočila tak rychle, že ji málem minul úplně.

Po celé nížině se budou potulovat Ceskovi zvědové. Pohan v nejmenším netoužil nacválat do většího nebezpečí, než jakému unikl. Poplácal koně po krku.

Zdirada zanechal u Cheiamů. Nový hrabě z Bronzů značně vyrostl a jeho plány na převzetí pevnosti velice pokročily.

Zda budou fungovat, či nikoliv, to byla jiná věc, ale Zdirad se do nich aspoň pouštěl s důvěrou. Pohan se uchechtl. Mladý Drenajec byl ve své nové roli velice přesvědčivý a Pohan skoro sám uvěřil, že je legendárním hrabětem.

Skoro. Pohan se znovu uchechtl.

Za soumraku zajel do háje na břehu potoka. Po nepříteli nespatřil ani stopy a celou oblast pečlivě prohledal. Ale překvapení na něj čekalo ve chvíli, kdy dojel na malou mýtinu.

Kolem těla jakéhosi muže sedělo asi dvacet dětí.

Pohan sesedl a přivázal koně. Dopředu popošel vysoký chlapec s dýkou v ruce.

"Dotkněte se ho a já vás zabiju!" řekl hoch.

***

"Ani se ho nedotknu," ujistil ho Pohan. "Dej pryč ten nůž."

"Jste zkříženec?"

"Ne, jsem jenom člověk."

"Nevypadáte jako člověk - jste černý."

Pohan vážně přikývl. "To jsem. Ty jsi na druhé straně bílý a velice malý. Nepochybuju o tvé odvaze, ale opravdu si myslíš, že se mi můžeš postavit?"

Chlapec si olízl rty, ale nepohnul se.

"Kdybych byl tvým nepřítelem, chlapče, už bych tě byl zabil. Uhni." Prošel kolem a nevšímaje si hocha, poklekl vedle těla. Mrtvý muž byl robustní a plešatý a velké ruce měl zaťaté do kabátce.

"Co se stalo?" zeptal se Pohan holčičky sedící nejblíže tělu. Ta odvrátila zrak a promluvil chlapec s nožem.

"Včera nás sem přivedl. Říkal, že se tu schováme, dokud ty potvory neodejdou pryč. Ale dneska ráno, když si hrál s Melissou, se chytil za prsa a upadl."

"Já to nebyla," protestovala Melissa. "Nic jsem neudělala!"

Pohan děvčátku prohrábl popelavě plavé vlásky. "Jistě, že jsi nic neudělala. Přinesli jste si nějaké jídlo?"

"Ano," odpověděl chlapec. "Je to všechno tamhle v jeskyni."

"Já se Jmenuju Pohan a jsem přítelem Tmavé masky."

"Postaráš se o nás?" zeptala se Melissa. Pohan se na ni usmál, pak vstal a protáhl se. Zkříženci teď budou jako utržení ze řetězu a pěšky s dvacítkou dětí na krku neměl naději, že se jim vyhne. Vylezl na vršek nedalekého kopce a zastínil si oči, aby si mohl prohlédnout hory. Pěšky jim to bude trvat nejméně dva dny, než se tam dostanou - dva dny v otevřené krajině. Obrátil se a uviděl hocha s nožem, jak sedí na kameni za ním. Byl to vysoký, asi jedenáctiletý chlapec.

"Neodpověděl jste Melisse na otázku," podotkl.

"Jak se jmenuješ, chlapče?"

"Ceorl. Pomůžete nám?"

"Nevím, jestli to zvládnu," odpověděl Pohan.

"Já to sám všechno nezvládnu," řekl Ceorl a šedé oči upíral Pohanovi do tváře.

Pohan usedl do trávy. "Snaž se to pochopit, Ceorle. Já skutečně nevidím žádný způsob, jak bychom se mohli dostat do hor. Zkříženci jsou jako pralesní šelmy, jdou po stopě podle pachu, pohybují se rychle a na velkém území. Potřebuju Tmavé masce doručit zprávu. Jsem zapletený do války. Mám svůj vlastní úkol a přísahal jsem, že ho dokončím."

"Výmluvy!" prskl Ceorl. "Pořád samý výmluvy. No, já je tam dostanu - můžete mi věřit."

"Ještě s vámi chvíli zůstanu," přislíbil Pohan. "Ale varuju tě: ať se kolem mě němota moc štěbetajících dětí -rozčiluje mě to."

"Nemůžete Melissu nutit, aby mlčela. Je malá a velice vyděšená."

"A ty nejsi vyděšený?"

"Já jsem muž," prohlásil Ceorl. "Brečet jsem přestal už před léty."

Pohan kývl a plavně se zvedl. "Najíme se a vyrazíme."

Společně sehnali děti do houfu. Každé dítě neslo batůžek s jídlem a lahvici s vodou. Pohan zvedl Melissu a dvě další batolata na koně a vyvedl je na pláň. Vítr měli v zádech, což bylo dobré... pokud nebyli nějací zkříženci i před nimi. Ceorl měl s Melissou pravdu. Bez ustání švitořila, vykládala Pohanovi příběhy, které skoro nestačil sledovat. K večeru se v sedle začala kymácet a Pohan ji zvedl a vzal ji do náručí.

Ujeli asi tři míle, když k Pohanovi doběhl Ceorl a zatahal ho za rukáv.

"Co se děje?"

"Jsou hrozně unavení. Právě jsem viděl, jak si Ariana tamhle sedla na zem - mysům, že usnula."

"Dobrá. Vrať se a přiveď ji - utábořím se tady."

Děti se shlukly kolem Pohana, který položil Melissu do trávy. Noc byla chladná, ale ne studená.

"Povíš nám pohádku?" požádala holčička.

Pohan mluvil potichu a vykládal jim o Měsíční bohyni, která sestoupila dolů na zem po stříbrných schodech, aby žila životem smrtelnice. Na zemi potkala krásného bojovného prince Anidiga. Ten ji miloval, jako dosud žádnou ženu muž nemiloval, ale ona byla nesmělá, a tak před ním utekla. Vyjela nahoru na oblohu ve stříbrném, dokonale kulatém vozíku. Princ za ní nemohl a tak vyhledal moudrého čaroděje, který mu vyrobil vozík z čistého zlata. Anidigo přísahal, že se nevrátí, dokud nezíská srdce Měsíční bohyně. Jeho zlatý vozík, také dokonale kulatý, se vznesl na oblohu jako zářící ohnivá koule. Obíhal kolem dokola země. ale ona byla pořád napřed. A tak je to až doposud.

"Podívejte!" řekl Pohan. "Támhle jede - a Anidigo ji brzy zažene z oblohy."

Poslední dítě upadlo do bezesného spánku a Pohan se mezi nimi protáhl a vyhledal Ceorla. Spolu poodešli o kousek dál.

"To byl hezký příběh."
"Mám hodně dětí," odvětil Pohan.
"Proč jich máte tolik, když vás rozčilují?" chtěl vědět chlapec.
"To se nesnadno vysvětluje," zazubil se Pohan.
"Aha, chápu," odsekl Ceorl. "Nejsem tak mladý."
Pohan se mu to pokusil vysvětlit.
"Muž může milovat své děti a přesto ho můžou obtěžovat. Při narození všech svých dětí jsem byl unesený. Jedno z nich mě teď doma zastupuje a vládne mému lidu. Ale jsem také člověk, který potřebuje samotu. Děti to nechápou."
"Proč jste černý?"
"Tolik k filozofickým hovorům! Jsem černý, protože u nás doma je hrozně horko. Tmavá pleť je ochranou proti slunci. Copak tvoje pleť v létě netmavne?"
"A vaše vlasy - proč je máte tak kudrnatý?"
"To nevím, mladý muži. Taky nevím, proč mám široký nos a rty silnější než ty. Prostě to tak je."
"Tam, odkud pocházíte, vypadá každý jako vy?"
"Mně to tak nepřipadá."
"Umíte bojovat?"
"Máš plno otázek, Ceorle!"
"Jsem rád v obraze. Umíte bojovat?"
"Jako tygr."
"To je druh kočky, že?"
"Ano. Je to velice veliká kočka a značně nepřátelská."
"Já umím bojovat," prohlásil Ceorl. "Jsem dobrý bojovník."
"Tím jsem si jistý. Ale doufejme, že to nebudeš muset dokazovat. Jdi si teď lehnout."
"Nejsem unavený. Budu hlídat."
"Udělej, co jsem říkal, Ceorle. Hlídat můžeš zítra."
Hoch přikývl, vrátil se k dětem a ve chvilce usnul. Pohan chvíli seděl a vzpomínal na svou domovinu. Pak se také odebral k místu, kde ležely děti. Melissa pořád spala hlubokým spánkem a tiskla k sobě hadrovou panenku. Panenka byla stařičká, neměla ani oči, jen dva tenké pramínky žlutých nití místo vlasů.
Zdirad mu vykládal o svém vlastním podivném náboženství. Bohové, tvrdil Zdirad, jsou tak staří, že začali senilnět. Svou obrovskou moc teď vybíjejí v nesmyslných žertících, které provádějí lidem, zavádějí je na scestí a dostávají je do děsivých situací.
Pohan se k jeho víře rychle přikláněl.
Nocí se rozlehlo vzdálené zavytí. Pak se k němu přidalo druhé a po chvíli třetí. Pohan tiše zaklel a tasil meč. Z koženého váčku vyňal malý brousek, plivl na něj a začal jím přejíždět po čepeli. Pak ze sedlového vaku vytáhl sekeru a také ji přiostřil.
Vítr se změnil a nesl teď jejich pach na východ. Pohan čekal a pomalu počítal. Došel až k osmi stům sedmi, když vytí zesílilo. Vzhledem ke změně rychlosti větru to znamenalo, že zkříženci jsou osm až dvanáct mil za nimi - a to nestačilo.
Nejlaskavější by bylo přikrást se k dětem a všem ve spánku podříznout hrdlo, čímž by je uchránil před hrůzou, která se k nim rychle blížila. Pohan však věděl, že tři nejmenší může vzít k sobě na koně.
Tasil tedy dýku a vydal se k nim.
Ale které tři?
S tichým zaklením vrazil dýku zpátky do pochvy a vzbudil Ceorla.
"Zkříženci už jsou blízko," oznámil mu. "Vzbuď děti -odcházíme."
"Jak blízko?" chtěl vědět Ceorl s očima rozšířenýma strachy.
"Asi hodinu za námi - pokud máme štěstí."
Ceorl se vyhrabal na nohy a vydal se k mladším dětem. Pohan zvedl Melissu na ramena. Holčička upustila panenku a Pohan ji zvedl a zastrčil si ji do haleny. Kolem něj se shromáždily ostatní děti.
"Vidíš ten vršek tamhle?" obrátil se Pohan k Ceorlovi. "Jděte tam! Já se vrátím."
"Slibujete?"
"Slibuju." Pohan se vysoukal do sedla. "Dvě nejmenší děti vysaď za mě." Ceorl to udělal. "Teď se pevně držte, mrňata - pojedeme rychle."
Pohan hřebce pobídl patami a ten vyrazil do noci, polykaje vzdálenost k horám. Melissa se probudila a začala plakat, takže Pohan vytáhl panenku a strčil jí ji do náruče. Po několikaminutové rychlé jízdě zahlédl Pohan po své pravici skalnatý ostroh. Přitáhl otěže a navedl hřebce nahoru mezi balvany. Stezka byla úzká, necelých pět stop, ale na vrcholku se rozšiřovala do mělkého údolíčka. Jiná cesta, než kterou přišli, odsud nevedla.
Pohan dětem pomohl sesednout. "Počkejte tu na mě," přikázal jim a vrátil se dolů na pláň. Pětkrát se projel sem a tam a když vyjel naposled. Ceorl se čtyřmi nejstaršími hochy dorazil skoro až ke skále. Pohan seskočil ze sedla a podal chlapci otěže.
"Vezmi koně do údolí a počkejte tam na mě."
"Co chcete dělat?"
"Udělej, co jsem říkal, dítě!"
Ceorl o krok ustoupil. "Jen jsem chtěl pomoct."
"Promiň, chlapče! A dýku měj po ruce - hodlám je sice zadržet, ale kdyby prorazili, použij ji na nejmenší děti. Je ti to jasné?"

"Myslím, že to nedokážu," zajíkl se Ceorl.
"Tak udělej to, co ti zavelí tvoje srdce. Hodně štěstí, Ceorle! "
"Já... já vážně nechci umřít."
"Já vím. Teď jdi nahoru a uklidni je." Pohan vytáhl sekeru a odvázal od sedla svůj luk a toulec se šípy. Luk byl vyroben z vagrijské rohoviny a jen velice silný muž ho dokázal napnout. Pohan se usadil na stezce a zadíval se k východu.
Povídalo se, že králové na opálovém trůně vždycky poznají, když nastává jejich čas.
Pohan to věděl.
Natáhl na luk tětivu a svlékl si halenu, aby ho noční vzduch ochladil.
Hlubokým hlasem začal zpívat Píseň mrtvých.
***
Na domluveném místě se Ananais sešel se svými kapitány a společně probírali události dne. Když je zahnali z prvního horského prstence, skodští vojáci se rozdělili na sedm oddílů a přesunuli se do vyšších poloh, kde na útočící vojsko, které se dralo vzhůru do kopců, číhali v záloze. Nečekané nájezdy následované rychlými ústupy Ceskovy oddíly znepokojovaly a zpomalily jejich postup, přičemž skodské ztráty byly pozoruhodně malé - s výjimkou Parsalova oddílu, z něhož neunikl ani jeden muž.
"Postupují rychleji, než jsme odhadovali," hlásil Katan. "A ještě je posílily oddíly z Delnochu."
"Řek bych, že na nás útočí nejmíň padesát tisíc mužů," ozval se Thorn. "Na to, že bychom se udrželi jinde než v Tarsku a Magadonu, můžem zapomenout."
"Musíme na ně neustále útočit," trval Ananais na svém. "Jak dlouho ještě zadržíš nápor těch zatracených templářů, Katane?"
"Myslím, že už teď si hledají cestu skrz."
"Jakmile prorazí, naše nájezdy budou sebevražda."
"Já to dobře vím, Tmavá masko. Ale tady se nejedná o přesnou vědu. Bitva v Prázdnotě sice neustává, ale neustále nás zatlačují zpátky."
"Dělejte, co můžete, chlapče," řekl Ananais. "Tak dobrá - ještě jeden den budeme útočit, pak každého stáhneme za hradby."
"Nemáte pocit, že se dostáváme do oka hurikánu?" zeptal se Thorn.
Ananais se zazubil. "Možná, ale ještě jsme neprohráli! Katane, můžeme bezpečně projet?"
Mnich zavřel oči a muži chvíli čekali. Pak sebou Katan náhle trhl a prudce otevřel oči.
"Na sever," pravil. "Musíme jet hned!"
Mnich se vymrštil na nohy, napůl upadl, zvedl se a rozběhl se ke svému koni. Ananais ho následoval.
"Thorne!" křikl. "Odveď své muže zpátky ke skupině. Zbytek za mnou!"
Katan je vedl prudkým cvalem k severu, Ananais s dvaceti válečníky ho následoval. Už skoro svítalo a vrcholky hor po jejich pravici se koupaly v rudé záři.
Mnich svého koně švihal bičem a Ananais, jedoucí těsně za ním, zavolal: "Hlupáku, vždyť to zvíře zabiješ!" Katan si ho nevšímal a sklonil se nízko nad koňský krk. Před nimi se objevil skalnatý ostroh. Katan přitáhl otěže, seskočil ze sedla a rozběhl se úzkou rozsedlinou dopředu. Ananais tasil meč a běžel za ním.
V rozsedlině leželi dva mrtví zkříženci a z hrdel jim trčely černě opeřené šípy. Ananais utíkal dál. Další mrtvá bestie se šípem v srdci. Zaběhl za ohyb cesty a zaslechl zvířecí zavrčení a zvonění oceli o ocel. Ananais přeskočil další tři mrtvoly a s pozvednutým mečem zahnul za roh. Před ním leželi dva mrtví zkříženci, třetí živý útočil na Katana a dva další byli zaujati vzteklým zápasem s člověkem, kterého Ananais neviděl.
"Ke mně, Draci!" zařval Ananais. Vrhl se na něj jeden z druhých dvou zkřížence, ale Ananais odrazil jeho divokou ránu a vrazil mu meč do břicha. Zkříženec mávl drápy, Ananais uskočil zpět a kolem něj proběhli jeho muži, sekali a bodali. Bestie padla pod dvacítkou úderů. Katan se svého protivníka zbavil s dokonalou lehkostí a rozběhl se na pomoc prvnímu válečníkovi, ale nebylo to nutné. Pohan právě zarazil sekeru bestii do krku a sesul se na zem.
Ananais se k němu rozběhl a zjistil, že Pohanovo tělo je změtí ran: hruď měl rozervanou, svaly na něm visely ve zkrvavených pruzích.
Levou paži měl téměř odtrženou a tvář ošklivě potlučenou.
Dýchal nepravidelně, ale oči měl jasné, a když si Ananais položil jeho hlavu do klína, pokusil se o úsměv.
"Tam nahoře jsou děti," šeptal Pohan.
"Najdeme je. Lež klidně!"
"Proč, příteli?"
"Prostě klidně lež."
"Kolik jsem jich dostal?"
"Devět."
"To je dobře. Jsem rád, že jste přišli - ti poslední dva byli... problém."
Poklekl vedle něj Katan a položil mu ruku na zkrvavenou hlavu. Všechna bolest umírajícího válečníka přešla.
"Neuspěl jsem ve svém poslání," řekl Pohan. "Měl jsem jít za Ceskou zpátky do města."
"Já ho dostanu za tebe," sliboval Ananais.
"Jsou ty děti v pořádku?"
"Ano," ujistil ho Katan. "Právě je odvádíme."
"Nenechte je, aby mě viděli. Vyděsil bych je."
"Neboj se," řekl Katan.

"Nezapomeňte vzít i Melissinu panenku... byla by bez ní ztracená."
"Nezapomeneme."
"Když jsem byl mladý, nařídil jsem svým mužům jít do ohně! Neměl jsem to dělat. Stále toho lituju. No, Tmavá masko, teď už se to nedozvíme, co?"
"Já už to vím," odporoval Ananais. "Já bych devět zkřižence nezdolal. Nikdy bych si nemyslel, že to vůbec jde."
"Všechno jde," odtušil Pohan a hlas se mu ztišil do šepotu. "Jenom předat žal ne." Odmlčel se. "Zdirad má plán."
"Bude fungovat?" zeptal se Ananais.
Pohan se zazubil. "Všechno je možné. Předal mi pro tebe zprávu, ale teď už je k ničemu. Chtěl, abys věděl, že deset tisíc mužů z Delnochu vyrazilo na pochod. Ale dorazili dřív než já."
K Pohanovi se prodral Ceorl, klekl si vedle něj a v očích měl slzy.
"Proč?" řekl. "Proč jste to pro nás udělal?"
Ale Pohan byl mrtev.
Ananais hocha uchopil za loket. "Udělal to proto, že byl muž - veliký muž."
"Neměl rád děti."
"Myslím, že v tom se mýlíš, chlapče."
"Sám to říkal. Rozčilovali jsme ho, to mi řek. Proč se pro nás teda nechal zabít?"
Na to neměl Ananais odpověď, ale přistoupil k nim Katan.
"Protože to byl hrdina. A to je to, co hrdinové dělávají. Chápeš?"
Ceorl přikývl. "Nevěděl jsem, že je hrdina - to neříkal."
"Možná to nevěděl," řekl Katan.
***
Galanda smrt jeho bratra těžce zasáhla. Stáhl se do sebe, potlačil své dojetí a jeho tmavé oči neprozrazovaly bolest, kterou cítil. Vedl své muže do několika nájezdů na drenajskou jízdu, rychle zaútočil a spěšně se stáhl. Přes svou touhu pomstít se jim zůstával poslušným bojovníkem - pro Galanda nebyl zbrklý útok jen vypočítané riziko. Tři stovky jeho mužů měly jen lehké ztráty a k hradbám Magadonu přicválaly, zanechavše za sebou v kopcích jen třicet sedm druhů.
V magadonské hradbě nebyla žádná brána a tak muži pustili koně a vyšplhali po provazových žebřících, které jim spustili obránci. Galand přes ochranný val lezl jako poslední a na vrcholku se zastavil a upřel planoucí pohled k východu. Tam někde v lukách hnilo Parsalovo tělo. Bez hrobu, bez označení.
Válka si už vyžádala Galandovu dceru a teď i jeho bratra.
Brzy si vyžádá i jeho, napadlo ho.
Zvláštní, že v něm to pomyšlení nevzbuzovalo strach.
Dalších čtyřicet jeho mužů utrpělo zranění. Sešel k nim dolů do dřevěného lazaretu, kde o ně pečovala Valtaja s tuctem žen. Galand na plavovlásku mávl, ona se usmála a pak se vrátila ke své práci, zašívala jednomu válečníkovi nehlubokou ránu ve stehně.
Galand vyšel ven do slunce, kde mu jeden z jeho mužů přinesl bochník chleba a džbán vína. Galand mu poděkoval a posadil se zády ke stromu. Chléb byl čerstvý, víno mladé. Připojil se k němu jeden z jeho velitelů oddílu, mladý sedlák jménem Oranda. Na paži nad loktem měl silný obvaz.
"Říkali, že ta rána je čistá - jenom šest stehů. Brzo bych měl zas udržet štít."
"Fajn," prohodil nepřítomně Galand. "Napiješ se vína?"
Oranda si lokl. "Je trochu moc mladý," podotkl.
"Možná bychom ho měli na měsíc dva odložit."
"Zásah," usmál se Oranda a ještě jednou pozvedl džbán k ústům.
"To s vaším bratrem je mi lito," řekl Oranda po chvíli.
"Každý člověk jednou umře," odpověděl Galand.
"Ano. Já v jeho oddíle ztratil přítele. Ty hradby vypadají pevné, že? Je to zvláštní, vidět hradby napříč údolím. Hrával jsem si tu jako kluk a dívával jsem se na divoký koně."
Galand mlčel. Oranda mu podal džbán s vínem a přál si, aby se prostě mohl zvednout a odejít, ale nechtěl být hrubý. Když se k nim připojila Valtaja, Oranda ji přivítal s vděčným úsměvem a vyklouzl pryč.
Galand vzhlédl a usmál se.
"Vypadáte skvěle, dámo. Jako sen." Valtaja si svlékla krví potřísněnou koženou zástěru a teď na sobě měla světle modré bavlněné šaty, které jí nádherně obepínaly postavu.
"Musíš mít unavené oči, černobradý. Mám mastné vlasy a pod očima purpurové stíny. Cítím se hrozně."
"V očích pozorovatele," podotkl. Valtaja se k němu přisedla a položila mu ruku na paži.
"Parsala je mi vážně líto."
"Každý člověk jednou umře," prohlásil Galand, unaven neustálým opakováním.
"Ale jsem ráda, že ty jsi zůstal naživu."
"Opravdu?" zeptal se, oči chladné. "Proč?"
"Na přítele je to divná otázka!"
"Nejsem tvůj přítel, Val. Jsem muž, který tě miluje. To je rozdíl."
"To je mi líto, Galande. Nemám, co bych ti řekla - víš, že patřím Ananaidovi."
"A jsi šťastná?"
"Jistě že jsem - tak šťastná, jak jen může člověk být uprostřed války."
"Proč? Proč ho miluješ?"
"Na to neznám odpověď. Žádná žena ji nezná. Proč miluješ ty mě?"

Galand zvedl džbán a logiku pominul.
"Co mi vadí nejvíc je, že ani jeden z nás nemá žádnou budoucnost," řekl, "i kdybychom tuhle bitvu přežili. Ananais se nikdy neusadí a neožení se. Není to sedlák, ani obchodník... Nechá tě v nějakém odlehlém městě. A já se vrátím na svůj statek. Nikdo z nás nebude šťastný."
"Už nepij, Galande. Máš z toho pochmurnou náladu."
"Moje dcera byla veselý stvoření a pěkná uličnice. Mockrát jsem jí naplácal a mockrát jsem jí utíral slzičky. Kdybych byl věděl, jak krátce bude žít... A teď Parsal... Doufám, že umřel rychle. Cítím to takovým velice sobeckým způsobem," dodal náhle. "Moje krev už neproudí v žilách jediný živý bytosti, kromě mě. Až odejdu, bude to, jako kdybych nikdy nebyl."
"Tvým přátelům to bude vadit," podotkla Valtaja.
Vytáhl ruku z jejího uklidňujícího stisku a zadíval se na ni rozhněvanýma očima.
"Já nemám přátele! Nikdy jsem žádný neměl."

Kapitola 21

CÍSAŘ SEDĚL V HEDVÁBNÉM STANU OBKLOPEN svými kapitány. Jeho mistr stratég Darik seděl vedle něj. Stan byl velký, rozdělený na čtyři části: největší, kde právě seděli vojáci, by stačila pro padesát lidí, i když jich tu teď bylo jen dvacet.
Ceska za ta léta ztloustl a pleť měl nezdravě bledou a trudovitou. Tmavé oči se mu leskly divokou inteligencí a říkalo se, že se naučil umění tmavých templářů a dokáže číst myšlenky. Jeho kapitáni kolem něj žili ve stavu chladné hrůzy, protože často na některého muže ukázal a zavřískl: "Zrádce!" Ten muž pak umíral strašlivou smrtí.
Darik byl jeho nejdůvěryhodnější válečník, velmi záludný generál, jehož předčil pouze legendární Baris od Draků. Vysoký muž těsně po padesátce, štíhlý a pružný, Darik byl hladce vyholený a vypadal mladší.
Když si vyposlechl zprávy o boji a o počtech mrtvých, Darik promluvil: "Ty nájezdy vypadají nepřipraveně a nahodile, a přesto za nimi cítím jednu mysl. Co říkáte, Majmone?"
Tmavý templář přitakal. "Už jsme skoro prorazili jejich obranou, ale již nyní vidíme hodně věcí. Přehradili dva průsmyky známé jako Tarsk a Magadon. A čekají pomoc ze severu, i když tomu příliš nevěří. Náčelníkem je, jak jste čekal, Ananais, ale je to ta žena, Rajvan, kdo je drží pohromadě."
"Kde je?" zeptal se císař.
"V horách."
"Můžete ji dostat?"
"Ne z Prázdnoty. Je chráněna."
"Nemůžou přece chránit všechny její přátele, ne?" navrhl Ceska.
"Ne, můj pane," souhlasil Majmon.
"Tak seberte duši někoho jí blízkého. Chci tu ženskou mrtvou."
"Ano, můj pane. Ale nejdřív musíme v Prázdnotě prorazit stěnou Třicítky."
"Co je s Tenaka Chánem?" štěkl Ceska.
"Unikl na sever. Jeho děd, Jongir, zemřel před dvěma měsíci a občanská válka je na spadnutí."
"Pošli zprávu veliteli Delnochu, nařiď mu, ať dává dobrý pozor na nadirské vojsko."
"Ano, můj pane."
"Teď jděte," přikázal císař. "Všichni kromě Darika."
Kapitáni vděčně uposlechli a vyšli do noci. Kolem stanu stálo padesát zkříženců, největších a nejzuřivějších z celého Ceskova vojska. Kapitáni se na ně cestou kolem ani nepodívali.
Uvnitř stanu seděl Ceska chvíli mlčky.
"Oni mě všichni nenávidí," řekl. "Malí lidé s malou mysli". Čím by byli beze mne?"
"Nebyli by ničím, sire," odvětil Darik.
"Přesně. A co ty, generále?"
"Sire, dokážete číst v lidech jako v otevřené knize. Vidíte jim až do srdce. Já jsem věrný, ale v den, kdy o mně zapochybujete, si vezmu život ve chvíli, kdy mi to přikážete."
"Ty jsi jediný věrný muž v celé říši. Chci je všechny mrtvé. Chci, aby se Skoda stala márnicí, kterou si budou všichni pamatovat navěky."
"Učiním, jak přikazujete, sire. Proti nám se neudrží."
"S mými voji jede Duch chaosu, Dariku. Ale potřebuje krev. Hodně krve. Oceány krve! Nikdy není spokojen."
Ceskovy oči získaly uštvaný výraz a on znovu upadl do mlčení. Darik seděl úplně bez hnutí. To, že jeho císař je šílenec, mu v nejmenším nedělalo starosti, ale Ceskovo chátrání, to byla jiná záležitost. Darik byl zvláštní člověk. Byl téměř úplně zaměřený na jedinou věc, zajímala ho jedině válka a strategie a to, co řekl svému císaři, byla naprostá pravda. Až nadejde ten den - jako že musí nadejít - kdy se Ceskovo šílenství obrátí i proti němu, zabije se. Protože život už mu nebude mít co nabídnout. Darik nikdy nemiloval jedinou lidskou bytost, ani ho nezaujaly krásné věci. Nezajímal se o obrazy, básně, literaturu, hory nebo rozbouřená moře.
Jeho zájmem byla válka a smrt. Ale ani ty nemiloval - prostě se o ně zajímal.
Ceska se náhle zahihňal. "Byl jsem jedním z posledních, kdo viděl jeho tvář," pravil.
"Čí, můj pane?"

"Ananaida, Zlatého mládence. Stal se z něj gladiátor a davy ho zbožňovaly. Jednou tam stál a přijímal jejich pozdravy a já jsem proti němu poslal jednoho ze svých zkříženců. Byla to obrovská bestie, ze třetiny vlk, medvěd a člověk. Ananais ji zabil. Taková práce a on to zabil." Ceska se znovu zahihňal. "Ale ztratil před lidmi tvář."

"Jak to, sire? Jim se ta bestie líbila?"

"Ó ne. Prostě ztratil tvář. Je to vtip!"

Darik se poslušně uchechtl.

"Nenávidím ho. Byl první, kdo zasel semeno pochybností. Chtěl proti mně vést Draky, ale Baris s Tenaka Chánem ho zastavili. Šlechetný Baris! Byl lepší než ty, víš."

"Ano, sire. Už jste se o tom zmiňoval."

"Ale ne tak věrný. Ty mi zůstaneš věrný, viď, Dariku?"

"Zůstanu, sire."

"Nechtěl bys být jako Baris, že ne?"

"Ne, sire."

"Není to zvláštní, jak některé vlastnosti přetrvávají?" přemítal Ceska.

"Sire?"

"Chci říct - on je pořád velitelem, ne? Ostatní k němu pořád vzhlížejí - rád bych věděl proč?"

"To nevím, sire. Vypadáte, že je vám zima - můžu vám podat trochu vína?"

"Ty bys mě neotrávil, že ne?"

"Ne, sire, ale máte pravdu - měl bych ho asi ochutnat první."

"Ano. Ochutnej ho."

Darik nalil víno do zlatého poháru a trochu upil. Oči se mu rozšířily.

"Co se děje, generále?" zeptal se Ceska a naklonil se k němu.

"Něco v tom je, sire. Je to slané."

"Oceány krve!" zahihňal se Ceska.

***

Tenaka Chán se probudil hodinu před úsvitem a natáhl se k Renji, ale postel byla prázdná. Pak si vzpomněl, sedl si a vytřel si z očí spánek. Zdálo se mu, že někdo vyslovil jeho jméno, ale musel to být jen sen.

Hlas se ozval znovu a Tenaka přehoupl nohy přes okraj lůžka a rozhlédl se po stanu.

"Zavři oči, příteli, a uvolni se," ozval se ten hlas znovu.

Tenaka si lehl. Vnitřním zrakem uviděl štíhlou, asketickou tvář Decada.

"Za jak dlouho k nám můžeš dorazit?"

"Za pět dní. Pokud Zdirad otevře bránu."

"To už budeme všichni mrtví."

"Rychleji postupovat nemůžu."

"Kolik mužů přivádíš?"

"Čtyřicet tisíc."

"Připadáš mi nějak jiný, Tani."

"Jsem pořád stejný. Jak se daří Ananaidovi?"

"Spoléhá na tebe."

"A ostatní?"

"Pohan a Parsal jsou mrtví. Museli jsme se stáhnout do posledních údolí. Dokážeme se udržet snad tři dny - víc ne. Zkříženci jsou to jediné, čeho se bojíme."

Tenaka mu pověděl o svém přízračném setkání s Aulinem a co mu stařec prozradil. Decado mlčky naslouchal.

"Takže ses stal chánem," prohodil nakonec.

"Ano."

"Buď sbohem, Tenako."

Zpátky v Tašku Decado otevřel oči. V kruhu kolem něj seděli Acuas a Třicítka, síly spojené.

Každý z nich slyšel slova Tenaka Chána, ale, co bylo důležitější, každý pronikl do jeho mysli a poznal jeho myšlenky.

Decado se zhluboka nadechl. "Takže?" zeptal se Acua.

"Jsme zrazeni," odpověděl bojovný mnich.

"Ještě ne," řekl Decado. "On přijde."

"To jsem na mysli neměl."

"Vím, co jsi tím myslel. Ale ať se o sebe zítřek postará sám. Naším cílem zde je pomoci lidem ze Skody. Nikdo z nás se nedožije toho, co bude pak."

"Ale jaký to má smysl?" otázal se Balan. "Naše smrt by měla posloužit něčemu dobrému. Copak jenom pomáháme vyměnit jednoho krutovládce za druhého?"

"A co když ano?" zeptal se tiše Decado. "Pramen to ví nejlépe. Pokud nebudeme věřit tomuhle, tak je všechno k ničemu."

"Takže se z tebe stal věřící?" podivil se pochybovačně Balan.

"Ano, Balane, jsem věřící. Myslím, že jsem vždycky byl. Protože i ve svém zoufalství jsem o Prameni mluvil urážlivě, a to samo bylo přiznáním víry, i když jsem to tehdy nechápal. Ale dnešní večer mě přesvědčil."

"Zrada přítele tě přesvědčila?" zeptal se užasle Acuas.

"Ne, ne zrada. Naděje. Záblesk světla. Znamení lásky. Ale o tom si promluvíme zítra. Dnes večer se musíme rozloučit."

"Rozloučit?" řekl Acuas.

"Jsme Třicítka," prohlásil Decado. "Náš úkol už je skoro splněn. Jako hlas Třicítky jsem také Opatem mečů. Já zemřu tady. Ale Třicítka musí žít dál. Dnes večer jsme viděli, že ve dnech příštích hrozí Drenaji nové nebezpečí a ona nás bude potřebovat znovu. Jako v minulosti, tak se stane i teď. Jeden z nás musí odjet, vzít s sebou opatův plášť a pozvednout novou skupinu válečníků Pramene. Tím mužem je Katan, duše Třicítky."

"Já to být nemůžu," namítal Katan. "Já nevěřím na smrt a zabíjení."

"To je pravda," odpověděl Decado. "Přesto jsi vybrán. Zdá se mi, že Pramen nám vždy vybírá úkoly, které jsou proti naší přirozenosti. Proč, to nevím... ale On to ví. Já jsem příliš ubohý velitel. A přesto mi Pramen umožnil spatřit Jeho sílu. Jsem spokojen. Zbytek vás uposlechne Jeho vůle. Teď, Katane, nás naposledy veď při modlitbě."

Katan měl při modlení v očích slzy a padl na něj převeliký smutek. Nakonec je všechny objal a odešel do noci. Jak to jen dokáže? Kde najde novou Třicítku? Vsedl na koně a odjel vysočinou směrem k Vagrii.

Na hřebeni shlížejícím na utečenecký tábor spatřil u cesty seděl Ceorla. Přitáhl koni otěže a sesedl.

"Proč jsi tady, Ceorle?"

"Přišel za mnou muž a řekl mi, abych byl tady - a počkal na vás."

"Jaký muž?"

"Muž ze sna."

Katan si k němu přisedl. "Je to poprvé, co za tebou přišel?"

"Myslíte toho muže?"

"Ano."

"Ano, to je. Ale často vídávám jiné - povídají si se mnou."

"Umíš čarovat, Ceorle?"

"Ano."

"Co umíš?"

"Občas, když se něčeho dotknu, poznám, odkud to sem přišlo. Vidím obrazy. A někdy, když se na mě někdo zlobí, slyším, co si myslí."

"Pověz mi o tom muži, který za tebou přišel."

"Jmenuje se Abaddon. Říkal, že byl Opatem mečů."

Katan sklonil hlavu a zakryl si rukama obličej.

"Proč jste smutný?" zeptal se Ceorl.

Katan se zhluboka nadechl a usmál se. "Nejsem smutný... Už ne. Ty jsi první, Ceorle. Ale přijdou další. Pojedeš se mnou a já tě naučím spoustu věcí."

"A budou z nás hrdinové, jako ten černý muž?"

"Ano," ujistil ho Katan. "Budou z nás hrdinové."

***

Ceskova vojska dorazila s rozbřeskem, pochodovala v řadách po deseti, vedena jezdci Legie. Dlouhý zástup se vinul plání, a když dorazil k průsmyku vedoucímu k Magadonu, rozdělil se na dvě části. Ananais přijel hodinu před nimi jen s Thornem, Lakem a tuctem jezdců. Teď se nakláněl přes ochranný val a přihlížel, jak se oddíly rozcházejí a stavějí stany. Polovina vojska odjela k Tarsku.

Dvacet tisíc ohněm zakalených veteránů zůstalo. Ale pořád ještě nebylo ani stopy po císaři nebo jeho zkřižencích.

Ananais mhouřil oči proti vycházejícímu slunci. "Myslím, že to bude Darik - tamhle uprostřed. No to je tedy poklona."

"Myslím, že mě jeho poklony moc neuklidňujou," zamručel Thorn. "Je to řezník!"

"Víc než to, příteli," prohodil Ananais, "on je mistr stratég. A to z něj dělá mistra řezníka."

Obránci s chmurným, mlčenlivým zaujetím chvíli sledovali přípravy. Za vojskem následovaly vozy vysoko naložené hrubě zrobenými žebříky, železnými hákovacími kotvicemi, provazy a zásobami potravin.

Asi o hodinu později, když Ananais usnul v trávě, na pláň napochodovali Ceskovi zkříženci. Mladý voják vzbudil spícího generála, který si promnul oči a hned se posadil.

"Bestie dorazily," pošeptal mu mladík. Když Ananais viděl jeho strach, poplácal ho po rameni.

"Nestrachuj se, synku! Strč si za pásek klacek."

"Klacek, pane?"

"Ano. Kdyby se dostali moc blízko k hradbám, hodíš jim klacek a křikneš: ‚Přines!'"

Vtip nepomohl, ale rozveselil Ananaida, který se pochechtával ještě když lezl na schody na hradby.

Když Ananais dorazil, Decado se opíral o dřevěné rameno obrovského luku. Velitel Třicítky vypadal vyčerpaně, pohled měl vzdálený.

"Jak se cítíš, Deku? Vypadáš unaveně."

"Jen staře, Tmavá masko."

"Nezačínej zase s tím nesmyslem. Moje jméno se mi líbí."

"To druhé ti sedí líp," zazubil se Decado.

Zkříženci se usadili kus za stany a vytvořili široký kruh kolem jediného černého stanu z hedvábí.

"To bude Ceska," poznamenal Ananais. "Nic neponechává náhodě."

"Zdá se mi, že všichni zkříženci zůstanou nám," usoudil Decado. "Nevidím žádnou známku toho, že by se chtěli rozdělit."

"Máme my to ale štěstí!" řekl Ananais. "Ale z jejich pohledu to dává smysl. Nezáleží na tom, kterou hradbu ztečou - stačí jedna a jsme vyřízení."

"Tenaka tu bude za pět dní," připomněl mu Decado.

"To už tu nebudeme, abychom ho přivítali." "Možná, Ananaide...?"

"Prosím?"
"Na tom nezáleží. Kdy myslíš, že zaútočí?"
"Nesnáším lidi, kteří tohle dělají - co jsi chtěl říct?"
"To nic nebylo. Zapomeň na to!"
"Co se to s tebou, zatraceně, děje? Vypadáš hůř než nemocná kráva!"
Decado se přinutil zasmát. "Ano - jak stárnu, začínám být vážnější. Nakonec není nutné si dělat nějaké starosti - jenom dvacet tisíc vojáků a smečka pekelných potvor."
"Hádám, že máš pravdu." připustil Ananais. "Ale vsadím se, že Tenaka s nima zatraceně rychle zamete." "Rád bych byl tady a viděl to," řekl Decado.
"Kdyby přání byla oceánem, byly by z nás ryby," podotkl Ananais.
Mohutný válečník se znovu vrátil na louku a uložil se, aby se ještě trochu prospal. Decado si sedl na val a pozoroval ho.
Bylo moudré, když Ananaidovi zatajil, že Tenaka se stal chánem největších nepřátel Drenaje? Ale co by získal, kdyby mu to prozradil? Ananais Tenakovi důvěřoval, a když muž jako on někoho poctil svou důvěrou, bylo to pouto pevnější než stříbřitá ocel. Pro Ananaida bylo nemyslitelné, že by ho Tenaka mohl zradit. Bylo laskavé nechat ho zemřít s touto vírou nedotčenou. Nebo ne? Copak člověk nemá právo poznat pravdu?
"Decado!" ozval se hlas v jeho hlavě. Byl to Acuas a Decado zavřel oči a soustředil se na něj.
"Prosím?"
"Nepřítel dorazil k Tarsku. Po zkřižencích není ani stopy."
"Jsou všichni tady!"
"Takže jedeme za tebou. Ano?"
"Ano," odpověděl Decado. Podržel si u sebe v Magadonu osm mnichů a ostatních devět poslal do Tarsku.
"Udělali jsme, cos navrhoval, a vstoupili jsme do mysli jedné z těch oblud, ale myslím, že to, co jsme tam našli, se ti nebude líbit."
"Povídej."
"Jsou to Draci! Ceska je začal shromažďovat před patnácti lety. Někteří novější pocházejí z mužů zajatých, když Draci znovu povstali."
"Chápu."
"Znamená to nějaký rozdíl?"
"Ne," řekl Decado. "Jenom to prohloubilo smutek."
"Je mi to velice líto. Budeme pokračovat dál podle plánu?"
"Ano. Jsi si jistý, že musíme být blízko?"
"Jsem," potvrdil Acuas. "Čím blíž, tím líp."
"A templáři?"
"Prorazili stěnu v Prázdnotě. Skoro jsme ztratili Balana."
"Jak je mu?"
"Vzpamatovává se. Pověděl jsi Ananaidovi o Tenaka Chánovi?"
"Ne."
"Ty víš nejlíp, co dělat."
"Doufám. Vraťte se, jak nejrychleji to půjde." V trávě dole spal Ananais spánkem beze snů. Valtaja ho tam zahlédla a připravila mu pokrm z pečeného hovězího a horkého chleba. Asi za hodinu mu ho donesla a pak spolu odešli do stínu stromů, kde si Ananais sňal škrabošku a pojedl.
Valtaja se na něj nemohla při jídle dívat a tak se vydala trhat květiny. Když dojedl, vrátila se k němu.
"Nasaď si masku," vyzvala ho. "Někdo by mohl jít kolem."
Upřel své jasné modré oči do jejích, pak zrak odvrátil a škrabošku si natáhl.
"Někdo právě prošel," řekl smutně.

Kapitola 22

UPROSTŘED DOPOLEDNE ZAZNĚLY V nepřátelském táboře trubky a nějakých deset tisíc válečníků se začalo cílevědomě motat kolem naložených povozů - stahovali žebříky, přivazovali provazy na hákovací kotvice a dávali na místo štíty.
Ananais se rozběhl k hradbě, kde se nad obřím lukem skláněl Lake a kontroloval provazy a smyčky.
Vojsko se rozestoupilo po celé šířce údolí a od jejich mečů a hlavic oštěpů se odráželo slunce. Ozval se buben a vojsko vyrazilo kupředu.
Na hradbách si obránci olizovali suchým jazykem suché rty a do halen si otírali zpocené dlaně.
Pomalé bubnování se odráželo od okolních kopců.
Obránce zaplavila hrůza jako přílivová vlna. Muži ječeli, seskakovali z valu a váleli se v trávě pod ním.
"Templáři!" zařval Decado. "Jsou to jenom iluze."
Ale panika se mezi skodskými radami rychle šířila dál. Ananais se je snažil povzbudit, ale i jemu se hlas třásl strachy. Jak se bubny blížily, seskakovali z hradeb další muži.
Teď už dozadu proudily stovky mužů a náhle se zarazily, když spatřily ženu, která tam stála v rezavé kroužkové košili.

"My neutíkáme!" zahřměla Rajvan. "My jsme Skoda! My jsme synové Drussa Velikého! My neutíkáme!"

Tasila krátký meč a prošla mezi nimi směrem k hradbám. Na valu zůstala jen hrstka mužů a ti se tvářili, jako by viděli duchy, a třásli se. Rajvan vyšla po schodech a jak se blížila vrcholku, její strach narůstal.

Ananais k ní doklopýtal a podal jí ruku, kterou ona vděčně přijala.

"Nás neporazí!" procedila skrz zaťaté zuby, oči doširoka rozevřené.

Skodští muži se obrátili a spatřili Rajvan, jak vzdorně stojí na hradbách. Sesbírali meče a vydali se zpátky, přičemž před sebou tlačili stěnu strachu.

Decado a Třicítka bojovali proti síle templářů a drželi kolem Rajvan ochranný štít.

A pak strach zmizel!

Skodští válečníci proudili na hradby, teď značně rozezlení. Odvaha bojovné ženy, která je vedla, je zahanbila a tak stáli a na tvářích se jim zračilo odhodlání.

Bubny umlkly. Zazněla trubka.

S divokým řevem se deset tisíc vojáků vrhlo vpřed.

Lake a jeho pomocníci napjali tětivy svých dvou zbraní a misky naplnili olověnými kulkami. Když byli nepřátelé vzdáleni padesát kroků, Lake zvedl ruku. Při čtyřiceti krocích ji spustil a zatáhl za spoušť. Rameno luku se vymrštilo. Druhý stroj vypálil o chvíli později.

První řady nepřátel to smetlo a v řadách obránců se ozvalo radostné volání. Skodští muži pozvedli luky a vysílali na útočící vojáky jednu salvu šípů za druhou. Ale ti byli těžce ozbrojení a drželi před sebou své štíty.

O stěnu zaduněly žebříky a přes hradby přelétly hákovací kotvice.

"Teď to začíná!" prohodil Ananais.

První válečník, jenž dosáhl vrcholku valu, zemřel s Ananaidovým mečem v hrdle. Při pádu srazil muže pod sebou. A pak se nepřítel dostal přes okraj a rozvinul se boj muže proti muži.

Decado s Třicítkou bojovali spolu jako jednotka po Ananaidově pravici. Ani jediný voják přes ně neprošel.

Ale nalevo se útočníci probili skrz a Ananais se vrhl mezi ně, sekal a bušil, bodal a zabíjel. Probíjel se jejich řadami jako lev smečkou vlků a skodští muži se za ním řadili a vykřikovali svůj vzdor. Pomalu vojáky zatlačovali zpět. Uprostřed Rajvan vrazila svou čepel bojovníkovi do prsou, ale ten při pádu udeřil a jeho meč jí přejel po líci. Rajvan se zapotácela a zároveň se k ní rozběhl další nepřítel a Lake, když viděl svou matku v nebezpečí, hodil dýkou a ta útočníka zasáhla jílcem za ucho. Muž napůl upadl a pustil meč, načež ho Rajvan dorazila obouručním sekem do krku.

"Jdi odsud, mami!" zařval Lake.

Decado ho uslyšel, opustil Třicítku, rozběhl se k Rajvan a pomohl jí na nohy.

"Lake má pravdu," pravil. "Jste příliš důležitá, než abyste tu tak riskovala!"

"Za vámа!" křikla Rajvan, když pres zeď přeskočil válečník s pozdviženou sekerou. Decado se otočil na patě a vrhl se vpřed. Jeho meč se muži zabodl do prsou - a praskl. Nadohled se vyšplhali dva další bojovníci a Decado se vrhl na zem, sebral ležící sekeru a překulil se na nohy. Odrazil máchnutí přes hlavu a vzápětí válečníka shodil ze zdi. Druhý muž svou čepelí bodl Decadovi po rameni, ale Lake, běžící zezadu, muže praštil mečem do hlavy.

Útočník upadl.

"Odneste zraněné z hradeb," křikl Ananais. "Za chvíli se vrátí."

Ananais běžel podél valu a spěšně kontroloval raněné a mrtvé. Nejméně stovka mužů si už nezabojuje. Ještě deset útoků, jako byl tenhle, a bude po nich. Zleva se sem prodral Galand a uprostřed se setkal s Ananaidem.

"S tisícovkou mužů navíc a vyšší hradbou bychom to zvládli," poznamenal kysele.

"Jsou dobří. Příště budou ztráty menší. Při tomhle útoku padli ti nejslabší."

"To je všechno, co pro vás znamenají?" vyštěkl Galand. "Jednotky s meči. Někteří dobří, někteří špatní?"

"Na tohle není čas, Galande."

"Je mi z vás špatně!"

"Vím o Parsalově smrti..."

"Nechte mě na pokoji!" vyjel Galand a prošel kolem generála.

"Co to mělo znamenat?" podivil se Thorn šplhající po schodech na hradby. Kolem mělké rány na hlavě měl omotán obvaz.

"Nemám ponětí."

"Přinesl jsem ti něco k jídlu," oznámil Thorn a podal Ananaidovi krajíc chleba se smetanovým sýrem. Ananais si ještě stačil ukousnout, než se bubny rozezněly znovu.

***

Do soumraku nepřátelé ještě pětkrát zaútočili a pětkrát byli odraženi a obránci odvrátili i jeden noční útok a způsobili Drenajcům těžké ztráty.

Ananais zůstal na hradbách až do dvou hodin před rozbřeskem, ale Decado ho ujišťoval, že žádné další útoky nebudou a generál se nakonec odpotácel z ochranného valu dolů. Valtaja měla v lazaretu pokojík, ale Ananais odolal nápadu za ní zajít. Místo toho odešel mezi stromy a usnul na travnatém kopečku.

Z bitvy byly staženy čtyři stovky mužů, lazaret přetékal raněnými a tak je pokládali na pokrývky rozložené v trávě kolem budovy. Ananais poslal pro posily, dvě stě padesát mužů záložního oddílu.

V Tarsku, jak Ananais zjistil, byly ztráty menší, ale tam zaútočili jen třikrát. Turs, mladý voják, který velel jednotkám v Tarsku, byl podle všeho dobrý.

Bylo jasné, že hlavní nápor bude veden proti Magadonu. Ananais doufal, že zkříženec ještě zítra nepošlou, ale v duchu věděl, že ano.

Před lazaretem sebou ve spánku házel mladý voják, jeho noční můry sílily. Náhle ztuhl a v hrdle mu odumřel

přiškrcený výkřik. Otevřel oči, posadil se a sáhl po noži. Obrátil ho čepelí k sobě, přitiskl si ho k hrudi mezi žebra a pomalu tlačil, až mu nůž projel až do srdce. Pak ho vytáhl a vstal. Z rány mu netekla žádná krev...

Pomalu došel k budově lazaretu a nahlédl tam otevřeným oknem. Uvnitř dlouho do noci pracovala Valtaja a bojovala, aby zachránila i ty nejvážněji raněné.

Mladík odstoupil od okna a vydal se do lesa, kde si nějaké dvě stovky uprchlíků vystavěly provizorní stany. U táborového ohně seděla Rajvan, v náručí chovala dítě a vykládala si se třemi ženami. Mrtvý muž k nim přistoupil.

Rajvan vzhlédla a prohlédla si ho - dobře ho znala. "Nemůžeš usnout, Orando?" Neodpověděl.

Pak uviděla nůž a oči se jí zúžily. Když si muž klekl vedle ní, podívala se mu do očí. Byly prázdné a mrtvé a zíraly na ni nevidoucím pohledem.

Nůž vyletí vzhůru a Rajvan se otočila a vrhla se k zemi, přičemž tělem chránila spící dítě, a nůž jí rozřízl bok. Rajvan odstrčila dítě stranou, další úder odrazila loktem a praštila muže do brady. Upadl, ale zase se zvedl. Rajvan vstala. Ostatní ženy se rozječely a dítě začalo vřískat. Mrtvola se blížila a Rajvan couvala, cítila, jak jí po noze stéká krev. Pak se nějaký muž rozběhl s kovářským kladivem, kterým mrtvého muže třískl do hlavy. Lebka pukla, ale na tváři mrtvého se stejně neobjevil žádný výraz.

Do prsou se mu zaryl šíp. Mrtvý se na něj podíval a pak si ho pomalu vytáhl z těla. Galand se rozběhl právě ve chvíli, kdy mrtvola dorazila až k Rajvan. Jak se ruka s nožem zvedla, Galand po ní ťal a paže i s nožem odlétla od těla. Mrtvola se zapotácela... A spadla.

"Zatraceně tě chtějí mít mrtvou," prohodil Galand.

"Všechny nás chtějí mít mrtvé." opáčila Rajvan.

"Zítra dostanou, co chtějí," poznamenal.

***

Valtaja Rajvan dozašívala asi devět palců dlouhou ránu, kterou měla na boku. Potom ji ještě potřela hustou mastí.

"Pomůže to, aby se ti neudělala ošklivá jizva," vysvětlovala Valtaja, když ránu překrývala mulem.

"Zrovna na tom mi moc nezáleží," řekla Rajvan. "Když se dožiješ mého věku, nikdo si jizvy na boku nevšimne - pokud chápeš, co tím myslím."

"Nesmysl, ty jsi hezká žena."

"Přesně. Jen málokterý muž si všimne hezké ženy. Ty jsi milenkou Tmavé masky, ne?"

"Ano."

"Znáš ho dlouho?"

"Ne, dlouho ne. Zachránil mi život."

"Chápu."

"Co chápeš?"

"Jsi moc pěkné děvče, ale možná bys neměla své dluhy brát tak vážně."

Valtaja si k ní přisedla a protřela si oči. Byla unavená, příliš unavená, než aby mohla usnout.

"To vždycky tak ukvapeně posuzuješ lidi, s nimiž se seznámíš? "

"Ne," řekla Rajvan a opatrně se posadila, přičemž cítila, jak se stehy napínají. "Ale láska je v očích a jedna žena pozná, když je druhá zamilovaná. Když jsem se tě zeptala na Tmavou masku, v tvých očích se objevil jen smutek. A pak jsi řekla, že ti zachránil život. Nebylo těžké udělat si z toho závěry."

"Je snad něco špatného na splácení dluhů?"

"Ne, na tom není nic špatného - zvláště teď. Stejně, je to skvělý muž."

"Ranila jsem ho," vykládala Valtaja. "Nechtěla jsem, byla jsem unavená. Většinou se snažím si jeho tváře nevšímat, ale požádala jsem ho, aby si nasadil škrabošku."

"Lake ho bez ní jednou zahlédl. Říkal mi, že Ananais má tvář příšerně zjizvenou."

"Nemá žádnou tvář," opravila ji Valtaja. "Nos a horní ret má stržený a líce jsou jen změtí vazivové tkáně. Jedna jizva se nechce hojit a teče z ní hnis. Je to hrůza! Vypadá jako mrtvola. Pokoušela jsem se... Nemůžu..." Po tvářích se jí začaly koulet slzy a slova jí odumřela v hrdle.

"Nemysli si o sobě nic špatného, děvče," uklidňovala ji tiše Rajvan, naklonila se a poplácala ji po zádech. "Pokusila ses - většina žen by neudělala ani to."

"Stydím se sama za sebe. Jednou jsem mu řekla, že muže nedělá tvář. Byl to muž, kterého jsem se pokoušela milovat, ale ta tvář se pořád vrací a pronásleduje mě."

"Nemýlila ses. Odpověď leží v tvých slovech - muž, kterého jsem se pokoušela milovat. Naložila sis toho moc."

"Ale on je tak vznešený, tak nešťastný. Býval Zlatým mládencem... Měl všechno."

"Já vím. A byl marnivý."

"Jak to můžeš vědět?"

"To není těžké. Poslechni si tohle: bohatý mladý šlechtic, který se stane generálem Draků. Ale co se stane pak? Dá se na hry v aréně a tam zabíjí lidi, aby potěšil davy. Mnoho mužů, s kterými bojuje, jsou zajatci, přinucení bojovat a zemřít. Nemají navybranou, on ano. Ale on nedokáže odejít a vzdát se potlesku. Neexistuje nic vznešenějšího. Muži! Co ti můžou vědět? Nikdy nedospějí."

"Jsi na něj velice tvrdá - on je kvůli vám ochotný zemřít!"

"Kvůli nám ne. Kvůli sobě. Touží jen po pomstě."

"To není fér!"

"Život není fér," prohlásila Rajvan. "Nechápej mě špatně, já ho mám ráda. Mám ho velice ráda. Je to skvělý muž. Ale muži se nedělí na dvě zřetelně oddělené skupiny, jednu ze zlata, druhou z olova. Jsou směsí obojího."

"A co ženy?" zeptala se Valtaja.

"Čisté zlato, holčičko," zahihňala se Rajvan.
Valtaja se usmála.
"To je lepší!" řekla Rajvan.
"Jak to děláš? Jak dokážeš zůstat tak silná?"
"Hraju to."
"To nemůže být pravda. Dneska jsi je obrátila - byla jsi úžasná."
"To bylo snadné. Zabili mi manžela a mé syny a mně už nezůstalo nic, co by mě mohlo zlomit. Můj táta říkával, že nedokážeš zastavit člověka, který ví, že je v právu. Nejdřív jsem si myslela, že je to nesmysl. Šíp do chřtánu zastaví každého. Ale teď vím, jak to myslel. Ceska je něco nepřirozeného, asi jako sníh v červenci. Nemůže uspět dokud bude dost lidí, kteří se mu budou ochotni postavit. Po celé říši se rozletí zpráva o povstání ve Skodě a povstanou i další lidé. Vzbouří se pluky, čestní muži se chopí svých mečů. Nemůže vyhrát."
"Může vyhrát tady."
"Jen nakrátko."
"Ananais věří, že se Tenaka Chán vrátí s vojskem Nadirů."
"Já vím," řekla Rajvan. "A moc mě to neuklidňuje." Ve vedlejším pokoji ležel Decado, byl vzhůru a v poraněném rameni mu bolestivě cukalo. Když zaslechl Rajvanina slova, usmál se. Ženu, jako je ona, neoklameš, pomyslel si. Hleděl na dřevěný strop a bolesti v rameni si nevšímal. Byl smířen se vším. Přišel za ním Katan a pověděl mu o chlapci Ceorlovi a Decado se málem rozplakal. Všechno do sebe zapadalo. Smrt už nebyla živým postrachem.
Decado se opatrně posadil. Na stole po pravici ležela jeho zbroj. Serbitarova zbroj. Delnošská Třicítka.
O Serbitarovi se vykládalo, že měl plno pochybností, a Decado doufal, že je nakonec vyřešil. Bylo dobré vědět. Zajímalo ho, jak mohl být tak slepý k pravdě, když před ním fakta svítila s křišťálovou průzračností.
Ananais a Tenaka, svedeni k sobě poblíž dračích kasáren. Zdirad a Pohan. Decado a Třicítka. Rajvan.
Každý byl nitkou v této pavučině záhad a čárů. A kdo ví, kolik dalších nitek bylo stejně důležitých?
Valtaja, Renja, Galand, Lake, Parsal, Thorn, Turs?
Pohan sem byl přiveden z daleké země, aby zachránil jedno jediné dítě. A koho zachrání ono?
Pavučina v pavučině v pavučině...
Možná byly samotné události pouhými nitkami. Legendární bitva o Dros Delnoch po dvou pokoleních tajně vytvořila Tenaka Chána. A Zdirada. A Draky.
Na Decada to bylo příliš obsáhlé.
Bolavé rameno se znovu ozvalo a on zavrčel, jak se přes něj bolest přelila.
Zítra bolest skončí.
Za svítání začaly další tři útoky. Při posledním se řady málem prolomily, nebýt Ananaida, mávajícího dvěma meči, který se na útočníky vrhl s vražednou zběsilostí a prosekal se a prorazil jejich řadami. Když začali ustupovat, zazněla z nepřátelského tábora jediná trubka a zkříženci se začali řadit, pět tisíc jich bylo.
Bestie poskakovaly vpřed a muži z Legie se stahovali jejich řadami nazpátek, aby nechali zkřížence volně projít. Ananais ztěžka polkl a podíval se vpravo a vlevo podél zdi. Toto byla chvíle hrůzy. Ale v mužích ze Skody, kteří ho obklopovali, nebylo žádné odevzdání a Ananais pocítil příliv hrdosti.
"Pro každého muže bude dnes v noci hezká kožešinová přikrývka!" zaburácel.
Jeho žert přivítal vzteklý smích.
Bestie čekaly, dokud se mezi nimi neseřadili i tmaví templáři - vysílající vidiny plné krve a krveprolévání, čímž rozněcovali jejich bestiální sklony.
Zkříženci začali výt.
Na valu si k sobě Decado povolal Balana. Tmavooký mnich přišel a obřadně se mu uklonil.
"Už je skoro čas," řekl Decado.
"Ano."
"Zůstaneš vzadu."
"Cože?" vyjekl Balan ohromeně. "Proč?"
"Protože tě budou potřebovat. Kvůli spojení s Tarskem."
"Nechci zůstat sám, Decado!"
"Nebudeš sám. My všichni budeme s tebou."
"Ne. Ty mě trestáš!"
"Tak to není. Zůstaň u Ananaida a chraň ho, jak nejlíp dokážeš. A taky tu ženu, Rajvan."
"Ať s nimi zůstane někdo jiný. Já jsem z vás nejhorší - nejslabší. Potřebuju vás všechny. Nemůžete mě nechat samotného."
"Důvěřuj, Balane. A poslechni."
Mnich odklopýtal zpátky dolů a bezhlavě se rozběhl do stínů stromů o kus dál.
Na plání zatím vytí zesílilo do strašlivého crescenda.
"Teď!" křikl Decado.
Sedmnáct bojovných mnichů proklouzlo přes hradbu, dopadlo na zem pod ní a vydalo se vstříc bestiím o nějakých sto kroků dál.
"Co u sta hromů?" ozval se Ananais. "Decado!" zaburácel.
Třicítka se blížila v široké řadě, bílé pláště jim povlávaly ve větru, meče měli v rukou.
Bestie zaútočily, templáři běželi za nimi a pobízeli je mentální záplavou strašlivé síly.
Třicítka poklekla.

První zkříženec, obrovská příšera téměř osm stop vysoká, se zapotácel, když ho vidina zasáhla. Kámen. Chladný kámen. Otesaný.

Krev, čerstvá krev odkapávající ze slaného masa.

Bestie se znovu rozběhla.

Kámen. Chladný kámen. Křídla.

Krev.

Kámen.

Křídla. Tvarovaná křídla.

Třicítku od bestií dělilo už jen třicet kroků. Ananais už se na to nemohl déle dívat a obrátil se k výjevu zády.

První zkříženec se rychle blížil k válečníkům ve stříbře oděným, kteří klečeli před ním.

Kámen. Otesaný kámen. Křídla. Pochodující muži. Kámen. ..

Bestie vyvřískla.

Drak. Kamenná saň. MŮJ DRAK!

Celá řada zkřížených zpomalila. Vytí zesláblo. Obraz získával na zřetelnosti. Dávno ztracené vzpomínky se prodíraly na povrch. V děsivých tělech se rozhořela bolest, strašná bolest.

Templáři tvrdě přitlačili a posílali bestiím pálící mentální údery. Jeden zkříženec se otočil a mávl tlapou, drápy templáři utrhl hlavu.

Mohutný zkříženec, vedoucí ostatní, se zastavil před Decadem, velikou hlavu svěšenou, jazyk vyplazený. Decado vzhlédl. Podržel bestii v hlavě svůj obraz a spatřil v jejích očích žal. Ona věděla. Zvedla tlapu a poklepala si na hruď. Dlouhý jazyk obtočila kolem jediného slova, kterému Decado jen tak tak porozuměl:

"Baris. Já Baris!"

Bestie se obrátila a s řevem se rozběhla zpátky k templářům. Ostatní zkřížení ji následovali a templáři tam stáli jako vrostlí do země, neschopni pochopit, co se děje. A pak k nim bestie doběhly. Ale ne všichni zkřížení byli původně Draky, a desítky jich zmateně pobíhaly kolem, dokud se jeden nezaměřil na stříbrem přioděné válečníky.

Rozběhl se vpřed a tucet jeho druhů ho následoval.

Ve svém hypnotickém stavu byla Třicítka bezmocná. Jen Decado se dokázal pohnout... A neudělal to. Zkřížení se na ně vrhli, prskali a bili hlava nehlava.

Decado zavřel oči a jeho bolest se skončila.

Jak zkřížení běsnili po táboře, templáři padali po stovkách. Obrovský zkříženec, jenž býval Barisem, pánem Draků, se vrhl na Majmona, který se pokoušel uprchnout. Jediným kousnutím mu utrhl paži v rameni. Majmon zaječel, ale hbitá rána drápatou prackou mu odervala tvář a utopila jeho výkřik v krvi.

Baris se zvedl na nohy a rozběhl se k Ceskovu stanu.

Darik hodil oštěp, který ho zasáhl do prsou, ale neprošel příliš do hloubky a zkříženec si zbraň vytrhl a zaútočil.

"Legie, ke mně!" hulákal Darik. Lučištníci bestii zasypali šípy, ale ona se pořád blížila.

Všude kolem se hroutili zkřížení a vřískali v posledním záchvatu bolesti.

Baris se pořád blížil. Darik užasle přihlížel, když se mu obrovský zkříženec jakoby zmenšoval před očima. Do hrudi se mu zárazů šíp a on se zapotácel, pak se Darik rozběhl a vrazil mu meč do zad. Bestie se pokusila převalit... A zemřela. Darik ji převrátil nohou. Bestie se zachvěla a tak ji ještě jednou bodl. Pak si všiml, že pohyb nemá co dělat se životem - zkříženec se vracel do své lidské podoby. Darik se odvrátil. Po celé pláni umírali zkřížení - všichni až na malou skupinku, která trhala na kusy do stříbra oděné válečníky, kteří tento zmatek způsobili.

Ceska seděl ve svém stanu. Darik vstoupil a uklonil se.

"Bestie jsou mrtvé, sire."

"Můžu si udělat další," poznamenal Ceska. "Dobijte ten val!"

***

Zdirad hleděl dolů na mrtvého templáře. Dva sathulští válečníci se rozběhli, aby chytili jeho koně, zatímco Magír mu vytrhl z hrdla šíp a do rány nacpal hadr, aby zastavil krvácení.

Spěšně mu odepjali černý prsní pancíř a stáhli mu ho z těla. Zdirad z řemení otřel kapky krve. Dva válečníci templáře svlékali dále a Zdirad zatím otevřel kožený váček ukrytý pod pancířem. V něm byl svitek s vlčí pečetí. Zdirad ho strčil zpátky do váčku.

"Schovejte tělo," nařídil a rozběhl se zpátky do bezpečí v lese.

Tři dny na této osamělé cestě Skultikem čekali na posla. Magír ho složil jediným šípem - známka dobrého střelce.

Zpátky v táboře Zdirad prozkoumal pečeť. Vosk byl zelený a mramorovaný, u Sathulů by se nic takového nenašlo. Zdirad si pohrál s nápadem, že svitek otevře, ale pak ho vsunul zpátky do váčku.

Předsunutí sathulští jezdci přinesli zprávy o Tenaka Chánovi. Byl necelý den cesty od pevnosti a Zdiradův plán bylo třeba provést neprodleně.

Zdirad tedy přešel k brnění a vyzkoušel si pancíř. Byl mu trochu velký. Zdirad si ho sundal, hrotem dýky udělal v koženém řemeni další dírku a přitáhl si popruh víc k tělu. Lepší.

Přilbice mu padla lépe, ale Zdirad by byl radši, kdyby ten člověk nebyl templář. Říkalo se, že spolu dokážou promlouvat myšlenkami. Doufal, že v Delnochu nebudou žádní další.

"Kdy tam půjdeš?" zeptal se Magír.

"Dnes v noci. Po půlnoci."

"Proč tak pozdě?"

"S trochou štěstí bude velitel už spát. Bude ospalý a nebude tak dychtivý mě vyslýchat."

"To je dost velké riziko, můj pane."

"To mi ani nepřipomínej."
"Přál bych si, abychom mohli tu pevnost zdolat s deseti tisíci tulvary."
"Ano," souhlasil Zdirad nejistě. "To by bylo hezké. Ale zapomeň na to!"
"Ty jsi zvláštní člověk, můj pane. Vždycky žertuješ."
"Život je už tak dost smutný, Magíre. Smích je věc, které je třeba si vážit."
"Jako přátelství," poznamenal Sathuli.
"Pravda."
"Bylo těžké být mrtvý?"
"Ne tak těžké jako žít bez naděje."
Magír vážně přikývl. "Doufám, že tahle cesta nebude marná."
"Proč by měla být?"
"Já Nadirům nevěřím."
"Jsi podezřívavý člověk, Magíre. Já Tenaka Chánovi věřím. Když jsem byl malý, zachránil mi život."
"Takže on se také znovu narodil?"
"Ne."
"Tomu nerozumím."
"Nevstal jsem z hrobu jako dospělý, Magíre. Vyrostl jsem jako jiné děti."
"Je toho hodně, čemu nerozumím. Ale měli bychom to nechat na jindy. Teď je čas se připravit."
Zdirad kývl, ohromený svou vlastní pitomostí. Jak snadno se může člověk prozradit. Magír přihlížel, když se Zdirad soukal do černého brnění. Nebyl to žádný hlupák, poznal, že je hrabě neklidný, a v té chvíli pochopil, že není všechno tak, jak věřil. Ale Joachímův duch mu věřil.
To stačilo.
Zdirad přitáhl černému valachovi sedlový řemen, vyhoupl se do sedla a přilbici pověsil na sedlovou hrušku.
"Na shledanou, příteli," řekl.
"Provázej tě štěstí," odpověděl Magír.
Zdirad pobídl valacha ven z lesa. Jel asi hodinu, než se před ním objevila jižní brána Delnochu a cestu přehradila ohromná stěna. Už uplynula velice dlouhá doba od chvíle, kdy byl naposledy doma.
Než zahnul doleva ke vratům do pevnosti, musel projet pod padací mříží a dva strážní mu zasalutovali. Když sesedal, přišel voják a chopil se otěží.
Zdirad vešel dovnitř a přišel k němu další strážný.
"Vezmi mě ke ganovi," nařídil Zdirad.
"Gan Paldin spí, pane."
"Tak ho vzbuď!" štěkl Zdirad bezvýrazným, chladným hlasem.
"Ano, pane. Pojďte za mnou, pane," vyzval ho muž.
Provedl Zdirada loučemi osvětlenou chodbou a síní hrdinů lemovanou sochami a pokračoval nahoru po mramorovém schodišti k Paldinovým pokojům. Kdysi patřily Zdiradovu dědovi. Strážný několikrát zaťukal na dveře, než mu odpověděl ospalý hlas a dveře se rozlétly. Gan Paldin si natáhl vlněné roucho. Byl to malý muž středního věku s velkýma, vystouplýma očima. Zdiradovi byl okamžitě nesympatický.
"Copak to nemohlo počkat?" zeptal se Paldin mrzutě.
Zdirad mu podal svitek a Paldin rozlomil pečeť a rychle si přečetl obsah.
"No," prohlásil nakonec, "je to všechno? Nebo následuje ještě ústní zpráva?"
"Mám ještě jednu zprávu, můj pane. Od samotného císaře. Očekává pomoc ze severu a vy máte nechat nadirského generála projít branou. Rozumíte?"
"To je zvláštní," mumlal si Paldin. "Nechat je projít branou, říkáš?"
"Tak je to správně."
Paldin se otočil a sebral z nočního stolku dýku. Čepel se mihla vzhůru a spočinula Zdiradovi na ohryzku.
"Tak mi pak možná vysvětlíš smysl této zprávy," řekl a podržel Zdiradovi svitek před očima, aby si ho mohl přečíst.
"Pozor na nadirské vojsko. Vydržte za každou cenu. Ceska."
"Nehodlám tu dál postávat s nožem na krku," řekl Zdirad ledově. "Ale nechtěl bych ani zabít generála. Okamžitě to dejte pryč - nebo se setkáte s hněvem templářů."
Paldin zbledl, ale nůž odtáhl. Strážný tasil meč a stál za Zdiradem.
"Dobrá," prohodil Zdirad. "Teď si tu zprávu přečtěte ještě jednou. Všimnete si, že se tam píše: ‚Pozor na nadirské vojsko.' Odtud moje ústní zpráva pro vás. ‚Vydržte za každou cenu' se týká povstalců a těch zatracených Sathulů. Co od vás císař chce je, abyste ho uposlechl. Potřebuje Nadiry - chápete?"
"Není to jasné."
"Mně je to jasné dost," odsekl Zdirad. "Císař s Nadiry uzavřel smlouvu. Posílají vojsko, aby mu pomohlo zadusit povstání, tam i jinde."
"Musím dostat potvrzení," namítal Paldin.
"Vskutku? Takže odmítáte uposlechnout císařových rozkazů?"
"Ale vůbec ne. Jsem věrný poddaný, vždycky jsem byl. Jenom je to tak nečekané."
"Aha. Takže kritizujete císaře, že vás neseznámil se svými plány?"
"Nevkládej mi slova do úst. Tohle jsem přece neřekl."
"Připadám vám jako hlupák, Paldine?"
"Ne, jenom..."

"Jaký hlupák bych asi musel být, kdybych sem přišel s dopisem, který dokazuje, že jsem lhář, co?"
"Ano, chápu, že..."
"No, existují jenom dvě možnosti. Buď jsem hlupák, nebo...?"
"Rozumím," zamumlal Paldin.
"Nicméně," pokračoval Zdirad trochu laskavějším tónem, "vaše obezřetnost není bezdůvodná. Mohl bych přece být zrádcem."
"Přesně."
"Proto vám dovolím poslat zprávu, která to potvrdí."
"Děkuji."
"To nic. Máte tu dobré ubikace?"
"Ano."
"Prohlédli jste je pořádně?"
"Proč?"
"Skrytá místa, kde by mohli číhat a naslouchat vyzvědači."
"Taková místa tu žádná nejsou."
Zdirad se usmál a zavřel oči. "Já je prohledám za vás," řekl.
Gan Paldin i strážný stáli mlčky a Zdirad se pomalu otáčel na podpatku. "Tam!" řekl a Paldin nadskočil.
"Kde?"
Zdirad otevřel oči. "Tam, za tou deskou. Tajný průchod!" Došel k vyřezávanému dubovému panelu a zatlačil na knoflík. Deska sklouzla stranou a odhalila úzký průchod a vrcholek schodiště.
"Vážně byste měli být trochu opatrnější," podotkl Zdirad. "Myslím, že se teď prospím a s vaší zprávou se vrátím - až zítra. Nebo byste chtěl ještě v noci poslat jiného posla?"
"Ehm... ne!" tvrdil Paldin a nahlížel do pavučinami vystlané místnosti. "Jak jsi to udělal?"
"Neberte v potaz sílu Ducha!" uťal ho Zdirad.

Kapitola 23

ANANAIS SESTOUPIL Z HRADEB A PŘIPOJIL se k Thornovi, Lakovi a Galandovi dole na louce. Poslali jim sem džbány vína a podnosy s masem a skupinka jedla v unaveném tichu. Ananais se nedíval, jak jeho starého přítele trhají na kusy, ale otočil se včas, aby viděl, jak do nepříčetnosti rozzuřené umírající bestie trhají mocné templáře na kusy.
Pak znovu zaútočili legionáři, ale dost vlažně. Snadno je odrazili. Darik vydal rozkaz zastavit, dokud nebudou odklizena těla: pět tisíc zkříženců, tři stovky templářů a další tisícovka vojáků zemřelo během oněch několika hrůzných minut.
Ananais zahlédl Balana, sedícího osamoceně pod stromy. Vzal džbán vína a připojil se k němu. Balan byl obrazem bídy a utrpení, seděl s hlavou skloněnou a zíral do země. Ananais si k němu přisedl.
"Řekni mi to!" přikázal mu.
"Co vám mám povídat?" opáčil mnich. "Položili za vás život."
"Co udělali?"
"Nemůžu vám to popsat, Tmavá masko. Prostě promítli do myslí těch bestií nějaký obraz. Ten v nich probudil to, co zůstalo lidské - a to je roztrhalo na kusy."
"Nemohli to udělat z bezpečné vzdálenosti na hradbách?"
"Možná. Ale čím blíže jste člověku, tím větší je vaše moc. Museli se dostat hodně blízko, aby si byli jistí."
"A teď jsi zůstal jen ty."
"Ano. Jenom Balan!"
"Co se děje u Tarsku?"
"Zjistím vám to," řekl Balan a zavřel oči. Po chvíli je opět otevřel. "Všechno je v pořádku. Val drží."
"Kolik mužů ztratili?"
"Tři stovky už nebudou bojovat. Zemřelo jich ale jen sto čtyřicet."
"Jen," zamumlal si pro sebe Ananais. "Děkuju."
"Mně neděkujte," řekl Balan. "Všechno, co má něco společného s tímhle šíleným podnikem, je mi proti mysli."
Ananais ho nechal být, odešel dál do lesa, stáhl si škrabošku a nechal si chladným nočním větříkem hladit pálící kůži. Zastavil se u potoka, namočil si v něm hlavu a pak se zhluboka napil. Zahlédla ho tam Rajvan a zavolala, aby mu dala čas znovu si nasadit škrabošku.
"Jak to jde?" zeptala se.
"Líp než jsem čekal. Ale na obou hradbách zemřelo přes čtyři sta mužů. A nejmíň další čtyři stovky už nebudou schopný bojovat."
"Kolik mužů nám zbývá?"
"Asi tři sta tady. Pět set v Tarsku."
"Udržíme se?"
"Kdo to, k čertu, může vědět? Možná ještě den. Možná dva."
"Pořád o den míň," podotkla Rajvan.
"Ano. Dráždivé, což?"

"Vypadáš unaveně. Trochu si oddechni."
"To udělám, dámo. Jak to vypadá s tvým zraněním?"
"Ta jizva na tváři mě jenom zkrášlí. Bok bolí."
"Zvládlas to dobře."
"To pověz mrtvým."
"To nemusím," řekl Ananais. "Zemřeli pro tebe."
"Co budeš dělat, jestli vyhrajeme, Tmavá masko?"
"Vzhledem k okolnostem je to dost divná otázka."
"Vůbec ne. Co budeš dělat?"
"Asi se stanu vojákem. Znovu postavím Draky."
"Co takhle svatba?"
"Mě by žádná nechtěla. Pod touhle maskou nejsem zrovna krasavec."
"Ukaž!" vyzvala ho Rajvan.
"Proč ne?" Stáhl si škrabošku.
"Ano," řekla Rajvan, "tohle je hrůza. Překvapuje mě, žes to přežil. Stopy po tesácích máš skoro až na krku."
"Vadilo by ti, kdybych si ji zase nasadil? Necítím se takhle právě nejlíp."
"Vůbec ne. Říkají, žes byl kdysi nejhezčí mužský v celé říši."
"Pravda, dámo. V těch dobách bys mi už ležela u nohou."
"To moc neznamená. Já nikdy neuměla říct ne... A to byli ošklivi muži. Jednou jsem dokonce spala s Thornem, i když si troufám tvrdit, že si to nejspíš nepamatuje. Bylo to před třiceti lety - měla bych dodat, že než jsem se vdala."
"Muselas být velice mladá."
"Jak dvorný! Ale ano, byla jsem mladá. Jsme na horách, Tmavá masko, a tady je proklatě málo zábavy. Ale pověz mi, miluješ Valtaju?"
"Do toho ti nic není," odsekl Ananais.
"To vážně není. Ale stejně mi odpověz."
"Ano, miluju."
"Tohle bude znít ošklivě, Ananaide..."
"Zajímalo mě, kam tím míříš."
"No, je to tohle: jestli ji miluješ, nech ji na pokoji."
"Požádala tě, abys za mnou přišla?"
"Ne. Ale je zmatená, nejistá. Já si nemyslím, že tě miluje. Myslím si, že je ti vděčná a snaží se ti to dokázat."
"Dneska beru, co se naskytne," poznamenal Ananais hořce.
"Myslím, že to není pravda."
"Nech mě být, Rajvan. Prosím!"
Když odešla, Ananais tam seděl sám celé hodiny a nedokázal usnout. V hlavě si promítal všechna svá vítězství, ale zvláštní bylo, že ve svých vzpomínkách nenalézal žádné uspokojení. Jásající davy, poddajné ženy, závistiví muži - napadlo ho, zda se z toho někdy skutečně radoval.
Kde byli synové, které měl zplodit?
Kde byla žena jeho srdce?
Valtaja?
Buď k sobě upřímný, člověče. Byla to někdy Valtaja? Kdybys pořád ještě byl Zlatým mládencem, podíval by ses na ni podruhé? Oblohu na východě zbarvil úsvit a Ananais se uchechtl a pak se rozesmál nahlas.
Proč k čertu? Žil nejlépe, jak jen muž může žít.
Morbidní lítost není k ničemu. Minulost byla stejně mrtvá a budoucnost byla zakrváceným mečem v nějakém skodském údolí.
Táhne ti na padesátku, říkal sám sobě, a pořád jsi silný. Muži za tebou půjdou. Závisí na tobě lid Drenaje. Tvář máš pryč, ale víš, kdo jsi.
Ananais, Zlatý mládenec.
Tmavá maska, Ceskova zhouba.
Zazněla, trubka. Ananais se zvedl a vydal se zpátky k ochrannému valu.
***
Renja probděla třetí noc, rozhněvaná a nejistá. Stěny malého stanu se na ni tlačily a vedro bylo tísnivé. Už dva dny se Nadirové chystali k válce, sháněli zásoby a pečlivě vybírali koníky. Tenaka si vybral dva vojevody, kteří jej budou doprovázet, Ingise a Murapiho. Renja se to dozvěděla od Subodaje, protože s Tenakou si od šamanské zkoušky nevyměnili ani půl slova.
Renja se posadila a pokrývku z ovčiny odhodila na podlahu. Byla unavená a přesto napjatá jako luk. Věděla proč, ale to jí stejně nebylo k ničemu. Ocitla se mezi dvěma stejně silnými pocity - láskou k muži a nenávistí k jeho poslání. A byla ztracená, protože na něj nemohla přestat myslet.
Renja byla po celé dětství vyvržencem, protože byla znetvořená a nemohla si hrát s dětmi. Ty se jí vysmívaly kvůli její chromé noze a pokřiveným zádům, a tak se stáhla do svého pokojíku... a do své mysli. Aulin se nad ní slitoval a skrze stroje hrůzy ji obdaroval krásou. Ale i když se navenek změnila, uvnitř zůstala Renja stejná - měla strach z citů, které by se mohly obrátit proti ní, bála se lásky, protože láska znamená otevřít někomu srdce a odstranit veškeré zábrany. A přesto ji láska zasáhla jako vrahova čepel a Renja se cítila podvedená. Tenaka byl hrdina, muž, jemuž mohla důvěřovat. A tak jeho čepel přivítala. Teď zjistila, že její hrot byl smočen vjedu.

Nemohla žít s ním.

Nemohla žít bez něj.

Pustý stan ji skličoval a tak se vydala ven, do noci. Tábor zabíral téměř půl čtverečné míle a Tenakův stan byl uprostřed. Když procházela kolem, Subodaj zavzdychal a převalil se. "Spi, ženská!" zamručel.

"Nemůžu."

Subodaj zaklel, sedl si a podrbal se na hlavě. "Co se s tebou děje?"

"Do toho ti nic není."

"Vadí ti jeho manželky," usoudil Subodaj. "Pro drenajskou ženskou je to přirozený. Jsou chamtivý."

"S jeho ženami to nemá nic společného," odsekla Renja.

"To říkáš ty! A jak to, že tě vyhodil ze svého stanu?"

"Odešla jsem sama."

"Hmm. Vypadáš dobře, to ti teda povím."

"Tak proto spíš před mým stanem? Čekáš na pozvání?"

"Ššš, tohle nevyslovuj ani šeptem!" zarazil ji hlasitěji. "Muž byl mohl klidně přijít o hlavu - nebo by se mu mohlo stát i něco horšího. Já tě nechci, ženská. Jsi divná, skoro bláznivá. Slyšel jsem tě výt jako zvíře a viděl jsem tě skočit na ty zabedněný Volky. Nechtěl bych tě v posteli - nikdy bych se strachy nevyspal!"

"Tak proč jsi tady?"

"Chán to nařídil."

"Takže teď se z tebe stal jeho pes. Sedni, zůstaň, spi před stanem!"

"Ano, jsem jeho pes. A jsem na to hrdý. Lepší být královým psem než králem šakalů."

"Proč?" zeptala se Renja.

"Co tím myslíš, proč? Není to jasný? Co je život jinýho než zrada. Začínáme mladí, plní nadějí. Slunce je dobré, svět nám leží u nohou. Ale každý rok ukáže, jak jsi proti měnícím se ročním dobám malá a bezvýznamná. Tvoje síla mizí a svět se ti vysmívá skrze žerty mladších mužů. A zemřeš. Sama. Bez toho, abys dosáhla svýho životního cíle. Ale někdy... někdy přijde muž, který není bezvýznamný. Dokáže změnit svět, obrat roční doby o jejich moc. On je slunce."

"A ty si myslíš, že Tenaka je takový muž, ano?"

"Myslím?" řekl Subodaj. "Co já vím o myšlení? Před pár dny to byl Tanečník s čepelí. Byl sám. Pak přibral mě. Z kmene Oštěpů. Pak Ingise. Pak národ. Chápeš? Neexistuje nic, co by nemoh udělat. Nic!"

"Nemůže zachránit své přátele."

"Hloupá ženská. Pořád to nechápeš."

Renja si ho dál nevšímala a vydala se ke středu tábora. Subodaj ji nenápadně následoval a držel se asi o deset kroků pozadu. Nebyla to těžká práce, protože mu to umožňovalo zírat na ni s nezakrytým potěšením. Tmavé oči mu lnuly k jejím dlouhým nohám a nenápadnému pohupování v bocích. Bohové, to byla ženská! Tak mladá a silná. S tak živočišným půvabem.

Začal si pohvizdovat, ale když zahlédl chánův stan, okamžitě toho nechal. Nebyly tam žádné stráže. Rozběhl se k Renji a zastavil ji.

"Nesahej na mě," sykla.

"Něco není v pořádku," zarazil ji.

Renja zvedla hlavu a zavětřila mezi nočními pachy. Ale všude kolem ní se vznášel zápach Nadirů a ona nic nezachytila.

Ke stanu se vydaly tmavé stíny.

"Vrahové!" zaječel Subodaj, vytasil meč a rozběhl se dopředu. Tmavé postavy se otočily k němu. Tenaka Chán odhrnul stanovou chlopeň, meč v ruce, a uviděl Subodaje, jak si prosekává cestu vpřed. Tenaka zahlédl, jak válečník klopýtl a padá pod svištícími čepelemi.

Vyšel ven, aby se zabijákům postavil.

Táborem se rozlehlo strašidelné zavytí a vrahové zpomalili.

Pak se na ně vrhl démon. Rána hřbetem ruky prohodila jednoho muže deset stop vzduchem. Druhý padl, když mu pracka s drápy rozervala hrdlo. Tenaka se rozběhl, vykryl bodnutí jakéhosi podsaditého válečníka a jeho vlastní čepel zajela muži mezi žebra.

Přiběhl Ingis se čtyřiceti válečníky a vrahové složili zbraně. Podmračeně tu stáli před chánem.

Tenaka si očistil meč a vrátil ho do pochvy.

"Zjisti, kdo je poslal," nařídil Ingisovi a pak přešel k místu, kde ležel Subodaj. Z levé ruky mu prýštila krev a v boku měl hlubokou ránu.

Tenaka mu převázal ránu na paži. "Budeš žít!" prohodil. "Ale překvapuješ mě, takhle se nechat přeprat několika ubohými darebáky."

"Sem uklouz na nějakým blátě," zamumlal Subodaj na svou obranu.

Přišli dva muži, aby raněného válečníka odnesli do Tenakova stanu. Chán vstal a ohlédl se po Renji, ale ta nebyla nikde v dohledu. Zeptal se nejbližších bojovníků a dva z nich tvrdili, že ji viděli utíkat k západu. Tenaka požádal o koně.

Přistoupil k němu Ingis. "Není bezpečné jít za ní sám."

"Ne. Ale musím to udělat."

Vyšplhal se do sedla a odcválal z tábora. Byla příliš velká tma, než aby viděl na cestu, ale jel dál a dál do stepi. Po Renji nebylo ani vidu ani slechu.

Tenaka několikrát zpomalil a volal ji, ale nedostalo se mu odpovědi. Nakonec zastavil koně a tiše seděl s pohledem upřeným na krajinu kolem sebe. Vlevo vepředu byl za hradbou křoví malý hájek. Tenaka tam obrátil koně a pomalu

docválal k hájku, ale zvíře se náhle vzepřelo a zaržálo strachy. Tenaka ho uklidňoval, hladil ho po krku a šeptal mu do ucha, ale nedokázal koně přimět, aby šel dál. Sesedl tedy a tasil meč.

Rozum mu říkal, že ať už je v houští cokoliv, nemůže to být Renja, protože ji kůň znal. Ale cosi jiného než rozum převážilo.

"Renjo!" zavolal. Zvuk, který jeho zavolání přivítal, se nepodobal vůbec ničemu, co kdy slyšel: bylo to ostré, syčivé kvílení. Tenaka vrátil meč do pochvy a pomalu vykročil.

"Renjo! To jsem já, Tenaka."

Keře se rozlétly a její tělo do něj s nesmírnou silou narazilo a srazilo ho na záda. Jednu ruku mu sevřela kolem krku, druhou držela těsně nad jeho očima, prsty zahnuté jako drápy. Tenaka ležel nehybně a hleděl do jejích žlutých očí. Panenky se změnily v pouhé štěrbiny, protáhlé a oválné. Tenaka pomalu zvedl ruku a dotkl se její. Divoký žár v jejích očích pohasl a sevření na jeho krku povolilo. Pak Renja oči zavřela a zhroutila se mu do náručí. Tenaka ji jemně převalil na záda. Dusot kopyt ve stepi ho přiměl se posadit. Na dohled docválal Ingis, svých čtyřicet válečníků měl s sebou, a seskočil ze sedla. "Je mrtvá?"

"Ne, spí. Co je nového?"

"Ti psi nic neprozradí. Zabil jsem je všechny až na jednoho a toho teď vyslýchají."

"Dobře! A Subodaj?"

"Šťastný chlap. Rychle se mu to zahojí."

"Takže je všechno v pořádku," prohlásil Tenaka. "Teď mi pomoz dostat mou ženu domů."

"Je všechno v pořádku?" zopakoval svou otázku Ingis. "Běhá nám tu volně zrádce a my ho musíme najít."

"Neuspěl, Ingisi. Do rána bude mrtvý."

"Jak si můžeš být tak jistý?"

"Počkej a uvidíš."

***

Tenaka nejdřív dohlédl na to, aby Renju bezpečně dopravili do jejího stanu, a pak doprovodil Ingise na místo, kde vyslýchali vraha. Muže připoutali ke stromu a jeden po druhém mu zpřelámali prsty na rukou. Teď mu pod nohama chystali oheň. Tenaka přistoupil a mučitele zastavil.

"Tvůj pán je mrtvý," oznámil muži. "Tohle už není nutné. Jak si přeješ zemřít?"

"Je mi to jedno."

"Máš rodinu?"

"Oni o tomhle nic neví," řekl muž, v očích strach.

"Podívej se mi do očí, chlape, a věř mi. Já tvé rodině neublížím. Tvůj pán je mrtvý a tys neuspěl. To je dostatečný trest. Jediné, co chci vědět, je proč?"

"Jsem zavázán poslechnout," prohlásil ten muž.

"Byl jsi zavázán mně."

"To ne. Jen svému náčelníkovi - ten byl zavázán tobě, ale já jsem žádnou přísahu neporušil. Jak zemřel?"

Tenaka pokrčil rameny. "Chtěl bys vidět jeho tělo?"

"Rád bych vedle něj umřel," požádal zajatec. "Budu ho následovat i ve smrti, protože byl ke mně dobrý."

"Nuže dobrá." Tenaka muže odřízl. "Potřebuješ odnést?"

"Můžu jít, zatraceně!" uplivl si zajatec. Následován Tenakou, Ingisem a čtyřiceti válečníky, prošel táborem až dorazil ke stanu Murapiho, u jehož vchodu stály stráže.

"Přišel jsem se podívat na tělo," řekl. Stráže na něj rozpačitě zíraly, a když pochopil, zasáhlo ho to jako úder.

Prudce se otočil k Tenakovi. "Cos mi to udělal?" zařval.

Stanová chlopeň se odhrnula a vyšel Murapi. Muž středního věku a statné postavy. Slabě se usmál.

"Ze všech mých mužů," pravil klidně, "by mě nikdy nenapadlo, že dokážeš zlomit právě tohohle. Život je plný překvapení!"

Muž padl na kolena. "Oklamali mě, pane," vzlykal.

"Na tom vůbec nezaleží, Nagati. Promluvíme si o tom cestou."

Tenaka pokročil. "Porušil jsi přísahu na život a na smrt, Murapi. Proč?"

"Byla to hra, Tenako," odpověděl vyrovnaně Murapi. "Pokud jsi měl pravdu, otevře se nám brána Dros Delnochu a celé Drenajské říše s ní. Ale tys chtěl jenom zachránit své drenajské přátele. Byla to jenom hra."

"Znáš cenu za prohru?"

"Ovšem, že ji znám. Bude mi dovoleno se zabít sám?"

"Ano."

"Takže mé rodině neublížíš?"

"Ne."

"Jsi velkomyslný."

"Kdybys byl zůstal se mnou, zjistil bys, jak moc."

"Je už pozdě?"

"To je. Máš hodinu."

Když se Tenaka otočil a vydal se zpátky ke svému stanu, připojil se k němu Ingis. "Jsi obratný muž, Tenaka Cháne."

"Myslel sis snad něco jiného, Ingisi?"

"Vůbec ne, můj pane. Směl bych velení nad Murapiho vlky svěřit svému synovi, Sembrovi?"

"Ne, velet jim budu já."

"Velmi správně, můj pane."

"Zítra budou hlídat můj stan."
"Žiješ rád nebezpečně?"
"Dobrou noc, Ingisi."
Tenaka vešel do stanu a zastavil se nad Subodajovým lůžkem. Válečník spal hlubokým spánkem a měl zdravou barvu. Pak se Tenaka vydal k zadní části, kde ležela Renja. Dotkl se jejího čela a Renja se probudila, oči opět normální.
"Našel jsi mě?" šeptla.
"Našel."
"Takže vis."
"Vím."
"Většinou to dokážu ovládnout. Ale dnes v noci jich bylo tolik a já jsem myslela, že umřeš. Ztratila jsem nad sebou kontrolu."
"Zachránilas mě."
"Jak je Subodajovi? Žije?"
"Ano."
"On tě zbožňuje."
"Ano."
"Tak... unavená." řekla Renja. Oči se jí zavřely a Tenaka se sklonil a políbil ji na rty.
Otevřela oči. "Snažíš se zachránit Ananaida, že ano?" Víčka jí znovu klesla. Tenaka jí zvedl přikrývku k ramenům a vrátil se doprostřed stanu.
Tam se posadil, nalil si pohár njisu a pomalu upíjel.
Snažil se zachránit Ananaida?
Opravdu?
Nebo byl rád, že to rozhodnutí bylo učiněno za něj?
Pokud Ananais zemře, co ho zastaví, aby nezanesl válku hluboko na drenajské území?
Byla pravda, že nijak s pomocí nechvátal, ale jaký by to mělo smysl? Decado mu řekl, že se neudrží. K čemu by to bylo, hnát muže dnem i nocí, aby na bitevní pole dorazili vyčerpaní k smrti?
K čemu?
Představil si Ananaida stojícího vzdorně před Ceskovými hordami, meč v ruce, v modrých očích blesky.
Tiše zaklel.
A poslal pro Ingise.

Kapitola 24

LEGIE VYRAZILA KUPŘEDU A LAKOVY OBŘÍ luky vylétly s posledním nákladem olověných střel. Tucty mužů šly k zemi, většinou s poraněnýma nohama, protože pěšáci teď už byli obezřetnější a postupovali s vysoko zdviženými štíty. Lučištníci do postupujících řad vyslali černé mračno šípů a pak do hradby narazily žebříky.
Muži ze Skody už únavu ani necítili a bojovali jako stroje. Meče měli ztupené, paže bolavé. Ale drželi se dál.
Lake mávl bojovou sekerou a prohnal ji přilbicí, která se objevila nad baštami. Sekera přistála v lebce, a když muž padal, vyrval ji při pádu Lakovi z ruky. Přes zeď se prodral další muž, ale přihnal se Ananais a srazil útočníka po hlavě dolů. Podal Lakovi jeden ze svých dvou mečů a pak odběhl zpátky napravo, kde se řada obránců začala prohýbat.
Připojil se k němu Balan. A Galand. Obránci se vzpamatovali a vzchopili se. Nalevo prorazili tři legionáři, seskočili z valu rovnou do trávy a rozběhli se k lazaretu. První padl a ze zad mu trčel šíp. Druhý klopýtl, když se od jeho přilbice odrazila další střela a omráčila ho. Pak ze stavení vyšla Rajvan s mečem v ruce.
Muži se zazubili a rozběhli se přímo k ní.
Rajvan s překvapivou rychlostí odrazila první úder a pak se na ně vrhla a její váha je srazila na zem. Její meč proklouzl skrz a prvnímu muži prořízl hrdlo.
Druhý muž se osvobodil. "Ty tlustá svině!" zaječel.
Rajvan se zvedla a muž zaútočil. Pak Thorn vypustil šíp, který vojáka zasáhl do stehna. Ten zařval bolestí a otočil se. Rajvanin meč se mu zabořil do zad. Rajvan pak chvíli sledovala bitvu na hradbách... Řada už se dlouho neudrží.
Galand teď bojoval vedle Ananaida v místě, kde boj zuřil největší silou. Legionáři, cítíce vítězství na dosah ruky, neustoupili, ale motali se pod valem a zvedali žebříky. Další a další legionáři se dostávali na hradby.
Ananais cítil, že jim bitva uniká z rukou, a zaplavila ho chladná zuřivost. Přesto, že zcela všechno bylo proti nim, a přesto, že věděl, že nemohou vyhrát, mu to pořádně hnulo žlučí. V životě toho moc nedokázal, kromě toho, že nikdy neprohrál. A teď ho ve smrti dokonce připraví i o tuto malou útěchu.
Ananais vykryl bodnutí, otočil čepel a zarazil ji nahoru pod černou přilbici. Muž spadl a upustil meč, který Ananais zvedl a vydal se do největší tlačenice, přičemž kroužil a zabíjel dvěma meči. Krvácel z desítek menších ran, ale síla ho neopouštěla.
Zpoza hradby se zvedl strašlivý řev. Ananais se nemohl otočit, ale v očích útočníků spatřil zděšení. Náhle byla vedle něj Rajvan, štít na paži, meč v ruce. Legie začala ustupovat.
Dorazily ženy ze Skody!
Protože zbraněmi příliš nevládly, vrhaly se kupředu naslepo mávajíce meči a útočníky srážely pouhou početní převahou.

Poslední legionářský válečník byl sražen z hradeb a skodští muži se chopili svých luků a zahnali útočníky z dostřelu.
"Ukliďte z hradeb mrtvé!" křikl Ananais.
Chvíli se nikdo nehýbal, jak muži objímali své manželky, dcery, sestry a matky. Ostatní klečeli vedle nehybných těl a otevřeně vzlykali.
"Na tohle teď není čas," prohlásil Ananais, ale Rajvan ho popadla za ruku.
"Na tohle je vždycky čas, Tmavá masko - to je to, co nás činí lidmi. Nech je být."
Ananais kývl, svezl se na zem a bolavá záda si opřel o zeď.
"Překvapuješ mě, ženská!"
"Tebe je snadné překvapit," opáčila Rajvan a posadila se vedle něj.
Ananais se na ni podíval a zazubil se. "Sázím se, že jsi v mládí bývala krásná."
"Já slyšela, že ty taky!"
Ananais se uchechtl a zavřel oči.
"Proč se nevezmeme?" navrhl.
"Zítra už budeme mrtví."
"Tak to mužem vynechat dlouhý zásnuby."
"Jsi pro mě moc starý, Tmavá masko."
"Kolik je tobě?"
"Čtyřicet šest," řekla Rajvan.
"Dokonalý!"
"Musíš být zoufalý. A krvácíš - svlíkni se a nech si ty rány prohlédnout."
"Jedna nabídka a už mě začínáš sekýrovat."
"Ženy už jsou takové. Hni sebou!"
Dívala se za ním, jak odchází do lazaretu, pak se s námahou postavila a zadívala se na legionáře. Znovu se radili.
Rajvan se obrátila k obráncům. "Odkliďte z hradeb mrtvé, vy tupouni!" křikla. "Tak honem! Pohněte sebou! Ženské, popadněte nějaké meče! A najděte si nějaké přilbice," zavolala, jak ji to dodatečně napadlo. O kousek dál ležel mrtvý voják a Rajvan, než jeho tělo shodila z hradeb, mu nejdřív stáhla přilbici. Přilbice byla bronzová s chocholem z černých koňských žíní. Padne mi skvěle, pomyslela si Rajvan, když si připínala podbradní řemínek.
"Vypadáš zatraceně přitažlivě, Rajvan," prohodil Thorn a postavil se vedle ní.
"Líbí se ti lidi v přilbicích, co, ty starý berane?"
"Ty ses mi vždycky líbila, ženská! Už od tý chvíle na severní louce."
"Á, ty si to pamatuješ? No to je tedy poklona."
Thorn se zasmál. "Nemyslím, že by na tebe nějakej chlap kdy zapomněl."
"Jenom ty můžeš vykládat o sexu uprostřed bitvy. Jsi kozel, starochu! Ananais byl aspoň natolik zdvořilý, aby mě požádal o ruku."
"To teď udělal? Neber to - má roztěkaný voči."
"Už je moc dlouho roztěkaný mít nebude," podotkla Rajvan.
Legionáři znovu zaútočili.
Hodinu bojovali, aby na hradbách získali kousek prostoru k prolomení obrany, ale obránci našli novou sílu a odvahu. Lake nasbíral do váčku kamínky, které nasypal do misek svých obřích luků. Ještě třikrát střely zahvízdly a zasypaly legionáře, než jeden z luků pod tlakem praskl.
Útočníci ustoupili.
Když třetího dne zapadalo slunce, hradba stále ještě držela.
***
Ananais si k sobě zavolal Balana. "Co je nového v Tarsku?"
"Je to zvláštní," řekl Balan. "Dnes ráno jednou zaútočili, ale od té doby nic. Vojsko tam prostě jen tak sedí."
"Prosím nebesa, aby totéž udělali tady," prohodil Ananais.
"Pověz mi, Tmavá masko, jsi věřící?"
"V co?"
"Zmiňoval ses o nebesích."
"Nevím toho dost, abych věřil," řekl Ananais.
"Decado mi slíbil, že tu nebudu sám. A přesto jsem. Ostatní odešli. Buď jsou mrtví a já jsem hlupák, nebo si je vzal Pramen a mě odmítl."
"Proč by tě měl odmítat?"
Balan pokrčil rameny. "Nikdy jsem neměl víru, měl jsem nadání. Moje víra byla částí společné víry. Chápeš? Ostatní věřili a já jsem cítil jejich víru. Teď, když jsou pryč... už ne vím."
"Já ti nemůžu pomoct, Balane."
"Ne. To nikdo."
"Myslím, možná, že je lepší věřit než nevěřit. Ale neřeknu ti proč," rozkládal Ananais.
"Staví to naději proti zlu ve světě," řekl Balan.
"Něco takového. Pověz mi, zůstávají manželé v tvém nebi spolu?"
"Nevím. Už celá staletí je to námětem vášnivých disputací," usmál se mnich.
"Ale existuje naděje?"
"Asi ano."
"Tak pojď se mnou," vyzval ho Ananais a zvedl ho na nohy. Vykročili přes louku ke stanům uprchlíků, kde s přáteli

seděla Rajvan.

Dívala se, jak přicházejí, a pak se Ananais před ní zastavil a uklonil se.

"Dámo, mám tu s sebou mnicha. Chtěla by ses znovu vdát?"

"Ty blázne!" zahihňala se.

"Vůbec ne. Vždycky jsem chtěl najít ženskou, se kterou bych rád strávil zbytek života. Ale nikdy jsem takovou nenašel. Teď to vypadá, jako že zbytek života strávím s tebou. Takže mě napadlo, že z tebe udělám počestnou ženu."

"Tohle je všechno moc hezký a tak podobně, Tmavá masko," podotkla Rajvan a zvedla se, "až na to, že tě nemiluju."

"Já tebe taky ne. Ale jak jednou oceníš mé úžasné kvality, jsem si jistý, že se přes to přeneseš."

"No dobře," prohlásila Rajvan se širokým úsměvem. "Ale až do třetí noci nedojde manželství naplnění. Horský zvyk!"

"Souhlasím," přikývl Ananais. "Stejně mě bolí hlava."

"To je nesmysl," vyštěkl Balan. "S tímhle já nechci mít vůbec nic společného - zesměšňujete tak posvátný svazek."

Ananais mu položil ruku na rameno. "Ne, to neděláme, mnichu," řekl tiše. "Je to jen bezstarostná chvíle uprostřed těchhle hrůz. Podívej se kolem sebe na ty úsměvy."

Balan si povzdechl. "No dobře. Tedy přistupte."

Jak se zpráva rozšířila, začali ze stanů proudit uprchlíci a několik žen nasbíralo květiny, z nichž uvily věnce. Kdosi donesl víno. Zpráva se dostala dokonce i do lazaretu, kde právě Valtaja dokončovala práci. Vydala se do noci a nebyla si jistá svými pocity.

Ananais s Rajvan se ruku v ruce vydali k hradbě a tam je muži zdravili voláním až do ochraptění. Když došli ke schodišti, Ananais si Rajvan vysadil na ramena a vynesl ji na val.

"Dej mě dolů, ty tupče!" zaječela Rajvan.

"Jen tě přenesu přes práh," vysvětloval Ananais.

Muži se seběhli kolem nich a jejich smích se nesl až do tábora Legie.

Ceska si k sobě povolal Darika.

"Co se to tam děje?" vyptával se.

"To nevím, sire."

"Oni se mi smějou! Proč tvoji muži tu hradbu už dávno nedobyli?"

"Oni ji dobudou, sire. Za svítání, slibuji!"

"Jestli ne, tak si to odskáčeš, Dariku. Už mě tohle zamořené místo unavuje. Chci domů."

***

Ráno čtvrtého dne trvala bitva tři krvavé hodiny, ale Legie hradby nezískala. Ananais jen tak tak zadržoval svou radost, protože i přes svou únavu vycítil, že se bitva obrátila. Bez zkřiženců bojovali vojáci Legie mechanicky, váhali riskovat své životy, zatímco muži ze Skody bojovali s novou kuráží a sebedůvěrou. Ananaidovi v tepnách proudilo opojné víno vítězství a on se smál, žertoval s muži a na prchající nepřátelské vojáky házel nadávky.

Ale těsně před polednem se na východě objevil pochodující zástup a smích odumřel.

Do Ceskova tábora vjelo dvacet důstojníků a s sebou přivedlo pět set zkřiženců z arény v Drenanu, zvlášť chovaných bestií vysokých osm stop - smíchaných z duší mužů, medvědů ze severu, velkých opů z východu a lvů, tygrů a šedých lesních vlků ze západu.

Ananais stál naprosto nehybně a očima přejížděl po obzoru.

"Tak pojď, Tani," zašeptal. "Při všem, co je svaté, ať to neskončí takhle."

Připojila se k němu Rajvan s Balanem, Lakem a Galandem.

"Žádná spravedlnost neexistuje," uplivla si Rajvan. Její poznámku přivítalo mlčení, ticho, které se šířilo podél stěny.

Obrovští zkřiženci se v táboře vůbec nezdrželi a rovnou nastoupili v široké řadě, jejich důstojníci za nimi.

Thorn zatahal Ananaida za rukáv. "Máš plán, generále?" zeptal se. Ananais se podíval dolů na starého muže, a když viděl strach vtištěný do jeho tváře, spolkl kousavou odpověď, kterou měl na jazyku. Thorn byl šedý a rty měl sevřené.

"Žádné plány, příteli."

Bestie nezaútočily, ale pomalu se loudaly ke stěně a nesly si obrovské kyje, meče se zubatým ostřím, palcáty a sekery. Oči měly podlité krví a z otevřených tlam jim visely jazyky. Postupovaly mlčky, v sebedůvěru podkopávajícím tichu, které obránce připravovalo o poslední zbytky odvahy. Muži v řadě začali přešlapovat.

"Musíš jim něco říct, generále," pobízela Ananaida Rajvan.

Ananais zavrtěl hlavou, oči prázdné. Znovu se viděl, jak stojí v aréně a zakouší hořkost nezvyklého strachu... dívá se, jak se vstupní padací mříž pomalu zvedá... slyší davy, jak náhle podivně umlkají. Včera se těm strašným bestiím mohl postavit. Ale mít vítězství na dohled - být tak blízko, že člověk skoro cítí jeho sladký dech na svém čele...

Jeden z vojáků seskočil z hradby a Rajvan se otočila.

"Olare! Teď není čas na odchod!"

Muž se zastavil a svěsil hlavu.

"Pojď zpátky a postav se k nám, chlapče. Dolů půjdeme všichni společně - to z nás dělá to, co jsme. My jsme Skoda. Jsme rodina. Milujeme tě."

Olar k ní vzhlédl, po tvářích se mu koulely slzy, a tasil meč.

"Nechtěl jsem utýct, Rajvan. Chtěl jsem se postavit vedle svý ženy a syna."

"Já vím, Olare. Ale musíme se aspoň pokusit tu zeď udržet."

Do Ananaida dloubl Lake. "Tas meč, člověče!" Ale obr se nehýbal. Už nebyl s nimi, ale znovu bojoval v jiném čase v kamenné aréně.

Rajvan se narovnala a postavila se na baštu.

"Stůjte klidně, chlapci moji! Myslete na tohle: pomoc je na cestě. Zaženeme tyhle potvory a budeme mít naději!"

Ale její hlas se utopil v hrůzném volání po krvi, když se zkříženci konečně rozběhli. Za nimi se vydala Legie. Rajvan zacouvala, když bestie dorazily k hradbě. Nepotřebovaly žádné provazy ani žebříky - přímo z rozběhu vyskočily a vyškrábaly se na patnáct stop vysokou stěnu.

Zářící ocel se střetla s vrčícími tlamami a trhajícími prackami a první obránci byli smeteni. Rajvan vrazila meč do otevřené tlamy a zkříženec se zřítil dozadu a přitom čepel překousl. Ananais zamrkal a přinutil se k návratu zpět do přítomnosti. Oba jeho meče se zablýskly v jasném slunečním světle. Vztyčil se nad ním jeden ze zkříženců, ale Ananais vkročil do hrozivého oblouku svištící sekery a vrazil pravý meč obludě do břicha, přičemž čepelí v ráně ještě otočil. Zkříženec vyrazil příšerný skřek a sesul se dopředu a černě oděného válečníka zalila jeho krev. Ananais bestii odstrčil a vytáhl meč, protože se na něj řítila další, která mávala palcátem. Pustil pravý meč, oběma rukama uchopil levý a ostří přejelo obludě přes paži. Vzduchem proletěla drápatá pracka, stále ještě svírající palcát, a zkříženec, skučící vzteky a bolestí, skočil na Ananaida. Válečník se sehnul a jak přes něj obluda přeletěla, oběma rukama jí vrazil meč do břicha. Náraz mu meč vyrval z rukou.

Z hradeb seskočil Balan a odběhl nějakých dvacet kroků zpátky. Tam se otočil, poklekl do trávy a zavřel oči. Někde mezi vší tou bolestí a hrůzou musí být nějaký smysl a vítězství. Spojené síly Třicítky včera zkřížence proměnily zpátky v lidi. Teď zůstal jen Balan sám.

Zbavil svou mysl veškerých myšlenek a natáhl se po čistotě Prázdnoty a nedostatek myšlenek přestavěl na kanál vedoucí k bestiím. Natáhl se...

A stáhl se před touhou po krvi a zuřivostí. Zapřel se a natáhl se znovu.

Nenávist! Strašlivá, spalující, všepohlcující nenávist. Cítil ji a vzplál, nenáviděl zkřížence, jejich pány, Ananaida, Rajvan a celý svět neposkvrněného masa.

Ne. Ne nenávist. Žádná nenávist. Hrůza se přes něj přelila a zmizela. Zůstal nedotčený, neposkvrněný. Nebude nenávidět lidmi vytvořené příšery, dokonce ani člověka, který je takové udělal.

Všude kolem něj se tyčila stěna nenávisti, ale on ji zatlačil zpět.

Nenalezl jedinou vzpomínku, která by bestiemi otřásla, protože to nebyli bývalí Draci, ale použil jediný cit, o němž si byl jist, že ho jako lidé poznali.

Lásku.

Lásku matky za studené, děsivé noci. Lásku manželky, když všichni kolem tebe se ukážou být podvodníky. Lásku dcery tak svobodně darovanou v rychlém objetí, v prvním úsměvu děťátka. Lásku přítele.

Jeho moc sílila a on své dojmy vysílal jako vlny příboje.

Na hradbách se odehrával strašlivý masakr.

Ananais, krvácející z tuctu ran, s hrůzou sledoval, jak na Rajvan skočil zkřížence a strhl ji z hradeb. Vrhl se za nimi. Rajvan se ve vzduchu otočila a zkříženec přistál na zádech s Rajvan nahoře. Její váha mu vyrazila dech, a když zahlédla svoji příležitost, vrazila mu Rajvan dýku do krku a pak se odkulila, když po ní bestie mávla prackou. Zkříženec se přiopile zvedl na nohy a Ananais mu do zad zabořil meč.

Nad nimi se řady obránců prolomily a bestie pobíhaly všude po hradbě. Skodští muži, kteří ještě zůstali naživu, se otáčeli a začínali utíkat, ale zkříženci se řítili těsně za nimi a sráželi je k zemi.

Náhle se obluda nejblíže Balanovi zapotácela, upustila meč a popadla se za hlavu. Vzduch naplnilo zoufalé vytí a všude kolem začali zkříženci odpadávat a skodští muži jen nevěřícně přihlíželi.

"Bijte je!" zařval Galand, rozběhl se dopředu a proťal mečem chlupatý krk. Kouzlo bylo prolomeno, skodští muži se vrhli na omámené bestie a stínali je po tuctech.

"Ne," šeptal Balan. "Vy hlupáci!"

Ke klečícímu mnichovi se obrátili dva zkříženci. Udeřil do něj palcát a srazil ho na zem, pak mu bestie drápy rozervaly hruď a s ječením mu vyrvaly duši z těla.

Zuřivost bestií se vrátila a jejich vražedný ryk se nesl nad zvoněním oceli. Galand, Rajvan a Lake se s dvacítkou bojovníků rozběhli k roubenému lazaretu. Jak si k nim Ananais prosekával cestu, přejel mu po zádech spár, rozerval mu kožený kabátec a zlomil mu žebro. Ananais se otočil na patě a bodl a bestie se zhroutila. Čísi ruce ho vtáhly dovnitř a dřevěné dveře se zabouchly.

Chlupatá pracka roztříštila dřevěnou okenici a Galand se rozběhl, hodil mečem jako kopím a zasáhl obludu do krku. Drápatá pracka ho popadla za kabátec a přitáhla si ho k dřevěnému rámu. Galand vyjekl, když se mu kolem tváře sevřely obrovské čelisti, pak se mu do lebky zahryzly tesáky a hlava mu pukla jako meloun. Bestie si jeho tělo vytáhla ven.

Horní část dveří rozťala sekera a těsně minula Ananaidovu hlavu. Z jiného oddělení vystoupila Valtaja, tvář strachy bílou jako křída. V ruce držela jehlu a nit a zakrvácený tampón, který při pohledu na dlaky deroucí se oknem dovnitř pustila z prstů.

"Ananaide!" zavřískla a bojovník, když se dveře rozlétly dokořán a mohutný zkříženec se sekerou vběhl dovnitř, stihl uskočit včas. Ananais zuřivé ťal a otevřel bestii v břiše ošklivou ránu, z níž se na dřevěnou podlahu vyřinuly vnitřnosti. Tvor klopýtl a upadl, přičemž upustil sekeru, kterou Ananais zdvihl.

Rajvan zahlédla, jak se k Valtaji řítí dva zkříženci, a chrabře se jim postavila do cesty mávajíc mečem. Úder tlapou ji přehodil přes místnost. Ananais tvora se lví tváří připravil o hlavu a obrátil se, aby pomohl Valtaji.

Zarazil sekeru do zad prvnímu zkříženci a co nejrychleji ji zase vyrval, ale druhá bestie se už tyčila nad Valtajou.

"Tady, ty potvoro!" zařval Ananais a tvor otočil velikou hlavu a zaostřil pohled na titěrnou postavičku s černou škraboškou. Sekeru srazil stranou a rány na předloktí si ani nevšiml. Pak se jeho tesáky zabořily do Ananaidovy masky, kterou mu servaly, a náraz jejího majitele srazil na zem. Ananais dopadl tvrdě a pustil přitom sekeru. Obluda k němu přiskočila a on se překulil na nohy, aby se na ni mohl vrhnout nohama napřed. Když jeho nohy v těžkých botách přistály, bestii zacvakaly zuby a ona narazila do zdi. Ananais zvedl sekeru, mávl s ní vražedným obloukem a ze strany

promáčkl zkříženci lebku.

"Za tebou!" křikla Rajvan, ale bylo pozdě.

Do zad se Ananaidovi zabořil oštěp, jehož hrot se mu vynořil pod hrudní kostí.

Ananais zavrčel, otočil svou mohutnou postavu a vytrhl zbraň zkříženci ze spárů. Obluda přiskočila a Ananais se snažil couvnout, ale oštěp narazil do stěny. Ananais sklonil hlavu, popadl bestii a přitáhl si ji v medvědím objetí.

Do tváře a krku se mu zaryly tesáky, ale mocné paže zkřížence táhly dál k hrotu oštěpu trčícímu Ananaidovi z hrudi. Zkříženec zavyl bolestí a vztekem.

Rajvan to celé sledovala a zdálo se jí, že se zastavil čas.

Muž proti obludě.

Umírající muž proti stvoření temnot. V té chvíli mu její srdce vyšlo vstříc a ona přihlížela, jak se svaly na Ananaidových pažích nadouvají a napínají proti síle bestie. Rajvan se naklonila a vrazila dýku zkříženci do zad. Byla to jediná pomoc, kterou mohla poskytnout... Ale stačila. Ananais si bestii přitáhl jediným křečovitým pohybem a hrot oštěpu se jí zanořil do těla.

Venku se od hor odrazilo hřmění kopyt. Muži z Legie se obrátili k východu, mhouřili oči a snažili se v oblaku prachu rozeznat jezdce.

V Ceskově stanu se Darik rozběhl k východu a zastínil si oči. Co se to, k čertu, děje? Byla to delnošská jízda?

Brada mu poklesla, když se v prašné bouři objevili první jezdci. Nadirové!

Zaječel na své muže, aby kolem císaře utvořili hradbu, a sám vytáhl meč z pochvy. Bylo to nemožné. Jak dokázali tak rychle dobýt Delnoch?

Legionáři utíkali na svá místa a sestavili štíty jako hradbu proti jezdcům. Ale bylo jich příliš málo a nikdo z nich neměl kopí. První jezdci štítovou hradbu prostě přeskočili a pak prudce obrátili koníky, aby mohli zaútočit zezadu.

A pak se hradba zhroutila a muži utíkali na všechny strany, jak se přes ně valili Nadirové. Darik padl ve vchodu do císařova stanu s kopím v hrudi.

Tenaka Chán seskočil ze sedla a s mečem v ruce vstoupil do stanu.

Ceska seděl na svém hedvábím potaženém lůžku. "Vždycky jsem vás měl rád, Tenako," řekl. Chán se přiblížil a fialové oči mu plály. "Hrabětem z Bronzů jste se měl stát vy. Víte to? Mohl jsem vás uštvat a zabít tam ve Ventrii, ale já to neudělal." Ceska na lůžku zkroutil svou tlustou postavu a klekl si před Tenakou, ruce sepnuté. "Nezabíjejte mě! Nechtě mě jít - nikdy vám nebudu dělat potíže."

Meč se mihl vpřed a sklouzl Ceskovi mezi žebry. Císař padl nazad.

"Vidíte?" řekl. "Nemůžete mě zabít. Spočívá na mně moc Chaosu a proto nemůžu umřít." Začal se smát, vysokým, pronikavým smíchem. "Nemůžu umřít - jsem nesmrtelný - jsem bůh." Vysoukal se na nohy. "Vidíte?" Zamrkal a klesl na kolena.

"Ne!" zaječel a padl na tvář. Tenaka mu jediným sekem uťal hlavu. Popadl ji za vlasy, vyšel ze stanu a nasedl na koně. Pobídl hřebce do cvalu a přijel k hradbě, kde čekali legionáři. Na pláni byli všichni legionáři pobiti a Nadirové se teď tísnili za chánem, čekajíce na rozkaz k útoku.

Tenaka zvedl zakrvácenou hlavu.

"Tohle je váš císař! Složte zbraně a nikdo už nezemře."

O hradbu se opíral podsaditý důstojník. "Proč bychom měli tvýmu slovu věřit, Nadire?"

"Protože je to slovo Tenaka Chána. Je-li ještě nějaký zkříženec za hradbou naživu, zabijte ho. Udělejte to hned, pokud chcete zůstat naživu."

V budově lazaretu se Rajvan, Lake a Valtaja snažili zlomit oštěp, který Ananaida spojoval s mrtvým zkřížencem. Do místnosti vkulhal Thorn, krvácející z rány na boku.

"Jděte mi z cesty," nařídil jim a zvedl sekeru. Jediným úderem ratiště přesekl. "Teď ho stáhněte." Opatrně Ananaida stáhli z oštěpu a odnesli ho na lůžko, kde mu Valtaja ucpala rány v hrudi a v zádech.

"Žij, Ananaide," žadonila Rajvan. "Prosím tě, žij!" Lake si vyměnil pohled s Thornem. Valtaja si sedla vedle Ananaida a vzala ho za ruku. Válečník otevřel oči a něco zašeptal, ale nikdo mu nerozuměl. Z očí mu začaly téci slzy a zdálo se, že se dívá za ně. Pokusil se posadit, ale klesl zpátky. Rajvan se otočila.

Ve dveřích stál Tenaka Chán. Přistoupil k lůžku, naklonil se nad válečníka a opatrně mu položil škrabošku na tvář. Rajvan ustoupila stranou, protože Ananais se snažil promluvit a Tenaka se k němu naklonil blíž. "Věděl... jsem... že... přijdeš."

"Ano, bratříčku. Přišel jsem."

"Všechno... teď... skončilo."

"Ceska je mrtvý. Zem je svobodná. Vyhráls, Ani! Vydržels. A já věděl, že vydržíš. Na jaře tě vezmu do stepi. Ukážu ti něco, co stojí za vidění: Ulrikovu hrobku, Údolí andělů. Cokoliv, co budeš chtít."

"Ne. Ne... lži."

"Ne," řekl bezmocně Tenaka. "Nebudu ti lhát. Proč, Ani? Proč mi musíš umřít?"

"Lepší... mrtvý. Žádná hořkost. Žádný hněv. Teď už... ne velký hrdina."

Tenakovi se zadrhl hlas a po tvářích mu volně stékaly slzy, které kapaly na poničenou koženou škrabošku. Ananais zavřel oči.

"Ani!"

Valtaja mu zvedla ruku a snažila se nahmatat tep. Zavrtěla hlavou. Tenaka vstal a tvář měl staženou vzteky.

"Ty!" zahřměl, ukázal na Rajvan a pak mávl rukou a zahrnul i ostatní. "Vy mizerný zmetci! On stál za tisíc takových, jako jste vy."

"Možná ano, generále," souhlasila Rajvan. "A co vy?"

"Já to tu mám pod kontrolou," prohlásil Tenaka a vyšel z místnosti.

Venku na něj s více než tisícovkou nadirských válečníků čekali Gitasi, Subodaj a Ingis. Legionáři byli odzbrojeni.

Náhle na západě zazněla trubka a všichni otočili hlavu. Do údolí připochodovali bojovník Turs a pět set skodských mužů, následováni deseti tisíci legionáři, těžce vyzbrojenými a pochodujícími v sevřené formaci. Rajvan se protáhla kolem chána a rozběhla se k Tursovi. "Co se stalo?" dotazovala se.

Turs se zazubil. "Legionáři se vzbouřili a připojili se k nám. Přišli jsme tak rychle, jak to šlo." Mladý voják se rozhlédl kolem po mrtvých tělech ležících na hradbách i na louce za nimi.

"Vidím, že Tenaka dodržel slovo."

"To doufám," poznamenala Rajvan. Narovnala se do celé své výšky a vrátila se k Tenakovi.

"Děkuji vám, generále, za vaši pomoc," řekla obřadně "Chtěla bych, abyste věděl, že celý drenajský národ bude má slova opakovat. Ráda bych vám na nějakou dobu nabídla pohostinnost Dros Delnochu. Zatímco tu budete odjedu do Drenanu, kde shromáždím důkaz naší vděčnosti. Kolik mužů jste přivedl?"

"Čtyřicet tisíc, Rajvan," odpověděl s mrazivým úsměvem.

"Bude deset zlatých raqů na hlavu přijatelné jako důkaz našich díků?"

"To vskutku bude!"

"Pojďte kousek se mnou," vybídla ho a odvedla ho do lesíka za hradbou.

"Můžu ti pořád ještě věřit, Tenako?" zeptala se.

Tenaka se rozhlédl kolem sebe. "Co mě zastaví, abych si tuto zemi nevzal?"

"Ananais," odpověděla prostě.

Tenaka vážně přikývl. "Máš pravdu - tentokrát by to byla zrada. Pošli to zlato do Delnochu a já odjedu na sever. Ale vrátím se, Rajvan. Nadirové mají taky osud, který musí naplnit."

Obrátil se k odchodu.

"Tenako?"

"Prosím?"

"Děkuju ti za to, cos udělal. Myslím to vážně."

Tenaka se usmál a na okamžik se vrátil starý Tenaka. "Vrať se na svůj statek, Rajvan. Užívej si života - zasloužila sis to."

"Myslíš, že se pro mě politika nehodí?"

"Hodila by se pro tebe skvěle - jen tě nechci za nepřítele."

"To rozhodne čas," řekla.

Dívala se, jak se vrací ke svým mužům.

Když zůstala sama, Rajvan sklonila hlavu.

A plakala pro mrtvého.

Epilog

RAJVANINA VLÁDA BYLA OBLÍBENÁ A DRENAJCI brzy zapomněli na léta Ceskovy hrůzovlády. Stroje v Hrobenu byly zničeny. Lake znovu postavil Draky a stal se z něj schopný a velice oblíbený generál. Zdirad si vzal Ravennu, Rajvaninu dceru, a ujal se svého postavení jako hrabě z Dros Delnochu, správce severu.

Tenaka Chán bojoval v mnoha občanských válkách a každý poražený kmen přijal do svého vojska. Renja mu porodila tři syny.

Deset let na měsíc po Ceskově smrti Renja zemřela při porodu. Tenaka Chán shromáždil své vojsko a vytáhl na jih k Dros Delnochu.

Čekali tam na něj Zdirad, Lake a Rajvan.

A brána byla zavřená.